

NEHEMIA

de dienende leider

M.G. de Koning

Woord vooraf	
Toegepaste vertalingen en afkortingen	
Achtergrond van Nehemia	1
Inleiding	3
Nehemia 1	5
Nehemia 2	16
Nehemia 3	33
Nehemia 4	60
Nehemia 5	74
Nehemia 6	85
Nehemia 7	95
Nehemia 8	103
Nehemia 9	113
Nehemia 10	124
Nehemia 11	133
Nehemia 12	139
Nehemia 13	146

Zoals al vaker is gebeurd, is de aanleiding tot het schrijven van dit commentaar het houden van lezingen over dit bijbelboek. In Gummersbach, Duitsland, heb ik met veel vreugde de rijke lessen uit dit boek mogen delen met de gelovigen die de lezingen bezochten. Wat ik in de voorbereiding heb mogen verzamelen, heb ik zodanig bewerkt dat het geheel nu als commentaar kan worden aangeboden aan ieder die er kennis van wil nemen.

Het boek bevat rijke lessen voor hen die in de gemeente van God voorgangers zijn. Hiermee bedoel ik niet door mensen aangestelde voorgangers, maar gelovigen die in hun leven laten zien dat zij naar de normen van Gods woord willen leven (*Hb 13:7*). Het zijn rijpere gelovigen, die zorg dragen voor Gods gemeente (*Hb 13:17; Hd 20:28*). Zulke gelovigen zullen niet heersen, maar dienen (*1Pt 5:1-3*). Hun grote voorbeeld is de Heer Jezus, Die in het midden van de discipelen was “*als Degene die dient*” (*Lk 22:26, 27*).

Dat betekent niet dat dit boek geen lessen zou hebben voor hen die geen voorgangers zijn. De Heer Jezus is hét voorbeeld van dienstbaarheid voor alle gelovigen. Elk van Gods kinderen wordt opgeroepen van Hem als de Voorbeeldienstknacht te leren. Omdat Nehemia zoveel op Hem lijkt, staat dit boek vol van toepassingen voor iedere gelovige.

Het voorbeeld van Nehemia geeft een scala aan situaties die we zo naar onze tijd kunnen vertalen. In elke situatie zien we Nehemia optreden op een wijze die bij die situatie past. Het lijkt wel alsof hij overal aanwezig is en overal een passend antwoord op heeft. Hij weet trouwens ook op tijd terug te treden. We zullen ontdekken dat het geheim daarvan zijn intense gebedsleven is.

Dienstbaar zijn betekent niet een ‘watje’ zijn. Nehemia was geen slappeling. Voor God maakte hij zich klein, daarom was hij onbevreesd in zijn optreden voor mensen. Ongeacht wie hij voor zich had, trad hij met gezag en, indien nodig, hardhandig op. Zo riep hij kwade praktijken een halt toe en bracht hij een keer in verkeerde situaties.

Wat is deze man tot zegen voor Gods volk geweest! Geve God dat u en ik op Nehemia willen lijken en daartoe de lessen van dit boek ter harte nemen.

Ik heb ook nu geprobeerd zoveel mogelijk een vers voor vers commentaar te geven met de nadruk op de toepassing. Bij de bespreking van de hoofdstukken 1 en 2 ga ik bij elk vers uit van vragen die ik bij de tekst kan stellen. Er zullen zeker nog andere vragen te bedenken zijn. Dat laat ik voor de volgende hoofdstukken graag aan de lezer zelf over. Het kan een hulpmiddel zijn om de tekst beter te begrijpen en toe te passen. Na de vraag volgt een verklaring of toelichting, met daarin toepassingen verweven. In de eerste twee hoofdstukken sluit ik elk vers als een soort samenvatting af met enkele lessen die ik erin zie. Ik hoop dat het een stimulans voor de lezer is, zelf nog meer lessen te ontdekken. Vanaf hoofdstuk 3 verlaat ik deze methode en ga ik verder met mijn gebruikelijke wijze van toelichten en toepassen.

Middelburg, november 2005

M.G. de Koning

M.G. de Koning
Mortierestraat 18
4335 CX Middelburg

Tel. 0118-638458 e-mail: mgde.koning@wxs.nl

website: <<http://auteurs.uitgeverijdaniel.nl/MGdeK.htm>>
kijk ook eens op www.uitgeverijdaniel.nl

Houdt uw voorgangers in herinnering die het woord van God tot u gesproken hebben, en volgt, terwijl u het einde van hun wandel beschouwt, hun geloof na. (Hb 13:7)

Weest aan uw voorgangers gehoorzaam en weest hun onderdanig, want zij waken over uw zielen als degenen die rekenschap zullen afleggen, opdat zij dit met vreugde en niet zuchtend doen, want dat is voor u niet nuttig. (Hb 13:17)

Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opziens heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, die Hij Zich heeft verworven door het bloed van zijn eigen Zoon. (Hd 20:28)

De oudsten onder u vermaan ik dus, de medeoudste en getuige van het lijden van Christus en ook de deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden; hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, niet gedwongen maar vrijwillig, in overeenstemming met God, ook niet om schandelijke winst, maar bereidwillig; ook niet als heersers over de erfgoederen, maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden. (1Pt 5:1-3)

U echter niet aldus, maar laat de grootste onder u als de jongste zijn, en de voorganger als een die dient. Want wie is groter, hij die aanligt of hij die dient? Niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Degene die dient. (Lk 22:26,27)

Toegepaste vertalingen en afkortingen

Voor aanhalingen uit het Oude Testament is gebruik gemaakt van de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap (NBG, editie 1951).

Een enkele keer is een beroep gedaan op de Statenvertaling. Dat wordt aangegeven door de afkorting SV.

De bijbelgedeeltes uit het Nieuwe Testament zijn ontleend aan de Herziene Voorhoeve-vertaling (TELOS-vertaling).

Voor de bijbelboeken zijn de volgende afkortingen gebruikt:

Gn	Genesis	Js	Jesaja	Rm	Romeinen
Ex	Exodus	Jr	Jeremia	1Ko	1 Korinthiërs
Lv	Leviticus	Kl	Klaagliederen	2Ko	2 Korinthiërs
Nm	Numeri	Ez	Ezechiël	Gl	Galaten
Dt	Deuteronomium	Dn	Daniël	Ef	Efeziërs
Jz	Jozua	Hs	Hosea	Fp	Filippiërs
Ri	Richteren	Jl	Joël	Ko	Kolossers
Ru	Ruth	Am	Amos	1Th	1 Thessaloniërs
1Sm	1 Samuël	Ob	Obadja	2Th	2 Thessaloniërs
2Sm	2 Samuël	Jn	Jona	1Tm	1 Timotheüs
1Kn	1 Koningen	Mi	Micha	2Tm	2 Timotheüs
2Kn	2 Koningen	Na	Nahum	Tt	Titus
1Kr	1 Kronieken	Hk	Habakuk	Fm	Filemon
2Kr	2 Kronieken	Zf	Zefanja	Hb	Hebreeën
Ea	Ezra	Hg	Haggai	Jk	Jakobus
Ne	Nehemia	Zc	Zacharia	1Pt	1 Petrus
Es	Esther	Ml	Maleachi	2Pt	2 Petrus
Jb	Job	Mt	Mattheüs	1Jh	1 Johannes
Ps	Psalmen	Mk	Markus	2Jh	2 Johannes
Sp	Spreuken	Lk	Lukas	3Jh	3 Johannes
Pr	Prediker	Jh	Johannes	Jd	Judas
Hl	Hooglied	Hd	Handelingen	Op	Openbaring

Nehemia leefde, evenals Ezra, in de tijd dat het tweede wereldrijk, het Perzische rijk, op het hoogtepunt was van haar macht en ook heerschappij had over het land Israël.

Chronologische volgorde van Ezra - Nehemia

- 1 Kores (koning van Perzië van 539-530 v. Chr.) geeft toestemming naar Jeruzalem terug te keren. Onder leiding van Zerubbabel en Jesua maken ca. 42.000 Israëlieten daarvan gebruik. Zij herbouwen het altaar (*Ea 1*).
- 1 Vervolgens vindt van 520-515 v. Chr. het herstel van de tempel plaats, aangemoedigd door de profeten Haggai en Zacharia (*Ea 4 en 5*).
- 1 De geschiedenis van Esther en Mordechai speelt zich af tussen 483-471 v. Chr. (*bijbelboek Esther*).
- 1 In 457 v. Chr. komt Ezra, de priester en schriftgeleerde in Jeruzalem (*Ea 7 en 8*).
- 1 In de periode 444-432 v. Chr. vindt plaats wat Nehemia beschrijft.

Van de geestelijke toestand van Israël zoals die in Nehemia wordt beschreven, kan het volgende worden gezegd:

- 1 Uiterlijk is Jeruzalem in grote rampspoed en smaat: de muren zijn afgebroken en de poorten verbrand.
- 1 Ze hebben te maken met vijanden van buitenaf die zijn binnengedrongen en die het werk willen verhinderen:
 - Sanballat (een Moabiet); hij komt uit het noorden,
 - Tobia (een Ammoniet); hij komt uit het oosten,
 - Gesem (een Edomiet); hij komt uit het zuiden,
 - De Asdodieten (*4:7, Filistijnen*); zij komen uit het westen.
- 1 De vijand gebruikt voor zijn aanvallen verschillende methoden:
 - samenwerking aanbieden (*6:7*),
 - bespotten (*2:19*),
 - aanvallen (*4:8*),
 - valse geruchten verspreiden (*hoofdstuk 6*) d.m.v. valse profeten en vrienden.
- 1 Israëlieten heulen met de vijand door gemengde huwelijken (bijv. Tobia, bijv. een dochter van Sanballat).
- 1 Valse profeten zijn actief, omgekocht door Sanballat en Tobia (profeet Semaja, profetes Noadja, en anderen).
- 1 Verraad van de edelen van Juda (*6:17*).
- 1 Innerlijk zwak, verdeeld en niet toegewijd:
 - maar de aanzienlijken onder hen wilden niet (*3:5*),
 - de kracht der dragers schiet te kort (*4:10*),
 - woeker nemen van hun broeders en hen als slaven verkopen (*5:5*),
 - niet bereid om in Jeruzalem te wonen (*11:1*),
 - ontheiligen van de sabbat (*13:17*).

Nu dan, dergelijke dingen zullen de koning ter ore komen; kom dan nu, laten wij samen be-raadslagen. (Ne 6:7)

Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden, bespotten en verachtten zij ons en zeiden: Wat doet gij daar? Komt gij tegen de koning in opstand? (Ne 2:19)

Maar toen Sanballat, Tobia, de Arabieren, de Ammonieten en de Asdodieten gehoord hadden, dat de herstelling van de muren van Jeruzalem vorderde, dat de bressen zich begonnen te sluiten, ontstaken zij in hevige woede, en maakten allen met elkander een samenzwering, om ten strijde te trekken tegen Jeruzalem en er verwar-ring te stichten. (Ne 4:7,8)

Ook richtten in die dagen de edelen van Juda vele brieven aan Tobia en ook kwamen er van Tobia tot hen, ... (Ne 6:17)

Daarnaast waren bezig de Tekoïeten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer. (Ne 3:5)

Juda zeide: De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te bouwen. (Ne 4:10)

..., wij moeten onze zonen en onze dochters tot slaven laten worden, en sommige van onze dochters zijn reeds tot slavinnen vernederd, zonder dat wij er iets tegen vermogen; en anderen hebben onze velden en wijngaarden in bezit. (Ne 5:5)

De oversten van het volk gingen te Jeruzalem wonen, maar het overige volk wierp het lot, om een op de tien aan te wijzen in Jeruzalem, de heilige stad, te gaan wonen, en negen tienden in de andere steden. (Ne 11:1)

Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en zeide tot hen: Wat doet gij daar voor slechts, dat gij de sabbatdag ontheiligt? (Ne 13:17)

Daartegenover kan van de geestelijke toestand van Nehemia het volgende worden gezegd:

- | Zijn hart was, evenals Gods hart, verbonden met Jeruzalem.
- | Hij deed belijdenis van zijn zonden en maakte zich één met de zonden van Gods volk.
- | Hij was een man van gebed! In zijn gebed hield hij vast aan het woord van God en zijn beloften.

Dit zijn tegelijk de voorwaarden voor een geestelijke vernieuwing in de gemeente.

Het boek is geschreven door Nehemia zelf en is dus een autobiografie. Toch vertelt hij over zichzelf niet meer dan nodig is voor het zien van zijn verbinding met het volk van God en zijn dienst aan hen.

Het onderwerp van het boek Nehemia is de herbouw van de stadsmuur om Jeruzalem. De stad is het gebied waar het leven van alle dag zich afspeelt. Het boek handelt over het burgerleven van de Israëlieten, maar in de situatie dat zij aan de heidenen onderworpen zijn.

Nehemia verschijnt in het 20e jaar van Arthaxerxes in Jeruzalem. Dat is 13 of 14 jaar na de terugkeer van Ezra in Jeruzalem, die daar in het 7e jaar van Arthaxerxes aankwam. Tussen de terugkeer onder Kores, vermeld in *Ezra 1*, en de aankomst van Nehemia in Jeruzalem ligt ca. 90 jaar. Met de komst van Ezra en later die van Nehemia, heeft God zijn eigen bedoelingen. Nehemia heeft daar oog voor, zoals blijkt uit zijn boek (*hoofdstuk 8, 12:27-43*). Nehemia respecteert de plaats die Ezra heeft. Er is geen jaloersheid.

Het boek *Ezra* valt uiteen in twee delen:

- 1 hoofdstuk 1-6;
- 1 hoofdstuk 7-10.

Tussen beide delen verloopt ongeveer 60 jaar. In die periode vinden de gebeurtenissen van het boek Esther plaats. In de periode van Ezra valt ook het optreden van Haggai en Zacharia (*Ea 5:1*), terwijl we Maleachi kunnen plaatsen in de tijd van Nehemia.

Ezra was een schriftgeleerde en ook een priester. Hij was een onderzoeker van het woord van God, waarin hij zijn bronnen had die hem voorzagen van kracht om te handelen. Nehemia was meer een praktisch man, een man bezig met de dingen van alledag. Beide waren van dezelfde gezindheid. Hoe kwam het dat de situatie zo was geworden dat er een Nehemia nodig was, en dat terwijl Ezra toch in Jeruzalem was? Was de energie bij Ezra wat weggezakt?

De mensen die we in het boek Nehemia ontmoeten, zijn zij die in het boek Ezra zijn teruggekeerd, maar dan een tijd later. Het verval was gekomen. Nehemia wordt gekenmerkt door een diep gevoel van de vervallen toestand van Gods volk. Aan de andere kant wordt Nehemia ook gekenmerkt door het besef van de trouw van God. Gelukkig dat de Heer mannen als Nehemia kan sturen, als de dienst van Ezra niet meer zo nadrukkelijk aanwezig is.

In Nehemia gaat het om de bouw van een muur om de stad van God, waarin de tempel van God staat. Hij woont bij zijn volk. De persoonlijke toepassing van het boek is dat wij rond de stad van onze ziel een muur bouwen. Ons lichaam is een tempel van de Heilige Geest. Bij deze bouw ontmoeten we tegenstand. Die moeten we overwinnen. Dat geeft strijd en vraagt om waakzaamheid. Als het volk zegt: 'Laten we opstaan en bouwen, zegt de vijand: Ik zal opstaan en weerstand bieden.'

Het boek Nehemia is wel het meest fundamentele boek van de Bijbel als het gaat om de persoonlijke dienst voor God. Er bestaat voor de christen geen recht op het kiezen van een eigen invulling van het leven. Het beginnen aan een studie voor een beroep of het opzetten van een carrière in het zakenleven of het bezig zijn met welk ander

Zo zegt Kores, de koning van Perzië: alle koninkrijken der aarde heeft de HERE, de God des hemels, mij gegeven en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen in Jeruzalem, in Juda. Wie nu onder u tot enig deel van zijn volk behoort -- zijn God zij met hem, hij trekke op naar Jeruzalem, in Juda, en bouwe het huis van de HERE, de God van Israël, dat is de God, die in Jeruzalem woont. (Ea 1:2,3)

Maar de profeet Haggai, en Zacharia, de zoon van Iddo, traden bij de Judeeërs die in Juda en Jeruzalem woonden, als profeten op in de naam van de God van Israël. (Ea 5:1)

werk dan ook, zonder naar de wil van God te vragen, is niet alleen dwaas, het is ook zonde. De aanspraken van de Heer moeten volledig worden erkend. Hij moet in alle dingen de eerste plaats innemen. Ons gebed moet zijn: 'Heer wat wilt U dat ik doen zal en hoe wilt U dat ik het doe?' Daartoe moeten alle gebieden van ons leven aan Hem worden uitgeleverd: gezin, beroep, gemeente. Dan kan God zijn doel met ons bereiken en zal ons leven in de ware zin van het woord succesvol zijn.

Indeling:

1. Hoofdstuk 1-3 De arbeider en zijn bijzondere opdracht
 - hoofdstuk 1 De dienaar wordt voorbereid, de verborgen oefeningen van het hart
 - hoofdstuk 2 De weg wordt voorbereid, de omstandigheden bestuurd
 - hoofdstuk 3 Het werk wordt uitgevoerd, de herbouw van de muur en de poorten
2. Hoofdstuk 4-7 Tegenstand en maatregelen tegen de aanvallen van de vijand
3. Hoofdstuk 8-11 Het weer instellen van het gezag van Gods woord
4. Hoofdstuk 11-13 Het bestuur van de stad

Nehemia, zijn afkomst, de tijd waarin hij leefde en waar hij zich bevondWie is Nehemia?

Zijn naam betekent: ‘Vertroost door Jahweh.’ Als balling is hij ver verwijderd van de plaats die de HERE verkoren had om zijn naam te doen wonen. Maar hij ervaart de troost van de Heer. Dat betekent dat hij die troost had gezocht. Troost heb je nodig als je verdrietig bent. De oorzaak van verdriet kan heel verschillend zijn. Om een Nehemia te zijn, is het nodig de troost van de Heer te kennen.

Hij is de zoon van Hachalja. Hachalja betekent: ‘Wacht op Jahweh.’ Voordat hij een taak van de HERE krijgt met het oog op zijn volk, moet hij leren wachten op de HERE (KI 3:26). Geduld is vaak een groot struikelblok in het werk voor de Heer. Verlangen om iets voor de Heer te doen is een ding. Het is een ander ding op zijn tijd te wachten.

Wat is de datering?

We schrijven de maand Kisleu, in het twintigste jaar. De maand Kisleu is op de Joodse kalender de 3e maand van het burgerlijk jaar, het begin van de winter. Bij ons staat er november / december op de kalender. Vanaf ca. 165 v. Chr. wordt op de 25e van deze maand het feest van de inwijding gevierd (Jh 10:22). Dit feest, ook wel Chanoe-kafeest genoemd, wordt gevierd ter herdenking van het herstel en de reiniging van de tempel door Judas de Makkabeeër. Deze had de ontwijding daarvan door Antiochus Epíphanes te niet gedaan en de tempel opnieuw aan God gewijd.

In het twintigste jaar, dat is van de regering van koning Arthahsasta (zie Ne 2:1). Arthahsasta werd koning in 465 v. Chr. Over het leven en het werk van Nehemia wordt dus iets verteld over de periode vanaf 445 of 444 v. Chr. De aanduiding van het jaar geschiedt naar de tijd dat een vreemde heerser het voor het zeggen had over Israël. We zouden deze jaaraanduiding een ‘ruwe’ datering kunnen noemen. De aanduiding van de maand Kisleu zouden we een ‘fijne’ datering kunnen noemen.

Beide tijdsaanduidingen zijn van belang voor de dienstknecht. Hij moet Góds kalender kennen en de kalender die men in de wéreld hanteert. Hij moet het besef hebben dat God regeert, terwijl satan nog de overste van de wereld is. De dienstknecht heeft oog voor wat de wereldleiders beslissen. Toch laat hij zich niet door die beslissingen leiden, maar toetst die beslissingen aan het woord van God.

Waar bevindt hij zich?

De gebeurtenissen van Nehemia beginnen als hij zich in de burcht Susan bevindt, de verblijfplaats van de Perzische koningen. Hij was dus helemaal omgeven door vijanden van Gods volk. Hij leefde te midden van mensen die met God geen enkele rekening hielden, terwijl hij daar wel rekening mee hield. Zijn hart was voortdurend in het land waar hij thuishoorde.

1 De geschiedenis van Nehemia, de zoon van Hachalja.

In de maand Kisleu, in het twintigste jaar, toen ik in de burcht Susan was, ...

...; goed is het, in stilheid te wachten op het heil des HEREN; ... (KI 3:26)

En het was het feest van de tempelwijding in Jeruzalem; het was winter. (Jh 10:22)

Hij was aan het hof van de machtigste man van die tijd. God heeft op alle plaatsen een overblijfsel voor zijn naam. We weten van een godvrezende Obadja aan het hof van Achab (1Kn 18:3) en van heiligen in het huis van de keizer (Fp 4:22).

Lessen

- | Ieder die iets voor de Heer wil doen, moet kunnen vertellen wie hij is in zijn relatie met de Heer, hoe hij die beleeft, wie de Heer voor hem is en wat de Heer van hem verwacht.
- | Hij moet het geestelijk klimaat van Gods volk aanvoelen. De winter staat voor de deur. Het is Laodicéa, nog niet helemaal koud, maar ook niet meer warm. Maar in die tijd kan de trouwe gelovige zich toch helemaal aan de Heer toewijden. Zijn verlangen zal zijn dat de tempel, waarmee in het *Nieuwe Testament* zowel de gemeente als het lichaam van de gelovige wordt aangeduid, weer zal beantwoorden aan Gods bedoeling. Daarvoor wil hij zich inzetten.
- | Hij moet weten dat hij in de wereld geen rechten heeft. Hij is afhankelijk van de gunst van hen die boven hem staan.
- | Hij moet zich ook bewust zijn van het geestelijk klimaat van de wereld waarin hij leeft. De vijandschap jegens God en zijn Woord manifesteert zich op steeds brutere wijze.
- | ...

De aanleiding tot het werk dat Nehemia gaat doen

Wat is de eerste gebeurtenis die wordt beschreven?

Geen stem uit de hemel, geen wonderbare verschijning. Een gewone gebeurtenis. Nehemia krijgt bezoek. Zijn broer en enkele andere mannen komen net uit Juda. Nehemia grijpt deze uitgelezen kans aan, om actueel nieuws over de situatie daar te krijgen.

Wat blijkt uit de vraag van Nehemia?

Uit de vraag van Nehemia blijkt zijn grote interesse in de situatie waarin het overblijfsel van het volk van God verkeert. Nehemia had een verantwoordelijke taak in het paleis van de koning (vers 11). Hij bekleedde een invloedrijke positie. Dat was echter niet wat hem bezighield. Zijn belangstelling ging niet uit naar de uitbreiding van het Perzische rijk en een toename van zijn invloed. Het bezoek van zijn broer wordt door Nehemia niet aangegrepen om hem te vertellen over de schitterende positie die hij heeft en zijn promotiekansen. Hij wil ook niet door zijn broer bijgepraat worden over allerlei familiale aangelegenheden.

Terwijl hij zijn aardse bezigheden verrichtte, ging zijn hart uit naar hen die eens vanuit Babel naar het beloofde land waren teruggekeerd. In directe samenhang daarmee vroeg hij ook naar de stad Jeruzalem, de woonplaats van God. Hij toont hierdoor een geestverwant te zijn van Mozes, wiens hart ook uitging naar zijn volk om hen op te zoeken en te bevrijden (Hd 7:23). Ook Mozes verliet daarvoor een voorname plaats.

Waar gaat onze belangstelling naar uit als we eens bezoek uit een ander land krijgen? Naar de mooie natuur, de huizenbouw, de welvaart e.d. of naar de situatie waarin Gods kinderen verkeren en hoe het gaat met de gemeente als Gods huis?

Daarom had Achab de hofmaarschalk Obadja ontboden. Obadja was iemand, die de HERE zeer vreesde. (1Kn 18:3)

Alle heiligen groeten u, en vooral zij die tot het huis van de keizer behoren. (Fp 4:22)

... 2 kwam tot mij Hanani, één van mijn broeders, met enige mannen uit Juda. En ik vroeg hen naar de Joden, de ontkomenen, die uit de gevangenschap waren overgebleven en ook naar Jeruzalem.

Ik was namelijk schenker van de koning. (Nh 1:11)

En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid van de Egyptenaren en was machtig in zijn woorden en werken. Toen hij nu de leeftijd van veertig jaar had bereikt, kwam het in zijn hart op zijn broeders, de zonen van Israël, te bezoeken. (Hd 7:23)

Lessen

- 1 De aanleiding om een werk voor de Heer te gaan doen, ligt vaak in alledaagse gebeurtenissen. De manier waarop wij daarop reageren, legt vaak bloot waar onze werkelijke belangstelling naar uitgaat. Een opmerking, een bezoek, een brief, een gebeurtenis (geboorte, sterfgeval, ongeluk) en nog veel meer, het zijn allemaal testen die onze werkelijke interesses openbaar maken. Ze kunnen ervoor zorgen dat onze levensloop een radicale wending krijgt.
- 1 Iemand die echt openstaat voor de wil van God, stelt belang in elk lid van zijn volk en in zijn woonplaats, de gemeente. Een positie in de wereld kan hem niets schelen. Hij is bereid, als de Heer dat vraagt, die op te geven.
- 1 ...

Nehemia verneemt het bericht van de situatie in Jeruzalem. Dat bevatte niet bepaald een rooskleurig beeld.

Wat blijkt uit het antwoord?

In sobere bewoordingen vertellen zijn bezoekers dat het overblijfsel zich in grote ellende bevindt en dat Jeruzalem geen muur en geen poorten meer heeft. Dat de stad geen muren meer had, betekende dat ze zonder enige bescherming tegen vijanden was. De muren stellen de afzondering van het kwaad voor. Er is geen scheiding meer tussen heilig en onheilig. De poorten spreken van het binnenlaten van het goede en het verwijderen van het verkeerde. De poorten zien op het uitoefenen van Goddelijke zorg of tucht.

God wil dat de muren van Jeruzalem tot heil, redding zijn en haar poorten tot lof (*Js 60:18*). Afzondering van het kwaad betekent het heil, de behoudenis voor Gods volk en verzekert haar voortbestaan als volk van God. Om een volk te zijn dat zijn lof bezingt, is zorg en tucht nodig. Niet geoordeelde zonde verhindert de lofzang.

We zouden misschien hebben verwacht dat na de terugkeer van een overblijfsel, dit overblijfsel toch wel de bijzondere zegen van God zou hebben ervaren door hun de bewijzen van zijn goedkeuring te schenken. Maar ze waren integendeel in grote rampspoed. We kunnen dit toepassen op de situatie die is ontstaan, nadat - nu zo'n 180 jaar geleden - gelovigen uit allerlei kerkgenootschappen ontdekten wat de gemeente is naar Gods gedachten. Zij zonderden zich af van de door mensen gemaakte systemen, die waren ontstaan als gevolg van door mensen uitgedachte leringen (*2Tm 2:19-22*).

Vervolgens ging men alleen tot de naam van de Heer Jezus samenkomen (*Mt 18:20*).

Die beweging is te vergelijken met wat onder Ezra plaatsvond. In *Ezra* lezen we over het herstel van het altaar (tafel van de Heer) en de herbouw van de tempel (hernieuwd zicht op wat de gemeente van de levende God is). Maar het vuur en de toewijding die deze beweging kenmerkten, is uitgedoofd. De liefde voor de Heer en zijn Woord en de zorg voor elkaar is verflauwd. Het ontvangen aan de tafel van de Heer van al Gods kinderen die niet in de zonde leven of ermee

3 Zij zeiden tot mij: De overgeblevenen, die daar in het gewest uit de gevangenschap zijn overgebleven, verkeren in grote rampspoed en smaad, en de muur van Jeruzalem is afgebroken, en zijn poorten zijn met vuur verbrand.

Van geen geweld zal in uw land meer gehoord worden, van verwoesting noch verderf in uw gebied; en gij zult uw muren Heil noemen en uw poorten Lof. (Js 60:18)

Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid. In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommigen wel tot eer, maar anderen tot oneer. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toe bereid. Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. (2Tm 2:19-22)

Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden. (Mt 18:20)

verbonden zijn, is verdwenen. Zij die in de traditie van die beweging zijn opgegroeid, zijn grotendeels ten prooi gevallen aan liberalisme enerzijds en sektarisme anderzijds.

De muren zijn afgebroken, de poorten verbrand. De beweging die het gevolg was van een werk van de Geest, is tot stilstand gekomen. De beweging die in stand wordt gehouden, drijft of op traditionalisme of op emotie onder invloed van charismatische leringen of op wereldse gedachtepatronen (producten van het postmoderne denken) of op een mix van deze stromingen. Het woord van God blijft in veel gevallen gesloten. Het hoeft ook niet open als we onze zekerheid vinden in traditie, gevoel of verstand. Als het Woord al open gaat, wordt het gebruikt om het eigen gelijk te onderstrepen of om duidelijk te maken dat niets met zekerheid te zeggen is.

We mogen ons wel afvragen hoe het in ons persoonlijk leven staat met de muur van afzondering van de wereld, met de muur van gebed en bijbellezen, met de muur van trouwe navolging van de Heer Jezus, met de muur van persoonlijke overgave en levend getuigenis, de muur van het christen zijn van alle dag. Liggen die muren soms in puin?

Lessen

- | Als wij vragen naar de situatie waarin Gods volk verkeert, zullen we ontdekken dat er grote ontrouw heerst.
- | De muren, beeld van afzondering, zijn neergehaald. De afzondering tussen de gemeente en de wereld is verdwenen. De wereld is, eerst aarzelend, nu met groot enthousiasme binnengelaten. Ze wordt in de arm genomen om te vertellen hoe het in de gemeente moet, zowel in haar samenkomsten als in haar evangelieprediking.
- | De poorten, beeld van rechtspraak, zijn verbrand. Het kwaad dat is binnengekomen, wordt niet geoordeeld. In de gemeente doet ieder wat hem of haar goeddunkt. Een mogelijke stem van protest wordt het zwijgen opgelegd.
- | ...

De reactie van Nehemia op het verslag van zijn broer is aangrijpend; het bericht slaat in als een bom.

Wat blijkt uit de reactie van Nehemia?

Nehemia zal zijn opgevoed door Godvrezende ouders. Zij zullen hem hebben onderwezen in de geschiedenis en de wet van het Joodse volk. Dat maakt het verklaarbaar, waarom hij zo werd aangeprezen, toen hij van zijn broer vernam hoe smadelijk het met Jeruzalem en het volk was gesteld. Dergelijke gemoedsuitingen die ons de werkingen van zijn hart laten zien, komen we regelmatig in zijn boek tegen. Telkens geeft hij tijdens een beschrijving van de arbeid lucht aan zijn gemoed.

Als we een bericht krijgen of lezen kunnen we dat voor kennisgeving aannemen. Op die manier zullen we niet omgaan met een bericht dat van onze eigen broer komt. Nehemia kende zijn broer. Dat was geen man van dramatische verhalen. Als die iets zei, was het volstrekt geloofwaardig. Nehemia bedankte zijn broer niet vriendelijk voor het bericht, om daarna weer over te gaan tot de orde van de dag. Hij ging ook geen kritische vragen stellen. Wat hij hoorde, maakte enorme indruk op hem, hij werd door gevoelens van grote verslagenheid overmand.

4 Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels ...

Door het bericht van zijn broer kreeg hij een ander zicht op zijn leven. Innerlijk betrokken als hij was bij het volk in Jeruzalem, voelt hij de smaad waarin het overblijfsel verkeert, als zijn eigen smaad. Nehemia kende Gods plan ten aanzien van zijn volk. Nu hoorde hij hoever de praktische toestand waarin het volk zich bevond, daarvan was verwijderd.

In plaats van direct koortsachtig plannen te smeden om iets aan die toestand te veranderen, gaat hij zitten. Overweldigd door intens verdriet over de situatie waarin het overblijfsel van Gods volk zich bevindt, is hij niet in staat tot iets anders dan tot huilen en rouwen, dagen lang.

Maar het blijft niet bij deze uiting van verdriet en schaamte. Hij gaat ook vasten en bidden. Vasten wil zeggen afzien van alles wat op zichzelf geoorloofd is, maar nu even moet wijken om zich geheel te geven aan een bepaalde zaak. Aan de gewettigde behoeften van het lichaam wordt voor een tijd niet voldaan om zich met de geest volledig te kunnen concentreren op een zaak die alle lichamelijke behoeften verre te boven gaat. Dat zien we aan het gebed, dat bijna altijd onlosmakelijk aan het vasten is verbonden. Ook hier.

Nehemia vastte en bad niet in het wilde weg. Hij wist zich voor het aangezicht van “*de God des hemels*”. Als dat niet aanwezig was, zouden alle oefeningen van zijn ziel nutteloze kwellingen zijn. Het bewustzijn van Gods aangezicht maakt zulke oefeningen tot waardevolle ervaringen. Wat onttrokken is aan het oog van mensen, wordt door God met groot welbehagen waargenomen en beloond (Mt 6:18).

De uitdrukking ‘God des hemels’ is veelzeggend. God heeft Zich teruggetrokken in de hemel. Hij woont niet meer op aarde te midden van zijn volk, een volk dat Hij heeft moeten overgeven in de hand van hun vijanden. Hij treedt niet meer in macht voor zijn volk op, omdat ze Hem hebben verworpen. Maar het geloof weet Hem te vinden en Hij laat Zich vinden.

Dat geldt ook voor ons. De gemeente heeft geen enkele uiterlijke kracht of heerlijkheid. Ze is verbonden met een verworpen Heer die nu in de hemel is. Maar ze weet dat Hij daar is en dat Hem alle macht is gegeven in hemel en op aarde. Daarom mogen wij ons in onze nood tot Hem richten.

Lessen

- 1 Alle innerlijke oefeningen van deze terneergeslagen man vonden hun uitweg in het gebed. Velen hebben het beleefd dat hun arbeid voor de Heer begon, toen ze vastten en baden vanwege de troosteloze situatie waarvan ze op de hoogte waren gebracht. We kunnen pas een nood helpen verminderen als we de ellende in onze eigen zielen hebben gevoeld. We ontvangen pas dan een opdracht van de Heer als Hij ons de ogen heeft geopend en we de dingen zien zoals ze werkelijk zijn, dat wil zeggen zoals Hij ze ziet. Nehemia werd geroepen de muren te herbouwen, maar eerst weende hij over de puinhopen ervan.
- 1 De dienst voor God is geen hobby. Wie dat meent, lijdt onvermijdelijk schipbreuk. Voor we bijvoorbeeld kinderwerk gaan doen, moeten we eerst het schrikbarend gebrek aan christelijk onderwijs op de scholen zien en de bandeloosheid om ons heen. De erkenning van deze situatie op onze knieën voor God is het begin.

Maar u, als u vast, zalf uw hoofd en was uw gezicht, om u niet aan de mensen te vertonen wanneer u vast, maar aan uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader die in het verborgen kijkt, zal het u vergelden. (Mt 6:17,18)

| De Heer Jezus was met ontferming bewogen over de schare als schapen die geen herder hebben en daarin betrok hij zijn discipelen. Daarvoor riep Hij op tot gebed (Mt 9:36-38). Wat doet het ons als we de vele mensen over straat zien gaan? Gaan ze ons aan het hart?

| Als wij met de blik van de Heer Jezus naar de muren kijken, moeten we er eerst leed over dragen dat zoveel mensen en vooral zoveel zogenaamde christenen niet de Heer Jezus in hun leven laten zien.

| ...

Het gebed van Nehemia

Hoe spreekt Nehemia God aan en waarop pleit hij? (vers 5)

Na het bericht zou Nehemia zich onmachtig kunnen voelen. Wat kan hij doen? Bidden! Hij bidt tot “de God des hemels”. Zijn gebed is gegrond op de openbaring van God, zoals hij Hem heeft leren kennen. Hoewel hij God niet kende, zoals wij Hem mogen kennen, als Vader, bidt hij tot Iemand die hij kent, tot Iemand van Wie Nehemia weet waar Hij woont.

Van enige branie is geen sprake. Er is vertrouwelijkheid en tevens eerbied. Nehemia kent God als de “grote en geduchte God”. Tegenover de overweldigende grootheid van God voelt hij zich klein. Voor de geduchte God is hij vervuld met ontzag. In zijn heilige tegenwoordigheid voelt hij hoe zondig hij is (vgl. Js 6:1-5).

In het sterfjaar van koning Uzzia zag ik de Here zitten op een hoge en verheven troon en zijn zomen vulden de tempel. Serafs stonden boven Hem; ieder had zes vleugels: met twee bedekte hij zijn aangezicht, met twee bedekte hij zijn voeten en met twee vloog hij. En de een riep de ander toe: Heilig, heilig, heilig is de HERE der heerscharen, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol. En de dorpelposten beefden van het luide roepen en het huis werd vervuld met rook.

Toen zeide ik: Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is, -- en mijn ogen hebben de Koning, de HERE der heerscharen, gezien. (Js 6:1-5)

Maar in plaats van zich uit de voeten te maken, neemt hij in zijn nood tot die God zijn toevlucht (vgl. Lk 5:8).

Nehemia is niet bang voor God. Iemand die God de plaats geeft die Hem toekomt en zelf de plaats inneemt die hem tegenover God past, hoeft niet bang te zijn voor God. Hij weet niet alleen wie God is, maar ook hoe Hij handelt. Gods verbond en zijn goedertierenheid die onlosmakelijk daaraan is verbonden, vormen de pleitgrond voor Nehemia. Daarover heeft de HERE gesproken tot Mozes (Dt 7:9).

Dat was ook de pleitgrond voor het gebed van Salomo (1Kn 8:23).

Daarop ging Salomo vóór het altaar des HEREN staan ten aanschouwen van de gehele gemeente van Israël, breidde zijn handen uit naar de hemel en zeide: HERE, God van Israël, er is in de hemel boven en op de aarde beneden geen God als Gij, die vasthoudt aan het verbond en de goedertierenheid jegens uw knechten welke met hun gehele hart voor uw aangezicht wandelen; ... (1Kn 8:22,23)

Toen Hij nu de menigten zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, want zij lagen afgemat terneer als schapen die geen herder hebben. Toen zei Hij tot zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinig; smeekt dan de Heer van de oogst dat Hij arbeiders in zijn oogst uitstuurt. (Mt 9:36-38)

... 5 en zeide: Ach, HERE, God des hemels, grote en geduchte God, die het verbond en de goedertierenheid gestand doet jegens hen die U liefhebben en uw geboden onderhouden, ...

Toen nu Simon Petrus dit zag, viel hij aan de knieën van Jezus neer en zei: Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer. (Lk 5:8)

Maar, omdat de HERE u liefhad en de eed hield, die Hij uw vaderen gezworen had, heeft de HERE u met een sterke hand uitgeleid en u verlost uit het diensthuis, uit de macht van Farao, de koning van Egypte, opdat gij zoudt weten, dat de HERE, uw God, de enige God is, de trouwe God, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens wie Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden, tot in duizend geslachten; ... (Dt 7:8,9)

De zegen van Gods verbond en zijn goedertierenheid zijn voor hen die Hem liefhebben en zijn geboden onderhouden. Liefde en gehoorzaamheid gaan altijd samen. Het zijn de twee kenmerken die iemand bezit die uit God geboren is. Ze hebben te maken met de natuur (liefde) en het wezen (licht) van God. God is licht (1Jh 1:5) en God is liefde (1Jh 4:8,16). De natuur en het wezen van God komen bij zijn kinderen tot uiting in broederliefde en het bewaren van de geboden van de Heer Jezus (1Jh 2:3-11).

En hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen: als wij zijn geboden bewaren. Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet. Maar wie zijn woord bewaart, in hem is waarlijk de liefde van God volmaakt. Hieraan onderkennen wij dat wij in Hem zijn. Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft. Geliefden, geen nieuw gebod schrijf ik u, maar een oud gebod, dat u van het begin af hebt gehad. Dit oude gebod is het woord dat u gehoord hebt. Anderzijds is het een nieuw gebod dat ik u schrijf, dat waar is in Hem en in u, omdat de duisternis voorbijgaat en het waarachtige licht al schijnt. Wie zegt dat hij in het licht is en zijn broeder haat, is in de duisternis tot nu toe. Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en geen aanleiding tot vallen is in hem. Maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij heengaat, omdat de duisternis zijn ogen heeft verblind. (1Jh 2:3-11)

Voor wie bidt Nehemia? (vers 6a)

Nehemia doet een hartstochtelijk appel op God om te horen naar zijn gebed en te zien op hem, de smekeling. Hij noemt zichzelf "uw knecht". Er is geen enkel gevoel van verheffing, van het behoren tot het uitverkoren volk van God, waaraan de naam "Israëlieten" doet denken. Hij smeekt voor zijn broeders, de Israëlieten, die hij ook "uw knechten" noemt. Hij verbindt hen met zichzelf om samen met hen voor Gods aangezicht te verschijnen. Hij bidt voor hen, maar niet met uitsluiting van zichzelf.

Dag en nacht doet hij voorbede voor hen. De gevoelens van verdriet en smaad zijn niet na verloop van tijd weer weggezakt. Wat hij bidt, heeft hem voortdurend beziggehouden, ook tijdens zijn dagelijks werk dat hij gewoon heeft moeten verrichten. Hij heeft niet met zijn verdriet te koop gelopen. Dat het op den duur aan hem te zien was (2:2), is onontkoombaar en onderstreept juist dat hij constant bezig was met Gods volk, zijn volksgenoten, en hun omstandigheden.

Hoe, waarom en waarvan doet hij belijdenis? (vers 6b,7)

Zoals gezegd brengt Nehemia niet alleen zijn volksgenoten voor Gods aangezicht. Hij beseft dat wie voor een ander gaat bidden, die ander in Gods tegenwoordigheid brengt en dus ook zelf in Gods tegenwoordigheid komt. Dan kun je niet zelf recht overeind blijven. Wie dat meent, lijkt op de farizeeër in *Lukas 18:11*. De man bad wel, noemde zelfs de naam van God, maar stond niet in Gods tegenwoordigheid. Hij was helemaal omgeven door zijn eigen tegenwoordigheid. Dan kom je er niet aan toe om voorbede te doen, je kunt ook onmogelijk een voorbidder zijn. Voorbede doen veronderstelt besef hebben van de nood waarin een ander verkeert, zonder je beter te voelen dan die ander.

Nehemia bevond zich wel voor Gods aangezicht. Als hij dan ook gaat bidden voor zijn volksgenoten, ziet hij eerst zijn eigen zonden en de zonden van zijn familie. Voordat hij de zonden van het volk belijdt, belijdt hij eerst die van zichzelf en die van zijn familie. Zo maakt hij geestelijk de weg vrij om een echte voorbidder te worden.

En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen, dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is. (1Jh 1:5)

Wie niet liefheeft, heeft God niet gekend, want God is liefde. (1Jh 4:8)

En wij hebben onderkend en geloofd de liefde die God ten aanzien van ons heeft. God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem. (1Jh 4:16)

..., 6 laat toch uw oor opmerkzaam en uw ogen geopend zijn, om te horen naar het gebed van uw knecht, dat ik thans dag en nacht voor de Israëlieten, uw knechten, tot U opzend; ...

De koning zeide tot mij: Waarom staat uw gezicht zo somber, hoewel gij niet ziek zijt? Dit kan niet anders dan hartzeer zijn. (Ne 2:2)

...; en ik doe belijdenis van de zonden der Israëlieten, die wij tegen U bedreven hebben; ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd. 7 Zwaar hebben wij tegen U misdreven; wij hebben niet onderhouden de geboden, inzettingen en verordeningen, die Gij aan uw knecht Mozes geboden hadt.

De farizeeër ging daar staan en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben zoals de overige mensen: rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of ook als deze tollenaar. (Lk 18:11)

Vervolgens gaat hij niet voor ‘die anderen’ bidden, maar spreekt hij over “wij” die zwaar tegen God hebben gezondigd en ongehoorzaam zijn geweest. God had zijn geboden bekend gemaakt, maar het volk had zich daar niets van aangetrokken. Hij erkent dat zij daardoor alle recht op zegen hebben verspeeld.

Met welk doel haalt hij het woord van God aan in zijn gebed? (vers 8,9)

Nehemia haalt Gods woord aan om met de waarheid ervan in te stemmen. God heeft gehandeld zoals Hij had gezegd. Het volk was ontrouw geweest en God heeft het onder de volken moeten verstrooien. Hij rechtvaardigt Gods handelen en erkent daarmee nog eens hun eigen ontrouw. Maar daarbij laat Nehemia het niet. Hij weet ook wat God nog meer heeft gezegd. Hij pleit bij God dat waar Hij het ene woord in vervulling heeft doen gaan, Hij toch ook het andere woord in vervulling zal laten gaan.

Dit is het echte leven bij alle woord dat uit de mond van God uitgaat (Mt 4:4). Zo moeten wij ook bidden: in het besef van wat God voor ons gedaan heeft toen Hij zijn Zoon voor ons naar het kruis liet gaan om te sterven, en wat Hij heeft gedaan in zijn opstanding en hemelvaart en wat Hij gaat doen bij zijn terugkeer. Als we naar Christus aan het kruis kijken en naar het vergoten bloed, zullen we de macht van het werkzame gebed ervaren. Zijn handelen in het verleden staat garant voor de vervulling van zijn beloften in de toekomst.

De woorden van Nehemia zijn geen letterlijk citaat, maar een samenvatting van wat God had gezegd dat zou gebeuren, zowel bij ontrouw als bij bekering (Dt 4:27-31; 30:4-10).

...; de HERE zal u onder de natiën verstrooien en gij zult met een klein getal overblijven onder de volken, bij wie de HERE u brengen zal; dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die niet zien, noch horen noch eten noch ruiken. En dan zult gij daar de HERE, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.

Wanneer het u bang zal zijn en in de toekomst al deze dingen u zullen overkomen, dan zult gij u bekeren tot de HERE, uw God, en naar Hem luisteren. (Dt 4:27-31)

Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, de HERE, uw God, zal u vandaar bijeenbrengen en vandaar halen; de HERE, uw God, zal u brengen naar het land, dat uw vaders bezeten hebben, gij zult het bezitten en Hij zal u weldoen en u talrijker maken dan uw vaders. En de HERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nakroost besnijden, zodat gij de HERE, uw God, liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw ziel, opdat gij leeft. De HERE, uw God, zal al deze vervloekingen op uw vijanden en uw haters leggen, die u vervolgd hebben. Gij zult weer naar de stem des HEREN luisteren en al zijn geboden volbrengen, die ik u heden opleg. De HERE, uw God, zal u in overvloed het goede schenken bij al het werk uwer handen, in de vrucht van uw schoot, in de vrucht van uw vee, in de vrucht van uw bodem, want de HERE zal weer behagen in u hebben, u ten goede, zoals Hij behagen had in uw vaders – wanneer gij naar de stem van de HERE, uw God, luistert door zijn geboden en inzettingen te onderhouden, die in dit wetboek geschreven staan; wanneer gij u tot de HERE, uw God, bekeert met geheel uw hart en met geheel uw ziel. (Dt 30:4-10)

We mogen Hem daaraan herinneren en daaruit moed putten zoals Nehemia dat heeft gedaan. Het Woord geeft hoop (Ps 119:49).

Nehemia benadrukt in zijn gebed wat God had gezegd over Jeruzalem, “de plaats die Ik verkoren heb om mijn naam daar te doen wonen”. Daar gaat het hem om: die plaats. Het hart van Nehemia is vol van hetzelfde als waar Gods hart vol van is.

8 Doch gedenk aan het woord, dat Gij aan uw knecht Mozes voorgehouden hebt: Pleegt gij trouwbreuk, dan zal Ik u onder de volken verstrooien. 9 Maar, bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naarstig mijn geboden – al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal hen vandaar vergaderen en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren heb om daar mijn naam te doen wonen.

Hij antwoordde echter en zei: Er staat geschreven: ‘Niet van brood alleen zal de mens leven, maar van alle woord dat door de mond van God uitgaat’. (Mt 4:4)

Gedenk het woord tot uw knecht, omdat Gij mij hoop hebt gegeven; ... (Ps 119:49)

Met welk recht spreekt Nehemia nog over “uw knechten en uw volk”?

(vers 10)

Nehemia herinnert God aan wat Hij vele eeuwen geleden had gedaan, toen Hij zijn volk uit Egypte bevrijdde. En ook onlangs nog heeft Hij, al was het slechts een overblijfsel dat vertrok, zijn volk bevrijd uit de ballingschap. Uit alles is gebleken dat God zijn volk niet in de steek had gelaten. Zou Hij hun ellende niet aanzien waarin ze opnieuw na hun terugkeer in het land terecht waren gekomen?

Nehemia kende het hart van God. God had te veel voor dit volk gedaan om Zich nu niets van hen aan te trekken. Weer zien we een parallel tussen Nehemia en Mozes. Na de zonde met het gouden kalf sprak God tot Mozes over “uw volk” (Ex 32:7), alsof zijn volk het volk van Mozes was en niet zijn volk. Maar Mozes kende het hart van God. Hij spreekt tot God over “uw volk” (vers 11). Het geloof ziet de verbinding die er is tussen God en zijn volk en handhaaft die.

Wie zouden die andere biddende knechten zijn? (vers 11a)

Nehemia verbeeldde zich niet dat hij de enige was die was begaan met Gods volk. Hoewel hij alleen was, wist hij dat er meer waren die baden of God een keer wilde brengen in hun lot. Hij maakte niet de fout van Elia (1Kn 19:10,18; Rm 11:2-5).

Daarop zeide hij: Ik heb zeer geijverd voor de HERE, de God der heerscharen, want de Israëlieten hebben uw verbond verlaten, uw altaren omvergehaald en uw profeten met het zwaard gedood, zodat ik alleen ben overgebleven, en zij trachten mij het leven te benemen. (1Kn 19:10)

Doch Ik zal in Israël zeventuizend overlaten, alle knieën die zich niet gebogen hebben voor de Baäl, en elke mond die hem niet gekust heeft. (1Kn 19:18)

God zorgt altijd voor een overblijfsel, dat bestaat uit meerdere getrouwen die in een tijd van algemene ontrouw Hem trouw blijven. Als ons hart gebukt gaat onder een zware last, moeten we niet menen dat wij de enigen zijn die deze last voelen. Misschien zijn we wel alleen, maar we mogen weten dat God ook anderen eenzelfde last doet gevoelen.

Waarom vraagt Nehemia of de HERE hem erbarming bij de koning wil laten vinden? (vers 11b)

Het doel en de opdracht voor zijn volk zijn hem in het gebed duidelijk geworden. Nog niet duidelijk is het tijdstip waarop hij kan beginnen. En van belang was nog dat hij toestemming van de koning zou krijgen. Tijdstip en toestemming lagen menselijk gesproken in de hand van de koning.

Nehemia erkent in zijn gebed dat hij van de koning afhankelijk is. Daarom vraagt hij aan God of Deze hem “heden” bij de koning erbarming wil doen vinden. Zijn opdracht nu is dat hij wacht op Gods antwoord.

Waarom vermeldt Nehemia dat hij schenker van de koning was? (vers 11c)

Hij vermeldt dat hij schenker is, omdat dit nodig is voor het verslag van zijn gesprek met de koning in het volgende hoofdstuk. Schenker was een hoge functie. Hij had ermee kunnen beginnen dit te naar voren te brengen toen hij bezoek uit Jeruzalem kreeg. Maar hij ziet zijn maatschappelijke positie niet als iets om zich op te beroemen.

10 Zij zijn toch uw knechten en uw volk, dat Gij verlost hebt door uw grote kracht en door uw sterke hand.

En de HERE sprak tot Mozes: Ga, daal af, want uw volk, dat gij uit het land Egypte hebt gevoerd, heeft het verdorven. (Ex 32:7)

11 Ach, Here, laat toch uw oor opmerkzaam zijn op het gebed van uw knecht en op het gebed van uw knechten, die een welgevallen hebben aan de vreze van uw naam, ...

..., en doe uw knecht heden slagen en laat hem erbarming vinden bij deze man.

Ik was namelijk schenker van de koning.

Nehemia geeft steeds de noodzakelijke informatie, zonder zichzelf in de schijnwerper te zetten.

Door het “*ik nu was schenker van de koning*” benadrukt Nehemia zijn volledige afhankelijkheid van de koning. Schenker was een positie van groot vertrouwen en grote verantwoordelijkheid. Maar Nehemia gebruikte zijn positie niet om invloed op de koning uit te oefenen en op die manier verlichting voor zijn volk te zoeken.

Nehemia had ook kunnen denken: wat Israël is overkomen, is allemaal eigen schuld. Daaraan is niets te veranderen. Ik heb een goede baan en God zal verder Zelf wel voor zijn volk zorgen, daar heeft Hij mij niet voor nodig.

Nehemia doet geen van beide. Hij maakt zich één met het volk en belijdt de zonde van het volk als zijn eigen zonde. Evenals Mozes geeft Nehemia er de voorkeur aan met het volk van God smaad te lijden boven een tijdelijke genieting van de zonde (*Hb 11:25*). We kunnen God alleen dienen als we bereid zijn offers te brengen.

Wat we in Nehemia vinden die leefde aan het slot van Israëls geschiedenis, zien we ook bij Mozes die leefde aan het begin van Israëls geschiedenis. Mozes had ook bijzondere voorrechten. Hij was thuis aan het hof van Farao, maar ook hij gebruikte zijn positie niet ten gunste van zijn volk. Als zoon van Farao had hij zelfs even kunnen wachten tot hij zelf de troon had bestegen. Hij had kunnen zeggen dat Gods voorzienigheid hem in die positie had gebracht. Maar boven het volk had hij God lief en wenste hij alleen dat te doen wat God van hem vroeg.

Lessen

- 1 In het gebed van Nehemia worden we meegenomen in de diepe gevoelens van een man die gebukt ging onder de smaad van Gods volk en de oneer die Góð daarmee werd aangedaan. Zo mogen wij vol vertrouwen en eerbied uit de volheid van ons hart tot God spreken. Vrijmoedig maar niet vrijpostig mogen we God deelgenoot van onze nood maken. God weet dat natuurlijk allang. Maar God wil gebeden zijn. Hij wil het gebed van de zijnen gebruiken in de vervulling van zijn plannen. Dat geeft aan het gebed een bijzondere betekenis.
- 1 In zijn gebed stelt Nehemia zich niet boven het volk, of ernaast, maar hij maakt zich één met het volk. Het is noodzakelijk dat wij ons onlosmakelijk met het volk van God verbonden weten om als het ware samen met hen voor Gods aangezicht te komen. Dit grondig besef brengt ons tot belijdenis van onze eigen zonden, de zonden van onze familie en de zonden van het volk.
- 1 Hij rechtvaardigt God. God heeft hen terecht verstrooid. Het volk heeft trouwbreuk gepleegd en God kon niet anders dan zo handelen. Maar we weten ook dat God weer kan vergaderen wat Hij heeft verstrooid, zij het op voorwaarde van bekering. We mogen een beroep doen op Gods trouw aan zijn Woord en aan zijn handelen in het verleden.
- 1 Als we zo in zijn gebed ons hart hebben vrijgemaakt, kunnen we God vragen of Hij de weg vrij wil maken om zijn volk te gaan helpen. Nehemia was afhankelijk van de toestemming van de

Door het geloof weigerde Mozes, toen hij groot geworden was, een zoon van Farao's dochter genoemd te worden, omdat hij er de voorkeur aan gaf met het volk van God slecht behandeld te worden, boven een tijdelijke genieting van de zonde, en de smaad van Christus groter rijkdom achtte dan de schatten van Egypte, want hij zag op de beloning. (Hb 11:25)

koning om te gaan. Eigenmachtig handelen was hem vreemd en dat zal het ook bij ons moeten zijn.

- | Hij had alles in de handen van God gelegd. Nu was het wachten op zijn antwoord, op zijn tijd. Een heel belangrijk punt voor ieder die iets voor de Heer wil doen.
- | ...

Nehemia beschrijft waarmee hij bezig is. Hij geeft ook aan hoe hij zich voelt.

Hoeveel maanden later is dit tijdstip na het tijdstip van 1 vers 1?

In de maand Kisleu (de derde maand van het burgerlijk jaar) had Nehemia het bericht aangaande Jeruzalem gehoord (1:1). Hier vinden we hem in de maand Nisan. Dat is de zevende maand van het burgerlijk jaar (bij ons maart / april). Vier maanden waren verlopen. Nog steeds had hij geen antwoord op zijn gebed gekregen.

Hij wist niet van te voren hoe lang hij zou moeten wachten op het antwoord. Toch bleef hij geduldig wachten. Hij liet de tijd in Gods hand. Hij was er tevreden mee dat God het juiste tijdstip bepaalde. Hij stortte zich niet overhaast in de opdracht die hij voor zich zag. Intussen bleef hij trouw op de plek waar de HERE hem had gebracht. Hij vertoonde geen vluchtgedrag. Trouw bleef hij ook zijn werk doen.

Het kan gebeuren dat men van een nood hoort. Overweldigd door medelijden gaan sommigen direct aan de slag zonder op Gods stem en tijd te wachten. Maar dat is niet de manier waarop God zijn werk laat gebeuren. Nood zien is geen roeping. Eerst moet een nood diep in het hart gedrongen zijn. Dan worden we ons bewust dat niet wij, maar alleen God in die nood kan voorzien.

Eerst moet de nood een last worden, die zo zwaar drukt dat de enige uitweg die we zien de Heer Jezus is, die heeft gezegd: “Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven” (Mt 11:28). Dit vers is zeker van belang voor het evangelie. Maar het is ook van groot belang voor wie dienstknecht wil zijn.

Misschien heeft Nehemia gebeden of God de last van zijn hart wilde wegnemen. Misschien bad hij ook of Hij die last nog zwaarder wilde maken, zodat hem niets anders overbleef dan te handelen. Zo mogen wij dat in elk geval wel doen, als ons iets wordt verteld over een nood. De nood was op zijn hart blijven liggen. Ik kan me voorstellen dat hij zich heeft afgevraagd of hij met de koning over zijn nood moest spreken en zo ja wanneer, of dat hij nog moest wachten op God.

Hij zal rust hebben gekregen bij de gedachte dat als God hem riep om een werk in Jeruzalem te doen, Hij hem ook door een wonder in de gunst van de koning kon brengen. God neigt harten van koningen als waterbeken (Sp 21:1). Deze overleggingen van het geloof zullen we krijgen, als we steeds meer merken dat de Heer ons wil gebruiken voor een bepaald werk.

Hoe was zijn gemoedsgesteldheid?

Nehemia was nooit treurig geweest in de tegenwoordigheid van de koning. Dat geeft aan dat hij dat nu wel was en ook dat dit zichtbaar was. Droefheid vertonen paste niet in de tegenwoordigheid van machtige vorsten die zichzelf beschouwden als uitdelers van zegen. Deze mensen wilden alleen blijde gezichten in hun directe omgeving. Als balling zal Nehemia altijd smart in zijn hart hebben gehad (Sp 14:13), maar dat altijd verborgen hebben kunnen houden. De sporen van vasten en bidden waren echter niet meer te loochenen.

1 In de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Arthahsasta, toen er wijn voor hem gereed stond, hief ik de wijn op en reikte die de koning toe. Nu was ik nooit treurig geweest in zijn tegenwoordigheid.

Het hart van de koning is in de hand des HEREN als waterbeken, Hij leidt het overal heen, waar het Hem behaagt. (Sp 21:21)

Ook onder het lachen kan het hart pijn lijden en het einde der vreugde kan kommer zijn. (Sp 14:13)

Toch zal Nehemia zijn werk ook met plezier hebben gedaan. De Heer had hem daar gebracht en dit werk opgedragen. Zo zal hij dat hebben gezien. Het is belangrijk dat wij dat ook van onze baan in de maatschappij kunnen zeggen. Wij mogen ook ons dagelijks werk met plezier doen, terwijl we God de Vader door de Heer Jezus danken (Ko 3:17).

Dat neemt niet weg dat we ons tegelijkertijd realiseren dat de aarde niet ons einddoel is. We horen hier niet thuis, maar de hemel is ons thuis. Zoals een schoenmaker die fluitend zijn werk deed eens zei: Ik ben op reis naar de hemel en onderweg maak ik schoenen. De Heer Jezus stond bekend als de Timmerman (Mk 6:3). Voor Hij aan zijn rondreizen door Israël begon, werkte Hij als Timmerman. Reken maar dat Hij dat graag deed en goed werk leverde.

Tot het moment dat de Heer ons roept een werk voor Hem te doen, moeten we trouw bezig blijven in ons aardse beroep en daarin onze volle genoegdoening vinden. Ontevredenheid over onze baan in de maatschappij of de beloning ervoor of de samenwerking daarin mag nooit een reden zijn die baan op te geven om vervolgens de zogenaamd hogere dingen te gaan dienen. Dat is een grote zelfmisleiding die zeker op grote oneer van de Heer Jezus zal uitlopen.

Lessen

- 1 Als we een zaak in gebed voor de Heer hebben gebracht, moeten we geduldig leren wachten op verdere aanwijzingen van Hem. Dat wil niet zeggen dat we gaan zitten wachten met de handen in de schoot. We moeten blijven in de roeping waarin we geroepen zijn (1Ko 7:20) en doen wat bij die roeping hoort. Terwijl we zo bezig zijn, mogen we uitkijken naar zijn antwoord op ons gebed (Hk 2:1).
- 1 Die tijd van uitkijken is een tijd van innerlijke oefening waarbij veel vragen zich aan ons zullen opdringen. Het is goed zulke oefeningen, waaraan vaak strijd gekoppeld is, te ondergaan. Als het echt oefeningen van het geloof zijn, zullen ze ons op de Heer werpen. We worden erdoor gelouterd.
- 1 ...

Het ontgaat de koning niet dat zijn schenker niet zo blij kijkt als anders. Hij merkt op dat het komt door iets wat zijn hart pijn doet. Hij vraagt Nehemia ernaar.

Wat zeggen vraag en opmerking van de koning over Nehemia en over de koning zelf?

De vraag die de koning stelde, zou aan het leven van Nehemia de zo vurig begeerde radicale wending geven. De koning zal wel vaker iets aan Nehemia hebben gevraagd of iets tot hem hebben gezegd. Maar geen enkele keer heeft dat zijn hart sneller laten slaan, omdat het algemene vragen of opmerkingen waren, die zijn hart niet raakten. Wat de koning nu vroeg, deed zijn hart wel sneller slaan.

De aanleiding tot de vraag en opmerking van de koning was wat hij zag op het gezicht van Nehemia. De koning zag de uitwerking van gebed en vasten op het gezicht van Nehemia. Op zijn gezicht was de toestand van zijn hart te lezen (vgl. Gn 31:2). De koning merkte dat op. Hij had oog voor zijn personeel.

En al wat u doet, in woord of in werk, doet alles in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God de Vader door Hem dankt. (Ko 3:17)

Is Deze niet de timmerman, de Zoon van Maria en de Broer van Jakobus, Joses, Judas en Simon? En zijn zijn zusters niet hier bij ons? En zij namen aanstoot aan Hem. (Mk 6:3)

Laat ieder blijven in de roeping waarin hij is geroepen. (1Ko 7:20)

Ik wil gaan staan op mijn wachttorens en mij stellen op de wal, ik wil uitzien naar wat Hij tot mij spreken zal, en wat ik moet antwoorden op mijn klacht. (Hk 2:1)

2 De koning zeide tot mij: Waarom staat uw gezicht zo somber, hoewel gij niet ziek zijt? Dit kan niet anders dan hartzeer zijn. Toen werd ik ten zeerste bevreesd, ...

Ook lette Jakob op het gezicht van Laban, en zie, het was jegens hem niet als gisteren en eergisteren. (Gn 31:2)

Hebben wij ook oog voor wat mensen om ons heen bezig houdt? We vragen gemakkelijk: Hoe gaat het? We antwoorden even gemakkelijk: Goed. Daarmee voldoen we meer aan een beleefdheid dan dat we uiting geven aan echte belangstelling of dat we anderen laten delen in wat ons bezighoudt. 'Gezichten lezen' is belangrijk. Ogen kunnen veel vertellen. Het oog is de spiegel van de ziel. Echte aandacht voor mensen doet dieper kijken dan de oppervlakte.

Waarom werd Nehemia bang?

De opmerking van de koning betekende voor Nehemia een groot gevaar. Koningen duldden geen droevige gezichten in hun tegenwoordigheid. Het kon hem zijn baan en zelfs zijn leven kosten. Vandaar zijn vrees. Er was nog een reden voor zijn vrees. Die vrees had betrekking op God. Was dit het moment dat God gaf om voor de dag te komen met wat hem al vier maanden lang had bezig gehouden? Nehemia hoefde niet lang over het antwoord na te denken. Daar had hij trouwens ook geen tijd voor. Hij kon zich niet even terugtrekken om zich te beraden. Hij besepte onmiddellijk dat de vraag van de koning te maken had met zijn gebeden. Enerzijds wordt hij door de vraag overvallen, anderzijds ziet hij dat God mogelijk een deur gaat openen. Als God namelijk ziet dat we bereid zijn een dienst voor Hem op ons te nemen, opent Hij de deuren.

Lessen

- | Kunnen wij gezichten 'lezen'? Kijken we dieper dan de oppervlakte? Lezen we tussen de regels door wat iemand echt wil zeggen? Beluisteren we achter iemands verhaal zijn werkelijke nood?
- | Als wij, zoals Nehemia, dag en nacht met een bepaald werk in onze gedachten bezig zijn, zullen we het direct opmerken als de Heer aan het werk gaat om ons gebed te verhoren.
- | ...

Nehemia leidt zijn antwoord in met een zegenwens voor de koning. Dan vertelt hij de oorzaak van zijn sombere gezicht.

Wat blijkt uit het antwoord van Nehemia?

Met woorden die aangeven dat hij zijn eigen plaats kent en waaruit respect voor de positie van de koning blijkt, richt Nehemia zich tot hem. In welhaast hartstochtelijke bewoordingen maakt hij de koning deelgenoot van wat zijn hart zo bezighoudt en wat op zijn gezicht te lezen staat. Uit de volheid van zijn hart vertelt hij over de stad waar het hart van iedere Israëliet naar uitgaat.

Het is alsof Nehemia eindelijk lucht kan geven aan een geheim dat hij al zolang bij zich droeg. In plaats van te verzwakken, waren zijn gevoelens voor 'de stad' alleen maar sterker geworden. Zijn liefde voor 'de stad' was niet afhankelijk van de roem en rijkdom die ze eens bezat, de grote koningen die er hadden geregeerd, het indrukwekkende verleden dat ze kende. Zijn liefde betrof de stad zelf omdat het de stad van GóD was, omdat hij wist van en geloofde in de toekomst van deze stad.

..., 3 en zeide tot de koning: De koning leve in eeuwigheid! Hoe zou mijn gezicht niet somber staan, daar de stad, de plaats waar de graven mijner vaders zijn, verwoest is en haar poorten door vuur ver-teerd zijn?

Daarom spreekt hij over de stad als “*de plaats waar de graven mijner vaders zijn*”. Zijn vrome voorvaders wilden allen begraven worden in het land van de belofte, omdat zij geloofden in de opstanding. Ze geloofden, en dat geloofde Nehemia ook, dat God al zijn beloften zou waarmaken. Zij allen waren in het geloof gestorven (Hb 11:13).

De huidige situatie waarin de stad zich bevond, ging Nehemia aan het hart omdat hij in de toekomst van die stad geloofde. Hij zag het plan van God voor die stad voor zich. Hij zag ook hoe schril het contrast was tussen de heerlijke toekomst en de actuele toestand. Zijn verlangen was om eraan te werken dat heden en toekomst meer met elkaar in overeenstemming zouden zijn.

Als wij een werk voor de Heer willen doen, kan dat slechts als wij zicht hebben op de toekomst. Het gaat erom dat wij de gemeente zien, zoals ze onberispelijk voor God zal zijn in de toekomst. Het verschil met de actuele situatie van ontrouw, lauwheid en wereldsgezindheid van de gemeente op aarde zal ons treffen. Er zal een verlangen in ons wakker worden om door God gebruikt te worden om de gelovigen weer toegewijd aan Hem te maken.

Lessen

1 Zicht op de toekomst van de gemeente stelt de huidige toestand van de gemeente in het ware licht. De Heer Jezus heeft zich voor de gemeente overgegeven om haar te heiligen en te reinigen. Hij wil haar voor Zich stellen zonder vlek of rimpel of iets dergelijks (Ef 5:25-27). Zijn liefde voor de gemeente moet ons vullen om gebruikt te kunnen worden.

1 ...

Na het roerende getuigenis van zijn liefde voor Jeruzalem stelt de koning weer een vraag. Voordat hij die beantwoordt, bidt Nehemia tot God.

Hoe komt de koning tot die merkwaardige vraag?

De koning vraagt niet verder naar de omstandigheden, maar stelt de vraag die voor Nehemia het antwoord van God op zijn gebeden is. De koning zal in het antwoord van Nehemia een diep verlangen hebben opgemerkt om iets voor Jeruzalem te doen. God bestuurt zijn hart en geeft hem de vraag in de mond. Hiermee krijgt Nehemia als het ware op een presenteerblaadje zijn gebedsverhoring aangereikt.

Nehemia ontvangt de verhoring van zijn gebed in de dagelijkse omstandigheden van zijn leven. Zo gebeurt dat ook vaak bij ons, bijvoorbeeld als de Heer ons bepaalde mensen doet ontmoeten. Soms ook laat Hij ons bepaalde opmerkingen horen, die ook nog niet eens tot ons persoonlijk zijn gericht, maar we horen ze.

Al die maanden droeg Nehemia de last op zijn hart van wat hij van zijn broer had gehoord. Hij wist dat hij alleen kon gaan als de koning het toestond en dat zou alleen zo zijn als de Heer het wilde. Het antwoord op zijn gebed komt op een manier en op een ogenblik dat hij het misschien wel het minst verwachtte. Dat kan ook bij ons zo zijn.

In het geloof zijn deze allen gestorven, zonder de beloften te hebben ontvangen, maar zij zagen het in de verte en begroetten het, en beleeden dat zij vreemdelingen en bijwoners op de aarde waren. (Hb 11:13)

Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn. (Ef 5:25-27)

4 En de koning zeide tot mij: Wat is dan uw verzoek? Toen bad ik tot de God des hemels.

Wat is de eerste reactie van Nehemia?

Ondanks dat Nehemia wel wist wat hij wilde, beantwoordt hij de vraag van de koning niet onmiddellijk. Eerst spreekt Nehemia tot God, dan pas tot de koning. God is hier, evenals in *Ezra*, de God van de hemel. Hij woonde niet meer op aarde in de tempel vanwege de ontrouw van het volk.

Lessen

- | Een oprecht, bewogen getuigenis van wat in ons is voor de Heer Jezus en zijn gemeente blijft nooit zonder gevolg. Het opent deuren, brengt verandering in omstandigheden en harten van mensen. Zo verging het ook Johannes de dooper die, toen Hij de Heer Jezus zag, vol overgave zei: “*Zie het Lam van God*” (*Jh 1:36*). Het gevolg was dat twee van zijn discipelen hem verlieten en de Heer Jezus gingen volgen (*Jh 1:37*).
- | Het blijft nodig om, ook al gaat de deur steeds verder open, afhankelijk te blijven van de Heer en Hem te vragen wat we vervolgens moeten doen of zeggen.
- | ...

Nehemia maakt eerbiedig zijn wens aan de koning bekend.

Hoe kleedt Nehemia zijn verzoek in?

Vol vertrouwen, maar met gepaste eerbied, richt hij zich tot de koning. Uit wat hij zegt, blijkt zijn erkenning van de positie van de koning en die van hemzelf. Hij vraagt om de goedgunstigheid van de koning. Zonder zijn welwillende toestemming kan hij zijn voornemen wel vergeten. Dat God de deur lijkt te openen, maakt Nehemia niet zo overmoedig dat hij de deur met een wilde beweging helemaal wil opengooien. Hij blijft de van de koning afhankelijke knecht.

Toch is hij ook zo vrijmoedig om de koning op zijn gedrag als knecht te wijzen. Hij vraagt met zoveel woorden of de koning tevreden over hem is. Dat kon hij doen omdat hij als een plichtsgetrouw man steeds zijn heer tot volle tevredenheid had gediend. Zonder zelfverheffing wijst Nehemia de koning daarop als een mogelijke reden hem zijn verzoek toe te staan.

Nehemia is open over zijn doel. Hij heeft de puinhopen geschetst. Maar hij is niet iemand die vanaf de zijlijn allerlei kreten staat te roepen hoe slecht het allemaal is, terwijl zijn handen in zijn zakken zitten. Nee, hij schetst een reëel beeld, maar is tevens vast van plan al zijn krachten te geven aan de stad die in puin ligt, wat het hem ook moge kosten. Hij wil de stad, die hij weer verbindt aan “*de graven mijner vaderen*”, herbouwen. Zijn hart is er vol van.

Lessen

- | Als mensen die boven ons staan ons uitnodigen een verzoek te doen, mogen we daar vrijmoedig op ingaan. We mogen dat zien als een werk van God in hun hart.
- | We hoeven de zaken niet mooier voor te stellen dan ze zijn.
- | We hoeven onszelf niet slechter voor te stellen dan we zijn, als we maar in oprechtheid kunnen wijzen op de kwaliteit van ons werk. Wie altijd eerlijk in zijn werk is geweest, kan dat rustig zeggen als de situatie dat vraagt (*vgl. 1Sm 12:3-5*).

En toen hij op Jezus zag, die daar wandelde, zei hij: Zie, het Lam van God. En de twee discipelen hoorden hem spreken en volgden Jezus. (Jh 1:36,37)

5 En ik zeide tot de koning: Dat gij, indien het de koning goeddunkt en indien uw knecht u welgevallig is, mij zendt naar Juda, naar de stad waar de graven mijner vaderen zijn, om haar te herbouwen.

Hier ben ik. Getuigt tegen mij in tegenwoordigheid des HEREN en in tegenwoordigheid van zijn gezalfde: wiens rund heb ik genomen? Wiens ezel heb ik genomen? Wie heb ik verdrukt? Wie heb ik verongelijkt? Uit wiens hand heb ik een geschenk aangenomen en heb daarom mijn ogen toegedaan? Dan zal ik het u teruggeven. En zij zeiden: Gij hebt ons niet verdrukt en gij hebt ons niet verongelijkt en gij hebt uit niemands hand iets aangenomen. Toen zeide hij tot hen: De HERE is getuige tegenover u, en zijn gezalfde is op deze dag getuige, dat gij bij mij niets gevonden hebt. Zij zeiden: Hij is getuige. (1Sm 12:3-5)

1 ...

De koning stelt nog enkele vragen die direct op de wens van Nehemia betrekking hebben.

Welke betekenis heeft de vermelding dat “zijn gemalin naast hem zat”?

God gebruikt ook uiterlijke omstandigheden tot vervulling van zijn plannen. De opmerking dat de koning zijn vrouw naast zich had zitten, lijkt zo'n omstandigheid. Mannen onder elkaar kunnen heel hard en ongevoelig zijn. Vaak is op te merken dat diezelfde mannen zich in het bijzijn van hun vrouw veel hoffelijker gedragen. Wat Arthahsasta betreft, lijkt het erop dat hij door de aanwezigheid van zijn vrouw mild is gestemd en daardoor nog meer genegen is het verzoek van Nehemia in te willigen.

De invloed van vrouwen op beslissingen van vooraanstaande personen kan ten goede, maar ook ten kwade zijn. Een invloed ten goede zien we in het geval van Esther (Es 4 en 5).

Toen Mordechaï vernam al wat er gebeurd was, verscheurde Mordechaï zijn klederen, hulde zich in zak en as en ging door het midden van de stad, terwijl hij luid en bitter jammerde. Zó kwam hij tot vóór de poort des konings, want niemand mocht met rouwgewaad bekleed de poort des konings binnengaan. In elk gewest, waar het bevel en de wet des konings waren aangekomen, was bij de Joden diepe rouw, vasten, geweene en geklaag: voor velen werd zak en as als bed uitgespreid.

Toen nu de dienaressen en de hovelingen van Esther haar dit mededeelden, schrok de koningin hevig en zij zond klederen om Mordechaï daarmede te kleden en zijn rouwgewaad van hem weg te nemen, maar hij nam ze niet aan.

Toen ontbood Esther Hathach, een van de hovelingen des konings, die hij in haar dienst had gesteld, en gaf hem een opdracht aangaande Mordechaï om te weten te komen wat het betekende en waartoe het diende. En Hathach ging naar Mordechaï op het stadsplein vóór de poort des konings, en Mordechaï deelde hem alles mede, wat hem overkomen was, en ook het juiste bedrag van het zilver, dat Haman gezegd had te zullen afwegen voor de schatkist des konings als prijs voor de uitmoording van de Joden. Ook een afschrift van de geschreven wet, die in Susan was uitgevaardigd om hen te verdelgen, gaf hij hem om dat aan Esther te laten zien en haar op de hoogte te brengen. Ook moest hij haar opdragen tot de koning te gaan, teneinde diens genade af te smeken en bij hem voorbede te doen voor haar volk. Daarop ging Hathach naar binnen en bracht Esther de woorden van Mordechaï over.

Esther echter droeg Hathach op tot Mordechaï te zeggen: Alle dienaren des konings en de inwoners van des konings gewesten weten, dat voor ieder, hetzij man of vrouw, die ongeroepen tot de koning in de binnenste voorhof komt, deze éne wet bestaat: dat men hen doden zal. Alleen diegene blijft in het leven gespaard, aan wie de koning de gouden scepter toereikt. Ik nu ben in geen dertig dagen bij de koning geroepen. Toen men Mordechaï dit bericht van Esther had medegedeeld, zeide Mordechaï, dat men Esther antwoorden moest: Beeld u niet in, dat gij alleen van al de Joden ontkomen zult, omdat gij in het paleis des konings zijt. Want, als gij in deze tijd blijft zwijgen, dan zal er voor de Joden wel van andere zijde redding en uitkomst opdagen, maar gij en uws vaders huis zult omkomen, en wie weet, of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt.

Toen zeide Esther, dat men Mordechaï zou antwoorden: Ga heen, vergader al de Joden die zich in Susan bevinden, en vast om mijnentwil: eet noch

6 De koning zeide tot mij, terwijl zijn gemalin naast hem zat: Hoelang zal uw reis duren, en wanneer zult gij terugkeren? En de koning stemde erin toe mij te zenden; en ik gaf hem een bepaalde tijd op.

drinkt drie dagen, zo min des nachts als des daags. Ook ik en mijn dienaressen zullen op dezelfde wijze vasten en dan zal ik tot de koning gaan ondanks het verbod; kom ik om, dan kom ik om. Mordechai dan ging heen en handelde overeenkomstig alles wat Esther hem geboden had.

Op de derde dag nu hulde Esther zich in een koninklijk gewaad en ging staan in de binnenste voorhof van het paleis des konings tegenover de koningszaal, terwijl de koning gezeten was op zijn koninklijke troon in de koningszaal tegenover de ingang der zaal. Toen de koning koningin Esther in de voorhof zag staan, won zij zijn genegenheid en de koning reikte Esther de gouden scepter toe, die hij in zijn hand had; Ester kwam daarop nader en raakte de spits van de scepter aan. Daarop zeide de koning tot haar: Wat hebt gij, koningin Esther, en wat is uw wens? Al was het de helft van het koninkrijk -- het zal u gegeven worden. Toen zeide Esther: Als het de koning behaagt, dan kome de koning heden met Haman tot het feestmaal dat ik voor hem aangericht heb. Daarop zeide de koning: Haalt terstond Haman, opdat wij de wens van Esther vervullen. Toen kwam de koning met Haman tot het feestmaal dat Esther had aangericht. En bij het drinken van de wijn zeide de koning tot Esther: Wat is uw verzoek? Het zal u toegestaan worden. En wat is uw wens? Al was het de helft van het koninkrijk -- hij zal ingewilligd worden. Toen gaf Esther ten antwoord: Mijn verzoek en wens is: Indien ik de genegenheid van de koning gewonnen heb en het de koning behaagt mijn verzoek toe te staan en mijn wens in te willigen, dan moge de koning met Haman komen tot het feestmaal dat ik voor hen aanrichten wil; dan zal ik morgen doen, zoals de koning zegt.

Die dag ging Haman verheugd en in blijde stemming heen, maar toen Haman in de poort des konings Mordechai zag, die niet opstond en zich voor hem niet verroerde, ontstak Haman in hevige woede tegen Mordechai. Haman bedwong zich echter en ging naar zijn huis en liet zijn vrienden en zijn vrouw Zeres bij zich komen, en Haman somde hun op zijn grote rijkdom en zijn zonen en de eer waarmee de koning hem overladen had, en zijn verheffing boven de vorsten en dienaren des konings. Voorts zeide Haman: Bovendien heeft koningin Esther tot het feestmaal dat zij aanrichtte, behalve de koning, alleen mij uitgenodigd, en ook voor morgen ben ik met de koning bij haar gevraagd. Maar dit alles baat mij niets, zolang ik de Jood Mordechai in de poort des konings zie zitten. Zijn vrouw Zeres en al zijn vrienden zeiden tot hem: Laat een paal van vijftig el hoogte maken en zeg dan morgen vroeg tot de koning, dat men Mordechai daarop spietse: daarna kunt gij verheugd met de koning naar het feestmaal gaan. Dit woord beviel Haman en hij liet een paal gereedmaken. (Es 4 en 5)

Een invloed ten kwade zien we bij Herodias (Mt 14:1-12).

In die tijd hoorde Herodes de viervorst het gerucht van Jezus en zei tot zijn knechten: Dat is Johannes de dooper; hij is opgewekt van de doden en daarom werken die krachten in hem.

Want Herodes had Johannes gegrepen en hem gebonden en in de gevangenis gezet ter wille van Herodias, de vrouw van zijn broer Filippus. Want Johannes had tot hem gezegd: Het is u niet geoorloofd haar te hebben. En hij wilde hem doden, maar was bang voor de menigte, omdat zij hem voor een profeet hielden. Toen echter de verjaardag van Herodes was gekomen, danste de dochter van Herodias in het midden en behaagde Herodes; daarom beloofde hij met een eed haar te geven wat zij ook zou vragen. Zij nu, hiertoe aangezet door haar moeder, zei: Geef mij hier op een schotel het hoofd van Johannes de dooper. En hoewel de koning bedroefd werd, beval hij om de eden en om hen die mee aanlagen, het te geven. En hij zond een knecht en onthoofde Johannes in de gevangenis, en zijn hoofd werd op een schotel gebracht en aan het meisje gegeven, en zij bracht het aan haar moeder. En zijn discipelen kwamen en namen het lichaam weg en begroeven het. En zij kwamen het Jezus berichten. (Mt 14:1-12)

Een geval waarin iemand haar invloed ten goede wilde aanwenden, maar waarnaar niet werd geluisterd zien we bij de vrouw van Pilatus (Mt 27:19).

Welke invloed heeft uw vrouw op u? Het kan nuttig zijn na te gaan hoe u zich gedraagt in het bijzijn van uw vrouw en hoe u zich gedraagt als zij er niet bij is. Als u bij eerlijk zelfonderzoek een verschil moet constateren, ga dan aan de slag dit te veranderen. Spreek er met uw vrouw en een vertrouwde vriend over.

Toen hij nu op de rechterstoel zat, zond zijn vrouw hem de boodschap: Heb niets te doen met die Rechtvaardige; want ik heb heden in een droom veel om Hem geleden. (Mt 27:19)

Wat blijkt uit de vragen van de koning?

De vragen van de koning maken Nehemia duidelijk dat God de deur steeds verder opendoet. Zijn volgende vragen betreffen de duur van de reis en wanneer Nehemia weer terug zal zijn, dus hoelang hij afwezig denkt te zijn. De afwezigheid van Nehemia was natuurlijk van groot belang voor de koning, want er moest voor die periode een nieuwe schenker komen.

Hoe wist Nehemia hoelang hij weg zou blijven?

Als we *vers 1* van dit hoofdstuk vergelijken met *13:6*, blijkt dat Nehemia twaalf jaar is weggeweest.

In de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Arthahsasta, toen er wijn voor hem gereed stond, hief ik de wijn op en reikte die de koning toe. Nu was ik nooit treurig geweest in zijn tegenwoordigheid. (Ne 2:1)

Doch ik was gedurende dit alles niet te Jeruzalem, want in het tweeëntwintigste jaar van Arthahsasta, koning van Babel, was ik naar de koning gegaan. (Ne 13:6)

De bouw van de muur was in 52 dagen gereed (*6:15*), maar dat was met veel hulp. Is Nehemia er van uitgegaan dat hij voor het werk niet moest rekenen op veel hulp? God had het hem in zijn hart gegeven, maar hoe zat dat bij de overgeblevenen? Dat wist hij niet.

Ook wij moeten in onze berekeningen de afhankelijkheid van anderen niet laten meewegen. God kan helpers geven, maar daartoe is Hij niet verplicht.

Lessen

- 1 De invloed van vrouwen op beslissingen die hun mannen nemen, is groot. Mannen moeten daarvoor ook openstaan. Ze moeten wel beoordelen of die invloed een goede uitwerking heeft of een verkeerde.
- 1 In een werk dat de Heer van ons vraagt moeten we alleen van Hem en niet van anderen afhankelijk zijn. Hij roept personen, geen groepen, hoewel Hij die personen tot een groep kan vormen.
- 1 ...

De toestemming om te gaan maakt Nehemia niet overmoedig, wel vrijmoedig. Hij vraagt om dingen die hij nodig zal hebben, zowel voor de reis als voor zijn verblijf in Juda. Hij krijgt waar hij om vraagt en zelfs meer dan dat.

Wat vraagt Nehemia van de koning en waarom?

Nehemia heeft de toestemming om te gaan op zak. Al zijn gedachten zijn bij het werk dat in Jeruzalem op hem wacht. Maar het brengt hem niet in een roes waardoor hij een en al bedrijvigheid wordt om nu te vertrekken. Hij blijft nuchter. Hij vertrekt niet op de bonnefooi. Hij denkt niet alleen aan Jeruzalem, hij denkt ook aan de reis erheen en de problemen die hij tijdens de reis kan ontmoeten. Zo bedenkt hij dat men bij het oversteken van grenzen zal vragen wat hij van plan is. Brieven van de koning zullen hem een vrije doortocht garanderen. Dus vraagt hij een geldig paspoort. Verder vraagt hij nog om een brief die hem zal verzekeren van de benodigde materialen voor de herbouw. Daarbij denkt hij ook aan zijn eigen onderkomen. Hij komt tenslotte in een land waar hij geen enkel bezit heeft.

De muur nu was voltooid op de vijfentwintigste Elul, in tweeënvijftig dagen. (Ne 6:15)

7 En ik zeide tot de koning: Indien het de koning goeddunkt, laat men mij brieven geven voor de landvoogden van het gebied over de Rivier, dat zij mij laten doortrekken, totdat ik in Juda kom; 8 ook een brief aan Asaf, de houtvester des konings, dat hij mij hout geve om de poorten van de burcht die bij de tempel behoort, van zolders te voorzien, en voor de muur van de stad en voor het huis, waar ik mijn intrek nemen zal. En de koning gaf ze mij, daar de goede hand van mijn God over mij was.

Nehemia vraagt met grote vrijmoedigheid om alles wat hij denkt nodig te hebben. Hij vraagt in geloof. Hij vraagt niet teveel. Hij erkent de mogelijkheden die de koning heeft. Zo mogen wij aan God vragen of Hij wil voorzien in een oplossing voor praktische problemen.

Het is goed om te beseffen dat Nehemia de antwoorden op zijn vragen aan de koning niet wist. Voor ons is de spanning eraf omdat we de uitkomst kennen. Maar om te leren van de handelwijze van Nehemia zullen we ons moeten realiseren hoe spannend het voor Nehemia geweest moet zijn dit allemaal te vragen.

Wat betekende het voor Nehemia dat hij het gevraagde kreeg?

Nehemia krijgt alles wat hij gevraagd heeft. Hij ziet daarin de goede hand “*van mijn God*”. Hij vergeet niet dat God achter de schermen werkt. Hij kent God als zijn persoonlijke God. Deze persoonlijke band met God is nodig om zijn hand op te merken.

Na de diepe zielsoefeningen en een steeds verder opengaande deur, krijgt hij zicht op de weg die God wil dat hij gaat. God gebruikt de koning om Nehemia te voorzien van wat nodig was voor de reis. Als we afhankelijk zijn van de Heer, zullen we zien wat we nodig hebben en mogen we erop rekenen dat Hij daarin zal voorzien.

Waarom had de koning hem voorzien van een escorte?

Nehemia gaat op weg, recht op zijn doel af. De brieven doen hun werk. Bij alles wat Nehemia gevraagd had, krijgt hij ook nog iets waar hij niet om gevraagd had. Hij had niet om begeleiding gevraagd. Toch accepteerde hij die, toen de koning die aanbood. Mogelijk dat de legeroversten en ruiters meer de koning moesten geruststellen dat Nehemia veilig zou terugkeren, dan dat het om Nehemia persoonlijk ging en de taak die hij had te verrichten. Maar God kan alles gebruiken tot uitvoering van zijn plannen, ook de mogelijk egoïstische motieven van een koning, en daardoor zijn knecht beschermen.

Lessen

- | Niet alleen het doel is belangrijk, ook de weg erheen. Wat we op die weg nodig hebben, mogen we vrijmoedig aan de Heer vragen. Hij heeft alles klaarliggen en wil het graag geven als antwoord op ons gebed. Als Hij het dan geeft, is dat weer een bewijs van ‘zijn goede hand’ over ons.
- | Voor het verrichten van het werk dat we willen doen, wil de Heer ons ook geven wat we nodig hebben. Als we over dat werk nadenken, zullen we zicht krijgen op wat ons ontbreekt. De Heer wil daarin voorzien.
- | ...

Tussen de voorbereidingen voor de reis en de aankomst in Jeruzalem horen we iets over mensen die niet bepaald blij zijn met de actie van Nehemia.

Waarom deze opmerking tussendoor?

Sanballat was de voornaamste politieke tegenstander van Nehemia. De toevoeging ‘Horoniet’ geeft aan dat hij uit Horonaïm kwam. Horonaïm was een stad in Moab (*Jr 48:34*). In zijn kielzog treffen we Tobia aan, afkomstig uit Ammon. Hun beider plaats van herkomst ligt in de duisternis van een spelonk.

9 Ik kwam bij de landvoogden van het gebied over de Rivier en gaf hun de brieven van de koning. Ook had de koning legeroversten en ruiters met mij meegezonden.

10 Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia het hoorden, werden zij er zeer hevig over ontstemd, dat er iemand gekomen was om het goede voor de Israëlieten te zoeken.

Ten gevolge van Hesbons geschreeuw verheft men zijn stem tot Eleále, tot Jahaz toe, van Zoar tot Horonaim, Eglath-Selisia; want zelfs de wateren van Nimrim worden een woestenij. (Jr 48:34)

Hun ontstaan is even duister als de spelonk: verwekt door een dronken gevoerde Lot bij zijn twee ontaarde dochters, die deze manier van verwekken in hun verdorven geest hadden uitgedacht (*Gn 19:30-38*).

En Lot trok op uit Zoar en vestigde zich met zijn beide dochters op het gebergte, want hij durfde niet in Zoar te blijven, en hij ging wonen in een spelonk, hij met zijn beide dochters. En de eerstgeborene zeide tot de jongste: Onze vader is oud, en daar is geen man in het land om tot ons te komen, naar de gewoonte der gehele aarde. Kom, laten wij onze vader wijn te drinken geven en bij hem nederliggen, opdat wij door onze vader aan nakroost het leven geven. Toen gaven zij in die nacht haar vader wijn te drinken, en de eerstgeborene ging naar binnen en legde zich bij haar vader neder, zonder dat hij er iets van merkte toen zij zich nederlegde of toen zij opstond. En de volgende morgen zeide de eerstgeborene tot de jongste: Zie, ik heb gisterennacht bij mijn vader gelegen; wij zullen hem ook deze nacht wijn te drinken geven, en ga gij dan naar binnen, en leg u bij hem neder, opdat wij door onze vader aan nakroost het leven geven. Zo gaven zij haar vader ook die nacht wijn te drinken, en de jongste stond op en legde zich bij hem neder, zonder dat hij er iets van merkte, toen zij zich nederlegde of toen zij opstond. En de beide dochters van Lot werden zwanger van haar vader. En de eerstgeborene baarde een zoon, en noemde hem Moab; hij is de vader van de tegenwoordige Moabieten. Ook de jongste baarde een zoon, en noemde hem Ben-Ammi; hij is de vader van de tegenwoordige Ammonieten. (Gn 19:30-38)

Nehemia heeft de eerste stappen gezet, op weg naar het werk dat God hem in zijn hart had gegeven. We kunnen er zeker van zijn dat waar iemand Gods werk wil gaan doen, ook de vijand actief wordt. Tegenstand in het werk voor de Heer is vaak het bewijs dat we inderdaad voor de Heer bezig zijn. Anders zou de duivel zich niet zo uitsloven om dat werk dwars te zitten en pogingen te doen het te verhinderen.

De vijand wist precies wat Nehemia van plan was. Nehemia zocht geen eigen voordeel, maar het welzijn van de Israëlieten. Daarmee haalde hij zich de woede van de vijand op de hals. De vijanden wilden Jeruzalem in de ellende houden. De inwoners van Jeruzalem werden niet door de vijand lastig gevallen. Zij vormden geen bedreiging voor de vijand. Ze waren al de tijd dat ze daar leefden tevreden met de situatie zoals die was, ongevoelig voor de smaad die daarmee de HERE werd aangedaan. En dat was naar de smaak van de vijand. Maar toen Nehemia kwam, verscheen in hem, in zijn houding en voorneemen, een levende oorlogsverklaring tegen de heersende toestanden.

Over de gemeente in het algemeen maakt satan zich geen zorgen. Maar als er zijn die zich volkomen aan Christus willen toewijden en zijn werk willen gaan doen ten gunste van de gemeente, dan komt hij in beweging.

De tegenstand van de vijand is er al, voordat Nehemia iets van zijn plannen heeft bekend gemaakt en terwijl er van de kant van het volk nog geen reactie merkbaar is. De vijand heeft meer gevoel voor het werk van God dan Gods volk.

Moet de duivel ook vanwege onze inzet overuren maken? Als onze doelen hetzelfde zijn als die van God, zal zijn tegenstand merkbaar zijn. Als onze doelen anders zijn dan die van God laat de tegenstander ons met rust. Het volgen van de Heer Jezus geeft tegenstand (*Mt 8:19-27*).

En een schriftgeleerde kwam en zei tot Hem: Meester, ik zal U volgen, waar U ook heengaat. En Jezus zei tot hem: De vossen hebben holen en de vogels van de hemel nesten; maar de Zoon des mensen heeft geen plaats waar Hij zijn hoofd kan neerleggen. Een ander van zijn discipelen nu zei tot Hem: Heer, sta mij toe eerst mijn vader te gaan begraven. Jezus echter zei tot hem: Volg Mij, en laat de doden hun doden begraven.

En toen Hij aan boord van het schip was gegaan, volgden zijn discipelen Hem. En zie, er ontstond een grote onstuimigheid op de zee, zodat het schip door de golven werd bedekt; Hij echter sliep. En zijn discipelen gingen naar Hem toe, wekten Hem en zeiden: Heer, behoud ons, wij vergaan! En Hij zei tot hen: Waarom bent u angstig, kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en er ontstond een grote stilte. De mensen nu verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is Deze, dat zelfs de winden en de zee Hem gehoorzamen? (Mt 8:19-27)

Lessen

- | Als we een werk voor de Heer willen doen, kan tegenstand een van de bewijzen zijn dat we werkelijk met een werk voor de Heer aan de gang zijn.
- | Een geopende deur en tegenstanders horen bij elkaar (1Ko 16:19).
- | Soms hebben ongelovigen het belang van Gods werk beter door dan gelovigen en zijn ze actiever in het verstoren ervan dan gelovigen in het bevorderen ervan.
- | ...

Nehemia komt aan in Jeruzalem. Na drie dagen komt hij voor het eerst in actie.

Wat zal er door Nehemia zijn heengegaan toen hij in Jeruzalem aankwam?

Toen zo'n 600.000 Israëlieten met hun gezinnen uit Egypte trokken (Ex.12:37) om door de woestijn naar Kanaän te gaan, begeleidde God hen met waarneembare tekenen. Dat was heel anders in de dagen van Zerubbabel, Ezra en Nehemia. Ook zij gingen uit het land van de gevangenschap op reis naar het beloofde land. Maar geen enkel uiterlijk teken begeleidde hen als een bewijs van Gods tegenwoordigheid. Zij moesten het doen met de voor die tijd en die omstandigheden gebruikelijke reismiddelen.

Niet alleen de begeleidende middelen waren minder opzienbarend. Ook de aantallen namen af: Zerubbabel keerde terug met iets meer dan 42.000 personen, met Ezra trokken ongeveer 1800 op en Nehemia gaat alleen. Naarmate de kerkgeschiedenis voortgaat, is steeds minder aanwezig van de oorspronkelijke manifestaties van Gods aanwezigheid. Maar God wil ook nu nog steeds zijn met de enkeling die voor Hem wil werken.

Nehemia zal een mengeling van gevoelens hebben gehad, toen hij in de verte Jeruzalem zag liggen. Daar zag hij de stad van God waar zijn hart zo naar was uitgegaan. Hoe meer hij die naderde, des te sneller zal zijn hart zijn gaan kloppen. Tegelijk was hij zich bewust dat die stad niet beantwoordde aan Gods gedachten erover. Daarom was hij er juist heengegaan, vol verlangen om de stad weer aan God toe te wijden.

In Jeruzalem aangekomen, gaat Nehemia niet direct aan het werk. Hij wacht drie dagen. Het is goed om eerst tot rust te komen van de reis, een onderneming op zich. Het is belangrijk rust in de geest te hebben, voordat wordt begonnen met de eigenlijke taak.

U groeten de gemeenten van Asia. U groeten zeer in de Heer Aquila en Prisca, met de gemeente in hun huis. (1Ko 16:19)

Daarna trokken de Israëlieten op van Raämses naar Sukkoth, ongeveer zeshonderdduizend man te voet, ongerekend de kinderen. Ook trok een menigte van allerlei slag met hen mee; en kleinvee en runderen, een zeer talrijke veestapel. (Ex 12:37,38)

11 Zo kwam ik te Jeruzalem; toen ik daar drie dagen was, 12 trok ik er in de nacht met enkele mannen op uit. Nu had ik aan geen mens verteld, wat mijn God mij in het hart gegeven had om voor Jeruzalem te doen. Ook had ik geen ander dier bij mij dan dat, waarop ik reed.

Nehemia was een geboren leider, maar ook had hij een teruggetrokken aard, iemand die niet haastig handelde. Hij wilde de kosten goed berekenen. Als hij dan ook aan het werk gaat, is er geen terugkeer. Dan trekt hij zijn hand pas terug, als het werk gedaan is.

Waarom ging hij er 's nachts op uit en had hij niemand iets gezegd van wat God hem in zijn hart had gegeven?

Om geen opzien te baren, gaat hij 's nachts op inspectie. Hij maakt van zijn onderzoek geen publiciteitsstunt. Hij neemt slechts enkele mannen mee, zonder hun te vertellen waarom hij deze nachtelijke reis maakt. Hij wil niet beïnvloed worden door allerlei meningen van mensen. De opdracht van de Heer was een persoonlijke opdracht en daarin liet hij een ander niet toe zich te mengen. Het was een opdracht die "mijn" God in "mijn" hart had gegeven.

Wie zou hij trouwens mee moeten nemen? Allen die in Jeruzalem woonden, konden blijkbaar rustig slapen. Als het om onderzoek gaat, dan hoefden die niet mee. Zij hadden de puinhopen al zo vaak gezien. In plaats van dat het hen net als Nehemia tot bidden en vasten had gebracht, hadden ze zich met de aanblik ervan verzoend.

Wat wil het zeggen dat hij geen ander dier had dan dat waarop hij reed?

Op deze inspectietocht kon hij niets en niemand van de escorte van de koning gebruiken. Hij beschikte over een eigen rijdier. Meer had hij niet nodig. Het was geen zaak van indrukwekkend vertoon of iets dat onder mensen gebruikelijk was. Dat paste niet bij het werk dat hij deed. Zijn werkwijze was geen resultaat van druk overleg. Het was geen kwestie van het juiste aantal mensen dat ging inventariseren. Zonder in het oog te lopen, zonder opvallende acties, gaat Nehemia erop uit, om de stand van zaken op te nemen. Het was een zaak tussen zijn eigen ziel en God. Omdat God het in zijn hart had gegeven, zou hij ook in staat zijn dit werk uit te voeren.

Het is goed geestelijke vrienden te hebben, maar het is gevaarlijk het hart op de tong te dragen. Soms is het goed eerst te overleggen. Maar als een zaak duidelijk van de Heer is, zal overleg het werk van de Heer alleen moeilijker maken. Er komen goedbedoelde raadgevingen, maar die even zovele bezwaren betekenen: Is het de juiste tijd, is het de juiste weg, hebben we de juiste middelen, hoe groot is de kans van slagen? Deze overwegingen lopen uit op twijfel, wat weer resulteert in afblazen van de onderneming waartoe God de opdracht had gegeven.

Lessen

- 1 Iemand die van de Heer een werk opgedragen krijgt, hoeft daarvoor geen reclame te maken. Meerdere keren ontweek de Heer Jezus de menigte als die Hem vanwege een wonder wilde volgen (Mk 1:38,44; Jh 6:15,26).

En na hem streng verboden te hebben liet Hij hem terstond van Zich weggaan en zei tot hem: Let erop dat u niemand iets zegt; maar ga heen, toon u aan de priester en offer voor uw reiniging wat Mozes heeft geboden, hun tot een getuigenis. (Mk 1:44)

Daar nu Jezus wist dat zij zouden komen en Hem met geweld wegvoeren om Hem koning te maken, ontweek Hij opnieuw op de berg, Hij alleen. (Jh 6:15) Jezus antwoordde hun en zei: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: u zoekt Mij, niet omdat u tekenen hebt gezien, maar omdat u van de broden hebt gegeten en verzadigd bent. (Jh 6:26)

En Hij zei tot hen: Laten wij ergens anders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predik; want daartoe ben Ik uitgegaan. (Mk 1:38)

De Heer zocht niet de steun of de bewondering van de massa, dat moet ook een werker voor de Heer niet doen.

- | Voordat met het eigenlijke werk wordt begonnen, is het goed om 'drie dagen' rust te nemen. Dit spreekt van de dood en opstanding van de Heer Jezus. Alleen vanuit dat perspectief, waarbij alle vertrouwen op eigen kunnen verdwijnt en alles afhankelijk wordt gemaakt van Hem, zullen we in onze opdracht slagen.
- | Waar persoonlijk geloof gevraagd wordt, moet daarnaar gehandeld worden. Anderen hebben dit geloof niet en zullen alleen hindernissen opwerpen als hun gevraagd wordt mee te werken. Als de tijd komt om te werken, kunnen helpers worden gevraagd. Tot dat ogenblik zal het geloof zijn geheim bewaren tussen de ziel en God.
- | ...

Nehemia stelt een onderzoek in naar de staat van muren en poorten.

Wat is de betekenis van dit deel van de route?

Nehemia wil zich vertrouwd maken met de mate van verwoesting, die in zich opnemen. Het natuurlijk hart zou bij het zien van zoveel bouwval de moed opgeven. Voor Nehemia maakte het de noodzaak van de herbouw alleen maar duidelijker, terwijl hij tevens wist dat alleen God hem hiertoe in staat kon stellen. Hij gaat er in de nacht op uit. Als de anderen slapen, is hij klaarwakker. Hij trekt niet dromerig langs de puinhopen. In het volle besef van wat hij ziet, trekt hij langs de muur. Naarmate hij verder rijdt, zal de omvang van het werk steeds sterker op hem afkomen. Het zal er in de nacht allemaal nog somberder hebben uitgezien.

Altijd als er een werk voor God gedaan moet worden - een solide en geen oppervlakkig werk - moet de dienaar, net als Nehemia van tevoren zo'n inspectiereis ondernemen. Hij moet de nacht treurend in de puinhopen doorbrengen. Hij moet in het eenzame, duistere Gethsémané strijden in het gebed.

Het is dwaas de puinhoop te ontkennen en de hopeloosheid van de situatie niet te zien zoals hij is. De volle omvang van de opdracht moet tot ons komen. Hebben wij wel eens een uur slaap opgeofferd voor de geestelijke toestand in de gemeente of onze omgeving? Zijn wij wel eens bewust wakker gebleven, terwijl anderen vast en gerust slapen? Worden we er wel eens onrustig van dat talloze mensen voor eeuwig verloren gaan?

Voordat God een opwekking geeft, wil Hij ons hart breken. Dat gebeurt op de route die Nehemia aflegt. De Dalpoort spreekt van laagte, vernedering. Hier begint het onderzoek: met zichzelf te vernederen (1Pt 5:6). De Slangenbron herinnert aan de satan, de oude slang (Op 12:9). Hij is de aanstichter, de bron van alle ellende onder het volk van God. De Aspoort of Mestpoort (SV) doet denken aan wat geen enkele waarde heeft. Met as kun je niets, met mest of afval wil je niets. Door deze poort werden alle nutteloze en vuile voorwerpen de stad uitgebracht. Zo moeten wij ook uit ons leven opruimen wat geen waarde heeft en wat het bevuilt. Dit zijn de eerste stations die we moeten passeren op de weg naar het onderzoek van de muren en poorten.

13 Ik trok des nachts uit door de Dalpoort, in de richting van de Slangebron en naar de Aspoort en ik stelde een onderzoek in naar de muren van Jeruzalem, die afgebroken waren, en naar zijn poorten, die door vuur verteerd waren.

Vernedert u dus onder de krachtige hand van God, opdat Hij u verhoogt op zijn tijd, terwijl u al uw bezorgdheid op Hem werpt, want Hij zorgt voor u. (1Pt 5:6,7)

En de grote draak werd neergeworpen, de oude slang, die genoemd wordt duivel en de satan, die het hele aardrijk misleidt; hij werd neergeworpen op de aarde en zijn engelen werden met hem neergeworpen. (Op 12:9)

Lessen

- 1 Voordat we een speciaal werk voor de Heer kunnen beginnen, moeten we hebben bewezen dat we niet van onze rust houden. Staan wij altijd open voor mensen die werkelijk in nood zijn? Zijn we bereid daarvoor een nachtrust of een maaltijd op te offeren?
- 1 Het volgen van de Heer Jezus begint met het verloochenen van onszelf (Mt 16:24). Dan zijn we in staat onszelf te vernederen.
- 1 We moeten uit ons leven wegdoen wat het werk voor de Heer verhindert. Dat betreft zonden, maar ook dingen die niet zondig zijn, maar die ons toch zo in beslag nemen dat ze een verhindering vormen (Hb 12:1).
- 1 ...

Toen zei Jezus tot zijn discipelen: Als iemand achter Mij wil komen, laat hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen. (Mt 16:24)

Nehemia vervolgt zijn tocht en sluit zijn onderzoek af.

Wat is de betekenis van dit deel van de route?

Als alle nutteloze en schadelijke dingen uit ons leven zijn weggedaan, kunnen we doorgaan naar de Bronpoort. Daarbij mogen we denken aan de kracht van de Heilige Geest. Hij is de bron van levend water die ieder ontvangt die in de Heer Jezus gelooft (Jh 4:14; 7:38,39). Door de Heilige Geest wordt het woord van God een Koningsvijver, het volgende station. We zullen in het woord van God door de werking van de Heilige Geest de heerlijkheid van de Heer Jezus ontdekken.

Jezus antwoordde en zei tot haar: Ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst hebben; maar ieder die drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst hebben; maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een bron van water dat springt tot in het eeuwige leven. (Jh 4:13,14)

Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit nu zei Hij van de Geest, die zij die in Hem geloven, zouden ontvangen; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt. (Jh 7:38,39)

14 En ik trok door naar de Bronpoort en naar de Koningsvijver, doch daar was geen ruimte meer voor het dier, waarop ik reed, om voort te gaan. 15 Daarom klom ik in de nacht door het dal naar boven, en stelde een onderzoek in naar de muur. Daarop ging ik weer door de Dalpoort en zo keerde ik terug.

Wat wil het zeggen dat er geen ruimte meer was voor het dier waarop hij reed?

Waar Hij voor onze aandacht komt te staan, verdwijnt alles waarop we nog enigszins vertrouwen. Er blijft geen ruimte meer over voor iets anders. We zijn dan zover dat we onze aandacht volledig kunnen geven aan de taak die de Heer ons in het hart heeft gegeven.

Langs welke weg keert Nehemia terug?

Na deze inspectiereis keert Nehemia weer terug naar de Dalpoort. Het zichzelf vernederen staat aan het begin en aan het eind van zijn onderzoek. Om door God gebruikt te kunnen worden, is het noodzakelijk dat nederigheid ons voortdurend kenmerkt. Dat wil niet zeggen dat er soms niet ferm opgetreden moet worden. We zullen dat bij Nehemia zien.

Lessen

- 1 Het is noodzakelijk onszelf te vernederen, de macht van de vijand te zien en alles uit ons leven weg te doen wat niet goed is. Maar daarbij mag het niet blijven. Dan zouden we alleen op onszelf en op de vijand gericht zijn. Vervolgens moet de Heilige Geest ruimte krijgen om de heerlijkheid van de Heer Jezus aan ons voor te stellen.

- | Hoe groter Hij wordt, des te meer valt alles weg wat ons nog enige steun zou kunnen geven.
- | Nederigheid kunnen we leren van de Heer Jezus, die kon zeggen: *“Ik bèn zachtmoedig en nederig van hart”* (Mt 11:29). Hij was het altijd.
- | ...

Nehemia stelt de leiders op de hoogte van zijn bevindingen en zijn plannen.

Wie gaat Nehemia nu inlichten?

In vers 12 had Nehemia al verteld dat hij geen mens had ingelicht over zijn voornemens. Hij had geen enkele steun gezocht bij de leiders van het volk van welke rang of stand ook (vgl. Gl 1:16,17; 2:6).

Maar toen het God, die mij vanaf de schoot van mijn moeder afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagde zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de volken verkondigde, ging ik terstond niet te rade met vlees en bloed, en ging ook niet op naar Jeruzalem, tot hen die voor mij apostelen waren; ... (Gl 1:15-17a)

Maar van hen die geacht werden iets te zijn - wat zij ook ooit waren, doet er voor mij niets toe: God neemt de persoon van de mens niet aan, - want zij die in aanzien waren, hebben mij verder niets meegedeeld; ... (Gl 2:6)

Hun invloed wenste hij niet te verbinden aan het werk dat hij wilde doen. Zo bleef hij vrij, zonder zich op enige wijze aan hen te verplichten.

Maar zodra hij de tijd gekomen achtte om hen te informeren, zoekt hij hun medewerking. Hij is niet zo eigenwijs te menen dat hij hen niet nodig heeft. Zijn verzoek om medewerking is er een bewijs van dat hij zijn broeders erkent in hun positie en hen waardeert in de capaciteiten die zij hebben. Een persoonlijke roeping is uitgangspunt, maar dat mag nooit ontaarden in individualisme in het werk. God wil ieder gebruiken in samenhang met de anderen. We zijn allemaal medearbeiders van elkaar (1Ko 3:8,9).

Wat doet hij om hen voor zijn voornemen te winnen?

Hij heeft drie motieven om zijn indringend beroep op hun medewerking te doen. Hij wijst ten eerste op de toestand van de stad en de muren. Ze waren ervan op de hoogte, maar hadden er tot nu toe niets aan gedaan. Hij zegt dit niet vanuit de hoogte. In zijn stem klinken geen verwijten door. Twee maal gebruikt hij het woordje ‘wij’. Hij maakt zich één met hen. De ellende van Jeruzalem was de ellende van haar liefhebbers. Ten tweede kan hij getuigen van de goede hand van God over hem. In de derde plaats verwijst hij naar de ondersteuning van de koning.

Welke overwegingen doen hen besluiten om mee te gaan werken?

Zijn bewogen toespraak slaat aan. Het volk is overtuigd. Ze verklaren dat ze zich gereed zullen maken tot de herbouw en voegen de daad bij het woord: *“En met krachtige hand vatten zij het goede werk aan.”* Godvruchtige gedachten en begrip zijn niet genoeg. Ze moesten aan de slag. Dat geldt ook voor ons. De aansporing van trouwe mensen die een last van God op hun hart dragen, is voor anderen een grote stimulans om aan het werk te gaan.

16 De leiders nu wisten niet, waarheen ik gegaan was en wat ik gedaan had; want aan de Joden, de priesters, de edelen, de leiders en de overige beambten, had ik het tot nog toe niet verteld. 17 Toen zeide ik tot hen: Gij ziet de rampspoed, waarin wij verkeren, dat Jeruzalem verwoest is en zijn poorten met vuur verbrand zijn. Komt, laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen, zodat wij niet langer een voorwerp van smaad zijn.

En wie plant en wie begiet zijn een; maar ieder zal zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid. Want Gods medearbeiders zijn wij, Gods akker, Gods gebouw bent u. (1Ko 3:8,9)

18 Toen ik hun meedeelde, dat de hand mijns Gods goed over mij geweest was, eveneens, hoe de koning tot mij gesproken had, zeiden zij: Wij zullen ons tot de herbouw gereedmaken. En met krachtige hand vatten zij het goede werk aan.

Nehemia had hen moed ingesproken (*Hb 12:12,13*). Zijn overtuiging was overgekomen. Ze hadden een man gehoord die geloofde in zijn opdracht. Die opdracht was niet minder dan het bouwen van een muur om Jeruzalem. De bewogenheid en betrokkenheid van Nehemia werkte aanstekelijk op zijn toehoorders. Zij werden door Gods werk in hun harten naar aanleiding van de toespraak van Nehemia gewonnen voor het werk van de Heer en werden zo medearbeiders in dit werk. Als wij in een werk voor de Heer bezig zijn, zal Hij ons ook de nodige helpers geven.

De tempel, het huis van God, was al herbouwd. Maar de tempel stond in een verwoeste plaats, waarvan de muren waren afgebroken en de poorten verbrand. De dag van *Zacharia 2:5* was nog niet aangebroken. Daarom was een muur nodig. Als die was herbouwd, zou de stad weer gezien kunnen worden als een plaats waar God zijn naam gevestigd had. Door de muur zou zijn huis, in type, afgescheiden zijn van de verontreinigingen van de omringende wereld (*Ez 42:20*).

Lessen

- 1 Een roeping is persoonlijk. Een werk doe je met meerderen. Ieder heeft daarin een eigen stuk waarvoor hij verantwoordelijk is.
- 1 Iemand die overtuigd is van zijn taak en daar vol voor wil gaan, is in staat een warm pleidooi voor de noodzaak van zijn taak te houden. Dat spreekt anderen aan. Zij worden gemotiveerd om mee te werken.
- 1 ...

De vijanden laten van zich horen.

Welke tactiek gebruikt de vijand hier om het werk tegen te gaan?

Van de hier genoemde tegenstanders zijn we Sanballat en Tobia al tegengekomen in *vers 10*. De Arabier Gesem heeft zich bij hen gevoegd. In de vijanden vinden we naast de vertegenwoordigers van Moab en Ammon nu ook een vertegenwoordiger van Edom (waar veel Arabieren woonden). Deze drie volken, die allen broedervolken van Israël zijn, zijn de meest vijandige volken van Israël (*Dn 11:41; Js 11:14*).

Ook het Sieraadland zal hij binnenvallen, en velen zullen struikelen; maar aan zijn macht zullen ontkomen: Edom, Moab en de keur der Ammonieten. (Dn 11:41)

Westwaarts zullen zij de Filistijnen op de schouder vliegen, samen zullen zij de stammen van het Oosten plunderen; naar Edom en Moab zullen zij hun hand uitstrekken en de Ammonieten zullen hun onderhorig zijn. (Js 11:14)

Ze waren hevig ontstemd over de komst van Nehemia. Maar ze hadden zich nog niet laten horen en ook nog geen actie ondernomen. Dat betekent niet dat hun tegenstand was verminderd. Hun ontstemming was niet van voorbijgaande aard. Nu Nehemia met de bouw begint, laten ze van zich horen.

Hun eerste speldenprikken, waarmee ze Nehemia en zijn medewerkers bewerken, bestaan uit spottende opmerkingen. Zozeer als Nehemia met zijn toespraak het volk moed had ingesproken, zozeer is spottaal bedoeld om kracht weg te nemen. Er is veel geloofskracht nodig om onder voortdurende bespottings door te gaan met een werk voor de Heer.

Daarom, richt op uw slappe handen en uw verlamde knieën en maakt rechte paden voor uw voeten, opdat het kreupele niet ontwricht maar veeleer gezond wordt. (Hb 12:12,13)

Snel heen, spreek tot die jongeling: als een open plaats zal Jeruzalem daar liggen vanwege de menigte van mensen en vee daarin. En Ik zelf, luidt het woord des HEREN, zal haar een vurige muur zijn rondom, en heerlijkheid binnen in haar. (Zc 2:4,5)

Langs de vier zijden nam hij de maat; er was een muur geheel rondom, vijfhonderd lang en vijfhonderd breed, om scheiding te maken tussen wat heilig en niet heilig is. (Ez 42:20)

19 Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden, bespotten en verachtten zij ons en zeiden: Wat doet gij daar? Komt gij tegen de koning in opstand?

Lessen

- | Bij het ondernemen van een activiteit voor de Heer zullen we rekening moeten houden met “*de tegenspraak door de zondaars*” (Hb 12:3).
- | ...

De reactie van Nehemia op de bespotting

Wat zegt Nehemia in zijn reactie op de vijand over God, zichzelf en zijn helpers, en zijn vijanden?

De eerste botsing tussen Nehemia en zijn vijanden zette de toon voor alle verdere botsingen. Nehemia beriep zich tegenover zijn vijanden niet op de toestemming van de koning. Hij zocht het hogerop: Hij betreft de God van de hemel bij het werk.

Bespotting heeft alleen effect als we onszelf zien in verbinding met de spotters. Het heeft geen effect als we onszelf zien in verbinding met God. Nehemia zag zichzelf en hen die hem hielpen in verbinding met God (Rm 8:31).

Nehemia trad zeer beslist op en liet geen ruimte voor compromis. Hij bakte geen zoete broodjes, maar sprak met gezag en plaatste hen buiten het werk van God. Hij trok een scherpe scheidslijn tussen zichzelf en zijn tegenstanders. Hij verklaarde openlijk waar de tegenstanders stonden: Zij hadden “(a) *deel noch* (b) *recht noch* (c) *gedachtenis in Jeruzalem*”.

- a. Het deel van de vijanden was in dit leven (Ps 17:14) en niet in de dingen van God.
- b. Ze hadden ook geen enkel recht op een plaats in Jeruzalem of inspraak in wat er moest gebeuren (hun mening en gedachten zijn waardeloos).
- c. Ten slotte is er ook geen enkele herinnering aan hen in Gods stad. Zij hebben nergens aan bijgedragen dat enige blijvende betekenis heeft en door God in herinnering wordt gehouden. Zij zullen voor altijd buiten zijn.

Lessen

- | Het is belangrijk vanaf het begin van tegenstand er niet aan toe te geven. De kracht om weerstand te bieden ligt in de overtuiging door God geroepen te zijn.
- | Meet de kracht van de tegenstanders af aan de kracht van God en niet aan de eigen kracht.
- | Zie de tegenstanders in hun relatie met God. Ze hebben geen relatie met God en dus geen enkel belang bij of aandeel in Gods werk. Als ze zich niet bekeren, zullen ze eeuwig zonder God zijn.
- | ...

Want let op Hem die zo'n tegenspraak door de zondaars tegen Zich heeft verdragen, opdat u niet moe wordt en in uw zielen bezwijkt. (Hb 12:3)

20 Maar ik diende hen van antwoord en zeide tot hen: De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen; gij echter hebt deel noch recht noch gedachtenis in Jeruzalem.

Wat zullen wij dan hierop zeggen? Als God voor ons is, wie zou tegen ons zijn? (Rm 8:31)

Sta op, HERE, treed hem tegemoet, doe hem bukken, red met uw zwaard mijn leven van de goddeloze, met uw hand, HERE, van de mannen, van de wereldse mannen, wier deel in dit leven is, en vul hun binnenste met wat Gij voor hen hebt weggelegd, zodat hun zonen er nog zat van zijn, die wat hun rest, aan hun kinderen nalaten. (Ps 17:13,14)

Algemene vragen:

1. Hoeveel poorten telt dit hoofdstuk en hoe heten ze?
2. Van welke bouwers wordt een bijzonderheid vermeld?
3. Van wie wordt gezegd dat zij voor hun eigen huis bezig waren?

Inleiding

Uit dit hoofdstuk straalt warmte en enthousiasme. De hele bevolking gaat in op de oproep van Nehemia om te bouwen. Ieder was met zijn plek tevreden, zonder jaloeiers te zijn op een ander. Bijna niemand ontliet zijn taak, niemand mopperde over zijn taak. Daardoor was er zorg voor ieder deel van de muur. Hoe onneembaar zou een gemeente zijn met zulke medewerkers.

De Geest neemt ons bij de hand en gaat met ons langs de muur. We mogen met Hem meekijken naar de voortgang van de bouw. We zien mensen bezig. Wij zijn geen inspecteurs, maar leerlingen. De Geest is de Inspecteur. Hij zegt hoe de mensen heten, waarmee ze bezig zijn, waar ze bezig zijn, waarom ze bezig zijn. Hij toont aan wie ijverig is en wie niets doet. Hij ziet de motieven waardoor iemand wordt geleid.

Alles wat wordt gedaan, wordt vastgelegd. Niet om later nog eens een leuke avond te verzorgen met een dia presentatie of een video vertoning en na te praten over de prestaties. Daar hoeft niets mis mee te zijn. Maar wat hier wordt vastgelegd, wordt op onuitwisbaar papier vastgelegd, namelijk in het register van God. Feilloos noteert de Geest de namen van de medewerkers en hun werkzaamheden.

De opsomming van de werkers herinnert aan *Romeinen 16*. Het doet ook denken aan de rechterstoel van Christus (*2Ko 5:10*), waar ieder zijn eigen loon zal ontvangen voor zijn eigen werk (*1Ko 3*). De daden worden door Hem getoetst (*1Sm 2:3b*). Dat geldt ook voor ons. Daarom is het zo leerzaam om mee te lopen met de Geest van God. Van elke werker in Gods koninkrijk nu wordt genoteerd wat hij doet. Ieder heeft daarin zijn eigen taak en terrein.

Maar we zijn niet allemaal op eigen houtje bezig, voor een eigen koninkrijke. We werken niet langs elkaar heen als we in eendracht met elkaar naar hetzelfde doel streven: de herbouw van de muur. Schouder aan schouder zijn ze bezig, wat zo mooi wordt aangegeven door het telkens terugkerende woordje “*daarnaast*”.

Nergens is het zo belangrijk dan juist in de gemeente van God om de juiste persoon op de juiste plaats te hebben. Daartoe “*heeft God de leden, elk van hen, in het lichaam gesteld zoals Hij heeft gewild*” (*1Ko 12:18*). Daartoe is door de Geest aan elk lid de benodigde gave gegeven (*Rm 12:6,7*). Dienst is niet alleen dienen met het Woord. Dienst is bezig zijn in het werk dat de Heer ieder heeft opgedragen. Het gaat om het doen van zijn wil. Hij beloont naar trouw, niet naar gave.

Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad. (2Ko 5:10)

En wie plant en wie begiet zijn een; maar ieder zal zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid. (1Ko 3:8)

De HERE immers is een alwetend God en door Hem worden de daden getoetst. (1Sm 2:3b)

Daar wij nu verschillende genadegaven hebben, naar de genade die ons gegeven is, hetzij profetie, laat het zijn naar gelang van het geloof; hetzij dienst, in het dienen; hetzij wie leert, in het leren; hetzij wie vermaant, in het vermanen; wie meedeelt, in eenvoudigheid; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid. (Rm 12:6-8)

Ieder heeft een persoonlijk, maar ook eigen en uniek aandeel in het herstel van de muur van Jeruzalem. Niemand doet hetzelfde werk, niemand doet een ander na. Er is geen sprake van jaloersheid op wat een ander doet. Ieder heeft een van alle anderen onderscheiden aandeel. Dat zien we bij de discipelen van de Heer, bij de medewerkers van Paulus, bij de strijders van David.

Er is werk genoeg. Iedereen kan aan de slag gaan, niemand hoeft werkloos te zijn. Wie niets te doen heeft, mag zichzelf wel eens afvragen of dat komt door luiheid, jaloersheid of trots. Wie lui is wil niet werken. Wie jaloers is wil alleen een bepaald werk, maar dat al aan een ander is toebedeeld. Wie trots is wil geen werk dat hij beneden zijn waardigheid acht. Ieder heeft een werk dat bij hem past en krijgt daarvoor de genade.

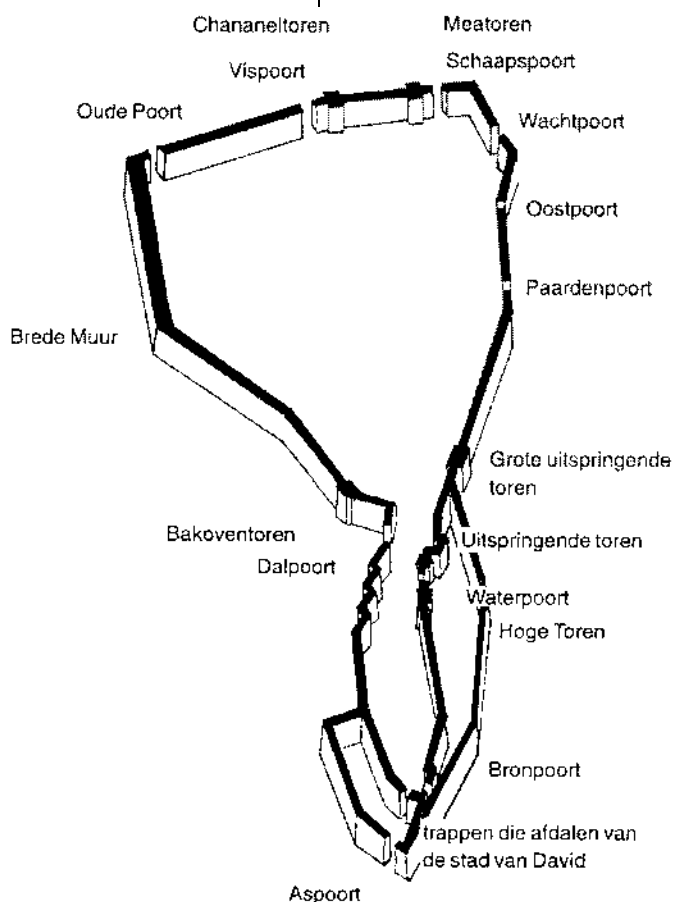
Het bouwen van de muur is geen bijkomstigheid, maar een noodzakelijkheid. Een muur dient voor afzondering, het is een middel tot verdediging tegen aanvallen van de vijand van buiten. Dat maakt de muur tevens een middel dat veiligheid biedt aan de samenleving binnen de muur. Door de aanwezigheid van muur kunnen de inwoners van de stad zich concentreren op de waarden van de stad. De waarden van de stad worden bepaald door de tempel, het huis waar God woont. De muur maakt de stad ook tot een geheel.

De muur is niet bedoeld om de stad te isoleren van de omgeving. Afzondering staat niet gelijk aan isolatie. Het is prachtig om te zien hoe in deze muur maar liefst tien poorten zijn. Daardoor kan men ingaan en uitgaan. Het is wel noodzakelijk dat de poorten bewaakt worden. In het nieuwe Jeruzalem is bewaking niet meer nodig (Op 21:25,27).

En haar poorten zullen overdag geenszins gesloten worden, want geen nacht zal daar zijn. ... En geenszins zal iets onheiligs binnengaan, noch wie gruwel en leugen doet, behalve zij die geschreven zijn in het boek van het leven van het Lam. (Op 21:25,27)

Er worden tien poorten genoemd:

1. De Schaapspoort (vers 1)
2. De Vispoort (vers 3)
3. De Oude Poort (vers 6)
4. De Dalpoort (vers 13)
5. De Aspoort of Mestpoort (vers 14)
6. De Bronpoort (vers 15)
7. De Waterpoort (vers 26)
8. De Paardenpoort (vers 28)
9. De Oostpoort (vers 29)
10. De Wachtpoort (vers 31)

Het verslag van de bouw begint bij de Schaapspoort in het Noord-oosten en loopt tegen de wijzers van de klok in naar het Noorden (3:1-7), Westen (3:8-13), Zuiden (3:14) en Oosten (3:15-32) om weer bij de Schaapspoort in het Noordoosten uit te komen.

Eljasib en zijn broeders

De eerste die wordt genoemd als iemand die zich gereed maakt om met de bouw te beginnen, is de hogepriester Eljasib (betekent: ‘God herstelt’). Dat hij als eerste wordt genoemd is helaas niet vanwege zijn toewijding aan het werk, maar vanwege zijn positie. Hij was niet trouw. Een vergelijking met de bouw van de volgende poorten maakt duidelijk dat hij de deuren in de Schaapspoort niet voorzag van sluitbalken en grendels (zie vers 3, 6, 13, 14, 15).

Door het achterwege laten van de sluitbalken en grendels is de deur slechts een symbolische afsluiting. Iedereen is vrij hem te openen en wie dit wil, zal geen enkele weerstand ondervinden. Maar dat is niet de bedoeling van een deur. Mensen die niets in de stad te zoeken hebben, moeten erdoor worden tegengehouden. De deur mag alleen worden geopend voor mensen die in de stad thuishoren en zich aan de regels van de stad houden.

Zou deze nalatigheid het gevolg zijn van het feit dat hij een bloedverwant was van Tobia (Ne 13:4) en dat zijn kleinzoon was getrouwd met een dochter van Sanballat (Ne 13:28)? Wie familiebanden heeft met vijanden van God, staat bijzonder bloot aan het gevaar om het met de afzondering niet zo nauw te nemen. Dit is een te begrijpen moeilijkheid. Daarom moeten we ervoor waken dat familiebanden geen invloed uitoefenen op het innemen van een positie van afzondering voor God.

De priesters en de Schaapspoort

Het eerste herstelwerk gebeurt aan de Schaapspoort, door de priesters. Door deze poort werden de schapen in de stad gebracht om te worden geofferd in de tempel. Hierdoor worden we direct al herinnerd aan het belangrijkste van stad en tempel: de eredienst aan God. Alle gelovigen zijn priesters. Herstel van de muur is allereerst noodzakelijk met het oog op de voortgang van de priesterlijke dienst. Alleen van deze poort wordt gezegd dat zij die heiligden, dat wil zeggen speciaal voor God afzonderden en aan Hem toewijdden.

De Schaapspoort herinnert ook aan de Heer Jezus. Hij is de ware Schaapspoort. In *Johannes 10:7* zegt Hij van Zichzelf: “Ik ben de deur van de schapen.” En even verder zegt Hij: “Ik ben de deur; als iemand door Mij binnengaat, zal hij behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden” (Jh 10:9).

Ons persoonlijk leven kan worden vergeleken met een stad. We kunnen in ons leven alle mogelijke zonden toelaten, zelfs van de zonde genieten. Zolang we van de wereld zijn, doen we dat ook. Maar genieten van de zonde geeft een bittere nasmaak en het einde is de dood. Dan moeten we tot de stad van God de toevlucht nemen. De Schaapspoort is de ingang die we moeten hebben. Het echte herstel van ons leven begint, als we door de Heer Jezus behouden zijn geworden van het oordeel.

I Toen maakte de hogepriester Eljasib zich gereed met zijn broeders, de priesters, en zij herbouwden de Schaapspoort. Zij heiligden haar en brachten de deuren aan; zij heiligden haar, en daarnevens de Meantoren en de Hananeëltoren.

Nu had vóór deze tijd de priester Eljasib, die aangesteld was over de vertrekken van het huis van onze God, en die een bloedverwant van Tobia was, ... (Ne 13:4)

Een van de zonen nu van Jojada, de zoon van de hogepriester Eljasib, was schoonzoon van de Horoniet Sanballat. Daarom joeg ik hem van mij weg. (Ne 13:28)

Als gevolg daarvan mogen we “*ingaan*”, dat is in het geloof in Gods tegenwoordigheid komen om Hem als priesters te naderen (*Hb 10:19*); we mogen ook “*uitgaan*”, dat is naar de wereld gaan om van de Heer Jezus te getuigen en voor Hem te werken; ook zullen we weide vinden, dat is rust en voedsel.

Ook de plaatselijke gemeente kunnen we zien als een stad. Als daar omheen geen muur is, als het met de afzondering van de wereld slecht is gesteld, kan het denken en handelen van de wereld er ongeremd ingang vinden. Wie zich zorgen maakt om die ontwikkeling, moet beginnen met de herbouw van de Schaapspoort. De Heer Jezus moet weer de plaats krijgen als Degene aan Wie we onze behoudenis hebben te danken en door Wie we in Gods tegenwoordigheid mogen komen; door Wie we ook onze dienst in de wereld mogen doen en bij Wie we rust en voedsel vinden.

De bouwers aan de Schaapspoort waren de hogepriester en de priesters. Priesters zijn mensen die gewend zijn aan de tegenwoordigheid van God. Ze kennen zijn heiligheid en zijn goedheid. Zulke mensen zijn nodig om de Heer Jezus als de deur van de schapen voor te stellen. Wie God kent, wie weet wat Hem toekomt en wat zijn verlangens zijn, zal graag wijzen op de deur die tot die God voert.

Twee torens

Vlak bij de poort stonden twee torens: de Mea-toren en de Hananeël-toren. De toren is een uitkijkpost, waar een wachter tot ver buiten de stad kan zien wat de stad nadert. Dit doet denken aan waakzaamheid. De poort mag namelijk alleen opengaan voor schapen. Voor wolven moet de deur gesloten blijven. Paulus waarschuwt ervoor dat na zijn vertrek wrede wolven zullen binnenkomen die de kudde niet sparen (*Hd 20:29*). Waar we vooral voor moeten oppassen zijn wolven in schaapskleren (*Mt 7:15*).

De mannen van Jericho

De volgende mensen die we “daarnaast” bezig zien, zijn de mannen van Jericho. De naam Jericho roept herinneringen op. Het is de eerste stad die Israël bij de intocht van het land veroverde. De stad was omgeven door een dikke muur. De poort was dicht. De stad was volkomen gesloten voor de Israëlieten. De muur om die stad moest worden afgebroken. Dat gebeurde door het geloof (*Jz 6; Hb 11:30*). God sprak zijn vloek uit over die stad en over ieder die hem weer zou opbouwen en zijn poortdeuren erin zou zetten (*Jz 6:26*). Wat God gezegd heeft, is vervuld (*1Kn 16:34*).

In zijn dagen herbouwde de Betheliet Hiël Jericho. Ten koste van Abiram, zijn eerstgeborene, grondvestte hij het; en ten koste van Segub, zijn jongste, plaatste hij haar poortdeuren – naar het woord des HEREN, dat Hij gesproken had door de dienst van Jozua, de zoon van Nun. (1Kn 16:34)

De mannen bij wie we nu staan te kijken, zijn afkomstig uit de stad van de vloek. Maar daarmee wilden ze niets meer te maken hebben. Ze waren zich bewust van hun herkomst. Maar er was een verandering in hun leven gekomen. Is het niet wonderlijk dat zij niet bouwden aan de muur van Jericho, maar aan de muur van de stad van God?

Iedere bouwer voor God was vroeger een bouwer voor de wereld. We bouwden ons eigen territorium waar wij de macht hadden en alles naar onze eigen hand zetten. Voor het volk van God hielden we de poorten potdicht. Maar God heeft de muren van ons hart en rondom

Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, ... (Hb 10:19)

Ik weet, dat na mijn vertrek wrede wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet sparen; ... (Hd 20:29)

Past u op voor de valse profeten, die tot u komen in schapevachten, maar van binnen zijn zij roofzuchtige wolven. (Mt 7:15)

2 Daarnaast bouwden de mannen van Jericho; ...

Door het geloof vielen de muren van Jericho, nadat men er zeven dagen omheen getrokken was. (Hb 11:30)

Te dien tijde deed Jozua deze eed: Vervloekt voor het aangezicht des HEREN is de man, die zich opmaakt en deze stad Jericho herbouwt; ten koste van zijn eerstgeborene zal hij haar grondvesten, ten koste van zijn jongste haar poortdeuren inzetten. (Jz 6:26)

ons leven afgebroken en we kwamen tot geloof. Nu mogen we onze plaats innemen bij de bouw aan de muur rondom zijn stad.

Zakkur

Naast de mannen van Jericho is Zakkur aan het werk. Zakkur is de verkorte vorm van Zacharia. Hij is een Leviet en een van degenen die hun handtekening hebben gezet onder een verbond dat met de HERE werd gesloten om voortaan trouw te blijven (Ne 10:12). Dat geeft aan dat zijn hart op de HERE gericht was en zijn gezindheid zo was dat hij graag wilde doen wat God welgevallig was.

Levieten waren net als de priesters verbonden aan de tempel. Zij hielpen de priesters bij het verrichten van hun dienst. Zakkur beseftte dat er nooit een heilige, God welgevallige dienst in de tempel kon plaatsvinden, als de stad niet ommuurd was. Daarom neemt hij zijn aandeel in de herbouw van de muur.

De zonen van Senaä

De zonen van Senaä worden in *Ezra 2:35* (Ne 7:38) genoemd onder hen die uit de ballingschap terugkeerden. In aantal is het de grootste groep die uit Babel terugkeerde. Zij herbouwden de Vispoort. Hoeveel van deze zonen aan het werk waren, horen we niet. Wel wordt vermeld dat zij heel nauwgezet elk onderdeel van de poort afwerkten.

De Vispoort

Dit is de tweede poort die we tegenkomen. De Vispoort was bekend in de dagen van de eerste tempel als een van de hoofdingangen van Jeruzalem (*Zf 1:10; 2 Kr 33:14*).

Het zal geschieden te dien dage, luidt het woord des HEREN, dat er een luid geschreeuw zal zijn uit de Vispoort en een gehuil uit de Nieuwe stad en een luid gekraak van de heuvels. (Zf 1:10)

Hierna bouwde hij een buitenmuur voor de stad Davids, ten westen van Gihon, in het dal en in de richting van de Vispoort, trok hem om Ofel heen en maakte hem zeer hoog. (2Kr 33:14)

Hij dankte zijn naam aan de kooplieden die uit Tyrus of uit het meer van Galilea er hun vis binnenbrachten voor de vismarkten (Ne 13:16).

De Vispoort doet denken aan het evangelie. De Heer Jezus maakte van zijn discipelen "vissers van mensen" (Mk 1:17). Door de prediking van het evangelie worden mensen door de Vispoort in de stad van God gebracht. De poort spreekt van toezicht. Er moet op worden toegezien dat er een bijbels evangelie wordt gebracht. Alleen door de prediking van een bijbels evangelie komen mensen tot bekering en nieuw leven.

Als de prediking wordt aangepast aan de smaak van de mensen, wordt slechts het gevoel of het verstand aangesproken. Het geweten blijft onaangeroerd. Mensen die geloven vanwege het voordeel dat het evangelie hun biedt (*Jh 6:26; Jh 2:23-25*), horen niet in de stad van God thuis.

Jezus antwoordde hun en zei: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: u zoekt Mij, niet omdat u tekenen hebt gezien, maar omdat u van de broden hebt gegeten en verzadigd bent. (Jh 6:26)

En toen Hij in Jeruzalem was op het pascha, op het feest, geloofden velen in zijn naam, toen zij de tekenen zagen die Hij deed. Maar Jezus Zelf vertrouwde Zich aan hen niet toe, omdat Hij allen kende, en omdat Hij niet nodig had dat iemand van de mens getuigde, want Hij wist Zelf wat in de mens was. (Jh 2:23-25)

...; daarnaast bouwde Zakkur, de zoon van Imri.

Van de zonen van Henadad: Kadmiël. En hun broeders: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, Micha, Rehob, Hasabja, Zakkur, Se-rebja, Sebanja, Hodia, Bani en Beninu. (Ne 10:12)

3 De zonen van Senaä herbouwden de Vispoort; zij voorzagen haar van een zoldering en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan.

De Tyriërs die daar woonden, brachten vis en allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat aan de Judeeërs, zelfs in Jeruzalem. (Ne 13:16)

En toen Hij langs de zee van Galilea liep, zag Hij Simon en Andreas, de broer van Simon, een net in de zee uitwerpen, want zij waren vissers. En Jezus zei tot hen: Komt achter Mij en Ik zal maken dat u vissers van mensen wordt. (Mk 1:16,17)

Zij die aan de Vispoort werken, moeten daarop toezien (vgl. Mt 13:47,48).

Het koninkrijk der hemelen is eveneens gelijk aan een sleepnet dat in de zee werd geworpen en van allerlei soort bijeenbracht; toen het vol was, trokken zij het op het strand, en zij gingen zitten en verzamelden het goede in vaten, maar het bedorvene wierpen zij weg. (Mt 13:46,47)

Er zijn ook mensen die het evangelie als koopwaar aanbieden. Zij menen dat de godsvrucht winst oplevert (1Tm 6:5). Dit zijn de broodpredikers, zij prediken omdat het hun beroep is, niet omdat de Geest hen daartoe dringt. Het volgen van een theologische opleiding staat voor iedereen open. Bekeerd hoeft men niet te zijn. Op grond van hun diploma matigen zij zich het recht aan mee te bouwen aan de Vispoort. Op zulke bouwers zit de stad van God niet te wachten. Zij moeten van de bouwplaats worden geweerd.

Meremoth

Sommigen werken in groepen zoals de zonen van Senaä. Anderen werken alleen, zoals Meremoth. Toch weten ook zij die alleen werken zich met de anderen verbonden. Het woordje “daarnaast” geeft dat goed aan.

Meremoth hoeft niet vanaf de grond zijn stuk muur te herbouwen. Hij is aan het herstellen. Van het deel van de muur dat hij voor zijn rekening had genomen, stond nog wel wat. Maar dat stuk was beschadigd, de functie ervan was aangetast. Misschien was het een stuk muur met gaten.

Herstellen is net zo belangrijk als herbouwen. Misschien denken we dat onze muur nog in tact is, terwijl een nadere inspectie zou aantonen dat er hier en daar toch gaten zitten. Dan moeten we als een Meremoth aan de slag om de schade te repareren. We kunnen in ons denken ideeën hebben toegelaten over het functioneren van de gemeente die we niet ontlenen aan Gods woord maar aan de wereld. Die ideeën uiten en uitvoeren slaat een gat in de muur. Herstel is nodig.

Mogelijk was Meremoth sneller klaar met zijn werk, omdat het alleen om herstelwerkzaamheden ging en hij niet vanaf de grond hoefde te herbouwen. In elk geval was hij zo ijverig dat hij na dit werk aan een ander deel van de muur aan de slag ging (vers 21).

We komen zijn naam ook nog tegen in 10:5 in de lijst van hen die het verbond ondertekenden.

Mesullam

Evenals Meremoth komen we ook Mesullam twee maal bij de bouw van de muur tegen. Na eerst een stuk voor anderen te hebben voltooid, ging hij “tegenover zijn kamer” aan de slag (vs. 30b).

Evenals Eljasib (vers 1) is Mesullam door familiebanden aan Tobia verbonden. Zijn dochter was getrouwd met een zoon van Tobia (6:18). Dat pleit niet voor hem. Een dergelijke verbinding is verkeerd. De Schrift is daar duidelijk over (Ea 9, 10; 2Ko 6:14). Toch noteert de Geest zijn inzet voor de herbouw. Misschien heeft hij ingezien dat zijn toestemming voor dit huwelijk verkeerd was, waardoor hij bruikbaar werd voor God. We komen zijn naam ook nog tegen in 10:20 in de lijst van hen die het verbond ondertekenden.

Als iemand een andere leer brengt en zich niet voegt naar de gezonde woorden van onze Heer Jezus Christus en de leer die overeenkomstig de godsvrucht is, die is opgeblazen en weet niets, maar lijdt aan twistziekte en woordenstrijd, waaruit afgunst ontstaat en twist, lasteringen, kwade vermoedens, voortdurend geruzie van mensen die verdorven zijn in hun denken en van de waarheid beroofd zijn, die menen dat de godsvrucht een winstbron is. (1Tm 6:3-5)

4 Daarnaast was bezig met het herstelwerk Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Hakkoz.

Verderop herstelde Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Hakkoz, een volgend stuk, van de ingang van het huis van Eljasib tot aan het einde van het huis van Eljasib. (Ne 3:21)

Daarnaast was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, de zoon van Mesezabeël.

Verderop was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, tegenover zijn kamer. (Ne 3:30b)

Ook richtten in die dagen de edelen van Juda vele brieven aan Tobia en ook kwamen er van Tobia tot hen, want velen in Juda waren eedgenoten van hem, omdat hij een schoonzoon was van Sechanja, de zoon van Arag, en zijn zoon Johanan de dochter van Mesullam, de zoon van Berechja, getrouwd had. (Ne 6:18)

Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? (2Ko 6:14)

Zadok

De naam Zadok wordt door meerdere personen gedragen. Het enige dat van deze Zadok bekend is, is dat hij de zoon is van Baäna. Zadok betekent 'gerechtigheid'. Baäna betekent 'zoon van het lijden'. Wie gerechtigheid doet, moet erop rekenen dat dit lijden met zich meebrengt. Daartegenover staat het 'gelukkig' uit de mond van de Heer door middel van Petrus (1Pt 3:14).

De Tekoïeten

Tekoa lag ten zuiden van Bethlehem. De plaats is bekend als de woonplaats van Amos, de profeet (Am 1:1) en van een wijze vrouw (2Sm 14:2). Mensen uit die stad waren nu naar Jeruzalem gekomen om mee te helpen de muur te herbouwen. Hiermee kozen ze als een Amos de kant van God en toonden ze als de vrouw wat ware wijsheid is.

De woorden, die Amos, een van de schapenfokkers uit Tekoa, geschouwd heeft over Israël in de dagen van Uzzia, koning van Juda, en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israël, twee jaar vóór de aardbeving. (Am 1:1)

Toen Joab, de zoon van Seruja, bemerkte, dat het hart van de koning naar Absalom uitging, zond hij een boodschap naar Tekoa en liet vandaar een wijze vrouw halen; ... (2Sm 14:2)

Helaas waren er onder de Tekoïeten die niet meebouwden. Dat kwam niet doordat ze ziek waren geworden of iets dergelijks. De reden is dat zij zichzelf voor dit soort werk te goed vonden. Ze waren mensen van aanzien. Dit werk paste niet bij hun stand. Anderen aan het werk zetten, konden ze goed. Maar zij lieten zich niet zelf aan het werk zetten. Anderen bevelen geven, prima. Maar bevelen ontvangen, ho maar. Zij pikten het niet dat ze aan een 'heer' moesten gehoorzamen. Te vaak blijkt dat een vooraanstaande plaats in de wereld een verandering vormt voor het meewerken in Gods koninkrijk. Wel willen praten en besturen, maar niet de handen uit de mouwen steken en hun nek buigen onder het werk. Ze werken niet mee aan iets waar de mens zijn belangrijkheid verliest en alleen Gods eer telt.

Paulus voelde zich niet te goed om met zijn eigen handen te werken en te voorzien in zijn eigen behoeften en ook nog in de behoeften van anderen (Hd 20:34). En is de Heer Jezus niet het volmaakte voorbeeld? Hij die aller Meester is, was te midden van zijn discipelen als Eén die diende (Lk 22:24-28). Zijn les is dat ieder die een vooraanstaande plaats in de gemeente heeft gekregen, van Hem moet leren wat dienen inhoudt.

De Oude Poort

De derde poort in de muur is de Oude Poort. Het kan ook vertaald worden als: 'poort van de oude [stad]' of 'poort van de oude [muur]'. In elk geval herinnert de poort aan wat vroeger was, aan de glorie van de stad.

Voor ons is de herbouw van deze poort ook van belang. In het werk aan de ommuring van de stad van God om te beschermen wat van God is, moeten we terug naar wat van het begin is. God heeft ons zijn

Daarnaast was bezig Zadok, de zoon van Baäna.

Maar al lijdt u ook ter wille van de gerechtigheid, gelukkig bent u. (1Pt 3:14)

5 Daarnaast waren bezig de Tekoïeten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer.

U weet zelf, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen die bij mij waren, hebben voorzien. (Hd 20:34)

En er ontstond ook strijd onder hen, wie van hen wel de grootste mocht zijn. Hij echter zei tot hen: De koningen van de volken heersen over hen, en zij die gezag over hen voeren, worden weldoeners genoemd. U echter niet aldus, maar laat de grootste onder u als de jongste zijn, en de voorganger als een die dient. Want wie is groter, hij die aanligt of hij die dient? Niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Degene die dient. En u bent het die steeds bij Mij bent gebleven in mijn verzoeken. (Lk 22:24-28)

6 De Oude Poort herstelden Joadah, de zoon van Paséah, en Mesullam, de zoon van Besodja. Zij voorzagen haar van een zoldering en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan.

Woord gegeven om te laten zien hoe de gemeente is ontstaan en hoe ze in het begin functioneerde (zie het boek *Handelingen*).

Voor de problemen die het functioneren belemmeren, heeft Hij door zijn Geest in de brieven van het *Nieuwe Testament* aanwijzingen gegeven. Die aanwijzingen hebben niets aan actualiteit ingeboet. Het is niet voor niets Gods eeuwig en blijvend Woord.

In de tijd van Nehemia was er alleen de herinnering aan de glorie van weleer. De dagen van Salomo keerden niet terug. Zo is het ook voor de tijd waarin wij leven ten aanzien van de gemeente. We kunnen met weemoed denken aan de glorie van het begin van de gemeente, maar die tijd komt niet terug.

God is echter niet veranderd. Hij heeft voorzien hoe het zou gaan met de gemeente. Hij heeft ons de brieven van het *Nieuwe Testament* gegeven. Daarin vinden we al het noodzakelijke om ook in de laatste dagen als gemeente te kunnen samenkomen en te kunnen samenleven. Het bedenken van nieuwe manieren van gemeente zijn is niet nodig. Het is zelfs verkeerd. We mogen de Oude Poort herstellen en binnengaan. We mogen vragen naar de “oude paden” en daar rust vinden voor onze zielen (*Jr 6:16*).

Jojada en Mesullam

Aan de Oude Poort zijn twee bouwers bezig. Gemeenschap in de bouw van deze poort is onontbeerlijk. Het in praktijk brengen van de aloude beginselen van de gemeente kun je niet alleen. Minimaal zijn er twee nodig: “*Waar twee of drie tot mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen*”, zegt de Heer Jezus met het oog op de plaatselijke gemeente (*Mt 18:20*).

Van de beide bouwers wordt niets bekend gemaakt dan alleen hun namen en die van hun vader. Daardoor komt de nadruk te liggen op het werk dat ze doen. Belangrijk is wát ze doen, niet wie ze zijn. Dat geldt ook voor ons.

Melatja en Jadon

Soms wordt bij een naam vermeld wie de vader is. Soms wordt nog verder teruggeslagen in het voorgeslacht en worden de namen van nog meer voorvaders vermeld. Dat is niet het geval bij Melatja en Jadon. Van hen krijgen we te horen waar ze vandaan komen. De vorming die ieder ondergaat, wordt niet alleen bepaald door zijn familie, maar ook door zijn omgeving.

In geestelijk opzicht is het niet alleen van belang dat iemand tot bekering komt en een kind van God wordt. Dat is wel het belangrijkste. Maar het is ook van belang in welk geestelijk klimaat iemand opgroeit.

Als extra bijzonderheid lezen we onder wiens gezag zij stonden. Het lijkt erop dat zij niet direct aan Nehemia verantwoording moesten afleggen, maar dat zij met toestemming van de landvoogd aan de herbouw meehielpen.

Uzziël en Hananja

De volgende bouwers die ons worden voorgesteld zijn mannen van wie we ook het beroep te weten komen. Uzziël (betekent ‘kracht van God’) is goudsmid, Hananja (betekent ‘Jahweh heeft begunstigd’) is zalfbereider of apotheker.

Zo zegt de HERE: Gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel; maar zij zeggen: Wij willen die niet gaan. (Jr 6:16)

7 Daarnaast waren bezig de Gibeoniet Melatja en de Meronothiet Jadon, de mannen van Gibeon en van Mizpa, die stonden onder het gezag van de landvoogd van het gebied over de Rivier.

8 Daarnaast was bezig Uzziël, de zoon van Harhaja, een van de goudsmeden. Daarnaast was bezig Hananja, een zalfbereider; en zij behoeften aan Jeruzalem bij de brede muur niets te doen.

Een goudsmid werkt met het edelste metaal en moet heel accuraat te werk gaan. Een zalfbereider werkt met allerlei oliën en geurende specerijen. Een goudsmid versiert mensen en materialen. Een zalfbereider levert middelen tot verzorging van het lichaam, waardoor het goed ruikt en ook helpt in genezing van zieke delen.

In geestelijk opzicht zijn zulke mensen niet te missen. Het zijn de ‘fijne’ werkers, met oog voor details. Zij zijn in staat de leden van de gemeente te versieren en te verzorgen. We herkennen ze in de leraars en de herders.

Er is een stuk muur waaraan ze niets hoeven te doen. De brede muur was in tact gebleven. Deze muur had alle aanvallen getrotseerd. In het leven van gelovigen of van gemeenten kunnen naast heel zwakke plekken ook heel sterke plekken zijn. Sommige waarheden zijn onbekend. Dan moet er opbouw, onderwijs plaatsvinden, want anders zal de duivel van de onkunde gebruik maken binnen te dringen. Andere waarheden daarentegen zijn goed bekend en men is goed in staat die waarheid tegen aanvallen te verdedigen (1Th 5:1).

Refaja

We komen bij Refaja (betekent ‘Jahweh heeft genezen’). Hij bekleedt een voorname positie. Hij was belast met het toezicht op de helft van het gebied dat bij Jeruzalem hoorde. Het is het gebied buiten Jeruzalem. Hij kende dat gebied en zal de gevaren ervan hebben gekend. Dat zal een extra aansporing voor hem zijn geweest om Jeruzalem tot een veilig gebied te maken.

Zij die buiten de stad van God speciale verantwoordelijkheden hebben en daardoor het maatschappelijk leven goed kennen, zullen zich niet aan hun aandeel in de bouw van de muur onttrekken. Zij weten beter dan veel anderen, welke gevaren vanuit het maatschappelijk leven een bedreiging vormen voor het leven in de stad van God, de gemeente.

Jedaja

Van Jedaja staat als speciaal kenmerk dat hij “*tegenover zijn eigen huis*” aan het bouwen was. Dit belangrijke kenmerk vinden we ook in de *verzen* 23, 28, 29, 30. Het bouwen tegenover zijn eigen huis ziet op de zorg voor de eigen familie. Het behoort de eerste zorg voor iedere vader te zijn dat hij zijn gezin voor God afzondert. Wie persoonlijke trouw wil zijn, zal daarvan doordrongen zijn. De zegen voor de gemeente van aan God toegewijde gezinnen is niet te overschatten. Een gemeente is net zo sterk als de families zijn waaruit zij bestaat.

De naam Jedaja betekent o.a. ‘één die God aanroept’. Jedaja was een bidder. Gebed was de basis waarop hij zijn huis bouwde. Ligt soms de muur van ons gezinsgebed of het gebed voor ons gezin in puin? Moet daar niet nodig aan gebouwd worden?

Misschien zijn we de eerste huwelijksjaren zo begonnen, maar bidden we niet meer als man en vrouw en als gezin. Nu vallen er vaak harde en bittere woorden, is er een onaangename sfeer, voelen de kinderen geen geborgenheid meer, die er vroeger wel was. Misschien hebben de kinderen dat al langer aangevoeld en zijn ze onverschillig geworden ten aanzien van de geestelijke dingen. Kijk naar de smaad die daarmee samengaat.

Maar wat de tijden en de gelegenheden betreft, broeders, hebt u niet nodig dat u geschreven wordt. Want u weet zelf nauwkeurig dat de dag van de Heer komt als een dief in de nacht. (1Th 5:1,2)

9 Daarnaast was bezig Refaja, de zoon van Hur, de overste van de ene helft van het district Jeruzalem.

10 Daarnaast was bezig Jedaja, de zoon van Harumaf, en wel tegenover zijn eigen huis.

Verderop waren bezig Benjamin en Hassub tegenover hun huis. ... Vanaf de Paarden-poort waren de priesters bezig, ieder tegenover zijn huis. Verderop was bezig Zadok, de zoon van Immer, tegenover zijn huis. ... Verderop was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, tegenover zijn kamer. (Ne 3:23,28-30)

Laten we dan weer aan de muur van het gebed gaan bouwen. Laten we de dag weer beginnen en eindigen met het aanroepen van God. Misschien moeten man en vrouw het tegen elkaar zeggen dat ze niet meer samen hebben gebeden. Laten ze dan direct op de knieën gaan en elkaar weer voor Gods aangezicht vinden.

Hattus

Hattus is weer zo iemand van wie we alleen de naam en de naam van zijn vader lezen. Maar hij staat in Gods gedachtenisboek. Met onuitwisbare inkt staat van hem geschreven dat ook hij zijn steentje aan de bouw van de muur heeft bijgedragen.

Malkia en Hassub

Beide mannen kwamen uit een familie die met Zerubbabel uit Babel waren opgetrokken (*Ea 2:6, 32*). Zij herstellen een tweede stuk van de muur. Waarschijnlijk betekent het niet dat zij al een eerste stuk hadden gedaan, maar dat de muur in verschillende delen was verdeeld en dat zij aan het tweede stuk werkten.

Niet iedereen wordt geroepen een werk van de Heer te beginnen. Maar het kan wel zijn dat sommigen worden geroepen een werk voort te zetten. Het één is niet minder dan het ander. We zien in dit voorbeeld hoezeer we een aanvulling op elkaar zijn. Niet alleen dat we samen met anderen een werk doen, maar ook dat we zorgen voor de voortgang van een werk dat de Heer in stand wil houden.

Bakoventoren

Het is niet ondenkbaar dat de Bakoventoren in de Bakkerstraat stond. Dat was de straat vanwaar Jeremia een brood per dag kreeg, toen hij in de gevangenis zat (*Jr 37:21*). In de toren waren meerdere ovens waar brood voor de stad werd gebakken. Een prachtig werk om die toren te herstellen.

Het is van belang dat in de muur een toren is waar voedsel wordt klaargemaakt voor de inwoners van de stad. Deze toren dient enerzijds voor de uitkijk en spreekt zo van waakzaamheid met het oog op een naderende vijand. Anderzijds spreekt deze toren van voedselvoorziening voor de bewoners van de stad.

Sallum en zijn dochters

Zijn vooraanstaande positie (*vgl. vers 5*) weerhield Sallum niet zijn handen uit de mouwen te steken en mee aan te pakken bij de bouw van de muur. Hij was niet alleen maatschappelijk een collega van Refaja, maar ook geestelijk had hij dezelfde interesse. Hij bezocht niet met zijn collega de feestjes waar goed zaken kon worden gedaan. Zij waren niet uit op betere voorzieningen in het eigen district. Samen waren ze ervan overtuigd dat zij hun district het best dienden als zij meehielpen aan de veiligheid van de stad van God.

Een christen die als hoog opgeleide functionaris voor veel disciplines verantwoordelijk is, dient zijn bedrijf het best als hij zich allereerst en allermeeft inzet voor de stad van God.

Als bijzonderheid wordt nog vermeld dat ook zijn dochters meehielpen aan de bouw van de muur. Dit is de enige keer dat we lezen van vrouwen die meehielpen. Vrouwen hebben bij de bouw een eigen, niet door mannen waar te nemen, taak.

Daarnaast was bezig Hattus, de zoon van Hasabneja.

11 Een tweede stuk herstelden Malkia, de zoon van Harim, en Hassub, de zoon van Pahath-Moab; ook (herstelden zij) de Bakoventoren.

Toen gaf koning Zedekia bevel en men zette Jeremia in verzekerde bewaring in de gevangenhof en men gaf hem een brood per dag uit de Bakkersstraat, totdat al het brood in de stad op was. (Jr 37:21)

12 Daarnaast was bezig Sallum, de zoon van Hallóhes, de overste van de andere helft van het district Jeruzalem, hij en zijn dochters.

Daarnaast waren bezig de Tekoïeten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer. (Ne 3:5)

Er zijn vrouwen die de Heer dienen met hun goederen (Lk 8:2,3), die profeteren (Hd 21:9), die meestrijden in het evangelie (Fp 4:2,3), die dienaressen van de gemeente zijn (Rm 16:1,2).

..., en de twaalf waren bij Hem, en enige vrouwen die van boze geesten en ziekten waren genezen: Maria, Magdalena geheten, van wie zeven demonen waren uitgegaan, en Johanna, de vrouw van Chusas, zaakwaarnemer van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die hen dienden met hun bezittingen. (Lk 8:2,3)

...; en wij gingen het huis van de evangelist Filippus binnen, die een van de zeven was, en bleven bij hem. Deze nu had vier maagdelijke dochters die profeteerden. (Hd 21:8,9)

Euodia vermaan ik en Syntyche vermaan ik eensgezind te zijn in de Heer. Ja, ik vraag ook u, trouwe metgezel, wees hun behulpzaam die met mij hebben gestreden in het evangelie, samen met Clemens en mijn overige medearbeiders, van wie de namen in het boek van het leven staan. (Fp 4:2,3)

Ik beveel nu Febe aan, onze zuster, die ook een dienaar is van de gemeente die in Kenchreeen is, opdat u haar ontvangt in de Heer, op een wijze die heiligen waardig, en haar bijstaat in elke zaak waarin zij u nodig mocht hebben; want ook zijzelf heeft bijstand verleend aan velen, ook aan mijzelf. (Rm 16:1,2)

Sallum achtte behalve zichzelf ook zijn dochters niet te goed om in dit zware werk hun aandeel te leveren. We lezen niet van iemand die samen met zijn zonen bezig was. De enige keer dat er sprake van is dat iemand met zijn kinderen aan de muur aan het werk is, is hier.

Er is geen aanwijzing over de leeftijd van deze dochters. De indruk is dat het jonge vrouwen waren. Hier mag wel een toepassing worden gemaakt. Er wordt hier en daar wel eens geklaagd dat er weinig jeugd is. Het is voor een jonge gelovige ook niet gemakkelijk om in een plaatselijke gemeente niemand in de eigen leeftijdscategorie te hebben. Voor deze dochters echter was het ontbreken van andere jongeren geen verhindering hun vader mee te helpen bij de bouw. Als jongeren hun ouders in trouw hun aandeel aan de herbouw van de muur om de stad Gods zien leveren, zullen ze zich daarbij aansluiten. Als er oprechtheid is, zal de Heer die trouw zegenen. Het zal anderen aantrekken die ook met en voor de Heer willen leven.

De Dalpoort

We komen bij de vierde poort, de Dalpoort. Die hebben we ook al even bekeken bij 2:13-15. Ook die poort was verwoest en moest worden herbouwd. In geestelijk opzicht spreekt de Dalpoort van nederigheid, vernedering, ootmoed. De Dalpoort wordt verwoest, als we ons gaan beroemen. Dat gebeurt, als we de dingen die God ons heeft gegeven, gaan gebruiken om onszelf belangrijk te maken. Dat hadden de inwoners van Jeruzalem gedaan, dat doet de gemeente nu.

In de gemeente te Laodicéa vinden we de geest van hoogmoed ten voeten uit (Op 3:15-17).

Ik weet uw werken, dat u niet koud bent en niet heet. Was u maar koud of heet! Daarom omdat u lauw bent en niet heet of koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen. Omdat u zegt: Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek, en u weet niet dat u de ellendige, jammerlijke, arme, blinde en naakte bent, ... (Op 3:15-17)

Het is een weergave van de geest die in de gemeente alom aanwezig is. De herbouw van de Dalpoort kan beginnen als we onszelf vernederen, zowel ten opzichte van God als ten opzichte van elkaar (1Pt 5:5,6).

13 De Dalpoort herstelden Hanun en de inwoners van Zanoáh; zij herbouwden haar en brachten de deuren, sluitbalken en grendels aan; bovendien (herbouwden zij) duizend el van de muur tot aan de Aspoort.

En weest allen tegenover elkaar met nederigheid omgord; want 'God weerstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade'. Vernedert u dus onder de krachtige hand van God, opdat Hij u verhoogt op zijn tijd, ... (1Pt 5:5,6)

De derde poort, de Oude Poort, deed denken aan wat van het begin was (vers 6). Het herbouwen van die poort is belangrijk. Maar even belangrijk is het dat de herbouw van de Dalpoort volgt. Als we denken aan Gods ideaal ('de Oude Poort'), aan wat Hij wilde hoe de gemeente zou zijn en we zien hoever we daarvan zijn afgeweken, zal ons dat tot de herbouw van de Dalpoort brengen. Het zal ons tot verootmoediging brengen.

Hanun en de inwoners van Zanóah

De Dalpoort werd hersteld door Hanun (betekent 'begunstigd') en de inwoners van Zanóah ('verworpen'). In deze namen vinden we wat nodig is om de Dalpoort te herstellen. Enerzijds mag daar het besef zijn dat we staan in de gunst of genade van God (Rm 5:2). We zijn begenadigd in de Geliefde (Ef 1:6).

..., tot lof van de heerlijkheid van zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde, in Wie wij de verlossing hebben door zijn bloed, ... (Ef 1:6)

Als we iets beseffen van de genade die ons is gegeven, is er geen ruimte voor enige eigen roem. We zullen dan niet roemen in onze hoogmoedigheden, dat een boos roemen wordt genoemd (Jk 4:16). We zullen ons niet beroemen op onze gaven, terwijl we blind zijn voor de zonde die in de gemeente wordt gevonden. Dat roemen is niet goed (1Ko 5:6).

Integendeel, er zal anderzijds het besef zijn dat alles wat van onszelf is, door God verworpen moet worden. Dat betreft niet alleen onze zonden en óngerechtigheden. Dat zien we zelf ook nog wel in. Maar juist al onze gérechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed (Js 64:6 SV).

Er werd door deze mannen ook nog een flink stuk muur gebouwd, maar liefst 1000 el. Mogelijk was de muur hier niet tot de grond toe afgebroken en vergde het herstel van dit gedeelte niet zoveel tijd als andere gedeelten.

De Aspoort of Mestpoort

De vijfde in de rij van poorten is de Aspoort of Mestpoort. Door deze poort werd alle vuilnis van Jeruzalem naar buiten gebracht, naar de vuilnisbelt in het dal van Hinnom. Daar werd het verbrand.

In geestelijk opzicht is het begrijpelijk dat de Mestpoort volgt op de Dalpoort. Als wij ons moeten vernederen, gaat dat gepaard met belijdenis van zonden. Door belijdenis worden de zonden weggedaan en worden we gereinigd. We moeten ons reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest (2Ko 7:1). Alle vuiligheid moet uit ons leven worden weggedaan.

De herbouw van de Mestpoort lijkt op het eerste gezicht geen aangename bezigheid. Het stinkt er. Maar het is heel belangrijk dat ook de Mestpoort weer gaat functioneren. Hierdoor moet uit de stad van God worden weggedaan wat er niet in thuishoort. Dit kunnen we toepassen zowel op ons persoonlijk als op ons gemeenschappelijk leven.

Malkia

De bouwer van de Mestpoort heet Malkia (betekent 'koning van (aangesteld door) Jahweh'). Hij was een overste. Toch schaamde hij zich er niet voor dit nederige werk te doen. Wij bouwen aan de

Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God. (Rm 5:2)

Nu roemt u echter in uw hoogmoedigheden; al zulk roemen is boos. (Jk 4:16)

Uw roemen is niet goed. Weet u niet, dat een beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt? (1Ko 5:6)

Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind. (Js 64:6 SV)

14 De Aspoort herstelde Malkia, de zoon van Rechab, de overste van het district Beth-Kérem. Hij herbouwde haar en bracht de deuren, sluitbalken en grendels aan.

Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid volbrengen in de vrees van God. (2Ko 7:1)

Mestpoort als wij uit ons eigen leven de zonde verwijderen. Wij bouwen aan de Mestpoort als wij onze broeder of zuster helpen de zonde uit hun leven weg te doen (Mt 18:15). Dat kunnen we alleen door ons met hem of haar te vereenzelvigen (Gl 6:1). Wij bouwen aan de Mestpoort als we de zonde uit de gemeente wegdoen (1Ko 5:13).

Als nu uw broeder tegen u zondigt, ga heen, overtuig hem tussen u en hem alleen; ... (Mt 18:15)

Broeders, zelfs als iemand door een overtreding overvallen wordt, brengt u die geestelijk bent zo iemand terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf, opdat ook u niet in verzoeking komt. (Gl 6:1)

Maar hen die buiten zijn, zal God oordelen. Doet de boze uit uw midden weg. (1Ko 5:13)

We bouwen alleen op de goede manier aan de Mestpoort als we kijken naar de Heer Jezus en in zijn gezindheid aan het werk zijn. In de naam Malkia herkennen we de Heer Jezus, die Zich ook niet schaamde het minste werk, slavenwerk, te doen (Jh 13:1-17). Bovenal zien we in Hem hoe Hij op het kruis de zonde op Zich nam en tot zonde werd gemaakt. Daar ontving Hij het oordeel over de zonden van ieder die gelooft en deed ze zo weg.

Vóór het feest van het pascha nu heeft Jezus, die wist dat zijn uur was gekomen dat Hij uit deze wereld zou overgaan naar de Vader en die de zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen liefgehad tot het einde. En tijdens de maaltijd, toen de duivel Judas Iskariot, de zoon van Simon, al in het hart gegeven had Hem over te leveren, stond Hij, terwijl Hij wist dat de Vader Hem alles in de handen had gegeven en dat Hij van God was uitgegaan en tot God heenging, van de maaltijd op en legde zijn kleren af; en Hij nam een linnen doek en omgordde Zich. Daarna goot Hij water in het bekken en begon de voeten van de discipelen te wassen en af te drogen met de linnen doek waarmee Hij omgord was. Hij kwam dan tot Simon Petrus; deze zei tot Hem: Heer, wast U mijn voeten? Jezus antwoordde en zei tot hem: Wat Ik doe, weet jij nu niet, maar je zult het hierna begrijpen. Petrus zei tot Hem: U zult mijn voeten geenszins wassen tot in eeuwigheid. Jezus antwoordde hem: Als Ik je niet was, heb je geen deel met Mij. Simon Petrus zei tot Hem: Heer, niet alleen mijn voeten, maar ook mijn handen en mijn hoofd! Jezus zei tot hem: Wie gebaad is, heeft alleen nodig zich de voeten te laten wassen, maar is geheel rein. En u bent rein, maar niet allen. Want Hij wist wie Hem zou overleveren; daarom zei Hij: U bent niet allen rein.

Toen Hij dan hun voeten gewassen en zijn kleren genomen had en weer aanlag, zei Hij tot hen: Begrijpt u wat Ik u heb gedaan? U noemt Mij Meester en Heer, en u zegt het terecht, want Ik ben het. Als dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten heb gewassen, dan behoort ook u elkaars voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook u doet zoals Ik u heb gedaan. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: een slaaf is niet groter dan zijn heer, en een gezant niet groter dan hij die hem heeft gezonden. Als u deze dingen weet, gelukkig bent u als u ze doet. (Jh 13:1-17)

Sallum

Na de Dalpoort en de Mestpoort volgt direct, als zesde poort, de Bronpoort. Het herstel van deze poort is ter hand genomen door Sallum, in het dagelijks leven overste van het district Mizpa. Het gebruikelijke, noodzakelijke werk dat eraan wordt gedaan, wordt weer vermeld. Maar er worden in verbinding met het herstel van deze poort ook enkele bijzonderheden vermeld. Er is sprake van “de muur van de waterleiding”, van “de tuin van de koning” en van “de trappen die afdalen van de stad Davids”.

De Bronpoort

De Bronpoort doet denken aan water dat in frisheid uit een bron opwelt. Dat herinnert aan wat de Heer Jezus zegt in *Johannes 4 en 7*. Daar spreekt Hij over een bron van levend water die opspringt tot in

15 De Bronpoort herstelde Sallum, de zoon van Kolhozé, de overste van het district Mispa; hij herbouwde haar en voorzag haar van een dak en bracht de deuren, sluitbalken en grendels aan; bovendien (herbouwde hij) de muur van de waterleidingvijver bij de tuin van de koning, tot aan de trappen die afdalen van de stad Davids.

het eeuwige leven (Jh 4:14) en over stromen van levend water (Jh 7:37-39).

...; maar ieder die drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst hebben; maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een bron van water dat springt tot in het eeuwige leven.
(Jh 4:14)

En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep aldus: Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken! Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit nu zei Hij van de Geest, die zij die in Hem geloven, zouden ontvangen; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt. (Jh 7:37-39)

Evenals er in de geestelijke toepassing een verband te zien is tussen de Dalpoort en de Mestpoort, zo is er ook een verband te zien tussen de Mestpoort en de Bronpoort. Als het verkeerde uit ons leven is weggedaan, als we ons daarvan hebben gereinigd door belijdenis, komt er ruimte om te genieten van het levende water. Daarover sprak de Heer met de vrouw aan de Jakobsbron (Jh 4). Ook komt er dan ruimte voor de Heilige Geest om ons hart te vullen met de heerlijkheid van de Heer Jezus (Jh 7).

Om de aanvoer van water te verzekeren, moesten de vijver en de waterleiding voor het transport van het water beschermd worden. De verbinding met de bron moet in stand blijven. Als de toevoer zou worden verhinderd, zou het gedaan zijn met het leven van de inwoners van de stad.

De waterleidingvijver was bij de tuin van de koning. Het water hoorde bij een tuin, een hof, die aan de koning toebehoorde. Dat doet eraan denken dat het drinken van dit water, dat spreekt van het bezig zijn met Gods woord, ons in de tegenwoordigheid van de Heer Jezus brengt. In de Geest bij Hem zijn is het grootste genot voor de gelovige.

Als we zo in zijn tegenwoordigheid zijn geweest, mogen we langs de trappen van de stad Davids afdalen. Wat we genoten hebben, mogen we gaan meedelen aan anderen die buiten de stad wonen. Daarin kunnen we hen zien die wel gelovigen zijn, maar geen oog hebben voor de gemeente van God als zijn stad. Op die manier zullen we voor andere gelovigen, die er als het ware niet de voorkeur aan geven in de stad te wonen, toch een verkwikking zijn.

Nehemia, de zoon van Azbuk

We komen bij Nehemia, de zoon van Azbuk. Deze man had ook in het dagelijks leven het bestuur over een gebied. Hij was overste van het halve district Beth-Zur. Ook in dit vers vinden we enkele bijzonderheden vermeld. Aan het stuk muur dat hij bouwt zijn drie plaatsen verbonden: de graven van David, de aangelegde vijver en het huis der helden.

Deze Nehemia zorgt ervoor dat de graven van David (van David en zijn nageslacht, 2Kr 32:33) beschermd worden. Zoals bij 2:3 al opgemerkt, mogen we bij een graf waarin Godvrezende mensen zijn begraven, denken aan de toekomst. Toen deze gelovigen stierven, hadden ze nog niet ontvangen wat God had beloofd. Maar ze geloofden dat God zijn beloften zou vervullen. Deze Nehemia zorgde er als het ware voor dat dit geloof bewaard bleef.

Hij zorgde ook voor bescherming van de aangelegde vijver. Mogelijk een extra watervoorraad naast de waterleidingvijver genoemd in het vorige vers. Het is belangrijk voldoende water in voorraad te hebben,

16 Verderop was bezig Nechemja, de zoon van Azbuk, de overste van het halve district Beth-Zur, tot tegenover de graven van David en tot aan de aangelegde vijver en tot aan het huis der helden.

Jehizkia ging bij zijn vaderen te ruste; men begroef hem op de helling, waar de graven der zonen van David liggen, en geheel Juda en de inwoners van Jeruzalem bewezen hem eer bij zijn dood. (2Kr 32:33)

om daaruit te kunnen drinken als de vijand de stad belegerd. Wie bijbelteksten uit zijn hoofd leert, legt zo'n vijver aan. Soms kun je niet over een Bijbel beschikken. Dan is het levensreddend om het woord van God te kennen en een tekst te weten die je op de situatie die zich voordoet kunt toepassen.

Ook het huis der helden moet worden beschermd. Dit is waarschijnlijk een verblijfplaats geweest van de helden van David. De gedachtenis aan mensen die in het geloof hebben gestreden voor hun koning toen hij nog werd vervolgd, moet blijven bestaan. *Hebreeën 11* is zo'n huis van helden. De gelovigen die ons daar worden voorgesteld, vormen een wolk van getuigen. Hun voorbeeld roept om navolging. Bovenal mogen we kijken naar dé Held, de Heer Jezus, die de hele geloofsweg ons is voorgegaan (*Hb 12:1-3*).

Rehum

Na de priesters genoemd in *vers 1* ontmoeten we nu Levieten. Ook zij zijn druk doende om te helpen de muur te herbouwen. Zij werken onder aanvoering van Rehum, de zoon van Bani. De dienst van de Levieten bestond uit het helpen van de priesters bij het brengen van de offers. Ook voor hun gewone werk was het dus van belang dat Jeruzalem als de stad van de tempel weer goed beschermd werd.

Levietendienst in geestelijke zin vindt plaats als de gelovigen worden onderwezen uit het woord van God. Daarbij zal altijd de Heer Jezus centraal moeten staan. En als Hij wordt gezien, zal dat de harten blij en dankbaar maken. Het gevolg zal zijn dat er priesterdienst wordt verricht: de gelovigen zullen aan God offers van lof en dank brengen.

Kehila

De oversten die samen het opzicht hadden over het hele gebied rond Kehila, waren ook bij de bouw aanwezig. Kehila had zich in de tijd van David niet van haar beste kant laten zien. Het was een stad 'met deuren en grendels' (*1Sm 23:7*). Deze stad werd door de Filistijnen zwaar belaagd. Toen kwam David, versloeg de Filistijnen en bevrijdde de inwoners van de stad. Maar van dankbaarheid was geen sprake. Zij waren bereid David uit te leveren aan Saul.

Hasabja en Bavvai

Bij Hasabja en Bavvai wordt hier een andere geest gevonden. Met hun aandeel in de herbouw zorgen zij ervoor dat Kehila ook een positieve vermelding krijgt in de Schrift. Zo kan het ook in het leven van een gelovige of van een gemeente gaan. Er kunnen vroeger dingen zijn gebeurd, waarover we ons nu schamen. Mensen die ons van vroeger kennen, kunnen ons eraan herinneren. Het is te wensen dat die mensen ook moeten opmerken dat we inmiddels (door de genade van God) veranderd zijn.

Ezer

Op onze omgang rond de muur zijn we bij Ezer terecht gekomen. In de betekenis van de naam 'Ezer' ligt het woord 'hulp' opgesloten. Denk aan de steen die Samuël opstelt tussen Mizpa en Sen: "Hij gaf hem de naam Eben-Haëzer ['steen van de hulp'], en zei: Tot hiertoe heeft ons de HERE geholpen" (*1Sm 7:12*).

*Daarom dan ook, daar wij zo'n grote wolk van getuigen rondom ons hebben, laten ook wij alle last en de zonde die ons licht omstrikt, afleggen en met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt, terwijl wij zien op Jezus, de overste leidsman en de voleinder van het geloof, die om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht, en die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God. Want let op Hem die zo'n tegenspraak door de zondaars tegen Zich heeft verdragen, opdat u niet moe wordt en in uw zielen bezwijkt. (*Hb 12:1-3*)*

17 Verderop waren bezig de Levieten: Rehum, de zoon van Bani. Daarnaast was bezig Hasabja, de overste van de ene helft van het district Kehila, voor zijn district. 18 Verderop waren bezig hun broeders: Bavvai, de zoon van Henadad, de overste van de andere helft van het district Kehila.

*Aan Saul werd meegedeeld, dat David Kehila was binnengekomen. Toen zeide Saul: God heeft hem aan mij overgeleverd, want door een stad met deuren en grendels binnen te trekken, heeft hij zichzelf opgesloten. En Saul riep al het volk ten strijde om naar Keila te trekken en David met zijn mannen te belegeren. (*1Sm 23:7,8*)*

19 Daarnaast herstelde Ezer, de zoon van Jesua, de overste van Mizpa, een volgend stuk, tegenover de opgang naar het tuighuis aan de hoek.

Ezer was als overste van Mizpa niet te beroerd om als hulp te fungeren. Zijn hulp bestond uit het bouwen aan een volgend stuk muur. Dit stuk muur was uit tactisch oogpunt erg belangrijk. Het stond tegenover de opgang naar het wapenhuis (SV). Het lijkt erop dat dit stuk muur ook nog eens een hoek in de muur vormde. Het wapenhuis moest dus naar twee kanten toe door de muur worden beschermd. Een moeilijkheidsfactor, waarvoor Ezer niet opzij ging. Het bouwen van een hoek is altijd moeilijker dan een recht stuk muur. Het beschermen van het wapenhuis is vaak moeilijker dan de bescherming van andere objecten. Het wapenhuis kunnen we vergelijken met de wapenrusting van God (Ef 6:10-20). Als we het wapenhuis onbeschermd laten, als we de wapenrusting niet aandoen, zijn we weerloos.

Overigens, sterkt u in de Heer en in de kracht van zijn sterkte. Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten. Neemt daarom de hele wapenrusting van God op, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden. Houdt dan stand, uw lendenen omgord met de waarheid, en bekleed met het borstharnas van de gerechtigheid, en de voeten geschoeid met de toerusting van het evangelie van de vrede, terwijl u bovenal het schild van het geloof hebt opgenomen, waarmee u al de brandende pijlen van de boze zult kunnen uitblussen. En neemt de helm van de behoudenis en het zwaard van de Geest, dat is het woord van God, terwijl u te allen tijde bidt in de Geest met alle gebed en smeking, en daartoe waakt met alle volharding en smeking voor alle heiligen, en voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord gegeven mag worden om met vrijmoedigheid de verborgenheid van het evangelie bekend te maken -waarvoor ik een gezant ben in een keten - opdat ik daarover vrijmoedig spreek, zoals ik moet spreken. (Ef 6:10-20)

Een man die in een Godvijandige omgeving moest verblijven, trok elke morgen de wapenrusting van God aan. Dat deed hij door de wapenrusting uit *Efeziërs 6* uit zijn hoofd te leren en elke morgen op te zeggen. Zo beschermde hij het wapenhuis en daardoor zichzelf. Hij kon de aanvallen van de vijand afslaan met de wapens die God hem had gegeven.

Baruch

We zijn bij Baruch aangekomen. Zijn naam betekent 'gezegend'. Van hem staat als speciaal kenmerk dat hij "vol ijver", dat is vol vuur, aan het werk was. Deze extra vermelding moet erop wijzen dat zijn mate van ijver bijzonder was. Zulke vermeldingen vinden we ook in de lijst met namen in *Romeinen 16*. De Geest noteert in elke vermelding van namen bij bepaalde namen bepaalde bijzonderheden, dingen, waardoor sommigen meer opvallen dan anderen.

Er is, ook in het werk voor de Heer, onderscheid in kwantiteit en kwaliteit. Aan alle verschillen liggen oorzaken ten grondslag die hier niet worden genoemd, maar die voor de rechterstoel van Christus zichtbaar zullen worden. Achter alle daden van de mensen steken motieven.

Meremoth

Meremoth is iemand die voor het huis van een ander bouwt en wel voor het huis van Eljasib, de hogepriester (*vers 1*). Eljasib bouwde wel mee aan de Schaapspoort (*vers 1*), maar het lijkt erop dat hij zijn eigen huis verwaarloosde.

20 Verderop herstelde Baruch, de zoon van Zabbai, vol ijver een volgend stuk, van de hoek tot aan de ingang van het huis van de hogepriester Eljasib.

Groet Maria, die veel voor u gearbeid heeft. (Rm 16:6)

Groet Persis, de geliefde, die veel gearbeid heeft in de Heer. (Rm 16:12)

21 Verderop herstelde Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Hakkoz, een volgend stuk, van de ingang van het huis van Eljasib tot aan het einde van het huis van Eljasib.

Toen maakte de hogepriester Eljasib zich gereed met zijn broeders, de priesters, en zij herbouwden de Schaapspoort. (Ne 3:1)

Meremoth deed dit als een extra werk, want hij had wel eerst een ander stuk van de muur hersteld (vers 4). Het strekt hem tot eer dat hij een taak op zich neemt, die eigenlijk voor Eljasib zelf was. Hij zei niet: Ben ik mijns broeders hoeder? In plaats daarvan leverde hij een extra inspanning ten gunste van zijn falende broeder. Hij zette zich in om te doen waarin de ander in gebreke bleef. Dat verminderde de verantwoordelijkheid van Eljasib niet, temeer daar hij een zo voor-aanstaande plaats onder het volk innam.

Het is te wensen dat er ook in de gemeente zich mannen zullen aandienen die zich extra willen inspannen voor hen die in het eigen gezin falen. Het is wel nodig dat zulke mannen in eigen huis de zaak op orde hebben. In *1 Timotheüs 3:1-7* staan de voorwaarden waaraan iemand moet voldoen die naar het opzienerschap streeft.

Het woord is betrouwbaar: als iemand streeft naar het opzienerschap, begeert hij een goed werk. De opziener dan moet onberispelijk zijn, man van een vrouw, nuchter, ingetogen, waardig, gastvrij, geschikt om te leren, geen drinker, geen vechter, maar inschikkelijk, niet twistziek, niet geldzuchtig, iemand die zijn eigen huis goed bestuurt, zijn kinderen in onderdanigheid houdt met alle eerbaarheid, -maar als iemand zijn eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij zorg dragen voor de gemeente van God? - geen pas-bekeerde, opdat hij niet, hoogmoedig geworden, in hetzelfde oordeel als de duivel valt. En hij moet ook een goed getuigenis hebben van hen die buiten zijn, opdat hij niet in opspraak komt en in de strik van de duivel valt. (1Tm 3:1-7)

Dit opzienerschap wordt “*een voortreffelijke taak*” genoemd (*1Tm 3:1 NBG*). Dit voortreffelijke werk waarnaar de opziener verlangt, is niets minder dan het weiden van de kudde van God (*Hd 20:28; vgl. 1Pt 5:1-4*). Het is een werk, omdat het een investeren van energie vraagt.

De oudsten onder u vermaan ik dus, de medeoudste en getuige van het lijden van Christus en ook de deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden; hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, niet gedwongen maar vrijwillig, in overeenstemming met God, ook niet om schandelijke winst, maar bereidwillig; ook niet als heersers over de erfgoederen, maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden. En wanneer de overste herder is verschenen, zult u de onverwelkelijke kroon van de heerlijkheid ontvangen. (1Pt 5:1-4)

Het streven naar het opzienerschap mag nooit een streven zijn om iets te willen zijn, maar om iets te willen doen. Het is niet een zich uitstrekken naar een gezagspositie, maar naar de taak van een dienst-knecht. Dienst wordt verricht voor God (Hij is de opdrachtgever) en aan de gemeente (vgl. *Ea 7:10; Nh 2:10*). Het motief van dit streven kan in niets anders liggen dan in overgave aan en in liefde voor de Heer Jezus en de wens om Hem in afhankelijkheid en gehoorzaamheid te dienen.

De priesters

Hier ontmoeten we weer priesters (zie vers 1). Sinds vers 15 zijn we aan de oostelijke kant van de muur. Als we goed kijken kunnen we de tempel al zien. Het is alsof we, naar mate we de tempel naderen, steeds vaker tempeldienaars tegenkomen.

We zijn in vers 17 al Levieten gepasseerd. We zijn het huis van de hogepriester voorbij gegaan. Nu staan we weer bij priesters. In de verzen 26 en 31 zullen we nog tempelhorigen bezig vinden en daar tussenin, bij de Paardenpoort, nog eens een aantal priesters (vers 28).

Daarnaast was bezig met het herstellings-werk Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Hakkoz. (Ne 3:4)

Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opziensers heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, die Hij Zich heeft verworven door het bloed van zijn eigen Zoon. (Hd 20:28)

..., want Ezra had er zijn hart op gezet om de wet des HEREN te onderzoeken en haar te vol-brengen, en om in Israël inzetting en verorde-ning te onderwijzen. (Ea 7:10)

Toen de Horoniet Sanballat en de Ammoniti-sche slaaf Tobia het hoorden, werden zij er zeer hevig over ontstemd, dat er iemand geko-men was om het goede voor de Israëlieten te zoeken. (Ne 2:10)

22 Verderop waren bezig de priesters, de mannen van de Streek.

Toen maakte de hogepriester Eljasib zich gereed met zijn broeders, de priesters, ... (Ne 3:1)

De priesters die we hier bezig vinden, woonden in “*de Streek*”, dat is de Jordaanvallei. Het zal voor hen een vreugde zijn geweest zo dicht bij de tempel te mogen werken. Het vooruitzicht hun dienst in de tempel weer te kunnen verrichten, zal hen aangespoord hebben.

Benjamin en Hassub

Hier is voor de tweede keer sprake van mensen die voor hun huis bouwen. De namen van deze bouwers zijn Benjamin (betekent ‘zoon van mijn rechterhand’) en Hassub (betekent ‘zorgzaam, bezorgd’). De rechterhand is de hand van de kracht en ziet op bescherming en behoeden. Waardoor wordt een huis beschermd? Op welke manier dragen we zorg voor wat ons in ons huis(gezin) is toevertrouwd? Als het om de materiële kant gaat, kunnen we alle denkbare verzekeringen afsluiten voor allerlei onheil, zoals brand en diefstal. We kunnen allerlei beschermende veiligheidsmaatregelen nemen, zoals alarm-systemen en beveiligingsdiensten. Toch biedt dit alles geen zekere bescherming.

Maar er zijn nog veel ergere vijanden dan zij die ons materiële schade kunnen berokkenen. Dat zijn de vijanden die er constant op uit zijn ons geestelijke schade te berokkenen. Hoe kunnen we ons daartegen beschermen? Hoe trekken we daar een beschermende muur tegen op?

Van Benjamin de zoon van Jakob lezen we dat hij bij de HERE woonde en daar woonde hij veilig (*Dt 33:12*). Alleen de HERE is onze zekerheid. Hoe rijk is een huis dat zijn zekerheid vindt in de bescherming door de Heer, waar men vertrouwt op de Almachtige en zich in zijn armen geborgen weet. Het gaat hier niet om de zekerheid dat ziekte, armoede, lijden of dood ons huis niet kunnen treffen. Maar het wonen bij de Heer zal ons wel altijd bewaren voor ruzie, angst en vrees.

Als we niet meer op de kracht van de Heer vertrouwen, ligt dat stuk muur in puin. Als we merken hoe ons gezin steeds meer uit elkaar valt, omdat de bescherming weg is, moeten we die bescherming weer opzoeken. De kracht van de Heer is altijd beschikbaar voor wie er een beroep op doet.

Azarja

Azarja was bezig “*naast zijn huis*”. Het lijkt erop dat het stuk muur tegenover zijn huis nog in tact was. Het zou toch vrij zinloos zijn ernaast te gaan beginnen en het stuk voor je huis open te laten.

Azarja betekent ‘Jahweh heeft geholpen’. Hij was er niet mee tevreden dat de muur voor zijn huis nog stond. Ook het open stuk daarnaast wilde hij dicht hebben. Met de hulp van de HERE sloot hij, voor zover het van hem afhing, elk risico uit dat de vijand ook maar in de buurt van zijn huis kon komen. Het is belangrijk de vijand zo ver mogelijk uit de buurt te houden.

Elke interesse voor de vijand uit nieuwsgierigheid kan hem de gelegenheid geven toe te slaan. Die kans moeten we hem niet geven. Onze belangstelling mag slechts uitgaan naar de Heer Jezus en de dingen waarin Hij centraal staat. Voor zover we ons moeten bezighouden met de vijand als een opdracht van de Heer, bijv. om anderen te kunnen waarschuwen voor zijn listen, mogen we rekenen op de bescherming van de Heer.

Binnui

23 Verderop waren bezig Benjamin en Hassub tegenover hun huis.

Van Benjamin zeide hij: De beminde des HEREN, die veilig bij Hem wonen zal. Hij beschermt hem te allen tijde en woont tussen zijn berghellingen. (Dt 33:12)

Verderop was bezig Azarja, de zoon van Maäseja, de zoon van Ananja, naast zijn huis.

Waar Azarja is gestopt, gaat Binnui verder met bouwen. Hij bouwt tot aan de Punt en tot aan de hoek. De naam Binnui betekent 'iemand die opbouwt'. Zijn vader is Henadad. Dat was een van de teruggekeerden uit Babel (Ea 3:9). Zijn zonen hielpen toen mee met de bouw van de tempel. Hier zien we een zoon die meehelpt bij de bouw van muur. Zijn vader had hem een naam gegeven die met bouwen te maken heeft. Het lijkt erop dat Henadad betrokken was bij alles wat met bouwen voor God te maken had. Binnui maakt de naam die zijn vader hem had gegeven, waar.

Welke naam geven wij onze kinderen? Daarmee bedoel ik: Welke verwachting hebben wij van hen? Als wij voor onszelf een positie, eer en aanzien in de wereld zoeken, zullen we dat ook voor onze kinderen wensen. In gedachten geven we hun de naam van een groot wetenschapper, een beroemde sporter, een gevierd musicus of van welke bekendheid dan ook. Maar als onze belangstelling uitgaat naar Gods huis en Gods stad, naar de eer van God in alle dingen, zullen we wensen dat dit ook zo zal zijn bij onze kinderen. Dan zullen we bidden dat ze dienstbaar zullen zijn voor de Heer Jezus in zijn koninkrijk.

Palal

Palal was bezig in de buurt van het huis van de koning en wel aan de kant waar de gevangenhof zich bevond. Het is zeer waarschijnlijk dat Jeremia daar opgesloten heeft gezeten (Jr 32:2,8,12; 33:1; 37:21; 38:6,13,28; 39:14).

Toen lag het leger van de koning van Babel om Jeruzalem, en de profeet Jeremia was opgesloten in de gevangenhof, die aan het paleis van de koning van Juda verbonden was, ... En Hanameël, de zoon van mijn oom, kwam naar het woord des HEREN tot mij in de gevangenhof en zeide tot mij: Koop toch mijn akker die in Anatoth, in het gebied van Benjamin ligt, want gij hebt het recht van bezit en gij hebt de lossing, koop gij hem. Toen wist ik, dat dit het woord des HEREN was. ..., en gaf de koopbrief aan Baruch, de zoon van Neria, de zoon van Machseja, in tegenwoordigheid van Hanameël, de zoon van mijn oom, de getuigen die de koopbrief ondertekend hadden, en al de Judeeërs die zich in de gevangenhof bevonden. (Jr 32:2,8,12)

Toen kwam het woord des HEREN ten tweeden male tot Jeremia, terwijl hij nog in de gevangenhof opgesloten was: ... (Jr 33:1)

Toen gaf koning Zedekia bevel en men zette Jeremia in verzekerde bewaring in de gevangenhof en men gaf hem een brood per dag uit de Bakkersstraat, totdat al het brood in de stad op was. En Jeremia bleef in de gevangenhof. (Jr 37:21)

Toen namen zij Jeremia en wierpen hem in de put van prins Malkia, die in de gevangenhof was, en zij lieten hem aan touwen zakken; in de put nu was geen water, maar wel slijk; en Jeremia zonk in het slijk. ... Toen trokken zij Jeremia aan de touwen op en haalden hem uit de put. En Jeremia bleef in de gevangenhof. ... En Jeremia bleef in de gevangenhof tot op de dag dat Jeruzalem werd ingenomen, en hij was er nog, toen Jeruzalem werd ingenomen. (Jr 38:6,13,28)

..., en zij lieten Jeremia uit de gevangenhof halen en gaven hem over aan Gedalja, de zoon van Ahikam, de zoon van Safan, om hem in vrijheid te stellen. (Jr 39:14)

Hij zat daar opgesloten omdat hij waarschuwde voor de komst van de koning van Babel. Hij vertelde ook dat overgave de enige mogelijkheid was tot redding. Maar daar wilden de koning en zijn raadgevers niet van weten. Jeremia verloor zijn vrijheid en Jeruzalem werd veroverd en verwoest.

Misschien dat Palal daaraan dacht toen hij bij de gevangenhof bezig was aan de muur. Zijn naam betekent 'rechter'. Een rechter weet

24 Verderop herstelde Binnui, de zoon van Henadad, een volgend stuk, van het huis van Azarja tot aan de Punt en tot aan de hoek.

Zo traden dan Jesua met zijn zonen en broeders, en Kadmiël met zijn zonen, Judeeërs, tezamen op, om toezicht te houden op hen die het werk aan het huis Gods verrichtten; ook de zonen van Henadad, hun zonen en broeders, de Levieten. (Ea 3:9)

25 Palal, de zoon van Uzai, (was bezig) tegenover de Punt en de hoge toren, die uitspringt uit het huis des konings, bij de gevangenhof.

wanneer de wet is overtreden en wat de strafmaat is die bij de overtreding hoort. Hij zal ermee instemmen dat God recht heeft gedaan door het schuldige Jeruzalem in handen van de Babyloniërs te geven. Dit oordeel hadden ze verdiend. Jeremia was verlost, het volk was in gevangenschap gevoerd.

Zal dat hem niet tot een biddende bouwer hebben gemaakt: ‘Heer, geef dat uw volk U nu wel trouw zal dienen, wel naar U zal luisteren, zodat de stad niet opnieuw moet worden verwoest.’? Een dergelijk gebed past ook ons, die leven in dagen waarin het verval van de gemeente hand over hand toeneemt. Als we dan door Gods genade herstel mogen beleven, mogen we nooit vergeten hoezeer we als gemeente hebben gefaald.

Pedaja

Naast Palal is Pedaja bezig. Pedaja betekent ‘Jahweh verlost’. Dit sluit mooi aan op de ‘rechter’. God is rechtvaardig als Hij oordeelt. Maar wie onder dit oordeel buigt, die verlost Hij. Pedaja stelt iemand voor die zich bewust is dat hij is verlost om zich in te zetten voor de veiligheid en geborgenheid van allen die tot het huis van God behoren.

Tempelhorigen of Nethinim

Tussen alle bedrijvigheid door wordt hier een opmerking gemaakt over de tempelhorigen. Ze woonden op de Ofel, een hoogte vlak voor de Waterpoort aan de zuidkant van de tempel. Tempelhorigen of Nethinim worden altijd in het meervoud genoemd. Zij zijn verbonden aan de dienst in de tempel. Hun taken liggen op het terrein van allerlei hand en span diensten. Zeer waarschijnlijk zijn zij nakomelingen van de Gibeonieten die zich door list bij het volk van God hadden gevoegd (Jz 9). Jozua vervloekte hen daarvoor en bepaalde dat zij nooit zouden ophouden “*houthakkers en waterputters voor het huis van mijn God*” (9:23) te zijn.

In verbinding met de naam Pedaja zien we hoe de HERE hen van de vloek heeft verlost. Zij schikten zich in de uitspraak van Jozua en daardoor werd de vloek voor hen tot een zegen. De muur diende ook om hen te beschermen en te bewaren voor de dienst die hun was opgelegd.

De Waterpoort

Pedaja bouwt aan de muur tot aan de Waterpoort, de zevende poort die in dit hoofdstuk wordt genoemd. De Waterpoort maakte geen deel uit van de muur, maar lag evenals de Ofel binnen de muur. Er staat niet dat de Waterpoort werd hersteld. Wel wordt vermeld dat de poort aan “*de oostzijde*” van de muur was, in de buurt van “*de uitspringende toren*”.

Bij de Bronpoort (vers 15) zagen we al dat het water spreekt van het woord van God (Ef 5:26).

Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, ... (Ef 5:26)

Daar was het water in actie, een bron die opspringt. Dat is het Woord dat zijn werk doet en werkt (1Th 2:13).

En daarom ook danken wij God onophoudelijk, dat u, toen u van ons het woord van de prediking van God hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet

Verderop (was bezig) Pedaja, de zoon van Paros – 26 de tempelhorigen woonden op de Ofel – tot bij de Waterpoort aan de oostzijde, en de uitspringende toren.

Daarom, vervloekt zijt gij en nimmer zult gij ophouden knechten te zijn, houthakkers en waterputters voor het huis van mijn God. (Jz 9:23)

als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods woord, dat ook werkt in u die gelooft. (1Th 2:13)

Hier stelt het water ook het woord van God voor, maar dan meer in zijn onveranderlijkheid. Dat is een duidelijke toepassing van het feit dat de Waterpoort niet hersteld hoefde te worden. Aan het Woord hoeft niets verbeterd te worden. Het blijft eeuwig in al zijn volmaaktheid bestaan (Ps 119:89; zie ook Jh 1:1; Op 19:13).

Voor eeuwig, o HERE, houdt uw woord stand in de hemelen. (Ps 119:89)

In het begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. (Jh 1:1)

En Hij is bekleed met een in bloed gedoopt kleet, en zijn naam wordt genoemd: het Woord van God. (Op 19:13)

Omdat er van herstel geen sprake is, worden we door de Waterpoort aan de eeuwige waarde van het Woord herinnerd. Dat geeft hoop voor de toekomst, waarvan de oostzijde spreekt. Dat is de kant waar de zon opgaat. Wanneer de Heer Jezus verschijnt als de Zon der gerechtigheid (Mt 4:2), zal Hij alles in vervulling doen gaan wat God in zijn Woord heeft beloofd.

Het is alsof de “uitspringende toren” dat nog eens benadrukt. Deze toren is niet in de muur, maar ervóór tegenaan gebouwd. De wachter in die toren is als het ware al uitgelopen naar het Oosten om als eerste de Zon der gerechtigheid te zien opgaan.

De Tekoieten

Zie commentaar bij vers 5. Het is mogelijk dat de Tekoieten een tweede stuk moesten doen, omdat de aanzienlijken het beneden hun waardigheid vonden om mee te helpen.

Dit kunnen we toepassen op alle werk dat voor de Heer wordt gedaan. In het werk voor de Heer worden de lasten soms ongelijk verdeeld, omdat er zijn die hun taak niet verrichten. Dan moet er door te weinigen te veel worden gedaan. Als ieder lid zijn of haar functie zou vervullen (1Ko 14), is er geen lid overbelast.

Jaagt naar de liefde en streeft naar de geestelijke uitingen, maar vooral, dat u mag profeteren. Want wie in een taal spreekt, spreekt niet voor mensen, maar voor God; want niemand verstaat het, maar in de geest spreekt hij verborgenheden. Maar wie profeteert, spreekt voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting. Wie in een taal spreekt, bouwt zichzelf op; maar wie profeteert, bouwt de gemeente op. En ik wilde wel dat u allen in talen sprak, maar nog meer dat u profeteerde. En wie profeteert, is meer dan wie in talen spreekt, tenzij hij het uitlegt, opdat de gemeente opbouw ontvangt. ... Zo ook u, omdat u streeft naar geestelijke gaven, tracht overvloedig te zijn tot opbouw van de gemeente. (1Ko 14:1-5 en 12)

Helaas is de praktijk anders. Sommigen menen dat zij niets kunnen betekenen. Zij verschuilen zich achter onkunde of geen tijd. Maar de Heer heeft iedere gelovige een taak gegeven. Verontschuldigheden zijn uitvluchten, geen geldige excuses, en in feite ongehoorzaamheid aan de Heer.

De Paardenpoort

We zijn aangekomen bij de achtste poort, de Paardenpoort. De Paardenpoort wordt zelf niet verbeterd. Hij wordt genoemd als het vertrekpunt voor een aantal priesters om de muur tegenover hun huis te herbouwen.

In bijna alle gevallen waar het paard in de Schrift wordt genoemd, gaat het om oorlogspaarden. Het paard wordt geroemd om zijn onverschrokkenheid, snelheid, uithoudingsvermogen en kracht. Een

Maar voor u, die mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen; gij zult uitgaan en springen als kalveren uit de stal. (Mt 4:2)

27 Verderop herstelden de Tekoieten een volgend stuk van bij de grote uitspringende toren tot aan de muur van de Ofel.

28 Vanaf de Paardenpoort waren de priesters bezig, ieder tegenover zijn huis.

prachtige beschrijving ervan geeft de HERE Zelf in zijn antwoord aan Job (Jb 39:22-28).

*Kunt gij het paard sterkte geven,
zijn nek met manen bekleden?
Kunt gij het doen springen als een sprinkhaan?
Zijn trots gesnuif is een verschrikking.
Het doorwoelt met vreugde het dal,
met kracht trekt het de strijd tegemoet;
het lacht om de vrees en is onvervaard
en deinst voor het zwaard niet terug.
Boven hem rinkelt de pijlkoker,
flikkeren lans en speer;
onstuimig en wild verslindt het de bodem
en is niet te houden als de hoorn klinkt;
het hinnikt, zo vaak de hoorn wordt geblazen
en reeds van verre ruikt het de strijd,
het geroep der aanvoerders en het krijgsgeschreeuw. (Jb 39:22-28)*

De genoemde kenmerken van het paard zijn nodig om vol te houden bij de bouw. Het eind van de muur komt in zicht. Soms kan het zicht op het eind een extra stoot energie geven. We denken aan wat er al is gebeurd en zetten alles op alles om het werk af te ronden. Soms ook kan het laatste stuk net te veel worden. Als we het werk dat nog gedaan moet worden, afmeten naar onze krachten, kunnen we ontmoedigd raken (Ne 4:10).

Als we ontmoedigd dreigen te raken is het belangrijk eraan te denken dat we voor de genoemde kwaliteiten niet op onszelf of een schepsel moeten vertrouwen, maar op de Heer. In Psalm 20:8; 33:17; 76:7 wordt de grote kracht van het paard genoemd om te herinneren aan de grotere kracht van God. Als we op Hem een beroep doen, zal Hij ons de kracht en het uithoudingsvermogen geven om de overwinning te halen en het einddoel te bereiken.

De priesters

Meer dan voor iets anders geldt dit voor de priesterdienst. In de christenheid is er wel de belijdenis, maar niet de praktijk van het algemeen priesterschap. Hoe belangrijk is het deze voor God zo belangrijke waarheid vast te houden en in praktijk te brengen. God wil dat we Hem voortdurend en niet maar af en toe een loffer brengen (Hb 13:15; 1Pt 2:5).

Het is mogelijk dat de verandering om deze priesterdienst te verrichten veroorzaakt wordt door het ontbreken van de muren voor de huizen van de priesters. Door het opgeven van de afzondering van de wereld (het neerhalen van de muur) is veel in de gezinnen van de gelovigen binnen gedrongen wat niet bepaald aanzet tot priesterdienst. Hoeveel uren wordt er tv gekeken of gesurft op internet? En als er wordt gekeken en gesurft, waarnaar dan?

Laten gelovige mannen en vrouwen (want zij zijn beiden priesters) de muren voor hun huis eens inspecteren. Zijn er door niet waakzaam te zijn gedachten het hart binnengedrongen en is daardoor de kijk op de Bijbel of de Heer Jezus veranderd? Bij eerlijk zelfonderzoek zal dan geconstateerd worden dat de priesterdienst voor God is afgenomen, de aanbidding van de Vader verdwenen is, de toewijding aan de Heer nauwelijks meer aanwezig is.

Laat de Paardenpoort weer binnen het gezichtsveld komen. Zoek de kracht van de Heer om de bouw aan de muur weer te hervatten. Luister naar de bemoediging van Nehemia: “Vrees niet voor hen [de

Juda zeide: De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te bouwen. (Ne 4:10)

Dezen beroemen zich op wagens en genen op paarden, maar wij roemen in de naam van de HERE, onze God. (Ps 20:8)

...; het paard faalt ter overwinning, en doet niet ontkomen door zijn geweldige sterkte. (Ps 33:17)

Voor uw dreigen, o God van Jakob, verzonden zo wagens als paarden in diepe slaap. (Ps 76:7)

Laten wij dan door Hem voortdurend een loffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden. (Hb 13:15)

..., en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus. (1Pt 2:5)

tegenstanders]; *denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen*” (Nh 4:14).

Zadok

Ook Zadok was bezig tegenover zijn huis. Zadok betekent ‘gerechtigheid’. Is de muur van rechtschapenheid om ons huis neergehaald? Herinneren we nog onze beloften van trouw aan elkaar toen we trouwden? Zijn we trouw gebleven? Verlangen we naar het gezelschap van onze partner meer dan naar dat van iemand anders in de wereld? Of begeren we het gezelschap van iemand van wie we zeggen: die ligt me meer, is me sympathieker dan mijn eigen man of vrouw? De heilige muur van trouw moet dan weer worden herbouwd.

Misschien moet de man zijn vrouw of de vrouw haar man belijden dat er ontrouw in de gedachten of misschien zelfs in de praktijk gekomen is. De puin moet geruimd worden voordat er weer kan worden gebouwd.

Zadok was de zoon van Immer, dat betekent ‘spraakzaam’. Er is geen lichaamsdeel dat zoveel schade aanricht als de tong. De muur van rechtschapenheid wordt vaak een puinhoop door de praatzucht. Kritiek op elkaar, op de broeders en zusters, haalt de muur neer. Hoe praten wij over elkaar en met elkaar? Misschien dat ook daarvoor belijdenis moet worden gedaan, ook tegenover de kinderen die hebben gehoord hoe wij over onze broeders en zusters hebben gepraat.

De Oostpoort

We zijn aangekomen bij Semaja. Van hem wordt als bijzonderheid gemeld dat hij “de wachter van de Oostpoort” was. Semaja betekent ‘Jahweh hoort’.

De Oostpoort (de negende poort in dit hoofdstuk) is een bijzondere poort. Via die poort verliet de heerlijkheid des HEREN de tempel en Jeruzalem (Ez 10:18,19; 11:23).

Toen ging de heerlijkheid des HEREN weg van de dorpel van de tempel en ging staan boven de cherubs. De cherubs hieven hun vleugels op, onder het heengaan verhieven zij zich voor mijn ogen van de grond, en de raderen met hen. Bij de ingang van de Oostpoort van het huis des HEREN hielden zij stil, en de heerlijkheid van de God van Israël was boven over hen. (Ez 10:18,19)

Toen verhieven de cherubs hun vleugels met de raderen naast zich, terwijl de heerlijkheid van de God van Israël boven over hen was; de heerlijkheid des HEREN steeg op uit het midden der stad en plaatste zich op de berg die ten oosten van de stad ligt. (Ez 11:22,23)

Vanwege de zonden van Jeruzalem kon Gods heerlijkheid daar niet langer wonen. Maar Hij vertrekt niet om voor altijd weg te blijven. De profeet Ezechiël ziet in een visioen de heerlijkheid des HEREN weer terugkomen in de nieuwe tempel (Ez 43:4).

Semaja

Dit geweldig perspectief is verbonden aan de naam Semaja, dat ‘Jahweh hoort’ betekent. Hoezeer Gods volk ook in verval is, hoezeer Gods zichtbare heerlijkheid zich ook heeft moeten terugtrekken in de hemel, er komt een moment dat Hij terugkeert. Het geloof roept: ‘Hoelang nog HERE?’ Het lijkt al zo lang te duren. Maar God luistert naar het geroep van zijn volk. “De Geest en de bruid zeggen: Kom!” (Op 22:17). De Heer Jezus zegt: “Ja, Ik kom spoedig!” (Op 22:20).

29 Verderop was bezig Zadok, de zoon van Immer, tegenover zijn huis.

Verderop weer was bezig Semaja, de zoon van Sechanja, de wachter van de Oostpoort.

En de heerlijkheid des HEREN ging het huis binnen door de poort die naar het oosten gericht was, en de Geest nam mij op en bracht mij naar de binnenste voorhof, en zie, de heerlijkheid des HEREN vervulde het huis. (Ez 43:4,5)

*En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, het levenswater nemen om niet. (Op 22:17)
Hij die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig! Amen, kom, Heer Jezus! (Op 22:20)*

Semaja is wachter. Een wachter ziet ergens naar uit. In *Jesaja 21:11,12* horen we hoe de wachter (Jesaja) wordt aangeropen. Jesaja wordt uit Edom aangeropen met de vraag, wanneer er een eind komt aan de nacht van de verdrukking. De persoon die roept, wenst te horen in welk deel van de nacht hij zich bevindt. Hij is als een zieke die ernaar verlangt dat er aan een slapeloze nacht een eind komt en voortdurend vraagt hoe laat het is.

Het antwoord luidt: *“Morgen komt, maar ook nacht”*. Voor hen die op de Jahweh vertrouwen zal de Messias uit het Oosten verschijnen om hen te behouden (*Hb 9:28*). Voor hen zal Hij zijn *“als het morgenlicht bij het opgaan der zon, een morgen zonder wolken”* (*2Sm 23:3,4*). Voor de ongelovigen komt de nacht, want voor hen zal Hij verschijnen ten oordeel.

Hananja en Hanun

Van deze bouwers weten we niets anders dan hun namen. In hun namen ligt een verbondenheid. Hananja betekent ‘Jahweh heeft begunstigd’ en Hanun betekent ‘begunstigd’. Een bijzonderheid wordt nog van Hanun vermeld: hij is de zesde zoon.

Zes is het getal van de mens (*Op 13:18*) en zijn werk (*Ex 20:9*). Alles wat de mens is en doet, draagt het stempel van zonde en zwakheid. De mens is een door God begunstigd schepsel. Door te kiezen voor de zonde heeft de mens zich van God losgerukt. In zijn hoogmoed beroemt hij zich op zijn kwaliteiten. Maar het is dwaas hoog op te geven van die mens en op hem te vertrouwen in de dag van de bezoeking (*Js 2:22*).

Maar iedere ‘Hanun’ kan een ‘Hananja’ worden. Wie zijn zondigheid, hoogmoed en opstand jegens God erkent, ontvangt vergeving van zonden. Hij mag zien op het werk van de Heer Jezus, die als Mens volmaakt heeft beantwoord aan wat God van de mens vroeg. Hij heeft als Mens de zonden gedragen van allen die in Hem geloven. Wie in geloof aanvaardt dat Hij het ook voor hem deed, komt in de gunst van God (*Rm 5:2*).

Door bekering tot God wordt de verbinding met God hersteld. Door geloof in de Heer Jezus wordt iemand voor God aangenaam gemaakt in Hem. Dat is de ware genade (of gunst) waarin iemand moet staan (*1Pt 5:12*). ‘Hananja’ en ‘Hanun’ worden verenigd. ‘Hanun’ kan echt gaan beantwoorden aan het doel waartoe God hem geschapen heeft, dat is Hem dienen. Samen met ‘Hananja’ is hij inzetbaar bij de bouw van de muur.

Mesullam

Mesullam had eerst meegewerkt aan het herstel van een ander stuk van de muur (*vers 4b*). Maar hij verwaarloosde zijn eigen leefruimte niet. Mesullam woonde mogelijk alleen op een kamer. De toepassing ligt voor de hand. Veel jonge mensen gaan vandaag de dag ‘op kamers’. Ze verlaten het ouderlijk huis om in een andere stad te gaan studeren. Ze gaan op zichzelf wonen.

Hoewel een kamer geen volwaardig huis is, zijn ze toch zelf verantwoordelijk voor de inrichting van het huis en hun gedrag daarin. Ademt het de christelijke sfeer of ziet men de kans schoon alle bijbelse waarden en normen van thuis overboord te gooien. Heel wat jonge mensen hebben de muur waarachter ze thuis veilig waren, afgebroken.

De Godsspraak over Duma. Men roept tot mij uit Seir: Wachter, wat is er van de nacht? Wachter, wat is er van de nacht? De wachter zegt: Morgen komt, maar ook nacht; als gij vragen wilt, vraagt, komt dan terug. (Js 21:11,12)

En evenzeer als het de mensen beschikt is eenmaal te sterven en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, eenmaal geofferd om de zonden van velen te dragen, de tweede keer zonder zonde verschijnen tot behoudenis aan hen die Hem verwachten. (Hb 8:27,28)

30 Verderop herstelden Hananja, de zoon van Selemja, en Hanun, de zesde zoon van Zalaf, een volgend stuk.

Hier is de wijsheid. Wie verstand heeft, laat die het getal van het beest berekenen, want het is het getal van een mens, en zijn getal is zeshonderdzesenzestig. (Op 13:18)

...; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; ... (Ex 20:9)

Laat toch af van de mens, wiens adem in zijn neus is, want wat is hij te achten? (Js 2:22)

Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben door het geloof tot deze genade waarin wij staan, en wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God. (Rm 5:1,2)

Door Silvanus, die naar ik meen voor u een trouwe broeder is, heb ik in het kort geschreven om u te vermanen en te betuigen, dat dit de ware genade van God is waarin u moet staan. (1Pt 5:12)

Verderop was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, tegenover zijn kamer.

Bij Mesullam was dat anders. Hoewel hij slechts een kamertje als thuis had, getuigde zijn leven van volkomen overgave. Daardoor leefde hij in een geheiligde atmosfeer. Zijn naam betekent ‘overgegeven’. Hij was de zoon van Berechja, dat betekent ‘Jahweh zegent’. Wie in overgave aan de Heer leeft, die zegent Hij. De zegen van de Heer hangt er niet van af of mijn huis groot of klein is, of dat het werk imponerend of onbeduidend is. De zegen van de Heer maakt rijk (Sp 10:22).

De zegen des HEREN, die maakt rijk, zwoegen voegt er niets aan toe. (Sp 10:22)

Wij bouwen allemaal aan de muur. Niemand mag denken dat hij te gering is. Het kleinste gat in de muur levert het gevaar op dat de vijand daardoor naar binnendringt. Als wij een gat laten ontstaan of bestaan, loopt de hele gemeente gevaar.

Malkía

Nog een klein stukje en de rondgang om de muur is voltooid. We staan nog even stil bij Malkía, de [zoon van de] goudsmid. Malkía betekent ‘Jahweh is Koning’. Of hij zelf ook goudsmid was, is niet duidelijk. In elk geval kwam hij wel uit een familie van goudsmiden. Hij kende de waarde ervan. Hij werkte er zelf mee of wist hoe men ermee werkte. Om het materiaal en het beroep te beschermen bouwde hij mee aan de muur.

31 Verderop was bezig Malkía, de goudsmid, tot aan het huis der tempelhorigen en der handelaren, tegenover de Wachtpoort en tot de bovenzaal aan de hoek.

Verder stond zijn werk in verbinding met ‘het huis der tempelhorigen en der handelaren’. Hij had oog voor het werk dat de ‘tempelslaven’ deden. Hoe nederig ook, het was van belang dat dit werk kon gebeuren. Door de bouw van de muur zorgde hij ervoor dat de vijand niet via hun onderkomen in de stad kon komen. Een tempelhorige kan zijn werk zo onderwaarden, dat hij probeert via andere kanalen wat aanzien te krijgen. Maar als de tempelhorige ‘Malkía’ heet en naar de betekenis van die naam leeft en zijn werk doet, zal het de vijand niet lukken via hem in de stad van God te komen. De muur is daar goed gebouwd.

Ook handelaren kunnen alleen goed handel drijven als zij dat doen in overeenstemming met de regels die in de stad gelden. Het is uiterst lastig (maar niet onmogelijk) om eerlijk zaken te doen. De vijand heeft het bijzonder voorzien op zakenmensen om invloed te krijgen op het leven in de stad van God. Maar op de zakenman die ‘Malkía’ heet en naar de betekenis van die naam leeft en handelt, zal hij er geen vat op krijgen. De muur is daar goed gebouwd.

De Wachtpoort en de bovenzaal

De Wachtpoort is de tiende poort die in dit hoofdstuk wordt genoemd. De poort heet eigenlijk ‘de poort van Mifkad’ (zie SV). Het woord ‘Mifkad’ betekent o.a. ‘inspectie’.

Na hem verbeterde Malkía, de zoon van een goudsmid, tot aan het huis der Nethinim en der kruideniers, tegenover de poort van Mifkad, en tot de opperzaal van de punt. (Nh 3:31 SV)

Het werk zit er bijna op. Het is niet ongebruikelijk om aan het eind van een werk, aan het eind van een jaar, aan het eind van een leven eens terug te blikken op dat werk, dat jaar, dat leven. In geestelijk opzicht is het van belang regelmatig terug te zien. Later zien we vaak beter hoe we te werk gingen dan in de tijd van dat werk zelf.

Paulus maakt aan het eind van zijn leven de balans op. Als de tijd van zijn heengaan is aangebroken, kan hij het zeggen: “Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden” (2Tm 4:6,7). Tegelijkertijd weet hij dat de uiteindelijke ‘inspectie’

door de Heer gebeurt (1Ko 4:1-5), als wij allen geopenbaard zullen worden voor de rechterstoel van Christus (2Ko 5:10).

Laat men ons zo beschouwen: als dienaren van Christus en rentmeesters van de verborgenheden van God. Verder wordt hier van de rentmeesters vereist, dat men trouw wordt bevonden. Maar het betekent voor mij het minste, dat ik door u of door een menselijk gericht word beoordeeld; ja, ik beoordeel ook mijzelf niet. Want ik ben van mij niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; maar Hij die mij beoordeelt, is de Heer. Oordeelt daarom niets voor de tijd, totdat de Heer komt, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God. (1Ko 4:1-5)

Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad. (2Ko 5:10)

Die 'inspectie' voor de rechterstoel vindt plaats in de 'bovenzaal', in de hemel. Maar ook op aarde vinden we al een 'bovenzaal', een plaats van gemeenschap met de Heer Jezus. Daar was eens de Heer Jezus met zijn discipelen, om er met hen het pascha te vieren (Lk 22:12). Bij die gelegenheid stelde Hij het avondmaal in, dat wij nog elke zondag mogen vieren. Dan denken we aan Hem en zijn verlossingswerk op het kruis. We verkondigen zijn dood.

Maar dat kan niet zonder onszelf te oordelen, te onderzoeken, te 'inspecteren' (1Ko 11:28).

Daarom, wie op onwaardige wijze het brood eet of de drinkbeker van de Heer drinkt, zal schuldig zijn aan het lichaam en het bloed van de Heer. Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker. Want wie eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, als hij niet het lichaam van de Heer onderscheidt. (1Ko 11:27-29)

Als we tot de ontdekking komen dat er in ons leven iets van zonde is, moeten we dat eerst veroordelen. We moeten dat belijden tegenover God en als er mensen bij betrokken zijn, ook tegenover hen.

Na de hemelvaart van de Heer Jezus zijn de discipelen weer in de bovenzaal (Hd 1:13). Daar wachten zij op de uitstorting van de Heilige Geest. 'Inspectie' van het Woord maakt duidelijk dat het gebeuren met Judas in de Schrift was voorzegt. De Schrift zegt de 'onderzoekers' ook dat een ander de plaats van Judas moet innemen. Onderzoek van het Woord laat zien wat er moet gebeuren, totdat de belofte in vervulling gaat. Meer dan ooit kunnen we dit toepassen op de belofte van de komst van de Heer Jezus.

De goudsmiden en de handelaars

In dit vers geen naam of namen, maar twee beroepen: goudsmiden en handelaren. Zij zorgen ervoor dat het laatste gat in de muur wordt gedicht en de muur één geheel vormt. De goudsmiden werken met edelmetaal. Zij werken heel precies. Het resultaat van hun werk wordt altijd bewonderd. Handelaren gaan zo te werk dat zij het grootste rendement uit een zaak halen.

Bij de herbouw van de muur is het van belang tot het eind toe heel nauwkeurig te werk te gaan. Om in de herbouw vol te houden is het noodzakelijk de waarde van dit werk te onderkennen. Ook is het van belang zo te werk te gaan dat het voor de Heer de grootste winst oplevert. Hij heeft ieder van de zijnen talenten gegeven, met de opdracht: "Doet zaken, totdat Ik terugkom" (Lk 19:13).

In de gelijkenis van de ponden (Lk 19:11-27) en van de talenten (Mt 25:14-30) gaat het om handelen met wat de Heer ons heeft toevertrouwd tijdens zijn afwezigheid op aarde. Bij zijn terugkeer zal Hij

En u zult tot de heer des huizes zeggen: De Meester zegt u: Waar is het gastverblijf waar Ik het pascha met mijn discipelen kan eten? En hij zal u een grote, toegeruste bovenzaal wijzen; bereidt het daar. En hij zal u een grote, toegeruste bovenzaal wijzen; bereidt het daar. (Lk 22:11-13)

En toen zij de stad waren binnengekomen, gingen zij op naar de bovenzaal, waar zij verblijf hielden: Petrus, Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus en Thomas, Bartholomeüs en Mattheüs, Jakobus de zoon van Alfeüs, Simon de Zeloot en Judas, de broer van Jakobus. (Hd 1:13)

32 En tussen de bovenzaal aan de hoek en de Schaapspoort waren de goudsmiden en de handelaars met het herstellingswerk bezig.

Hij zei dan: Een man van hoge geboorte reisde naar een ver land om voor zich een koninkrijk te ontvangen en terug te keren. Hij nu riep zijn tien slaven en gaf hun tien ponden en zei tot hen: Doet zaken totdat ik kom. (Lk 19:12,13)

ons vragen wat we ermee hebben gedaan. Heeft ons leven winst voor Hem opgeleverd?

Toen zij nu dit hoorden, sprak Hij bovendien een gelijkenis uit, omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en zij meenden dat het koninkrijk van God onmiddellijk openbaar zou worden. Hij zei dan: Een man van hoge geboorte reisde naar een ver land om voor zich een koninkrijk te ontvangen en terug te keren. Hij nu riep zijn tien slaven en gaf hun tien ponden en zei tot hen: Doet zaken totdat ik kom. Zijn burgers echter haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna om te zeggen: Wij willen niet dat deze over ons regeert. En het gebeurde toen hij terugkwam, nadat hij het koninkrijk had ontvangen, dat hij zei dat die slaven aan wie hij het geld had gegeven, bij hem geroepen moesten worden, om te weten wat zij aan de zaken hadden verdiend. De eerste nu verscheen en zei: Heer, uw pond heeft tien ponden opgebracht. En hij zei tot hem: Goed zo, goede slaaf; omdat je in het geringste trouw bent geweest, heb gezag over tien steden. En de tweede kwam en zei: Uw pond, heer, heeft vijf ponden opgeleverd. Hij nu zei ook tot deze: En jij, wees heer over vijf steden. En de volgende kwam en zei: Heer, kijk, uw pond, dat ik in een zweetdoek had weggelegd; want ik was bang voor u, omdat u een streng mens bent; u neemt weg wat u niet neergelegd en u maait wat u niet gezaaid hebt. Hij zei tot hem: Uit je eigen mond zal ik je oordelen, boze slaaf. Je wist dat ik een streng mens ben, die wegneem wat ik niet neergelegd en maai wat ik niet gezaaid heb. Waarom heb je mijn geld dan niet aan een bank gegeven? Dan zou ik het bij mijn komst met rente hebben opgevraagd. En hij zei tot hen die daarbij stonden: Neemt het pond van hem af en geeft het aan hem die de tien ponden heeft. En zij zeiden tot hem: Heer, hij heeft al tien ponden. Ik zeg u, dat aan ieder die heeft, zal worden gegeven; van hem echter die niet heeft, zal ook wat hij heeft worden afgenomen. Die vijanden van mij evenwel, die niet wilden dat ik over hen regeerde, brengt ze hier en slacht ze in mijn bijzijn af. (Lk 19:11-27)

Want het is als een mens die buitenslands ging en zijn eigen slaven riep en hun zijn bezittingen toevertrouwde. En de een gaf hij vijf talenten, de ander twee, de derde een, ieder naar zijn eigen bekwaamheid; en hij ging terstond buitenslands. Hij nu die de vijf talenten had ontvangen, ging heen en handelde daarmee en won er vijf andere bij. Evenzo won ook die met de twee er twee bij. Degene echter die het ene had ontvangen, ging weg en groef in de grond en verborg het geld van zijn heer. Na lange tijd nu kwam de heer van die slaven en hield afrekening met hen. En hij die de vijf talenten had ontvangen, kwam bij hem en bracht vijf andere talenten en zei: Heer, vijf talenten hebt u mij toevertrouwd, zie, vijf andere talenten heb ik daarbij gewonnen. Zijn heer zei tot hem: Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in. Degene nu met de twee talenten kwam ook bij hem en zei: Heer, twee talenten hebt u mij toevertrouwd, zie, twee andere talenten heb ik daarbij gewonnen. Zijn heer zei tot hem: Voortreffelijk, goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest, over veel zal ik je stellen; ga de vreugde van je heer in. Hij nu die het ene talent had ontvangen, kwam ook bij hem en zei: Heer, ik wist van u dat u een hard mens bent, die maait waar u niet hebt gezaaid en inzamelt vanwaar u niet hebt uitgestrooid; en ik was bang en ben weggegaan en heb uw talent verborgen in de grond; zie, hier hebt u het uwe. Zijn heer antwoordde echter en zei tot hem: Boze en luie slaaf! Je wist dat ik maai waar ik niet heb gezaaid, en inzamel vanwaar ik niet heb uitgestrooid? Dan had je mijn geld bij de bankiers moeten brengen, en ik zou bij mijn komst het mijne met rente hebben teruggekregen. Neemt dan het talent van hem af en geeft het aan hem die de tien talenten heeft. Want aan ieder die heeft, zal worden gegeven en hij zal overvloedig hebben; van hem echter die niet heeft, ook wat hij heeft zal van hem worden genomen. En werpt de nutteloze slaaf uit in de buitenste duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars. (Mt 25:14-30)

Terug bij de Schaapspoort

Na de wandeling langs de muur rond de stad zijn we weer terug bij de Schaapspoort, waar we in *vers 1* zijn begonnen. De Schaapspoort herinnerde aan de Heer Jezus als de deur van de schapen. Maar hij herinnert ook aan de Heer Jezus als de goede Herder, Die zijn leven heeft gegeven voor zijn schapen (*Jh 10:11*). Tot in eeuwigheid zal Hij zo voor onze aandacht staan. Tot in eeuwigheid zullen we Hem daarvoor aanbidden.

Ik ben de goede herder; de goede herder legt zijn leven af voor de schapen; wie huurling is en geen herder, wiens eigendom de schapen niet zijn, ziet de wolf komen en laat de schapen achter en vlucht; en de wolf rooft ze en verstrooit de schapen. (Jh 10:11,12)

Bij elke opwekking is er tegenstand. Dat heeft Ezra ondervonden (zie *Ea 4, 5, 10*) en dat ondervindt Nehemia. Satan is er altijd op uit het onderscheid tussen de gemeente en de wereld te vervagen en zo mogelijk weg te nemen. Waar hem dat lukt, gaan de waarheden van het christendom gedeeltelijk of geheel verloren.

In *hoofdstuk 4* is er openlijke tegenstand van buitenaf en zien we de vijand als een brullende leeuw (*1Pt 5:8*). In *hoofdstuk 6* komt de tegenstand ook van buitenaf, maar in bedekte vorm en op Nehemia persoonlijk gericht; de vijand doet zich voor als een engel van het licht (*2Ko 11:14*). In *hoofdstuk 5* is er geen sprake van openlijke of bedekte vijandschap van buitenaf, maar is er interne strijd; het volk is de vijand van zichzelf.

Nehemia overwon alle vijandelikheden in de *hoofdstukken 4-6*, omdat hij God kende en Hem overal bij betrokken. Zonder God is elke tegenstand ons te machtig, met God zijn we de grootste vijand de baas.

De tegenstand wordt heftiger. De vijand wordt kwader naarmate de bouw van de muur vordert. Zo is het met onze afzondering. Zolang wij onze godsdienstplichten vervullen, zal de vijand zich niet laten zien. Maar zodra levensheiliging in ons praktische leven uitgewerkt gaat worden, wordt hij woest. Het maakt de duivel niet uit of iemand zich tot het christendom bekeert, zolang hij er maar niet naar leeft.

Sanballat uit zijn woede in het gebruik van spottaal. Zijn bange vermoedens van *2:10* kregen steeds meer grond. In *2:19* hadden hij en zijn bondgenoten al op eenzelfde, spottende manier van zich laten horen. De haat van zijn hart zoekt en vindt steeds middelen om zich te uiten. Eerst was het 'slechts' een belachelijk maken van het werk. Nu de muur om Jeruzalem zich sluit, ontsteekt de vijand in woede. Was er eerst sprake van lichtzinnige spot, nu krijgt de spot een grimmig karakter.

Tegenover de toenemende vijandschap die hij en zijn metgezellen aan de dag leggen, komen ook steeds duidelijker de moed en vastberadenheid van Nehemia tot uiting. We zien zijn volle vertrouwen op God en zijn grote, hartstochtelijke inzet voor de dienst van de Heer. Vandaag zijn in de dienst van de Heer mannen van het formaat van een Nehemia nodig. Wie zich wil inzetten voor de Heer en zijn volk, moet rekenen op tegenstand. Hoe vastberadener de dienaar, des te heftiger de tegenstand. Satan weet op wie hij inzet: op ieder die vastbesloten is de Heer gehoorzaam te zijn en voor Hem te leven.

De tegenstand kent verschillende vormen en komt ook van alle kanten. Zo is er spot door de vijand en later ook dreiging met geweld en list. We zullen later zien dat er naast de tegenstand van buitenaf ook tegenstand van binnenuit blijkt te zijn (*vers 10; hst. 5*) en wel in de vorm van ontmoediging.

Weest nuchter, waakt; uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek wie hij zou kunnen verslinden. (1Pt 5:8)

En geen wonder, want de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht. (2Ko 11:14)

1 Maar toen Sanballat gehoord had, dat wij de muur aan het herbouwen waren, ontstak hij in woede en ergerde zich zeer; hij bespote de Joden, ...

Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia het hoorden, werden zij er zeer hevig over ontstemd, dat er iemand gekomen was om het goede voor de Israëlieten te zoeken. (Ne 2:10)

Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden, bespotten en verachtten zij ons en zeiden: Wat doet gij daar? Komt gij tegen de koning in opstand? (Ne 2:19)

..., 2 en zeide in tegenwoordigheid van zijn broeders en van het leger van Samaria: Wat doen die machteloze Joden? Zal men hen laten begaan? Zullen zij offeren? Zullen zij vandaag gereed komen? Zullen zij de stenen uit de puinhopen, verbrand als ze zijn, weer tot leven wekken?

De tegenstand van buitenaf uit zich eerst in spot. Volgens *Hebreeën 11:36* is dit een beproeving van het geloof: “*En anderen ondergingen de beproeving van bespottingen.*” Aan de eerste bespottung (2:19) was de (ongegronde) beschuldiging verbonden dat de bouw een bewijs van opstand tegen de koning was. Hier is voor de tweede keer sprake van spot. Deze spot uit zich in het afvuren van vijf vragen. Alle vragen zijn bedoeld om het werk belachelijk te maken. De vragen worden niet aan de bouwers gesteld. De vijanden stellen de vragen aan elkaar. De vragen hebben een tweeledig doel. Enerzijds spreken de vijanden elkaar door deze uitdagende vragen moed in. Anderzijds zijn de vragen bedoeld om de Joden, die dit gepraat horen, te ontmoedigen.

De eerste vraag gaat over de kracht, waaraan het de Joden volledig zou ontbreken. Ze worden “*machteloze Joden*” genoemd. De vijand wil zichzelf en de Joden aanpraten dat de Joden ‘ellendig’, ‘verwelkt’, ‘krachteloos’, ‘broos’ zijn, allemaal betekenissen die in het woord ‘machteloos’ opgesloten liggen. Zo te worden afgeschilderd is niet direct een stimulans om een werk voort te zetten. Wat doen die zwakke christenen? Wat stellen zij voor in vergelijking met massabijeenkomsten om hen heen? Zijn zij in staat de puinhopen te verwijderen? Zullen zij het sektarisme in één dag uitroeien? Als zulke kritiek ons geldt, voelen we dat het ons niet onberoerd laat.

De tweede vraag houdt een dreigement in. De vijand suggereert hiermee dat dit werk moet worden gestopt. Ze zullen niet werkeloos blijven toezien hoe de stad met het vorderen van de herbouw van de muur steeds verder aan hun greep ontsnapt.

De derde vraag heeft te maken met de offerdienst van de Joden. Het is de vijand een doorn in het oog dat God wordt geëerd. Mede daarom zal hij al zijn inspanning erop richten dat de stad open blijft, toegankelijk voor hun verderfelijke invloed. Deze middelste van de vijf vragen treft God in het hart. Het offer, het beeld van Gods Zoon die aan het kruis stierf, waardoor God wordt geëerd, wordt ook in de bespottung betrokken.

De vierde vraag stelt hun volharding centraal. Er is nog zoveel werk te doen. Dat is echt niet vanavond klaar. Het zal nog lang duren voor het zover is. De grens van het uithoudingsvermogen is bereikt. De vijand voelt aan dat het volk uitgeput raakt (*vers 10*) en speelt daarop in. Iemand smalend wijzen op het lange eind dat hij nog moet afleggen, terwijl hij aan het eind van zijn krachten is, is een effectief middel om de ander volledig te verlammen. Een jonge gelovige die graag voor de Heer wil leven, kan geblokkeerd worden door hem steeds te vertellen dat hij dit niet volhoudt.

De vijfde vraag gaat over de deugdelijkheid van het materiaal. Al zouden ze het werk afkrijgen, dan zal nog blijken dat alle inspanning tevergeefs is geweest. De stenen waarmee ze hebben gewerkt, zullen niet de bescherming geven die ze ervan hebben verwacht. Zo’n opmerking is natuurlijk helemaal frustrerend, goed geschikt om het bijltje erbij neer te gooien.

In zijn spot krijgt Sanballat bijval van Tobia. Er vormt zich een kring van spotters (*Ps 1:1*). Onheilige spotters stoken elkaar op. Tobia doet er nog een schepje bovenop door op de laatste vraag het antwoord te geven en daarmee de zwakheid van het werk sterk onder de aandacht te brengen.

Toen de Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia en de Arabier Gesem het hoorden, bespotten en verachtten zij ons en zeiden: Wat doet gij daar? Komt gij tegen de koning in opstand? (Ne 2:19)

Juda zeide: De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te bouwen. (Ne 4:10)

3 De Ammoniet Tobia nu stond naast hem en zeide: Al bouwen zij ook, als er maar een vos tegen hun stenen muur opspringt, doet hij hem afbrokkelen. –

*Welzalig de man die niet wandelt
in de raad der goddelozen,
die niet staat op de weg der zondaars,
noch zit in de kring der spotters; ... (Ps 1:1)*

Het gemeente willen zijn naar Gods gedachten zet de godsdienstige, natuurlijke mens buiten spel. Dat wil hij niet. Daarom begint hij te wijzen op de waardeloosheid en onbetrouwbaarheid van het werk. ‘Willen jullie beweren dat jullie de gemeente van God zijn?’ ‘Verbeelden jullie je dat jullie alles in overeenstemming met Gods woord doen?’

Maar als het echt zo zwak is als de tegenstander beweert, waarom steekt deze dan zoveel energie in zijn tegenstand? Juist het steeds maar weer en in steeds sterkere mate aanvallen van het werk van geloof is het bewijs dát het om een werk van God gaat. Hoe krachtiger het geloof, des te heftiger de tegenstand. De mate van tegenstand is gelijk aan de mate van het werk van het geloof. In de tegenstand tegen een werk van God verenigen partijen zich, die anders vijanden van elkaar zijn (vgl. Lk 22:63).

Een vos is een sluw roofdier, dat er in de nacht en alleen op uit gaat. Hij wordt verschillende keren in de Bijbel genoemd (Ri 15:4; Ps 63:10; HI 2:15; Kl 5:18; Ez 13:4; Mt 8:20; Lk 9:58; 13:32).

En Simson ging heen, ving driehonderd vossen, nam fakkels, bond staart aan staart en bevestigde tussen elke twee staarten een fakkel. Daarna stak hij de fakkels in brand en joeg de vossen in het staande koren der Filistijnen; hij stak in brand zowel de garven als het staande koren en de olijfgaarden. (Ri 15:4,5)

*Maar wie mijn leven zoeken te verderven,
zullen komen in de diepten der aarde.
Men zal hen overleveren aan de macht van het zwaard,
zij zullen een prooi der vossen worden. (Ps 63:10,11)*

*Vangt ons de vossen,
de kleine vossen,
die de wijngaarden verderven,
nu onze wijngaarden in bloei staan. (HI 2:15)*

*Hierom is ons hart ziek,
hierom zijn onze ogen verduisterd:
om de berg Sion, die woest ligt,
waarop de vossen ronddolen. (Kl 5:17,18)*

Als vossen in bouwvallen zijn uw profeten, Israël. (Ez 15:4)

En Jezus zei tot hem: De vossen hebben holen en de vogels van de hemel nesten; maar de Zoon des mensen heeft geen plaats waar Hij zijn hoofd kan neerleggen. (Mt 8:20, Lk 9:58)

En Hij zei tot hen: Gaat heen en zegt tot die vos: Zie, Ik drijf demonen uit en volbreng genezingen, vandaag en morgen, en op de derde dag kom Ik aan het einde. (Lk 13:32)

Op Mattheüs 8:20 na (en de paralleltekst in Lukas 9:58) wordt de vos overal negatief geduid. Hij is lichtvoetig en zeer bedreven in het vangen van zijn prooi. Op het eerste gezicht lijkt hij niet gevaarlijk, maar dat is hij wel. De lichte sprong van een vos tegen een muur zou natuurlijk geen enkel gevolg hebben. Maar de vijand wil doen geloven dat de muur zó zwak is, dat zijn lichte sprong de hele muur zou neerhalen.

Deze tactiek van de vijand, om op de zwakheid van het werk te wijzen, is bedoeld om de werker te ontmoedigen. Als de vijand het voor elkaar krijgt om de werker ervan te doordringen dat zijn werk toch geen stand houdt, is hij geslaagd. De werker zal het nutteloze ervan inzien en ophouden met zijn werk.

En de mannen die Jezus vasthielden, bespotten en sloegen Hem; en terwijl zij Hem het gezicht bedekten, vroegen zij hem aldus: Profeteer, wie is het die U heeft geslagen? (Lk 22:63,64)

Ieder die voor de Heer wil gaan leven, zal met deze tactiek van de vijand te maken krijgen. De eigen man of vrouw of kinderen kunnen komen met opmerkingen die bepaald niet motiveren om een leven van overgave aan de Heer te leven. Je bent te extreem, of te inconsequent, ze wijzen op allerlei karakterfouten of karakterzwakheden, je houdt het toch niet vol, je bent buiten jezelf en blind voor de werkelijkheid. De Heer kent deze tegenstand uit eigen ondervinding (Mk 3:21)

En toen zijn verwanten dit hoorden, gingen zij heen om Hem te grijpen, want zij zeiden: Hij is buiten Zichzelf. (Mk 3:21)

Als een christen zijn getuigenis geeft, zal de vijand hem wijzen op de onenigheid tussen christenen. Hij kan erop wijzen dat er zelfs oorlogen in de naam van God worden gevoerd. Of wijzen op de armelijke bidstonden. Of wijzen op het gebrek aan organisatie, aan geld, aan invloedrijke personen. De wereld beoordeelt alles naar grootte en aantallen, naar imponerende methoden, naar aansprekende reclame. Zodra dit denken in de gemeente of de christen post vat, is het met hun dienst gedaan. Als de christen denkt dat hij voor de wereld moet bewijzen dat hij in staat is een grote onderneming te leiden, kan God niet meer met hem zijn.

In dit hoofdstuk zien we op welke manieren Nehemia reageert op tegenstand en agressie:

a. hij bidt (vers 4,5);

Hoor, onze God, hoe wij gehoond worden, en doe hun smaad terugkeren op hun eigen hoofd en geefhen als buit over in een land van gevangenschap. Bedek hun ongerechtigheden niet en laat hun zonde niet uitgewist worden voor uw aangezicht, omdat zij krenkend zijn opgetreden tegen hen die herbouwen. (Ne 4:4,5)

b. gaat door met zijn werk (vers 6,15);

Maar wij herbouwden de muur, en de gehele muur werd tot zijn halve hoogte voltooid, want het volk had lust om te werken. (Ne 4:6)

Toen nu onze vijanden gehoord hadden, dat wij op de hoogte gekomen waren en dat God hun plan verijdeld had, konden wij allen terugkeren naar de muur, ieder tot zijn werk. (Ne 6:15)

c. bemoedigt zijn medewerkers (vers 14);

Ik zag toe, en stond op en zeide tot de edelen, de leiders en het overige volk: Vreest toch niet voor hen; denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen. (Ne 4:14)

d. neemt voorzorgsmaatregelen (vers 13, 16-23).

Toen de Joden die bij hen woonden, het ons wel tienmaal kwamen zeggen, uit al de plaatsen die onze zijde kozen, liet ik, op de laagst gelegen gedeelten van het terrein achter de muur, het volk zich, naar hun geslachten geordend, opstellen met hun zwaarden, speren en bogen. (Ne 4:12,13)

En sinds die dag deed de ene helft van mijn knechten het werk en de andere helft droeg de speren, de schilden, de bogen en de pantsers, terwijl de oversten achter het gehele huis Juda stonden, dat aan de muur bouwde. De lastdragers verrichtten hun arbeid zo, dat zij met de ene hand het werk deden en met de andere hand de werpspies vasthielden; de bouwers hadden ieder zijn zwaard aan de heup gegord, terwijl zij aan het bouwen waren. De hoornblazer stond naast mij.

En ik zeide tot de edelen, de leiders en het overige volk: Het werk is groot en uitgebreid en wij zijn langs de muur verspreid, ver van elkander. Op de plaats, vanwaar gij het hoorngeschal hoort, moet gij u bij ons verzamelen. Onze God zal voor ons strijden.

Wij waren dan bezig met het werk, terwijl de helft der mannen de speren hield, van het aanbreken van de dageraad tot aan het opkomen der sterren. Ook gaf ik in diezelfde tijd aan het volk het bevel: Ieder moet met zijn knecht binnen Jeruzalem overnachten, zodat zij des nachts voor ons de wacht kunnen houden en overdag aan het werk kunnen zijn. En ik, mijn broeders, mijn

knechten en de mannen van de wacht die mij volgden, wij kwamen nooit uit de kleren. Ieder hield zijn werpspies in zijn rechterhand. (Ne 4:16-23)

Als we persoonlijk of als geloofsgemeenschap met tegenstand te maken krijgen (en dat krijgen we als we in de weg van de Heer zijn!) hebben we hier belangrijke aanwijzingen voor onze reactie op die aanvallen.

Nehemia gaat niet tegen hen in. Hij scheldt niet terug. Hij stelt de vijand ook niet voor om met elkaar te overleggen om tot een oplossing te komen. Hij richt zich tot God (*zie ook vers 9*). Hij gaat de macht van de vijand tegemoet met de nog grotere macht van het gebed. Nehemia was een man van gebed. Dat lag aan de basis van zijn werk (1:4; 2:4). Dat vormde zijn draagkracht tijdens zijn werk. Telkens nam hij tussen de bedrijven door de toevlucht tot God.

Het is goed om bij drukke werkzaamheden ons regelmatig terug te trekken om God in het gebed te zoeken. De aard van ons werk maakt niet uit. Of we nu bezig zijn met geestelijk werk, werk in de gemeente of met onze aardse bezigheden, we hebben het nodig God bij alles te betrekken. Juist als we het druk hebben, schiet dat er vaak bij in. Allerlei problemen die zich op de meest onvoorziene momenten voordoen, mogen we zien als een uitnodiging van God om ermee bij Hem te komen.

Nehemia wijst God op de tegenstand, de hoon. God hoort de hoon die over zijn werkers wordt uitgestort en voelt daarin mee. Nehemia vermeldt er ook bij wat God met hen moet doen. Uit de woorden die hij gebruikt, blijkt weinig barmhartigheid. Van Jeremia horen we dezelfde soort uitingen (*Jr 12:3; 17:18; 18:21-23*).

Gij, o HERE, kent mij toch, Gij ziet mij en toetst mijn gezindheid jegens U. Ruk hen weg als slachtschapen en wijd hen voor de dag der slachting. (Jr 12:3)

Laten mijn vervolgers beschaamd worden, maar laat ik niet beschaamd worden; laten zij verschrikt worden, maar laat ik niet verschrikt worden. Breng over hen de dag van rampspoed, verbreek hen met een dubbele verbreking! (Jr 17:18)

Geef daarom hun kinderen aan de honger prijs, lever hen over aan de macht van het zwaard, zodat hun vrouwen van kinderen beroofd en weduwen worden, hun mannen slachtoffers van de dood, hun jongelingen geslagen door het zwaard in de strijd. Laat geschreeuw worden gehoord uit hun huizen, als Gij plotseling vijandelijke scharen hen doet overvallen. Want zij hebben een kuil gegraven om mij te vangen en strikken verborgen voor mijn voeten; doch Gij, HERE, kent heel hun moordplan tegen mij; doe geen verzoening over hun ongerechtigheid, delg hun zonde voor uw oog niet uit; ja, laat hen struikelen voor uw aangezicht, wil ten tijde van uw toorn tegen hen handelen. (Jr 18:21-23)

Om dit te begrijpen, moeten we eraan denken in welke tijd Nehemia leefde en wat hem voor ogen stond, de opdracht die hij wilde vervullen. Hij leefde in een tijd dat het voor de Joden normaal was hun vijanden te verdelgen. Dat was zelfs een opdracht van God, waarbij God het voorbeeld gaf (*Dt 9:3; Jz 1-14*). Door hun ontrouw waren ze nu niet meer in een positie om dat zelf te doen. Daarom was het terecht dat hij dit aan God vroeg. De reden dat hij dit vroeg, was dat de vijanden in werkelijkheid tegenstanders van God waren. Hij was bezig met een werk voor God. Wie dat wilde verhinderen, ging de strijd met God aan.

Doch wij baden tot onze God, en vanwege hun houding zetten wij dag en nacht een wacht tegen hen uit. (Ne 4:9)

Zodra ik deze woorden hoorde, zette ik mij neder, weende en bedreef rouw, dagen lang. Ook vastte en bad ik voor het aangezicht van de God des hemels ... (Ne 1:4)

En de koning zeide tot mij: Wat is dan uw verzoek? Toen bad ik tot de God des hemels. (Ne 2:4)

Weet dan heden, dat de HERE, uw God, zelf voor u uit gaat als een verterend vuur; Hij zal hen verdelgen en voor uw ogen onderwerpen; zo zult gij in korte tijd hun gebied in bezit nemen en hen vernietigen, zoals de HERE tot u gesproken heeft. (Dt 9:3)

Ons, christenen, zou een gebed als Nehemia hier bidt, niet passen. Wij leven in de tijd van genade. Als vijanden ons dwars zitten, zullen we daarop antwoorden met de liefde van de Heer. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, zoals die van Israël het wel was. Tegen ons wordt gezegd dat we zullen bidden voor hen die ons vervolgen en kwaad doen en dat we hen zullen zegenen (*Hd 7:60; Rm 12:14; 1Ko 4:12,13*).

En zij stenigden Stefanus, die de Heer aanriep en zei: Heer Jezus, ontvang mijn geest. En terwijl hij neerknielde, riep hij met luider stem: Heer, reken hun deze zonde niet toe. En toen hij dit gezegd had, ontsliep hij. (Hd 7:60)

Zegent wie u vervolgen; zegent en vervloekt niet. (Rm 12:14)

Tot op dit ogenblik lijdten wij zowel honger als dorst, en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen, en hebben geen vaste woonplaats, en vermoeden ons door met onze eigen handen te werken. Worden wij gescholden, wij zegenen; vervolgd, wij verdragen; gelasterd, wij bidden; wij zijn als het uitschot van de wereld geworden, aller uitvaagsel tot nu toe. (1Ko 4:11-13)

Nadat hij zijn hart voor God heeft uitgestort, bouwen Nehemia en het volk gewoon verder, alsof er geen tegenstand is. Ze lieten zich er niet toe verleiden over de zaken te gaan praten of te klagen.

Het volk had lust (letterlijk staat hier “een hart”) om te werken. Ze werkten niet omdat het moest, omdat de zweep knalde. Ze legden hun hart in het werk. Dat werkt een stuk plezieriger. Iemand die met zijn hart aan zijn werk verbonden is, hoeft niet te worden aangespoord. Hij ziet niet alleen de noodzaak in en is daardoor overtuigd van het belang van het werk, maar ook het werk zelf heeft zijn hart, er is liefde voor het werk.

Er waren wel uitzonderingen (3:5). Dat soort mensen staat erbij, levert vanaf de zijlijn commentaar, maar is verdwenen als er tegenstand komt. Sommigen willen ook wel op een gemakkelijke manier een bijdrage leveren, waardoor ze inspanning ontlopen. Ze sturen geld, staan op een betalingsbewijs voor de belasting en menen daarmee hun dienst in het koninkrijk van God te kunnen afkopen. Maar een hart om te werken hebben ze niet.

Het werk in en voor de gemeente wordt niet geregeld via een CAO. Toch is het gevaar aanwezig dat het steeds meer een job wordt. De kerk wordt een bedrijf met een management en een strategie, met doelstellingen en bijstellingen. Er wordt gepraat over een marktaandeel. Ieder krijgt een taak toebedeeld en de uren die men erin heeft gestoken worden geteld. Men verwacht een beloning voor geleverde prestaties. Misschien niet zozeer in de zin van geld, maar dan toch wel in de vorm van waardering.

Deze houding was totaal vreemd aan de Heer Jezus. Hij zei: “*Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook*” (*Jh 5:17*). Zijn hart was bereid te werken, elke seconde. Hij is het voorbeeld voor iedere christen. Mijzelf onbaatzuchtig inzetten voor de ander met een hart vol liefde kan ik alleen als ik naar Hem kijk. Dan wordt een werklust een werklust.

De gevoelens van de vijand houden gelijke tred met die van het volk, maar dan in omgekeerde richting. Hoe meer zin het volk krijgt om te werken, des te meer zin krijgt de vijand het te verstoren. In *vers 1* is het Sanballat. In *vers 3* heeft Tobia zich bij hem gevoegd. Nu voegen hele groepen zich bij hen. De vijand vormt een sterke coalitie, die Jeruzalem van alle kanten kan aanvallen. In de toekomst zal dat ook, en op veel grotere schaal, gebeuren (*Zc 14:2; Lk 21:24*).

6 Maar wij herbouwden de muur, en de gehele muur werd tot zijn halve hoogte voltooid, want het volk had lust om te werken.

Daarnaast waren bezig de Tekoïeten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer. (Ne 3:5)

7 Maar toen Sanballat, Tobia, de Arabieren, de Ammonieten en de Asdodieten gehoord hadden, dat de herstelling van de muren van Jeruzalem vorderde, dat de bressen zich begonnen te sluiten, ontstaken zij in hevige woede, 8 en maakten allen met elkander een samenzwering, om ten strijde te trekken tegen Jeruzalem en er verwarring te stichten.

Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen; de stad zal genomen worden, de huizen zullen worden geplunderd en de vrouwen geschonden. (Zc 14:2)

En zij zullen vallen door het scherp van het zwaard en als gevangenen worden weggevoerd onder alle volken; en Jeruzalem zal door de volken worden vertrapt, totdat de tijden van de volken zijn vervuld. (Lk 21:24)

Maar niet alleen het aantal vijanden neemt toe. Ook innerlijk gaat het er steeds heftiger aan toe. De woede van vers 2 is hier aangezwollen tot hevige woede. De vastbeslotenheid bij het volk van God doet de tegenstand toenemen. De vijand groepeert zich. Ze kunnen niet met lede ogen toezien dat het werk van God voortgaat. Ze kunnen niet verkroppen dat zij daardoor steeds meer buitengesloten worden.

Als de muur gestaag hoger wordt en de bressen worden gedicht, zullen zij geen toegang meer hebben tot de stad van God. Die gedachte is voor hen onverteerbaar. Als de geuite spot en hoon niet het gewenste effect hebben, begint de vijand met geweld te dreigen. In een ‘eendracht maakt macht’ gevoel maken ze een samenzwering. Onderling vaak in strijd met elkaar, sluiten zij in hun haat jegens Gods werk de gelederen (Lk 23:12). Hun plan is om een frontale aanval op Jeruzalem te doen met het doel er verwarring te stichten.

Het stichten van verwarring is een methode die satan in de gemeente al vaak met succes heeft toegepast. Kijk maar naar de gemeente te Korinthe. Daar waren allerlei groepen ontstaan, terwijl er toch maar één gemeente is. In het eerste hoofdstuk van de eerste brief aan die gemeente hoor je ze door elkaar roepen. De één roept: “Ik ben van Paulus”; een ander roept: “Ik van Apollos” (1Ko 1:12). Door de verdeeldheid of verwarring in de gemeente te Korinthe was de eenheid zoek. Dan heeft de vijand zijn slag geslagen. Waar het hem lukt de gelovigen tegen elkaar op te zetten, breekt hij de kracht van het getuigenis. Hij verschaft zich tegelijk toegang om nog meer onheil te veroorzaken: “Waar jaloersheid en twistzucht is, daar is wanorde en allerlei kwade praktijk” (Jk 3:16). De gemeente te Korinthe is er een voorbeeld van.

De vijand heeft zijn slag niet alleen toen geslagen. We horen dat geluid vandaag ook. De één roept: ‘Ik ben van Luther’, een ander roept: ‘Ik ben van Darby’. Het is de vijand gelukt verdeeldheid, verwarring te zaaien in de gemeente. Het ontstaan van al die verschillende groeperingen met allemaal hun eigen kenmerken, waarmee ze zich van anderen afscheiden, hun favoriete leringen of leraren, is nooit Gods bedoeling geweest. Door de verwarring is het de vijand gelukt allerlei dwaalleringen binnen de gemeente te brengen. Daardoor wordt verder afbreuk gedaan aan de kracht van het getuigenis dat de gemeente in de wereld zou moeten geven.

“Maar God is niet een God van verwarring maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen” (1Ko 14:33). God geeft vrede als de gemeente de gelederen gesloten houdt en niet toestaat dat de vijand zijn gang kan gaan. Als er geldingsdrang ontstaat, als mensen zichzelf willen horen, als verantwoordelijkheden verkeerd worden ingevuld, als er niet geluisterd wordt naar wat God in zijn Woord zegt, ontstaat er verwarring en is de vrede weg. God is voor alle plaatselijke gemeenten de God van de vrede. Die vrede is ons deel als we ons onderwerpen aan zijn wil die Hij heeft geopenbaard in zijn Woord.

Herodes en Pilatus nu werden op diezelfde dag vrienden met elkaar, want zij leefden tevoren in vijandschap jegens elkaar. (Lk 23:12)

Want mij is over u bekend gemaakt, mijn broeders, door de huisgenoten van Chloë, dat er twisten onder u zijn. Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus. Is Christus gedeeld? Is Paulus soms voor u gekruisigd, of bent u tot de naam van Paulus gedoopt? (1Ko 1:11-13)

Als Nehemia hun plannen verneemt, raakt hij niet in paniek. Hij gaat niet koortsachtig overleggen om tot een afdoend antwoord te komen. Er straalt rust uit zijn houding als we zijn reactie lezen. Hij en zijn medewerkers gaan bidden. Prachtig getuigenis van vertrouwen op God. Het was voor hem geen noodrem, een laatste redmiddel. Bidden was zijn dagelijks werk. Hij had een vertrouwelijke omgang met God. Daar kon hij altijd terecht.

Maar Nehemia was niet van het zweverige soort dat blind is voor de eigen verantwoordelijkheid. Naast het gebed is er ook nuchtere waakzaamheid (Mt 26:41; Ef 6:18). Hij stond met beide voeten op de grond. Hij stelt een wacht op. En dat niet voor een ogenblik, maar voortdurend, "dag en nacht". Hij zal de wacht hebben ingeprent dat ze geen ogenblik mochten verslappen of indutten. Ze moesten zich niet laten afleiden. Van hun waakzaamheid hing het leven van alle werkers af.

Ondanks de standvastigheid, de vastberadenheid en het vertrouwen op God van Nehemia blijven de aanvallen van de vijand niet zonder resultaat. Het volk wordt onrustig. Met name Juda is onder invloed van de tegenstander gekomen. Niet dat ze bang geworden zijn voor de tegenstand. De invloed komt op een andere manier openbaar. Ze gaan de hoeveelheid werk afmeten aan het restant van hun krachten en trekken de conclusie dat de verhouding daartussen zoek is. Er zullen altijd mensen zijn die een verontschuldiging voor de puinhopen hebben. Zij willen alles laten, zoals het altijd geweest is.

Dat ze weinig kracht hadden, was waar. Dat er veel puin was, was ook waar. Maar de conclusie dat het daarom geen zin had verder te bouwen, kwam voort uit ongelof. Ongelof is het resultaat van het bekijken van de problemen zonder God. Afzondering moet worden gehandhaafd, hoe groot de zwakheid ook is en hoe zeer in de christenheid het verderf is binnengedrongen. Vragen als: 'Heeft het wel zin, het verval is te groot', zijn een voedingsbodem voor ontmoediging. Zulke vragen zullen zich te meer opdringen naarmate de tegenstand toeneemt. Het geloof rekent met God. Het gaat niet om de kracht van het volk, maar om de kracht van God.

Uitgerekend Juda geeft de moed op. De koningsstam, door Jakob in zijn profetie "leeuwenwelp... leeuw... leeuwin" genoemd (Gn 49:9), de elite van de werkers, ziet het niet meer zitten. Dat was een grote beproeving voor Nehemia. Maar het woord 'opgeven' kent hij niet, overtuigd als hij is van zijn Goddelijke zending. Natuurlijk was er veel puin. Nebukadnezar had zijn werk grondig gedaan. Hij had geen steen op de andere gelaten. Maar voordat er gebouwd kon worden, moest er eerst puin geruimd worden en de oorspronkelijke fundamente worden blootgelegd. Muren kunnen niet op puinhopen worden gebouwd. Eerst de diepte in, dan pas de hoogte in.

Puinruimen is geen dankbaar werk. Je wordt voortdurend met het falen geconfronteerd. En zolang er niet gebouwd kan worden, lijkt er geen vooruitgang te zijn. In de christenheid is veel aan het licht gekomen dat niet van God is. Valse leringen, sektarisme, zondige leefwijzen moesten worden weggedaan, voordat de gezonde leer ingang kon krijgen.

Er is nog een les te trekken uit het moment waarop de mannen van Juda hun verzuchting slaken en dreigen de moed op te geven. Dit moeilijke moment is gekomen als de muur voor de helft is voltooid,

9 Doch wij baden tot onze God, en vanwege hun houding zetten wij dag en nacht een wacht tegen hen uit.

Waakt en bidt, opdat u niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak. (Mt 26:41)

..., terwijl u te allen tijde bidt in de Geest met alle gebed en smeking, en daartoe waakt met alle volharding en smeking voor alle heiligen, ... (Ef 6:18)

10 Juda zeide: De kracht der dragers schiet te kort en puin is er te veel; wij zijn niet in staat de muur te bouwen.

Een leeuwewelp is Juda; na de roof zijt gij omhoog geklommen, mijn zoon; hij kromt zich, legt zich neder als een leeuw of als een leeuwin; wie durft hem opjagen? (Gn 49:9 NBG)

Juda is een leeuwewelp! gij zijt van de roof opgeklimmen, mijn zoon! Hij kromt zich, hij legt zich neer als een leeuw, en als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? (Gn 49:9 SV)

als het werk er voor de helft opzit. Zo'n moment is te herkennen in het leven van de christen, als de eerste dagen van zijn bekering voorbij zijn evenals de eerste ervaringen van God in het wonder van de redding. Het aanvankelijk enthousiasme taant, de vaart raakt eruit, je raakt vermoeid, terwijl er nog een heel stuk te gaan is.

Je zou kunnen zeggen dat de midlifecrisis is aangebroken. Je krijgt het gevoel dat wat al gebeurd is, niet af is, en dat de weg die nog gegaan moet worden, te lang is. Wat al gebeurd is, komt steeds meer op de achtergrond. Je ziet vooruit, naar alle werk dat nog moet gebeuren, maar je voelt je onvermogen. Wat achter je ligt, heeft voor je gevoel te veel van je krachten gevraagd. Je wilt het erbij laten, het is genoeg geweest. Je bent niet meer in voor een nieuwe uitdaging, dat is te veel gevraagd. Luister dan eens naar de bemoediging die in *Galaten 6:9* wordt gegeven: *“Maar laten wij niet moedeloos worden in goeddoen; want te gelegener tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslapen.”*

Het is alsof de vijand ruikt dat de vaart er bij bouwers uit raakt. Ondanks de wacht die Nehemia heeft uitgezet, bespreken ze met elkaar hoe ze ongezien in het midden van de Joden kunnen komen. Als de moed opgegeven wordt, is dat het ogenblik voor een nieuwe aanval van de vijand. Die ziet zijn kans om de genadeslag toe te brengen. Ze schrikken niet terug voor geweld en moord. Het doel heiligt de middelen. Wie gedood is, vormt geen gevaar meer.

We kunnen ook met onze woorden doden (*Sp 12:18a*). Als wij ongefundeerde kritiek op werkers van God hebben, hen in een kwaad daglicht stellen, kunnen wij hun daardoor de moed ontnemen verder te gaan. Wanneer God zegen en voorspoed aan een werk voor Hem heeft gegeven, is de vijand er direct bij om kwaad te spreken en het werk tot stilstand te brengen.

De vijand vindt in Joden die bij hen wonen gewillige handlangers om hun boodschap over te brengen. Deze Joden waren volledig beïnvloed door de vijand. Dagelijks ondergingen ze de hersenspoeling van de zienswijze die de vijand erop nahield. Daarom waren deze Joden ook de boodschappers bij uitstek om hun volksgenoten met hun giftige woorden te bewerken. Het waren de NSB'ers van die tijd. Wat hier gebeurt, lijkt op een propagandaoorlog. De boodschap wordt steeds herhaald. Het is ermee als met reclame: de kracht en effectiviteit zit in de herhaling. Als het standpunt maar vaak genoeg gezegd wordt, gaat het publiek er nog in geloven ook. Een aanhoudend alarmerend bericht werkt verlamdend.

Deze Joden leefden in de nabijheid van de vijand. Zij hoorden steeds hun propaganda. Maar ze hadden geen verbinding met de vurige geest die in Nehemia aanwezig was en waardoor van hem macht en kracht uitging. Zij zagen alleen de macht van de vijand.

Christenen die worden geleid door mensenvrees, kunnen gemakkelijk een struikelblok vormen in het werk dat voor de Heer gedaan wordt. Vaak eisen zij veel aandacht, vergen zij tijd en energie. Als op hun eisen wordt ingegaan, heeft de vijand ook een overwinning behaald. Als er zwakheid in het spel is, wil God dat we ons voor hen inzetten. Maar als er bangheid in het spel is, als er geen duidelijke eenmaking is met het werk van de Heer, mogen we ons er niet mee inlaten. In een dergelijk geval zijn gevoelens van medelijden misplaatst.

11 Onze tegenstanders echter zeiden: Zij zullen niets merken noch gewaarworden, totdat wij in hun midden komen, hen doden en het werk stopzetten. 12 Toen de Joden die bij hen woonden, het ons wel tienmaal kwamen zeggen, uit al de plaatsen die onze zijde kozen, ...

Er zijn er, wier gepraat werkt als dolksteken, ... (Sp 12:18a)

Christenen die te midden van de vijand wonen, elke dag horen en zien wat die te bieden heeft, worden daardoor beïnvloed. Ze staan niet in nauw contact met het werk van God. Ze worden meer geleid door het denken van de wereld, dan door de Geest en het woord van God. Er is nauwelijks gemeenschap met God en de Heer Jezus. Ze hebben zo hun eigen gedachten over het werk van de Heer en beoordelen dat naar wereldse maatstaven. Zich open stellen voor hen betekent ook onder hun negatieve invloed geraken.

Satan zal alles proberen om Gods kinderen te doen geloven dat zijn macht groter is dan de macht van de Heer Jezus. Zij die zich uiterlijk met de wereld vermengen, hoewel ze er innerlijk niet in meegaan, gedragen zich als Lot. Zij zijn zichtbaar onder de indruk van de macht van satan, maar zijn niet in staat zich er los van te maken. Net als Lot moeten ze eraan worden ontrukkt op de dag dat het oordeel komt.

Onvermoeibaar is Nehemia in de weer. Hij laat zich niet ontmoedigen. Weer doorziet hij dit optreden van de vijand en dient het van de juiste repliek. Gedreven brengt hij orde aan in het volk. Dat doet hij door hen naar hun geslachten te groeperen. Allen van dezelfde bloedgroep brengt hij bij elkaar. Zij voelen elkaar goed aan. Het familiegevoel geeft extra energie aan een onderneming, ook aan een leger. Zo maakt hij de ontstane verwarring ongedaan. Op de laagste plaatsen, die waren het meest kwetsbaar, brengt hij versterking aan. Gewapend met zwaarden, speren en bogen zijn ze klaar om de aanval van de vijand af te slaan.

Voor een plaatselijke gemeente is het 'familiegevoel' belangrijk. Met je familie heb je iets wat je met hen die buiten die betrekking staan, niet hebt. Er is een band van gemeenschap vanwege gemeenschappelijke voorouders. In de gemeente is die familieband er door het nieuwe leven, het leven uit God. De vijand is erop uit dat gevoel van saamhorigheid te doorbreken. Hij probeert ieder lid een eigen koers te laten varen. Dat ze af en toe bij elkaar komen, vindt hij niet erg. Als ieder er maar zit voor zichzelf, zonder te veel waarde te hechten aan het 'samen'zijn. En als iedereen, wanneer de 'samen'komst is afgelopen, maar weer zijn eigen weg gaat, zonder zich druk te maken over de orde en eenheid van Gods volk.

Paulus verblijdde zich bij het zien van de 'orde' bij de gelovigen te Kolosse en over de vastheid van hun geloof in Christus (Ko 2:5). De Korinthiërs daarentegen werden door hem vermaand dat bij hen "alles welvoeglijk en met orde gebeuren" moest (1Ko 14:40). Orde in de gemeente is niet te krijgen door het aanbrengen van structuren, maar door de Heilige Geest vrij te laten werken in de gemeente en Hem te laten gebruiken wie Hij wil.

Bij de Korinthiërs was sprake van 'laag gelegen gedeelten van het terrein achter de muur'. In hun leven waren terreinen waar de wereld door de begeerten van hun vlees gemakkelijk ingang had. Daar moesten extra wachtposten worden uitgezet. Dat is wat Paulus doet in zijn brief aan hen, als hij hen over allerlei misstanden aanspreekt. Hij schrijft zijn brief om hen te helpen de muur van de afzondering in hun denken op de goede hoogte te brengen.

Het leven van de gemeente loopt niet volgens een van buiten opgelegd organisatiemodel. Als de zaken niet lopen zoals je zou willen, kun je geen organisatiebureau inhuren om te komen tot een reorganisatie. Als bepaalde leden van de gemeente hun opdracht niet

... , 13 liet ik, op de laagst gelegen gedeelten van het terrein achter de muur, het volk zich, naar hun geslachten geordend, opstellen met hun zwaarden, speren en bogen.

Want al ben ik ook naar het lichaam afwezig, toch ben ik in de geest bij u en verblijd mij bij het zien van uw orde en de vastheid van uw geloof in Christus. (Ko 2:5)

vervullen, hebben ze onderwijs nodig, bemoediging of correctie. Daarvoor gebruikt de Heilige Geest gelovigen die in hun leven de Heer Jezus centraal stellen en die zich willen laten leiden door Gods Woord. Zo komt een 'reorganisatie' in de gemeente tot stand of liever een gaan functioneren zoals God het heeft bedoeld.

Nehemia had het allemaal scherp gezien. Hij komt in actie. Vol goede moed en vastbesloten staat hij op en spreekt het volk toe. De edelen en de leiders, het middenkader om zo te zeggen, worden apart genoemd. Zij moeten zijn boodschap zeker goed in zich opnemen, want zij moeten op hun beurt het volk weer aansporen. Maar ook het overige volk staat onder zijn gehoor.

Nehemia houdt zijn zoveelste 'peptalk'. Hij ziet dat de boodschap van de vijand door middel van zijn vertegenwoordigers onder het volk zijn werk heeft gedaan. Het volk dreigt de bouw te staken. Maar hij bemoedigt hen om door te gaan (Hb 12:12), overtuigd als hij zelf was dat God met hem was (2:20). Tegenover de vijand plaatst hij "de grote en geduchte Here" (zie ook 1:5). Wat is de vijand vergeleken bij Hém!? Ze hoeven voor die vijand niet te vrezen. "Vrees voor mensen spant een strik, maar wie op de HERE vertrouwt, is onaantastbaar" (Sp 29:25).

Hij roept hen op hun gedachten te richten op de HERE (2Tm 2:8). Denken aan Hem, Wie Hij is en wat Hij heeft gedaan, wat we allemaal aan Hem te danken hebben, zal ons met vertrouwen vervullen dat Hij het ook verder goed zal maken. We zullen de gevolgen van het werk met een gerust hart in zijn handen leggen.

Het is ook voor ons een opdracht ons denken bewust te richten op Hem aan wie alle machten onderworpen zijn. De vijand wil dat we aan hem denken en onder de indruk komen van wie hij is. De Heer wil dat wij aan Hem denken en onder de indruk komen van wie Hij is. Het is onze verantwoordelijkheid op wie wij ons denken richten (Ko 3:2; Fp 4:8).

Zien op Hem geeft kracht om te strijden voor wat ons dierbaar is. Na hen als families te hebben gegroepeerd, spreekt Nehemia nu het familiegevoel aan. Hij benadrukt de waarde ervan om hen tot volle inzet in de strijd te brengen. Ze moesten strijden voor al hun volksenoten; voor hun kinderen, om hun toekomst te geven; voor hun vrouwen die zij als hulp hadden gekregen en met wie zij één waren om samen met hen te genieten van het land van God; voor hun huizen, hun woongebied waar ze thuis waren.

Laten we eraan denken dat onze strijd voor al Gods kinderen is; voor allen die aan onze zorg zijn toevertrouwd en die straks Gods getuigenis op aarde moeten voortzetten; voor allen die een zorgende taak hebben in de gemeente van God, die tot hulp zijn in de gemeente; voor hun leefomgeving, de sfeer waarin hun gezin wordt gevormd. Als we een pad wensen voor onze (lijfelijke of geestelijke) kinderen, moeten we daarop zelf voorgaan. Verlaten wij dat pad omdat het ons teveel moeite kost, dan zullen onze kinderen niet leren die weg te gaan.

14 Ik zag toe, en stond op en zeide tot de edelen, de leiders en het overige volk: Vreest toch niet voor hen; denkt aan de grote en geduchte Here en strijdt voor uw broeders, uw zonen en uw dochters, uw vrouwen en uw huizen.

Daarom, richt op uw slappe handen en uw verlamde knieën en maakt rechte paden voor uw voeten, opdat het kreupele niet ontwricht maar veeleer gezond wordt. (Hb 12:12,13)

Maar ik diende hen van antwoord en zeide tot hen: De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons gereedmaken en bouwen; ... (Ne 2:20)

Ach, HERE, God des hemels, grote en geduchte God, die het verbond en de goedertierenheid gestand doet jegens hen die U liefhebben ... (Ne 1:5)

Houd Jezus Christus in herinnering als uit de doden opgewekt, uit het geslacht van David, naar mijn evangelie, ... (2Tm 2:8)

Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. (Ko 3:2)

Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. (Fp 4:8)

De vijand druipt af. De vijand had zijn propagandamachine laten draaien, maar zonder resultaat. God heeft zijn eigen manier om zijn werk bekend te maken. Hij laat de vijand weten dat hun plan geen kans van slagen meer heeft. Nehemia schrijft dat allemaal toe aan God en niet aan zijn eigen slimme optreden.

Hij heeft er oog voor dat God de weg heeft vrijgemaakt zodat ze allemaal konden terugkeren naar de muur, ieder naar zijn eigen werk. Hier weer dat mooie evenwicht: enerzijds samen bouwen aan de muur, dat ene gemeenschappelijke project; anderzijds heeft ieder daar zijn eigen plaats in, die niet door een ander kan worden ingenomen, ieder zijn eigen aandeel, dat niet door een ander kan worden gedaan (1Ko 12:11; Mk 13:34). Het is een werk dat niet door slechts een of twee wordt gedaan.

Het gevaar is geweken, maar Nehemia verslapt niet. Hij weet dat de vijand niet opgeeft. De taken worden opnieuw verdeeld. De helft van de manschappen werkt door aan de muur. Dat betekent dat het werk op halve kracht verder gaat. Het vordert daardoor langzamer, maar niet minder zeker. De andere helft van de manschappen wordt van wapens voorzien en ingezet om de veiligheid te garanderen. De veiligheidsmaatregelen worden verscherpt.

Nog op een andere manier wordt er op halve kracht verder gewerkt. Zij die als lastdragers bij de bouw helpen, die stenen naar de bouwers brachten, worden ook strijders. In de ene hand droegen zij de steen, in de andere de speer. Ze hadden voor het eigenlijke werk dus maar één hand beschikbaar. Het vorderde daardoor nog langzamer, want naast het opbouwwerk moest er ook verdedigd worden.

Zij die aan de muur bouwden, konden wel beide handen gebruiken. Maar zij hadden het zwaard binnen handbereik, aan de heup. Een gelovige moet in zijn dagelijks leven letten op zijn afzondering en altijd en overal het zwaard van het Woord kunnen gebruiken tegen aanvallen.

Dat is ook zo in geestelijke zin. Ware dienstknechten van God hebben een aanzienlijk deel van hun tijd en energie moeten besteden aan de verdediging van de waarheid. Vanaf het begin hebben de apostelen niet alleen het evangelie gepredikt en de waarheid onderwezen. De brieven leren dat ze zich ook moesten verdedigen tegen de aanvallen van de vijand. De waarheid is waard om voor gestreden te worden. Als we die verliezen, verliezen we alles.

Het Woord wordt hier op nog een andere manier onder onze aandacht gebracht, namelijk als een hoorn of bazuin. De hoornblazer stond naast Nehemia. Het blazen van de hoorn, dat wil zeggen de bediening van het Woord, moet gebeuren onder het gezag van de Heer. Als Gods woord moet worden gesproken, mag dat alleen gebeuren op zijn bevel.

Naast zwaard en troffel was er ook de bazuin. Ze werkten wel ver van elkaar vandaan, maar werkten niet als individuen die niets met elkaar te maken hadden. Het gevaar voor de één betekende het gevaar voor alle anderen. De eenheid in het werk moest bewaard blijven. Dat gebeurde met behulp van de bazuin, het woord van God, dat samenroept.

15 Toen nu onze vijanden gehoord hadden, dat wij op de hoogte gekomen waren en dat God hun plan verijdeld had, konden wij allen terugkeren naar de muur, ieder tot zijn werk.

Maar al deze dingen werkt een en dezelfde Geest, die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals Hij wil. (1Ko 12:11)

Kijkt u uit, waakt en bidt; want u weet niet wanneer het de tijd is: zoals een mens die buitenslands gaat, zijn huis verlaat en aan zijn slaven macht geeft, aan ieder zijn werk, en de deurwachter gebiedt te waken. (Mk 13:33,34)

16 En sinds die dag deed de ene helft van mijn knechten het werk en de andere helft droeg de speren, de schilden, de bogen en de pantsers, terwijl de oversten achter het gehele huis Juda stonden, 17 dat aan de muur bouwde. De lastdragers verrichtten hun arbeid zo, dat zij met de ene hand het werk deden en met de andere hand de werpspies vasthielden; 18 de bouwers hadden ieder zijn zwaard aan de heup gegord, terwijl zij aan het bouwen waren. De hoornblazer stond naast mij.

19 En ik zeide tot de edelen, de leiders en het overige volk: Het werk is groot en uitgebreid en wij zijn langs de muur verspreid, ver van elkander. 20 Op de plaats, vanwaar gij het hoorngeschal hoort, moet gij u bij ons verzamelen. Onze God zal voor ons strijden.

Werkers die in gehoorzaamheid aan het Woord bezig zijn, zijn op een krachtige manier aan elkaar verbonden en in staat om de vijand te weerstaan.

Het werk gebeurde door ieder op de eigen werkplek. In geval van strijd moesten ze zich verzamelen en een gesloten front vormen. Beide aspecten zijn ook van belang in het leven van de gemeente. Ieder heeft in de gemeente een eigen taak, een eigen werk op een eigen plek. Maar in de geestelijke strijd is het belangrijk de gelederen gesloten te houden. Door het strijden in de gebeden kunnen we schouder aan schouder stand houden, terwijl we ver bij elkaar vandaan bezig zijn in een dienst voor de Heer.

Het hoorngeschal spreekt zowel van het woord dat God tot ons richt, als van het gebed waarin wij ons richten tot God. In *Numeri 10* worden de trompetten geblazen om het volk bij elkaar te roepen (*vers 7*) en om bij God in gedachtenis te komen als ze met de vijand te maken krijgen (*vers 9*).

Als de vijand ons bedreigt, komen we op het geluid van de bazuin samen om te bidden. Dit samenzijn heeft geen kracht in zichzelf. Al zijn we met duizenden samen, de vijand is veel machtiger. Maar als we samenzijn in het besef van wie God is als de Hulp in benauwdheden, mogen we bidden in het vertrouwen dat God voor ons zal strijden (*Ex 14:14*). *Handelingen 4:23-31* geeft een mooi voorbeeld van zo'n gebed in benauwdheid dat in vertrouwen wordt gedaan.

En hij riep twee van de hoofdlieden bij zich en zei: Maakt tweehonderd soldaten gereed om naar Caesarea te trekken, en zeventig ruiters en tweehonderd lansdragers, vanaf het derde uur van de nacht, en zet rijdieren klaar, opdat zij Paulus daarop zetten en veilig overbrengen naar de stadhouder Felix. En hij schreef een brief met de volgende inhoud: Claudius Lysias aan de hoogedele stadhouder Felix, gegroet! Daar deze man door de Joden was gegrepen en op het punt stond door hen te worden gedood, ben ik tussenbeide gekomen met mijn soldaten en heb hem ontzet, daar ik had vernomen dat hij een Romein is. En daar ik de reden wilde weten waarom zij hem beschuldigden, bracht ik hem in hun Raad. Het bleek mij, dat hij werd beschuldigd over twistvragen van hun wet, maar dat hij geenszins werd aangeklaagd wegens iets dat dood of gevangenschap waard is. Toen mij nu te kennen was gegeven, dat een aanslag tegen deze man zou worden gepleegd, heb ik hem onmiddellijk naar u gezonden en ook zijn beschuldigers bevolen voor u te zeggen wat zij tegen hem hebben. Vaarwel! De soldaten dan haalden Paulus op zoals hun was bevolen en brachten hem 's nachts naar Antipatris; en de volgende dag lieten zij de ruiters met hem vertrekken en keerden naar de legerplaats terug. (Hd 4:23-32)

Nehemia spreekt ook hier weer over 'onze' God. God is de God van zijn volk, de God die voor zijn volk opkomt.

Overdag werd er gewerkt en in de nacht werd er gewaakt. Wie de dienst voor de Heer serieus neemt, is daar volcontinue mee bezig. Dat wil niet zeggen dat we niet mogen slapen, of ons nooit hoeven te wassen en geen schone kleren mogen aantrekken. Dat bedoelt Nehemia ook niet te zeggen. Wat eruit spreekt, is dat het werk moet doorgaan en dat de waakzaamheid niet mag verslappen.

Men zal een signaal blazen, als zij moeten opbreken; bij het samenroepen van de gemeente zult gij alleen een stoot geven, maar geen signaal blazen. (Nm 10:7)

En wanneer gij in uw land ten strijde trekt tegen de vijand die u benauwt, dan zult gij op de trompetten een signaal blazen, waardoor gij in gedachtenis gebracht zult worden voor het aangezicht van de HERE, uw God, zodat gij van uw vijanden verlost zult worden. (Nm 10:9)

De HERE zal voor u strijden, en gij zult stil zijn. (Ex 14:14)

21 Wij waren dan bezig met het werk, terwijl de helft der mannen de speren hield, van het aanbreken van de dageraad tot aan het opkomen der sterren. 22 Ook gaf ik in diezelfde tijd aan het volk het bevel: Ieder moet met zijn knecht binnen Jeruzalem overnachten, zodat zij des nachts voor ons de wacht kunnen houden en overdag aan het werk kunnen zijn. 23 En ik, mijn broeders, mijn knechten en de mannen van de wacht die mij volgden, wij kwamen nooit uit de kleren. Ieder hield zijn werpspies in zijn rechterhand.

Iemand die bezig is met een werk voor de Heer kan daardoor zo in beslag genomen worden, dat hij vergeet te waken. Een werker voor de Heer moet attent blijven op het handelen van de vijand. De vijand slaapt niet, daarom mag de werker ook niet slapen. De werpspies moet in de rechterhand gehouden worden, gereed tot gebruik.

Het is noodzakelijk voortdurend de hele wapenrusting van God aan te hebben om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef 6:11). We moeten ons bewust zijn dat God ons zijn wapenrusting heeft gegeven. Daarom staat er iets verder in *Efeziërs 6*: “*Neemt daarom de hele wapenrusting van God, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden*” (vers 13). Voor de praktijk betekent dat: neem de houding aan van iemand die volledig is uitgerust met wapens. Dan is er geen enkele reden je angst te laten aanjagen door de vijand. Wie de hele wapenrusting aan heeft, is onaantastbaar.

Nehemia wist dat een overwinning niet betekende dat de vijand was uitgeschakeld. Dat was hij voor het moment, maar hij zou terugkomen met nieuwe listen. Het is voor de christen een dodelijk gevaar te menen dat hij een bepaald kwaad definitief heeft overwonnen. Het kan een bepaalde slavernij zijn, of iets waarin hij zwak is. Je kunt je afzondering heel goed hebben geregeld, maar denk nooit dat je geen zwakke plek meer hebt.

In de wereld is het nacht. Christenen leven in de nacht. De wereld kan ons met niets anders bezig houden dan met “*onvruchtbare werken van de duisternis*” met het oog waarop de Schrift ons oproept er geen gemeenschap mee te hebben (Ef 5:11). We moeten die werken aan de kaak stellen, ze in hun ware karakter openbaar maken, ze ontmaskeren en zo de werkzaamheid van de vijand uitschakelen.

Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. (Ef 6:11)

En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, maar stelt ze veeleer aan de kaak. (Ef 5:11)

In dit hoofdstuk wordt het verslag van de herbouw van de muur een ogenblik onderbroken om even stil te staan bij de interne situatie. Niet het gezamenlijk optreden van het volk tegenover de vijand van buitenaf staat hier voor onze aandacht, maar hoe de volksgenoten zich onder elkaar gedragen, of beter: misdragen. Dit hoofdstuk behelst de waarschuwing dat het mogelijk is om ijverig te zijn voor afzondering van verderfelijke leringen en verkeerde godsdienstige verbindingen en tegelijk wantoestanden in de eigen gelederen te laten voortbestaan. Het “ontvlucht” moet worden gevolgd door het “jaag naar” (2Tm 2:22).

De vijand is onvermoeibaar om het werk van God aan te vallen. Als het hem niet lukt om van buiten af het volk aan te vallen, zoekt hij andere wegen. In dit hoofdstuk komt de vijand niet met een aanval van buitenaf. We horen niets van de vijanden die tot nu toe zo'n voorname rol hebben gespeeld. Dit soort handlangers hoeft de grote vijand, onder wiens aanvoering alle aanvallen op Gods volk en Gods werk gebeuren, in dit geval ook niet in te zetten. Hij ziet met genoeg hoe er een interne strijd ontstaat. De bondgenoot van de vijand is hier het gevoel van onvrede dat onder het volk heerst.

De goede kenmerken die we in het vorige hoofdstuk zagen, kunnen niet voorkomen dat wat er aan onrecht onder de oppervlakte schuil gaat, naar boven komt. Onder het bevel van Nehemia was een krachtige houding aangenomen tegen de vijand van buitenaf, maar terzelfder tijd woekerde er een kwaad van egoïstische onderdrukking van binnenuit. De muur van afzondering van de wereld voorkomt niet dat de geest van eigenbelang bezit neemt van hen die binnen de muur wonen. Waar eigen belangen worden nagestreefd, is dat altijd tot schade en verarming van anderen.

Deze wantoestanden onder het volk zijn ook een effectief middel om het werk te verhinderen. Leiders en edelen legden lasten op de armen van het volk. Terwijl andere aanzienlijken het werk aan anderen overlieten (3:5), deden de leiders en edelen daar een schepje bovenop. Ze hielpen niet alleen zelf niet mee, maar maakten daarbij ook nog eens het werk voor anderen zwaarder. De tegenstelling tussen rijk en arm wordt een zaak waardoor scheuring onder het volk dreigt.

Sociale kwesties kunnen ook de gemeente nu verlammen. Toen de gemeente pas was begonnen, deelde men alles met elkaar (Hd 4:32-36).

De menigte nu van hen die geloofden, was een van hart en ziel, en niemand zei dat iets van zijn bezittingen zijn eigendom was, maar zij hadden alle dingen gemeenschappelijk. En met grote kracht gaven de apostelen getuigenis van de opstanding van de Heer Jezus; en er was grote genade over hen allen. Want er was ook niemand noodlijdend onder hen; want allen die eigenaars van landerijen of huizen waren, verkochten die en brachten de opbrengsten van het verkochte en legden die aan de voeten van de apostelen; en aan ieder werd uitgedeeld naardat elk nodig had. Jozef nu, door de apostelen bijgenaamd Barnabas (wat vertaald is: zoon van de vertroosting), een Leviet, een Cyprioot van geboorte, die een akker bezat, verkocht die en bracht het geld en legde het aan de voeten van de apostelen. (Hd 4:32-36)

1 Er ontstond nu een groot geroep van het volk met hun vrouwen tegen hun Joodse volksgenoten.

Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart. (2Tm 2:22)

Daarnaast waren bezig de Tekoïeten, maar de aanzienlijken onder hen wilden hun schouders niet zetten onder het werk van hun heer. (Nh 3:5)

Maar al spoedig is er sprake van “*gemopper van de Griekssprekende [Joden] tegen de Hebreëen*” (Hd 6:1). De onvrede daar werd weggenomen door een wijs besluit van de apostelen. Die stelden voor dat er mannen zouden komen “*met een goed getuigenis, vol van de Geest en van wijsheid*” (Hd 6:3). Zulke mannen zijn ook nu nodig als er om welke reden ook onvrede is onder het volk van God.

De wortel van het kwaad is dat de rijken er niet aan dachten dat de armen hun broeders waren. In de broederlijke betrekkingen was geen liefde meer ten opzichte van de behoeftigen, maar integendeel uitbuiting (1Jh 3:17; Jk 2:15-17).

Als een broeder of zuster zonder kleding zijn en gebrek hebben aan het dagelijkse voedsel en iemand van u zegt tot hen: Gaat heen in vrede, warmt u en verzadigt u, maar u geeft hun niet het voor het lichaam benodigde, wat baat het? Zo is ook het geloof, als het geen werken heeft, op zichzelf dood. (Jk 2:15-17)

Het is een diep treurige zaak dat onder hen die zich erop beroemden te zijn teruggekeerd tot de Goddelijke grond, zich zulke wantoestanden voordeden. Dit geldt zowel in letterlijke zin voor Israël, als in geestelijke zin voor hen die belijden als gemeente samen te komen.

De roep van de verdrukten is een roep tot God om gerechtigheid (Jk 5:1-6).

Komaan dan, rijken, weent en jammert over de ellende die u zal overkomen. Uw rijkdom is verrot en uw kleren zijn door de mot verteerd. Uw goud en zilver is verroest en hun roest zal tot een getuigenis tegen u zijn en uw vlees als een vuur verteren. U hebt schatten verzameld in de laatste dagen. Zie, het loon van de arbeiders die uw akkers geoogst hebben, dat door u is ingehouden, roept, en de kreten van de maaiers zijn gekomen tot de oren van de Heer Zebaoth. U hebt in weelde en genotzucht geleeft op aarde; u hebt uw harten te goed gedaan op een slachtdag. Veroordeeld, gedood hebt u de rechtvaardige; hij weerstaat u niet. (Jk 5:1-6)

God verschaft hun recht in vers 6 door middel van Nehemia, die ook het geroep had gehoord. Hij ziet de tranen van de onderdrukten (Pr 4:1). In de verzen 2-5 horen we drie klachten, geuit door drie verschillende groepen.

De eerste klacht betreft een tekort aan voedsel (vers 2). De tweede klacht betreft het verlies aan eigendommen om aan voedsel te kunnen komen (vers 3). De derde klacht slaat op verlies van bezit om belasting te kunnen betalen (vers 4). Vers 5 is een samenvatting van het leed dat men ondergaat.

Het was het een groot goed dat er onder het volk families waren met veel zonen en dochters. Een volk zonder zonen en dochters sterft uit. Maar als die zonen en dochters geen eten krijgen, sterft het volk ook uit. Dat was het gevaar dat dreigde. Het land was overbevolkt geraakt door de teruggekeerde grote families. Daardoor was er niet voor iedereen genoeg te eten. Had het land te weinig opgebracht? Misschien waren de velden niet verzorgd, mede door de enthousiaste bouw aan de muur, zodat er geen opbrengst was.

Er moet gewerkt en gestreden worden, maar er moet ook gedacht worden aan de landbouw. Werken en strijden kun je alleen als je je regelmatig voedt met de opbrengst van het land. Het is daarom noodzakelijk tijd te nemen zich met Gods woord en de rijke vrucht daarvan te voeden.

Gelukkig zijn er nog christenen die zich naast hun gewone dagtaak inzetten voor de gemeente. Ze zijn vaak ook 's avonds van huis en

In die dagen nu, toen de discipelen talrijker werden, ontstond er gemopper van de Griekssprekende Joden tegen de Hebreëen, omdat in de dagelijkse bediening hun weduwen over het hoofd werden gezien. (Hd 6:1)

Ziet nu uit, broeders, naar zeven mannen uit u, met een goed getuigenis, vol van de Geest en van wijsheid, die wij over deze taak zullen stellen. (Hd 6:3)

Wie nu aardse goederen heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden en zijn hart voor hem sluit, hoe blijft de liefde van God in hem? (1Jh 3:17)

2 Er waren er, die zeiden: Onze zonen en onze dochters zijn talrijk, en wij willen koren hebben om te eten en te leven.

gezin weg. De schaduwzijde is dat daardoor vrouw en kinderen minder aandacht krijgen dan in een 'gewoon' gezin. Er wordt veel geïnvesteerd in andere gezinnen. Dat is ook nodig, maar er zijn grenzen. Dit werk voor de Heer, deze strijd die geleverd moet worden, mag niet ten koste van het eigen gezin gaan. In zulke situaties ontstaat het gevaar dat zij die thuisblijven, verhongeren.

Het klagen begint. Eerst, dat is te hopen, tegen de zo vaak afwezige man en vader. Als die, dat is niet te hopen, niet luistert, zoeken vrouw en kinderen elders een luisterend oor. Gelukkig als zij dat doen bij mensen als Nehemia. Helaas zijn die er niet altijd of ze worden niet opgezocht en men zoekt zijn heil bij anderen die van de situatie misbruik maken. Er ontstaat een breuk tussen de man en zijn vrouw en kinderen, die niet licht geheeld wordt.

Een andere groep heeft eigendommen moeten verpanden. Ze hadden velden, wijngaarden en huizen, maar geen koren. Om in leven te blijven vroegen zij aan de rijken, die wel koren hadden, om koren. Die wilden dat wel geven, maar niet voor niets. Alles waar de rijken maar iets aan konden verdienen, eisten zij als onderpand. Wat de velden en wijngaarden opleverden, kwam ook in de zakken van de rijken terecht. De rijken kregen ook de beschikking over alle waardevolle spullen die in huis aanwezig waren. Zo werden de rijken steeds rijker en de armen steeds armer.

Deze groep mensen had wel bezit, maar geen voedsel. Door honger gedreven, hadden ze een hypotheek genomen op hun bezit. Daarmee waren ze het echte genot ervan kwijt. Iemand kan geestelijk zo verarmen dat hij inlevert wat hij nog aan geestelijke rijkdom bezit. In ruil voor wat geestelijk voedsel voor het onderhoud van zijn geestelijk leven levert hij zich uit aan iemand die zich alleen maar ten koste van hem wil verrijken.

Ze hadden wel velden, maar ze hadden die niet bewerkt, zodat er geen vrucht was. Nu waren ze zelfs de mogelijkheid kwijt er nog vrucht van te krijgen. Ze hadden wel wijngaarden, maar die leverden niet genoeg op om er koren voor te kopen. Hun vreugde, waarvan de wijn spreekt, waren ze kwijt. Ze hadden wel huizen, maar ook die eisten de rijken op in ruil voor koren. Hun leefomgeving werd beheerst door hen aan wie ze zich schuldig hadden gemaakt.

Wie voor (geestelijk) voedsel afhankelijk wordt van mensen, raakt alles kwijt: zijn hoop, zijn blijdschap en zijn thuis.

Nog een andere groep raakte het vruchtgebruik van hun velden en wijngaarden kwijt. Zij hadden geld moeten lenen om de belasting te betalen. De koning, die Nehemia had laten gaan, had nog steeds zijn greep op het land, het was nog onder zijn gezag. Het volk was nog onderworpen aan een vreemde heerser. Deze druk werd met name gevoeld in de hoge belastingheffing. Mede daardoor bleef er niet genoeg geld over om eten te kopen. Voor belastingen zie ook *Ezra 4:13, 20; 6:8; 7:24*.

Nu zij het de koning bekend, dat, als deze stad herbouwd is en de muren voltooid zijn, men geen belasting, cijns of tol meer zal betalen, zodat zij ten slotte de koningen schade zal berokkenen. (Ea 4:13)

Er zijn zelfs machtige koningen over Jeruzalem geweest, die heersten over het gehele gebied aan de overzijde der Rivier en aan wie men belasting, cijns en tol betaalde. (Ea 4:20)

Tevens is door mij bevel gegeven aangaande hetgeen gij doen zult aan deze oudsten der Judeeërs bij de bouw van dit huis Gods: uit de koninklijke

3 Ook waren er, die zeiden: Onze velden, onze wijngaarden en onze huizen hebben wij moeten verpanden om in de honger koren te hebben.

4 Dan waren er, die zeiden: Wij hebben geld voor de belasting van de koning geleend op onze velden en wijngaarden.

inkomsten, uit de schatting van het gebied over de Rivier, zal nauwkeurig en zonder uitstel uitbetaling aan die mannen worden gedaan. (Ea 6:8)

Ook doen wij u aangaande al de priesters, Levieten, zangers, poortwachters, tempelhorigen en dienaren van dit huis van God weten, dat het niet geoorloofd is hun belasting, cijns of tol op te leggen. (Ea 7:24)

Het betalen van belasting aan een vreemde heerser moest het volk doen beseffen dat dit het gevolg was van hun ontrouw. Het feit dat daarvoor geld moest worden geleend, maakte hen in dubbel opzicht tot slaven. Zij waren knechten van de koning van Perzië en nu ook van de man van wie zij geld hadden geleend.

Als leden van de gemeente zijn wij vreemdelingen en bijwoners op aarde. We worden eraan herinnerd aan overheden en machten onderdanig te zijn (Ti 3:1; Rm 13:1). In die positie krijgen we te horen: “*Geeft aan allen wat hun toekomt: belasting aan wie belasting*” (Rm 13:7). Maar het is niet Gods bedoeling dat wij ons afhankelijk maken van anderen in het voldoen van onze verplichtingen. Als we dat wel doen, zullen we onze geestelijke vrijheid verliezen en onszelf verkopen aan mensen van wie we uitredding verwachten.

De in de vorige verzen geschilderde ellende voerde tot een nog grotere ellende. In 4:14 had Nehemia het volk nog met aanmoedigende taal toegesproken om tegenover de vijand te strijden voor de vrijheid van “*uw zonen en uw dochters*”. Nu blijkt dat als het ware achter zijn rug om diezelfde zonen en dochters tot slaven worden gemaakt door hun eigen vlees en bloed! De mensen met schulden zagen geen andere uitweg. En de bloedzuigers toonden hun volledige ongevoeligheid door dit extreme middel tot vereffening van de schuld gewoon te accepteren. Wie bevangen is door geldzucht, verliest elk gevoel van medemenselijkheid en deinst voor niets terug (1Tm 6:9,10).

Maar wie rijk willen worden, vallen in verzoeking en in een strik en in vele onverstandige en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang. Want de geldzucht is een wortel van alle kwaad. Door daarnaar te streven zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord. (1Tm 6:9,10)

De wantoestanden van de vorige verzen werden gevonden onder het volk van God, tussen leden van hetzelfde volk. Ze klagen hun nood bij Nehemia. Het zou toch niet zo mogen zijn dat het ene lid over het andere lid heerst en het misbruikt. Maar er zijn altijd lieden die uit de nood van anderen een slaatje proberen te slaan. Zij gebruiken de ellende van anderen om er zelf beter van worden. Voor zulke lieden betekent het niets dat de ander van hetzelfde vlees en bloed is, dus familie.

De gedupeerden staan machteloos. Ze bevinden zich in een positie die het hun onmogelijk maakt iets te doen om zichzelf uit deze situatie te redden. Toch is er een uitweg. Die is: eerlijk de situatie onder ogen zien, zeggen hoe het komt en dat bij de juiste persoon brengen.

In de gemeente komt het ook voor dat leden erop uit zijn zichzelf te bevoordelen en als gevolg daarvan elkaar benadelen. Zichzelf bevoordelen kan materieel, maar ook geestelijk zijn. Iemand die uit is op erkenning en eer, zoekt ook zijn eigen voordeel. Dit moest niet zo zijn. Maar ons hart is niet beter dan dat van de Israëliet van vroeger. De bedeling mag veranderd zijn, de mens van nature is niet veranderd. Tegen elkaar liegen en elkaar bestelen komt voor, zelfs in de gemeente tot wie over de grootste zegeningen wordt gesproken (Ef 4:25-28).

Herinner hen eraan, aan overheden en machten onderdanig te zijn, ... (Ti 3:1)

Elke ziel zij aan de over haar gestelde overheden onderdanig; want er is geen overheid dan door God, en die er zijn, zijn door God ingesteld. (Rm 13:1)

5 Nu dan, wij zijn van hetzelfde vlees en bloed als onze broeders, onze zonen zijn even goed als de hunne en zie, wij moeten onze zonen en onze dochters tot slaven laten worden, en sommige van onze dochters zijn reeds tot slavinnen vernederd, zonder dat wij er iets tegen vermogen; en anderen hebben onze velden en wijngaarden in bezit.

Legt daarom de leugen af en spreekt de waarheid, ieder met zijn naaste, want wij zijn leden van elkaar. Wordt toornig, en zondigt niet; laat de zon over uw toorn niet ondergaan; en geeft de duivel geen plaats. Laat hij die een dief was, niet meer stelen, maar veel eer arbeiden en met zijn eigen handen het goede werken, opdat hij kan meedelen aan hem die gebrek heeft. (Ef 4:25-28)

Nehemia werd “zeer toornig”. Vanwege het grote sociale onrecht onstak hij in een rechtvaardige toorn (Ef 4:26). Hij zag het gevaar dat de nood onder het volk een scheuring zou veroorzaken en dat zou het werk grote schade toebrengen. De roep vanuit de nood, door God gehoord, bracht Nehemia tot handelen namens God.

Nehemia ging niet af op geruchten. Hij ging ook niet alleen op het geroep af. Het geroep kan een emotionele uiting zijn als gevolg van ervaren onrecht. Maar ervaren onrecht hoeft nog geen feitelijk onrecht te zijn. De feiten waren echter niet te loochenen.

Wij kunnen ons boos maken over dingen die anderen ons vertellen aangaande onrecht dat men meent te zijn aangedaan. Toch is het goed om, voordat we ons oordeel vellen, ons door de feiten te laten overtuigen en niet alleen door het verhaal. Wij zijn geneigd het verhaal te geloven als het ons wordt verteld door iemand die we volledig vertrouwen. Maar we mogen ons alleen laten leiden in onze beoordeling en in een eventueel daarop volgend handelen, als we de feiten kennen.

Als Nehemia het geroep en de feiten heeft gehoord, laat hij alles bezinken. Hij gaat niet direct tot handelen over en gaat ook niet te rade bij vlees en bloed (Gl 1:16b). Nog een les die we moeten leren. Ook als we de feiten kennen, waardoor we verplicht worden te handelen, moet ons handelen passen bij wat we over het onrecht weten. We moeten ons niet tot een partijdig handelen laten verleiden. Partijdig kan zijn ten gunste van de benadeelde omdat we sympathie voor hem hebben, of met een zwaarder oordeel komen dan recht is omdat we de dader minachten.

Daarom moeten we leren van Nehemia die het zegt: “Nadat ik alles goed had overwogen” en daarna pas handelen. ‘Overwegen’ maakt dat we meester worden over onze gevoelens en ons niet daardoor op sleeptouw laten nemen en zo tot een overhaast en verkeerd handelen komen. Dit ‘overwegen’ kan ook vertaald worden met ‘meester worden over zijn gevoelens’.

Er was bij Nehemia geen aanzien van de persoon. Het maakte hem niet uit of hij met vijanden van Gods volk te doen had, of met gewone leden van het volk of met de aanzienlijken van het volk. Zijn verwijt is stevig. Hij beschuldigt de edelen en leiders ervan dat zij woeker nemen en wel van hun volksgenoten. Hij praat niet over armen of ondergeschikten, maar over volksgenoten. Daarmee legt hij er de nadruk op dat zij aan broeders onrecht doen (1Ko 6:8). Dat is een extra kwalijke zaak.

Nehemia laat de bouw even rusten om deze situatie het hoofd te bieden. Hij ziet dat de klacht terecht is en belegt een grote vergadering tegen de edelen en leiders. Zonder enige angst voor deze voorname lieden stelt hij de misstanden die zij hebben veroorzaakt tegenover het verzamelde volk aan de kaak. Hij spreekt hen aan op de buitensporige rente die zij vroegen. Het vragen van rente was al verboden, laat staan woekerrente (Ex 22:25; Lv 25:35-38; Dt 23:19,20). Geld mocht bij armoede wel worden geleend (Dt 15:7,8).

Indien gij aan mijn volk, aan de arme bij u, geld leent, zult gij u niet als een schuldeiser jegens hem gedragen: gij zult hem geen rente opleggen.
(Ex 22:25)

6 En ik werd zeer toornig, toen ik hun geroep en deze feiten gehoord had: ...

Wordt toornig, en zondigt niet; laat de zonde over uw toorn niet ondergaan; ... (Ef 4:26)

7 nadat ik alles goed had overwogen, verweet ik de edelen en de leiders: Gij neemt woeker, ieder van zijn volksgenoot. Ook belegde ik tegen hen een grote vergadering ...

Maar toen het God, die mij vanaf de schoot van mijn moeder afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagde zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de volken verkondigde, ging ik terstond niet te rade met vlees en bloed, en ging ook niet op naar Jeruzalem, tot hen die voor mij apostelen waren; maar ik ging weg naar Arabië en keerde weer terug naar Damaskus. (Gl 1:15-17)

Maar u doet onrecht en doet te kort en dat aan broeders! Weet u niet, dat onrechtvaardigen Gods koninkrijk niet zullen beërven?
(1Ko 6:8,9)

Wanneer uw broeder verarmt en zich bij u niet meer staande kan houden, dan zult gij hem – vreemdeling en bijwoner – ondersteunen, opdat hij bij u in het leven blijve.

Gij zult geen rente of winst van hem nemen, maar gij zult voor uw God vrezen, opdat uw broeder bij u in het leven blijve. Gij zult hem uw geld niet op rente geven noch uw voedsel tegen winst. Ik ben de HERE, uw God, die u uit het land Egypte heb geleid, om u het land Kanaän te geven, opdat Ik u tot een God zou zijn. (Lv 25:35-38)

Gij zult van uw broeder geen rente nemen noch van geld noch van levensmiddelen noch van iets, dat men tegen rente lenen kan. Van de buitenlander moogt gij rente nemen, maar van uw broeder zult gij geen rente nemen – opdat de HERE, uw God, u zegene in alles wat gij onderneemt in het land, dat gij in bezit gaat nemen. (Dt 23:19,20)

Wanneer er onder u een arme mocht zijn, een van uw broeders, in een van uw woonplaatsen, in het land, dat de HERE, uw God, u geven zal, dan zult gij uw hart niet verstokken noch uw hand gesloten houden voor uw arme broeder, maar gij zult uw hand wijd voor hem openen en hem met mildheid lenen, voldoende voor wat hem ontbreekt. (Dt 15:7,8)

Nehemia wist hoe hij moest optreden tegen de vijanden van buitenaf. Hij wist ook wat hij moest doen met de wantoestanden die intern heersten. In beide gevallen trad hij met grote beslistheid op. Nehemia was een man die een antwoord had op de dreigende teloorgang van het werk waartoe hij geroepen was. Dat bevestigt zijn roeping door God. Elk werk waartoe de Heer roept, zal worden aangevallen. De werker die door de Heer geroepen is, mag erop vertrouwen dat de Heer dan ook wijsheid en duidelijkheid zal geven hoe op elke aanval gereageerd moet worden.

Nehemia getuigt tegenover de grote vergadering hoe zijn handelwijze en die van zijn broeders in ballingschap was geweest. Zij hadden hun broeders losgekocht (Lv 25:47-55) voor zover ze daartoe in staat waren geweest.

Wanneer het vermogen van een vreemdeling of bijwoner bij u toeneemt, en uw broeder bij hem verarmt en zich aan die vreemdeling of bijwoner bij u, of aan iemand die uit een geslacht van vreemdelingen afkomstig is, verkoopt, dan zal hij, nadat hij zich verkocht heeft, recht van lossing hebben: een van zijn broeders mag hem loskopen; of zijn oom of de zoon van zijn oom mag hem loskopen, of zijn naastbestaande uit zijn geslacht mag hem loskopen, of, als zijn vermogen toereikend wordt, mag hij zich zelf loskopen. Dan zal hij samen met zijn koper een berekening maken van het jaar af, dat hij zich aan hem verkocht, tot het jubeljaar, en de prijs van zijn verkoop zal zich richten naar het aantal jaren; op de wijze van een dagloner zal hij bij hem zijn. Indien het nog vele jaren zijn, zal hij dienovereenkomstig zijn losgeld terugbetalen van het geld, waarvoor hij was gekocht. Indien er weinige jaren overblijven tot het jubeljaar, dan zal hij met hem een berekening maken; overeenkomstig die jaren zal hij zijn losgeld terugbetalen. Zo zal hij als een dagloner van jaar tot jaar bij hem zijn; deze zal bij u niet met hardheid over hem heersen. Maar indien hij op deze wijze niet gelost wordt, dan komt hij in het jubeljaar vrij, hij met zijn kinderen. Want de Israëlieten zijn Mij tot knechten: mijn knechten zijn zij, die Ik uit het land Egypte heb geleid; Ik ben de HERE, uw God. (Lv 25:47-55)

Hoe groot is het kwaad dat juist in het land met het oog waarop de Joden waren losgekocht, zij weer werden verkocht en hun vrijheid kwijtraakten. En dat niet door vijanden, maar door eigen vlees en bloed!

Het ‘zijn op heilige grond’ betekent geen bewaring voor de meest onheilige handelwijze. Zij die de juiste positie hadden ingenomen, handelden verderfelijker dan zij die zich nog in den vreemde bevonden. De Joden in Jeruzalem waren in de betere ‘kerkelijke’ toestand, terwijl hun broeders die nog in Babylon waren in een zuiverder morele toestand waren. In het innemen van de juiste gemeentelijke positie ligt geen enkele zekerheid

... en 8 zeide tot hen: Wij hebben onze broeders, de Joden, die aan de heidenen verkocht waren, losgekocht, voor zover wij konden; maar gij gaat uw broeders verkopen en zij verkopen zich aan ons! En zij zwegen en vonden geen antwoord.

11 Geeft hun vandaag nog hun velden, hun wijngaarden, hun olijfbomen en hun huizen terug, en de rente van het geld, ook het koren, de most en de olie, die gij hun te leen gegeven hebt.

Nehemia kon wijzen op zijn eigen voorbeeld. Dat gaf hem het morele gezag en verleende kracht aan zijn woorden. Paulus kon op zijn eigen voorbeeld wijzen als een ondersteuning van wat hij anderen voorhield (Hd 20:34; Fp 3:17; 1Th 1:5,6).

U weet zelf, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen die bij mij waren, hebben voorzien. (Hd 20:34)

Weest samen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen die zo wandelen als u ons tot voorbeeld hebt. (Fp 3:17)

Want ons evangelie kwam tot u niet alleen in woord, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in zeer volle zekerheid; u weet immers hoe wij onder u geweest zijn ter wille van u. En u bent navolgers geworden van ons en van de Heer, nadat u het woord aangenomen hebt onder veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest, ... (1Th 1:5,6)

Het volk kon hier niets op zeggen. Dat wijst op erkenning. Zolang er tegenwerpingen zijn, is het niet mogelijk het kwaad te corrigeren. Maar als Gods gedachten worden doorgegeven en het volk luistert en buigt zich voor de vermaning, zoekt het geen uitvluchten. Nehemia betoont zich hier een “*wijs vermaner bij een luisteren oor*” (Sp 25:12).

Als er gebogen wordt voor het woord van God is de weg naar zegen geopend.

Maar het blijft niet alleen bij beschuldiging. Nehemia houdt ook de oplossing aan allen voor. De eerste voorwaarde is te “*wandelen in de vreze voor onze God*”. Als een mens ertoe komt Hem te vertrouwen, Hem te gehoorzamen en te dienen, worden alle misstanden uit de weg geruimd. Dan heeft ook de vijand niets meer om over te honen. Nu hoefde de vijand niets te doen. Hij kon zich zelfs vermaken bij wat zich onder het volk van God afspeelde. Dat wilde Nehemia met alle kracht ongedaan maken. Het was een wangetuigenis tegenover de wereld.

Dat zijn wij als christenen ook, als wij onze hulpbehoevende medebroeder of medezuster aan ons onderwerpen. We kunnen dit doen door hen onbarmhartig de wet op te leggen en leefregels voor te houden. Maar in plaats van hen aan ons te verplichten, worden we ertoe geroepen hen te dienen door de liefde (Gl 5:13). In plaats van hen lasten op te leggen, worden we ertoe geroepen de lasten van de ander te dragen (Gl 6:2).

Nadat hij zo het kwaad openlijk had benoemd en een eerste aanwijzing had gegeven voor de weg naar herstel, gaat Nehemia persoonlijk als eerste schulden kwijtschelden. Hij zal ook geld te leen hebben gegeven, wat was toegestaan. Maar om anderen over de streep te trekken, geeft hij nu het voorbeeld door zijn recht op terugbetaling van het geleende geld vrijwillig op te geven. Wat is deze man opnieuw onbaatzuchtig om de eenheid van zijn volk te bewaren!

Nehemia spreekt ook uit naam van “*mijn broeders en mijn dienaren*”. Hij had mensen om zich heen die net zo handelden als hijzelf. De onbaatzuchtigheid van Nehemia heeft een goede uitwerking op het gezelschap dat hij direct om zich heen heeft. Goed voorbeeld doet goed volgen.

Met het herstel van het kwaad moest niet worden gewacht. Er moest direct mee aan de gang worden gegaan. Wie het menselijk hart kent, weet dat in geval van overtuiging de daad direct moet volgen. Het gevaar is namelijk aanwezig dat met het verstrijken van de tijd een overtuiging aan kracht verliest en men er niet meer toe komt naar die overtuiging te handelen. Er zijn zaken die geen uitstel dulden.

Een wijs vermaner bij een luisterend oor, is een gouden ring en een fijn gouden sie-raad. (Sp 25:12)

9 Toen zeide ik: Wat gij doet, is niet goed. Zult gij niet wandelen in de vreze voor onze God om de hoon van de heidenen, onze vijanden, te ontgaan?

Want u bent geroepen om vrij te zijn, broeders; gebruikt echter de vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkaar door de liefde. (Gl 5:13)

Draagt elkaars lasten, en zo zult u de wet van Christus vervullen. (Gl 6:2)

10 Ook ik, mijn broeders en mijn dienaren hebben hun geld en koren te leen gegeven; wij willen deze schuld kwijtschelden.

Nehemia vult ook in waar het om gaat. Hij helpt bij het ‘belijden’. Niemand mag zich verstoppen achter een niet precies weten waar het om gaat. Als het gaat om eigen falen zijn we erg vergeetachtig. Om iets goed te maken waarbij ook nog een vergoeding hoort, is veel overtuigingskracht nodig. Gods Geest heeft veel werk aan ons te doen.

De overtreders reageren op Nehemia’s boeteprediking door te zeggen dat ze zullen doen, zoals Nehemia heeft gezegd. Ze zullen alles teruggeven. Ze zeggen er zelfs bij dat ze niets van de schuld zullen opeisen. Nehemia wil nog meer zekerheid dat ze zullen doen wat ze beloven. Hij laat het hen zweren in tegenwoordigheid van priesters die hij voor deze gelegenheid laat roepen. Priesters geven, als vertegenwoordigers van God, de noodzakelijke plechtigheid aan deze gebeurtenis. Het moet de overtreders er zich van bewust maken dat zij hun eed zweren voor het aangezicht van God.

Zo staande voor Gods aangezicht stelt Nehemia de ernstige gevolgen voor in geval van ongehoorzaamheid. Het uitschudden van de boezem van zijn kleed, die tevens als tas dienst deed, heeft dezelfde betekenis als het afschudden van het stof van de voeten (Mt 10:14; Hd 13:51; 18:6). De spreker die dit gebaar maakt, symboliseert daarmee de afwijzing van het gesprokene door hen die hebben gehoord en dat hij wat hemzelf betreft vrij is van de gevolgen die dat voor hen heeft.

En als iemand u niet ontvangt en niet naar uw woorden luistert, gaat naar buiten, uit dat huis of die stad, en schudt het stof van uw voeten af. (Mt 10:14)

Zij schudden echter het stof van hun voeten af tegen hen en kwamen in Iconium. (Hd 13:51)

Toen zij echter weerstonden en lasterden, schudde hij zijn kleren af en zei tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; van nu af zal ik naar de volken gaan. (Hd 18:6)

De Heer zegende de aanpak van Nehemia. Hij had klare taal gesproken. Daaraan is behoefte in een tijd van wollig, diplomatiek taalgebruik. Het volk van God verdient een heldere boodschap. Het moet Nehemia goed hebben gedaan dat allen ermee instemmen, niet door applaus of andere enthousiaste uitingen. Dat zou ongepast zijn bij de ernst van de zaak. De instemming wordt gegeven in het uiten van een eenstemmig hoorbaar “Amen”.

Vervolgens wordt de HERE geprezen.

Tenslotte handelt het volk naar de gemaakte afspraak. Dat is beter dan hun voorouders deden. Die lieten eerst wel hun slaven vrij, maar maakten ze later toch weer tot slaven (Jr 34:10,11,18).

Toen hadden alle vorsten en het gehele volk, die de verbintenis hadden aangegaan, erin toegestemd, dat zij ieder zijn slaaf of slavinvrij zouden laten gaan, om hen niet langer in slavernij te houden; zij hadden erin toegestemd en hadden hen laten gaan. Maar later waren zij erop teruggekomen en hadden zij de slaven en slavinnen die zij vrij hadden laten gaan, teruggehaald en hen als slaven en slavinnen aan zich ondergeschikt gemaakt. (Jr 34:10,11)

Ik zal de mannen die mijn verbond hebben overtreden, die de bepalingen van de verbintenis welke zij voor mijn aangezicht gesloten hadden, niet hebben gestand gedaan, maken als het kalf dat zij in tweeën deelden en tussen welks stukken zij doorgingen, ... (Jr 34:18)

Een dergelijke handelwijze lijkt op die van Farao die eerst de Israëlieten liet gaan, maar ze daarna alsnog najaagde om hen opnieuw tot slaven te maken. Een dergelijke handelwijze roept Gods oordeel af.

12 En zij zeiden: Wij zullen ze teruggeven en van hen niets vorderen, wij zullen zó doen als gij zegt. Toen liet ik hen zweren, nadat ik de priesters geroepen had, dat zij dienovereenkomstig zouden doen.

13 Ook schudde ik de boezem van mijn kleed uit en zeide: Zó zal God iedere man die dit woord niet gestand doet, uitschudden uit zijn huis en uit zijn bezit en zó zal hij uitgeschud en leeg zijn. En de gehele gemeente zeide: Amen, en zij loofden de HERE. Het gehele volk deed volgens deze afspraak.

Landvoogd of stadhouder was in die tijd het hoogste ambt dat in de Joodse natie te bekleden was. Nehemia diende van 444 v.Chr. tot 432 v.Chr. als landvoogd van Juda. Nehemia ziet af van wat op zichzelf geoorloofd zou zijn. Als landvoogd had hij het recht om voedsel van het volk te eisen. In plaats echter van voedsel te eisen, deelde hij voedsel uit. Hij maakt zich één met zijn noodlijdende volk. Hij toonde daarmee praktische genade die de wet te boven gaat.

Dergelijk handelen is het gevolg van de vrees van God (vers 15). Het is de vrucht die een rechtvaardige en heilige wandel siert. Het heeft niets te maken met het edelmoedig handelen dat ook weldoeners in de wereld soms kenmerkt. Hiermee is hij een beeld van de Heer Jezus die als de Heer en de Meester ook was als Degene die diende (Jh 13:14; Lk 22:24-27).

En er ontstond ook strijd onder hen, wie van hen wel de grootste mocht zijn. Hij echter zei tot hen: De koningen van de volken heersen over hen, en zij die gezag over hen voeren, worden weldoeners genoemd. U echter niet aldus, maar laat de grootste onder u als de jongste zijn, en de voorganger als een die dient. Want wie is groter, hij die aanligt of hij die dient? Niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Degene die dient. (Lk 22:24-27)

Het gedrag van Nehemia was heel anders dan dat van de leiders van het volk. Hij had kunnen denken, wat veel gebeurt: iedereen doet het, waarom ik dan niet? Maar hij had het brood van een landvoogd niet gegeten, omdat de vrees voor God hem leidde. Hij ging niet onderhandelen over de moeilijkheden, of zaken organiseren, maar hij voerde een levenswandel die boven elke verdenking stond.

Nehemia gaf zijn persoonlijke rechten als landvoogd prijs om eenvoudig en volledig de knecht van God en zijn volk te zijn. Zo gaf ook Paulus persoonlijke rechten ten opzichte van de Korinthiërs prijs om God en zijn gemeente te dienen (1Ko 9:11-13; zie ook 2Th 3:8).

Als wij voor u het geestelijke hebben gezaaid, is het iets groots, als wij het stoffelijke van u zullen maaien? Als anderen dit recht op u bezitten, wij niet nog meer? Maar wij hebben dit recht niet gebruikt, maar verdragen alles, opdat wij voor het evangelie van Christus geen enkele belemmering vormen. Weet u niet, dat zij die het heilige bedienen, van de offers in de tempel eten; dat zij die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? (1Ko 9:11-13)

Want u weet zelf hoe men ons moet navolgen omdat wij ons onder u niet ongeregeld gedragen hebben; wij hebben bij niemand brood voor niets gegeten, maar met arbeid en moeite werkten wij nacht en dag om niemand van u een last op te leggen. (1Th 3:7,8)

Zijn voorbeeld en dat van Nehemia is waard nagevolgd te worden. Zij waren “voorbeelden voor de kudde” (1Pt 5:1-3). Zo’n gedrag geeft moreel overwicht, waardoor vermaningen resultaat hebben.

Hij somt op wat vroegere landvoogden allemaal van het volk hadden geëist. Zij zochten meer hun eigen welzijn dan het welzijn van het volk.

14 Ook hebben van de dag af, dat koning Arthahsasta mij aanstelde tot landvoogd over het land Juda, van zijn twintigste tot zijn tweeëndertigste regeringsjaar, twaalf jaar lang, noch ik, noch mijn broeders het brood van een landvoogd gegeten.

Als dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten heb gewassen, dan behoort ook u elkaars voeten te wassen; want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook u doet zoals Ik u heb gedaan. (Jh 13:14)

De oudsten onder u vermaan ik dus, de mede-oudste en getuige van het lijden van Christus en ook de deelgenoot van de heerlijkheid die geopenbaard zal worden; hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, niet gedwongen maar vrijwillig, in overeenstemming met God, ook niet om schandelijke winst, maar bereidwillig; ook niet als heersers over de erfgoederen, maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden. (1Pt 5:1-3)

15 De vroegere landvoogden daarentegen, die vóór mij geweest waren, legden het volk zware lasten op en vorderden van hen brood en wijn, bovendien veertig sikkels zilver. Zelfs hun knechten gedroegen zich als heer en meester over het volk. Doch ik heb zo niet gedaan uit vrees voor God.

Ook in de gemeente komt het voor dat familie van hen die een vooraanstaande plaats in de gemeente hebben, zich om die reden een vooraanstaande plaats aanmatigen. Door een bepaalde vleselijke verbintenis meent men recht te hebben op geestelijk voordeel en eist men dit ook op. Bekwaamheid en gaven worden door God verleend en zijn niet overdraagbaar of opeisbaar omdat een bekende of familie-lid die bezit. Zelfs Samuël handelde daarin niet juist (1Sm 8:1-5).

Toen Samuël oud geworden was, stelde hij zijn zonen aan tot richters over Israël. De naam van zijn eerstgeboren zoon was Joël, die van de tweede Abia; zij waren richters te Berseba. Maar zijn zonen wandelden niet in zijn wegen; zij waren op winstbejag uit, namen geschenken aan en bogen het recht. Daarom kwamen alle oudsten van Israël bijeen; zij gingen naar Samuël in Rama en zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden en uw zonen wandelen niet in uw wegen; stel nu een koning over ons aan om ons te richten, als bij alle andere volken. (1Sm 8:1-5)

Veel innerlijke onvrede en twisten komen voort uit een verkeerde levenswandel, meer dan door aanvallen van buitenaf. Het “*ik heb zo niet gedaan uit vrees voor God*” geeft aanwijzingen hoe we dit gevaar kunnen bestrijden.

In de eerste plaats niet meedoen in het aanpassen aan de tijd waarin we leven, niet de massa navolgen. Het is zo gemakkelijk te doen wat anderen doen. Soms doen we mee, omdat we laf zijn, soms omdat we stiekem de wens hebben om ook zo te zijn als anderen.

In de tweede plaats het wezen van de wereld mijden. Veel christenen waken ervoor dat de wereld zal merken hoezeer ze ervan verschillen. Ze zijn er niet op uit om de indruk te wekken dat ze zich in het praktisch leven van anderen onderscheiden. Wat vroeger een schande was, vindt iedereen nu normaal (bijv. seks voor het huwelijk). Maar voor de christen moet dat een schande blijven: ik heb zo niet gedaan. Misschien hebben we onbewust de maatstaf voor ons eigen zedelijk gedrag en denken verlaagd. Hoe hebben wij ons de laatste jaren of maanden tegenover het andere geslacht gedragen? Hebben wij in ons leven vóór het huwelijk dingen toegelaten die niet hadden mogen gebeuren en waarover we ons nu moeten schamen?

Waar Nehemia dingen uit vrees voor God niet deed, zo moet liefde tot de Heer Jezus ons handelen en gedrag bepalen. Maar Nehemia deed niet alleen dingen niet, hij was ook positief bezig aan de bouw van de muur.

Op geen enkele manier wilde hij zijn positie van landvoogd gebruiken om zichzelf te verrijken. In plaats daarvan werkte hij met het volk mee. Hij gaf zichzelf aan het werk en zocht geen aards bezit. Hij was in Jeruzalem om zijn volk te helpen, niet om het uit te buiten. Zijn dienaars waren van dezelfde geest beziel.

Was Nehemia zo welgesteld? Kreeg hij nog steeds zijn mogelijk riant salaris van de koning (geen onbetaald, maar betaald verlot)? Het staat er niet. Daarom is het goed erop te vertrouwen dat God hem voorzorg van wat hij nodig had om al die mensen van eten en drinken te voorzien. Hij betaalde alles liever uit eigen zak dan het volk een last op te leggen.

Nehemia had elke dag een groot gezelschap te eten. Maar er was elke dag genoeg. Zo mogen ook wij weten dat de Heer voor elke dag genoeg geeft. Daarnaast was er elke tien dagen wijn in allerlei soorten

16 Ook het werk aan deze muur nam ik zelf ter hand, zonder enig veld in eigendom te verwerven; en al mijn knechten waren daar bij het werk bijeen.

17 De Joden nu en de leiders, honderd vijftig man, en zij die tot ons van de volken rondom ons gekomen waren, aten aan mijn tafel. 18 Wat op één dag bereid werd: één rund, zes uitgelezen stuks kleinvee, en gevogelte, kwam op mijn kosten, en alle tien dagen allerlei wijn in overvloed. En met dat al heb ik het brood van een landvoogd niet gevorderd, omdat de dienst zwaar op dit volk drukt.

en dat in overvloed. Dat wijst op de overvloedige vreugde die verbonden is aan een leven in afhankelijkheid van de Heer.

Nehemia bidt niet uit ingenomenheid met zichzelf. Hij is geen geestelijke verwant van de farizeeër die zijn eigen daden bij God aanpreeft (Lk 18:11,12).

De farizeeër ging daar staan en bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U, dat ik niet ben zoals de overige mensen: rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of ook als deze tollenaar. Ik vast tweemaal in de week, ik geef tienden van al mijn inkomsten. (Lk 18:11,12)

Nehemia dankt niet, hij bidt, niet een hoogmoedig, maar een ootmoedig gebed. Hij is bezig met Gods werk en beseft heel goed dat God door hem werkt. Het goede dat hij mocht doen, is daarom het goede dat God heeft gedaan. Maar er moet nog zoveel meer gebeuren. Hij vraagt God hem te gedenken, omdat het gaat om het welzijn, het goede voor Gods volk.

Nehemia kon zo bidden omdat zijn leven in overeenstemming was met de inhoud van zijn gebed. Hij bad het gebed van een rechtvaardige (Jk 5:16b).

19 Gedenk mij, mijn God, ten goede alwat ik aan dit volk gedaan heb.

Een krachtig gebed van een rechtvaardige vermag veel. (Jk 5:16b)

Hoofdstuk 5 was een soort tussenzin. Daarin zagen we Nehemia bezig met de onlusten onder het volk. In die tijd hoorden we niets van de vijand. Als er onrust is onder Gods volk, hoeft de vijand zich niet in te spannen. Maar Nehemia heeft de onrust overwonnen en gaat nu weer verder met de bouw. Dan laat ook de vijand weer van zich horen. Nehemia zelf is het doelwit van hun vijandschap. Ze weten: als hij wordt uitgeschakeld, is het met het werk gedaan.

De openlijke tegenstand was overwonnen (*hoofdstuk 4*). Ook de binnenlandse onlusten waren overwonnen. Nu probeert de duivel het via list. De tegenstand neemt toe naarmate de muur zijn voltooiing nadert. De vijand balt al zijn kracht en listen samen om de afronding te verhinderen. Verschillende pogingen worden gedaan om de herbouw van de muur te stoppen. Maar alle listen werden doorzien, omdat ze zich eenvoudig hechtten aan het woord van God. De bouw van de muur werd voltooid (*vers 15*). Er was geen bres meer overgebleven, er was geen verborgen weg meer om de stad stiekem binnen te komen.

Wij leven in de eindtijd. De strijd zit er haast op. Satan doet al het mogelijke ons onderuit te halen en Gods plan te verijdelen.

De eerste list is die van het beleggen van een conferentie, zeg maar een vredesconferentie. Het gesprek met elkaar moet een compromis opleveren. Maar Nehemia loopt niet in de val. Zou het niet op zijn minst beleefd zijn geweest te luisteren naar wat ze te zeggen hadden? Nee. Hij had niets met de vijanden te doen. Wat zij te zeggen hebben, kan nooit een bijdrage aan het werk zijn. De vijand begrijpt niets van de motieven waardoor een man van geloof zich laat leiden en wordt zelf geleid door volkomen tegengestelde motieven.

Na het belachelijk maken van het werk in het begin, verandert de vijand zijn tactiek en probeert Nehemia naar zijn niveau naar beneden te halen: het dal. Het is wat we vandaag kunnen horen als mensen zeggen: doe niet zo fanatiek; sluit je bij ons aan. De vijand doet alsof er een gemeenschappelijk belang is. Als Nehemia op het voorstel zou ingaan, zou hij er blijk van geven dit met de vijand eens te zijn.

Waar satan ons niet tot een morele val kan verleiden, slaagt hij er soms wel in dat we ons openstellen voor zijn adviezen. Dan gaan we de dingen bekijken met zijn ogen. Als hij ons zo ver heeft, zullen we het werk van God als een nutteloos werk gaan zien, in elk geval niet als een exclusief werk. Er zijn nog zoveel andere interessante dingen. Neem vooral geen afscheid van je wereldse vrienden. Ga met hen mee naar bioscoop en café. Overdrijf de zaak van God niet, anders word je nog gek en eindig je in godsdienstige waanzin. De valstrik is de maatstaf van ons leven af te meten aan de wereld. Door vriendschap met de wereld lopen we in die valstrik.

De Heer Jezus liet Zich ook niet afbrengen van het grote werk waarvoor Hij gekomen was om dat te verrichten. En Hij volbracht het: Het is volbracht!

I Toen Sanballat, Tobia, de Arabier Gesem, en de rest van onze vijanden vernamen, dat ik de muur herbouwd had en dat daarin geen bres meer was overgebleven, hoewel ik tot die tijd nog geen deuren in de poorten aangebracht had, ...

De muur nu was voltooid op de vijftiende Elul, in tweeënvijftig dagen. (Nh 6:15)

..., 2 zonden Sanballat en Gesem tot mij de boodschap: Kom, laten wij samenkomen te Kefirim in het dal van Ono. Maar zij waren van plan, mij kwaad te doen.

Het antwoord van Nehemia is duidelijk. Hij laat weten dat hij “niet zal kunnen afkomen” (SV). Daarin ligt de betekenis dat door naar hen toe te gaan, hij een weg omlaag zou gaan. Dat is hier niet een beeld van zelfvernederig, maar het verlaten van de weg die de Heer wil dat we gaan (vgl. Jn 1:3 SV; Lk 10:30).

Maar Jona maakte zich op om te vluchten naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN; en hij kwam af te Jafo, en vond een schip, gaande naar Tarsis, en hij gaf de vracht daarvan, en ging er in neer, om met hen te gaan naar Tarsis, van het aangezicht des HEEREN. (Jn 1:3 SV)

Jezus hernam en zei: Een mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in handen van rovers, die hem zowel uitkleedden als slagen gaven, en weggingen, terwijl zij hem half dood lieten liggen. (Lk 10:30)

Het dal van Ono wordt in hoofdstuk 11:35 “het Handwerkersdal” genoemd. De plaats waar God woont en waar Hij aanbeden wil worden, kan niet zonder schade worden ingeruild tegen welke vorm van kunstig bedachte werken van de mens dan ook. God wenst dat wij Hem dienen op zijn niveau en niet op het niveau van een door de mens gevormde godsdienst.

Nehemia zegt niet dat hij de muur aan het herbouwen is, maar dat hij “ bezig is met een groot werk”. Hij geeft daarmee aan dat het een belangrijk werk is. Wie van God een groot werk te doen heeft gekregen, moet zich niet naar beneden laten trekken, naar het niveau van werelds denken en handelen. Zich oriënteren op wat ongelovigen te zeggen hebben over iets dat we voor de Heer doen, zou oponthoud en schade voor Gods werk betekenen.

De vijand ziet in de dienst van God een enorme bedreiging voor zijn eigen gevormde godsdienst. Het verschaft hem welvaart. Het invoeren van de ware dienst aan God houdt een bedreiging van die welvaart in. In geestelijk opzicht zagen de farizeeën die bedreiging in de Heer Jezus. Zij zagen hoe hun gezag over het volk afbrokkelde (Jh 11:48; 12:19). In materieel opzicht zagen de makers van afgodsbeelden in Efeze die bedreiging in de prediking van de apostel Paulus (Hd 19:23-41).

Omstreeks die tijd nu ontstond er een niet geringe opschudding over de Weg. Want iemand genaamd Demétrius, een zilversmid die zilveren tempels van Artemis maakte, bracht de kunstenaars niet weinig winst aan. En hij riep hen bijeen alsook de werklieden in dat bedrijf en zei: Mannen, u weet dat wij aan onze winst onze welvaart danken; en u ziet en hoort, dat deze Paulus een aanzienlijke menigte, niet alleen van Efeze maar bijna van heel Asia, heeft overreed en afkerig gemaakt door te zeggen dat goden die met handen worden gemaakt, geen goden zijn. Nu is er niet alleen gevaar voor ons dat deze bedrijfstak in een kwade reuk komt, maar ook dat de tempel van de grote godin Artemis als niets wordt geteld en dat ook haar majesteit zal ten onder gaan, die door heel Asia en het aardrijk wordt vereerd. Toen zij nu dit hoorden en met toorn werden vervuld, schreeuwden zij aldus: Groot is de Artemis van de Efeziërs! En de stad raakte vol van de verwarring en zij stormden eendrachtig naar het theater en sleurden Gajus en Aristarchus, Macedoniërs, reisgenoten van Paulus mee. Toen nu Paulus zich onder het volk wilde begeven, lieten de discipelen het hem niet toe. En ook sommigen van de oversten van Asia, die zijn vrienden waren, zonden een boodschap naar hem en drongen erop aan zich niet in het theater te begeven. Sommigen dan schreeuwden dit, anderen dat, want de vergadering was in verwarring en de meesten wisten niet waarom zij waren samengekomen. Uit de menigte nu lichtte men Alexander in, die de Joden naar voren duwden. En Alexander wenkte met de hand en wilde zich voor het volk verdedigen. Toen zij echter merkten dat hij een Jood was, ging er een geroep op van allen en ongeveer twee uur lang schreeuwden zij: Groot is de Artemis van de Efeziërs! Nadat nu de stadsschrijver de menigte had gekalmeerd, zei hij; Mannen van Efeze, wie is er toch onder de mensen die niet weet dat de stad van de Efeziërs tempelbewaarster is van de grote Artemis en van het beeld dat uit de hemel is gevallen? Daar dan deze dingen niet tegen te

3 Toen zond ik tot hen boden met het antwoord: Ik ben bezig een groot werk te doen en kan niet komen. Waarom zou het werk stil liggen, doordat ik het verliet en tot u kwam?

Als wij Hem zo laten begaan, zullen allen in Hem geloven; en de Romeinen zullen komen en zowel onze plaats als ons volk wegnemen. (Jh 11:48)

De farizeeën dan zeiden tot elkaar: U ziet dat u niets vordert; zie, de hele wereld is Hem achterna gelopen. (Jh 12:19)

spreken zijn, moet u zich rustig houden en niets overijds doen. Want u hebt deze mannen hier gebracht, die geen tempelrovers zijn en geen lasteraars van onze godin. Als dan Demétrius en de kunstenaars met hem tegen iemand een zaak hebben, er worden rechtsdagen gehouden en er zijn proconsuls; laten zij elkaar aanklagen. Als u echter daarenboven nog iets verlangt, zal dat in de wettige vergadering worden beslist. Wij lopen immers gevaar van oproer te worden beschuldigd wegens vandaag, daar er geen aanleiding is waarover wij rekenschap zullen kunnen geven betreffende deze oploop. En met deze woorden ontbond hij de vergadering. (Hd 19:23-41)

Wie doordrongen is van het belang van de opdracht van God, mag zich niet laten ophouden (vgl. Lk 10:4b). Ook de Heer Jezus liet zich niet ophouden door verkeerde claims van zijn familie (Mk 3:31-35).

En zijn moeder en zijn broers kwamen, en terwijl zij buiten stonden, zonden zij iemand naar Hem toe om Hem te roepen. En een menigte zat om Hem heen. En zij zeiden tot Hem: Zie, uw moeder en uw broers en uw zusters daarbuiten zoeken u. En Hij antwoordde hun en zei: Wie is mijn moeder en mijn broeders? En terwijl Hij hen, die om Hem heen zaten, rondom aankeek, zei Hij: Zie, mijn moeder en mijn broeders! Want wie de wil van God doet, die is mijn broeder en zuster en moeder. (Mk 3:31-35)

Elk werk dat te maken heeft met de verdediging van de waarheid van Gods woord en het getuigenis voor Hem, is een groot werk. Van de verdediging daarvan mogen we ons onder geen beding laten afbrengen. De vijand heeft talloze middelen en onderneemt talloze pogingen om ons af te houden van het werk dat de Heer ons heeft opgedragen. We moeten erop letten dat we dat werk doen (Ko 4:17).

De vijand geeft blijk van opdringerigheid. Ook deze tactiek geeft hij niet zomaar prijs. De druk om te overleggen wordt opgevoerd. Overtuigd als hij is van de juiste benadering, houdt hij aan Nehemia uit te nodigen tot een onderhoud. Het moet hem daardoor duidelijk worden dat dit de enige kans is om het werk te kunnen voltooien. Ze weten dat herhaling van de boodschap uitholling van het verzet bij Nehemia kan bewerken, dat hij zal zwichten voor de druk en dat hij zal ingaan op hun voorstel tot overleg.

Velen zijn bezweken als er onophoudelijk druk op hen werd uitgeoefend. Kinderen die constant zeuren kunnen hun ouders daarmee zo onder druk zetten dat die uiteindelijk toegeven. In geloofsgemeenschappen worden veranderingen doorgevoerd na het voortdurend op de agenda plaatsen van steeds dezelfde onderwerpen. Het zijn de tactieken die de diplomatie in de wereld regeren, het lobbyen om een bepaald resultaat te bereiken of een bepaalde order of baan binnen te halen.

Het onder druk zetten is een beproefde methode van satan. Hij is al eerder succesvol gebleken. Zo is eens Simson bezweken voor de druk die op hem werd uitgeoefend om het geheim van zijn kracht prijs te geven (Ri 16:15-21).

Zij zeide tot hem: Hoe kunt gij zeggen: Ik heb u lief, terwijl uw hart mij niet toebehoort? Nu hebt gij mij reeds driemaal bedrogen en mij niet verteld, waardoor uw kracht zo groot is. En toen gebeurde het, nadat zij dag aan dag bij hem met haar vragen was blijven aandringen en aanhouden, dat hij ongeduldig werd tot stervens toe, zijn gehele hart voor haar blootlegde en haar zeide: Geen scheermes is ooit op mijn hoofd gekomen, want van de moederschoot af ben ik een nazireeër Gods. Indien ik geschoren werd, zou mijn kracht van mij wijken, en ik zou machteloos wezen en gelijk aan ieder ander mens. Toen Delila zag, dat hij zijn gehele hart voor haar blootgelegd had, liet zij de stadsvorsten der Filistijnen roepen, en zeide: Ditmaal moet gij komen, want hij heeft mij zijn gehele hart blootgelegd. En de stadsvorsten der Filistijnen kwamen bij haar en brachten het geld mee. Daarop liet zij hem op haar knieën inslapen, riep iemand en liet de zeven vlechten van zijn hoofd afscheren. Zo begon zij hem in bedwang te krijgen, want zijn

Draagt geen beurs, geen reiszak, geen sandalen, en groet niemand onderweg. (Lk 10:4)

En zegt aan Archippus: Let erop, dat u de bediening die u in de Heer hebt ontvangen, ook vervult. (Ko 4:17)

4 Zij zonden viermaal zulk een boodschap tot mij, en ik gaf hun steeds op dezelfde wijze antwoord.

kracht week van hem. En zij riep: De Filistijnen over u, Simson! Toen ontwaakte hij uit zijn slaap en dacht: evenals de vorige keren zal ik vrijkomen en mij losrukken; maar hij wist niet, dat de HERE van hem geweken was. De Filistijnen grepen hem, staken hem de ogen uit, voerden hem naar Gaza en boeiden hem met twee koperen ketenen. En hij moest in de gevangenis de molen draaien. Maar van het ogenblik af, dat zijn hoofdhaar afgeschoren was, begon het weer aan te groeien. (Ri 16:15-21)

Maar wat in de wereld en bij de ontrouwe gelovige succesvol is gebleken, is bij de man van geloof tevergeefs geprobeerd. Nehemia is consequent in zijn antwoord. Hij blijft bij zijn standpunt. Zonder zijn geduld te verliezen reageert hij steeds op dezelfde wijze.

In nauwe aansluiting op de vorige methode hanteert de vijand een nieuw middel: een open brief. Dit middel is een poging tot intimidatie. Het is volgens de visie van de vijand nu noodzakelijk om te overleggen, omdat er beschuldigingen zijn geuit aan het adres van Nehemia. Ze doen zich voor als zijn beschermers, als mensen die hem willen helpen de beschuldigingen te ontkrachten. Daarover moeten ze toch eens met elkaar in gesprek gaan. Als dit geen reden is om eens te praten, dan weten zij het ook niet meer!

Als de wereld de toegewijde christen niet tot een compromis kan bewegen, zal hij een kwaad gerucht over hem gaan verspreiden en hem valse motieven gaan toedichten.

In de brief wordt de verdachtmaking geuit dat Nehemia de muur alleen maar bouwt om in opstand te kunnen komen tegen het heersende gezag en dan zelf koning te worden. Als dit bekend wordt, zo is de ondertoon, zal alle vertrouwen in hem verloren gaan. En laat Nehemia wel weten dat dit gerucht algemeen verspreid is ("onder de volken") en dat er ook getuigen zijn ("Gasmu"). Hij moet zich nu wel gedwongen voelen om met zijn vijanden contact op te nemen voor overleg hoe dit kwaad is in te dammen.

Deze list van de vijand bevat de verzonnen beschuldiging dat Nehemia trots zou handelen en uit zou zijn op eigen voordeel. Hij zou zichzelf als koning opwerpen. Iets wat Abimélech en Absalom hebben gedaan (Ri 9:1-6; 2Sm 15:10).

Abimélech nu, de zoon van Jerubbaäl, begaf zich naar Sichem naar de broeders zijner moeder en hij zeide tot hen en tot het gehele geslacht van de familie zijner moeder: Spreekt toch ten aanhoren van al de burgers van Sichem: wat is voor u het beste, dat zeventig mannen over u heersen, al de zonen van Jerubbaäl, of dat één man over u heerst? En bedenkt, dat ik uw eigen vlees en bloed ben. Toen zeiden de broeders zijner moeder dit alles over hem ten aanhoren van al de burgers van Sichem, en dezen kozen partij voor Abimélech, want zij zeiden: Hij is onze broeder. Daarop gaven zij hem zeventig zilverstukken uit de tempel van Baäl-Berith, en Abimélech huurde daarmee lichtzinnige en vermetele mannen, die hem volgden; en gekomen in het huis van zijn vader te Ofra, doodde hij zijn broeders, de zonen van Jerubbaäl, zeventig man, op één steen. Maar Jotam, de jongste zoon van Jerubbaäl, bleef gespaard, want hij had zich verborgen. Toen verzamelden zich al de burgers van Sichem en geheel Beth-Millo, gingen heen en riepen Abimélech tot koning uit bij de terebint van het gedenkteken te Sichem. (Ri 9:1-6)

Deze zonen van Godvrezende vaders hebben zich het koningschap aangematigd en hebben verderf over het volk gebracht.

De brief spreekt over een bepaalde tactiek die Nehemia zou volgen om zichzelf als koning aan het volk te presenteren. Hij zou daartoe profeten hebben aangesteld. Dat zou aan het door hem begeerde koningschap de schijn geven dat het om een door God gewilde zaak ging.

5 Toen zond Sanballat op dezelfde wijze voor de vijfde maal zijn knecht tot mij met een open brief in zijn hand.

6 Daarin stond geschreven: Onder de volken gaat een gerucht en Gasmu bevestigt het, dat gij en de Joden van plan zijt in opstand te komen; daarom zijt gij bezig de muur te herbouwen, en gij wilt volgens dat zeggen hun koning worden.

7 Zelfs hebt gij profeten aangesteld, om over u in Jeruzalem uit te roepen: Er is een koning in Juda! Nu dan, dergelijke dingen zullen de koning ter ore komen; kom dan nu, laten wij samen beraadslagen.

De verbeelding van de vijand gaat ver. Maar hij weet hoe hij moet inspelen op de gevoelens van mensen om van hen gedaan te krijgen wat hij wil. Zelf blijken ze bekend te zijn met het inzetten van (valse) profeten die hun zaak moeten dienen (*vers 14*).

Maar ook de open brief heeft geen effect. Nehemia wijst de beschuldigingen waarop in de brief wordt gezinspeeld van de hand, zonder erover in discussie te gaan en neemt zijn toevlucht tot God. Heerszuchtig gedrag is vreemd aan de ware leider onder Gods volk. Dat de ware dienstknecht van de Heer wordt beschuldigd van heerszucht, zegt dan ook meer van de beschuldigers dan van de beschuldigde.

Uit de reactie van Nehemia zien we een bevestiging van wat we al van hem weten: dat zulk gedrag verre van hem is. Hij bestrijdt de beschuldiging niet, verdedigt zich niet, maar ontkent resoluut. Zijn geweten was vrij. Zijn antwoord is even eenvoudig als radicaal. Er klinkt geen enkele aarzeling in door. Zulke duidelijkheid heeft het volk van God vandaag ook nodig. Met voorstellen van een vijand moet je niet blijven schipperen om te zoeken naar iets waarin je met elkaar overeenstemt. Helder en krachtig wordt de afstand tussen de tegenover elkaar staande belangen gehandhaafd.

Nehemia reageert hier naar het voorbeeld van de Heer Jezus. Hoe zijn er ook over Hem valse geruchten verspreid. Maar Hij gaf alles over aan Hem die rechtvaardig oordeelt (*1Pt 2:23b*).

Vrees voor mensen verlamt het handelen. Dat had de vijand goed gezien. Maar Nehemia doorziet de bedoeling van de vijand en loopt niet in die valstrik. In plaats van zichzelf te gaan verdedigen, neemt hij zijn toevlucht tot God. De vijand was erop uit de handen krachteloos te maken, zodat ze het werk zouden nalaten. Nehemia bidt of de **HERE** zijn handen wil sterken. Hij spreekt vrijmoedig, met vertrouwen, tot Hem die hij kent als Degene bij wie hij terecht kan. Hij bidt recht uit zijn hart, zonder omwegen en omhaal van woorden, kort en daardoor veelzeggend.

Het is het gebed van de afhankelijke knecht, die weet dat hij zelf geen kracht heeft. Hij weet dat zijn handen alleen krachtig zijn als ze worden gesterkt door de “*de handen van de Machtige Jakobs*” (*Gn 49:24*). Hoeveel zijn handen ook al tot stand hebben gebracht, hoeveel ze ook nog tot stand moeten brengen, nooit zal er iets toegeschreven kunnen worden aan zijn eigen kracht. Alle eer voor welk werk van het geloof dan ook komt toe aan God.

Listen door mensen van buiten het volk zijn bij voorbaat verdacht, zo moet de vijand na alle vergeefse pogingen hebben bedacht. Dan moeten we het bij de volgende list maar eens proberen door middel van een volksgenoot van Nehemia die zich als vriend voordoeft. Hij moet Nehemia zover krijgen dat hij iets doet wat tegen de wet van God ingaat: de tempel binnengaan.

Maar hoe zouden ze Nehemia zover kunnen krijgen? Ze zullen hem ernaar toe lokken onder het voorwendsel hem te willen beschermen tegen de boze plannen van de vijand. Wie zou zich lenen om dit verhaal aan Nehemia te verkopen met een redelijke kans van slagen? Ze vinden in de profeet Semaja iemand die aan hun profielschets voldoet.

Gedenk, mijn God, Tobia en Sanballat ieder naar dit zijn werk en ook de profetes Noadja en de overige profeten, die getracht hebben mij bevreesd te maken. (Ne 6:14)

8 Doch ik zond hem het antwoord: Er is van zulke dingen, als gij noemt, niets geschied, maar gij verzint ze zelf.

Hij 'die geen zonde heeft gedaan en geen bedrog werd in zijn mond gevonden', die als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, als Hij leed, niet dreigde, maar Zich overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt; ... (1Pt 2:22,23)

9 Want zij allen trachtten ons bevreesd te maken, daar zij dachten: Hun handen zullen dan het werk nalaten, zodat het niet gedaan wordt. – Nu dan, sterk mijn handen!

Een jonge vruchtboom is Jozef, een jonge vruchtboom aan een bron; zijn takken stijgen boven de muur uit; de boogschutters hebben hem getergd, beschoten en vijandig bejegend, maar zijn boog bleef stevig en zijn sterke handen bleven lenig, door de handen van de Machtige Jakobs, daar de Steenrots Israëls zijn herder is; ... (Gn 49:22-24)

10 Toen ik in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabeël, gekomen was, – deze nu was verhinderd – zeide hij: Wij moeten samen naar het huis Gods gaan, binnen de tempel, en dan de deuren van de tempel sluiten, want zij komen om u te doden, ja vannacht nog komen zij om u te doden.

Semaja lijkt in Jeruzalem te wonen. Zijn vader en grootvader worden genoemd. Hij lijkt zich in zijn huis te hebben opgesloten, waardoor hij verhinderd was om zelf naar Nehemia te gaan. Zou hij hiermee de indruk hebben willen versterken dat hij zelf ook bang was voor de vijand om daardoor zijn verhaal geloofwaardiger te maken? In elk geval komt Nehemia bij hem, mogelijk omdat Semaja hem heeft laten roepen.

In zijn verhaal verbindt hij zijn eigen lot aan dat van Nehemia. Alles heeft de schijn dat er echte zorg om Nehemia is. Een volksgenoot, een profeet, uit een gekende familie, die zelf ook van de vijand te lijden lijkt te hebben, die in zorg is over het lot van Nehemia, iemand die blijkbaar door Nehemia werd vertrouwd, doet een voorstel dat buitengewoon eerlijk en aanvaardbaar lijkt.

Onder een vrome dekmantel probeert de vijand Nehemia tot een handeling te brengen die in strijd is met Gods woord. De wolf komt in schaapskleren, de satan als een engel van het licht. De man die op Nehemia afkomt, doet zich als profeet voor. Hij voorspelt wat Nehemia te wachten staat. Hij biedt hem ook een uitweg, zodat hij het gevaar kan ontlopen. Hij speelt in op de angst die er bij Nehemia zou kunnen zijn voor zijn leven.

Het lijkt allemaal op vriendschap, maar het is verraad. Nehemia onderkent dat Semaja niet door de Heer, maar door de tegenstander wordt gebruikt, dat hij zich zelfs had laten omkopen om dit te doen.

Het antwoord van Nehemia is weer duidelijk. Als hij spreekt over “een man als ik” geeft hij daarmee uitdrukking aan het besef van zijn verantwoordelijke positie. Hij kan het eenvoudig niet maken het werk dat hij aan het doen is in de steek te laten. Hij weet zich door God tot dit werk geroepen.

Voor zijn weigering om te komen geeft hij twee redenen. In de eerste plaats laat hij zich niet bang maken. Nooit zal hij uit vrees zijn post verlaten en op de vlucht gaan (Ps 11:1). Als hij dat zou doen, zou hij een bijzonder slecht voorbeeld geven. Met de moed van het geloof en het vertrouwen op God weerstaat hij de vijand.

In de tweede plaats weet hij dat de plaats die hij als toevluchtsoord aangeboden krijgt, voor hem verboden terrein is. Dat was alleen aan de priesters toegestaan (Nm 3:10; 18:7). Daarheen gaan zou het eind van zijn leven en dus van zijn werk betekenen.

Maar aan Aäron en zijn zonen zult gij opdragen hun priesterambt waar te nemen; doch de onbevoegde, die nadert, zal ter dood gebracht worden. (Nm 3:10)

...; maar gij en uw zonen met u zult uw priesterambt vervullen in alles wat bij het altaar behoort en bij hetgeen achter het voorhangsel is, en daarbij dienst doen; als een dienst, die een geschenk is, geef Ik u uw priesterambt; maar de onbevoegde, die nadert, zal ter dood gebracht worden. (Nm 18:7)

Het is altijd van belang om de motieven goed te voorzien van elk voorstel dat gedaan wordt om ons, al is het slechts voor even, af te houden van het werk voor de Heer. Als ons wordt verzocht om te vluchten, moeten we nagaan van wie dit verzoek komt. Komt het van de vijand, dan zullen we merken dat hij een beroep doet op onze angst voor ons eigen hachje. De beslissing moet dan zijn dat we blijven. Het kan ook zijn dat de Heer Jezus dit tegen ons zegt. Dat zullen we merken aan de gedachte die dan bij ons opkomt dat een vlucht het werk van God zal bevorderen (Mt 10:23).

11 Maar ik zeide: Zou een man als ik vluchten? Hoe kan iemand als ik de tempel binnengaan en in leven blijven? Ik ga niet!

Bij de HERE schuil ik.

Hoe durft gij dan tot mij zeggen:

Vliedt naar uw gebergte als vogels? (Ps 11:1)

Wanneer zij u nu in deze stad vervolgen, vlucht in de andere; want voorwaar, Ik zeg u: u zult met de steden van Israël geenszins zijn klaargekomen voordat de Zoon des mensen komt. (Mt 10:23)

De vijand zal zich ook altijd openbaren door de veiligheid die hij biedt. Die veiligheid zal altijd verbonden zijn aan een plaats die Gods belangen schaadt en die de belangen van de vijand in de kaart spelen. Nehemia geloofde Semaja niet op zijn blauwe ogen. Hij beproefde de geesten of zij uit God zijn (1Jh 4:1). God had hem de opdracht gegeven de muur te herbouwen. Zou God hem nu de opdracht geven te vluchten? De enige toets is wat God zegt. De toets van Gods woord maakt duidelijk dat hij niet te maken heeft met een profeet die namens God spreekt.

Hij wordt verzocht een handeling te verrichten die in strijd is met Gods woord. Daardoor wordt Semaja ontmaskerd als een valse profeet (Dt 13:5). Hij was als een Bileam ingehuurd om iemand van Gods volk kwaad aan te doen door hem te verleiden tot een zondige daad. Semaja was een omkoopbare en dus onwaarachtige profeet. Geld bepaalde de boodschap die hij bracht. Geld maakte hem blind voor het recht van God. De geschiedenis van koning Uzzia laat zien hoe God denkt over het onbevoegd ingaan van de tempel (2Kr 26:16-20).

Maar toen hij machtig geworden was, werd zijn hart zo hoogmoedig, dat hij zeer snood handelde en ontrouw werd jegens de HERE, zijn God, door de tempel des HEREN binnen te gaan om op het reukofferaltaar reukwerk te ontsteken. Maar de priester Azarja ging hem achterna en met hem tachtig priesters des HEREN, flinke mannen, en zij stelden zich tegenover koning Uzzia en zeiden tot hem: U komt het niet toe, Uzzia, reukwerk te ontsteken voor de HERE, maar de priesters, de zonen van Aäron, die geheiligd zijn om reukwerk te ontsteken. Ga uit het heiligdom, want gij zijt ontrouw en het zal u niet tot eer gerekend worden door de HERE God. Toen werd Uzzia toornig; het wierookvat om reukwerk te ontsteken was in zijn hand. En terwijl hij tegen de priesters toornde, brak de melaatsheid uit aan zijn voorhoofd ten aanschouwen van de priesters, in het huis des HEREN bij het reukofferaltaar. De hogepriester Azarja en al de priesters keerden zich naar hem toe en zie, hij was melaats aan het voorhoofd; toen dreven zij hem haastig vandaar weg, en ook hij zelf haastte zich naar buiten te gaan, want de HERE had hem geslagen. (2Kr 26:16-20)

Angst is nooit een goede raadgever. “Vrees voor mensen spant een strik, maar wie op de HERE vertrouwt, is onaantastbaar” (Sp 29:25). De Heer Jezus liet Zich ook niet door bangheid tot een verkeerd handelen brengen (Lk 13:31,32; vgl. Jh 11:9-11). Geen mens kan Gods werk doen, als hij zich laat leiden door wat anderen zeggen.

Op dezelfde dag kwamen er enige farizeeën, die tot Hem zeiden: Vertrek en ga weg van hier, want Herodes wil U doden. En Hij zei tot hen: Gaat heen en zegt tot die vos: Zie, Ik drijf demonen uit en volbreng genezingen, vandaag en morgen, en op de derde dag kom Ik aan het einde. (Lk 13:31,32)

Jezus antwoordde: Zijn er niet twaalf uren in de dag? Als iemand overdag wandelt, struikelt hij niet, omdat hij het licht van deze wereld ziet; maar als iemand 's nachts wandelt, struikelt hij, omdat het licht niet in hem is. Dit sprak Hij en daarna zei Hij tot hen: Onze vriend Lazarus slaapt, maar Ik ga heen om hem uit de slaap te wekken. (Jh 11:9-11)

Het uit de weg gaan van vervolging, de weigering het kruis te verdragen, komt vaak voort uit de angst voor wat ‘anderen wel zullen zeggen’ als we een bepaald werk willen doen. Angst of bangheid wordt als eerste kenmerk genoemd van mensen die eeuwig in de hel zullen zijn (Op 21:8). Angst houdt mensen af van het nemen van belangrijke beslissingen.

12 Want ik merkte duidelijk, dat God hem niet gezonden had, maar hij had die profetie over mij gesproken, omdat Tobia en Sanballat hem omgekocht hadden.

Geliefden, geloof niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn, want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. (1Jh 4:1)

Die profeet of dromer zal ter dood gebracht worden, omdat hij afval gepredikt heeft van de HERE, uw God, die u uit het land Egypte geleid en uit het diensthuis verlost heeft – om u af te trekken van de weg, die de HERE, uw God, u geboden heeft te gaan. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen. (Dt 13:5)

13 Daartoe was hij omgekocht, dat ik bevreesd zou worden en, door iets dergelijks te doen, zou zondigen; dan zou het hun stof gegeven hebben tot een kwaad gerucht teneinde een smaad op mij te werpen.

Maar voor de bangen, ongelovigen, verfoeilijken, moordenaars, hoereerders, tovenaars, afgodendienaars en alle leugenaars hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt; dit is de tweede dood. (Op 21:8)

Tegenstand van hen die belijden in naam van God te handelen is veel erger dan van verklaarde tegenstanders van God. Het is een extra verzoeking te merken dat zij die de plaats innemen namens God te spreken, heulen met de tegenstanders van de waarheid.

Ook hier onderneemt Nehemia geen actie maar neemt in deze zaak weer zijn toevlucht tot God (vgl. 2Tm 4:14; Jd :9). Er zijn veel vormen van boosheid die niet openlijk kunnen worden bestreden, zonder daarbij zichzelf of anderen schade te berokkenen. Veel boze arbeiders in de gemeente van God moeten met rust worden gelaten. Als men hen zou bestrijden, zou dat meer de zaak van de vijand dan de zaak van God dienen. Maar onze hulpbron is altijd om over hen tot God te roepen.

Weer krijgen we hier een kijkje in het gebedsleven van deze man Gods. Evenals na het afslaan van de aanval van de vijand van buitenaf (vers 9), bidt Nehemia ook hier na het afslaan van de aanval door valse profeten. Hij noemt de vijanden voor God bij name. Hij brengt ook voor Gods aandacht waaruit het kwaad bestaat dat ze hem wilden aandoen.

De profetes Noadja wordt alleen hier genoemd. In het *Oude Testament* worden nog vier vrouwen 'profetes' genoemd:

1 Mirjam (Ex 15:20);

Toen nam Mirjam, de profetes, de zuster van Aäron, de tamboerijn in haar hand, en alle vrouwen gingen achter haar aan met tamboerijnen en in reidansen.

1 Debora (Ri 4:4);

De profetes Debora, de vrouw van Lappidoth, richtte destijds Israëel; zij was gewoon zitting te houden onder de Deborapalm tussen Rama en Beth-El op het gebergte van Efraïm, en de Israëlieten kwamen bij haar voor een rechterlijke uitspraak. (Ri 4:4,5)

1 Hulda (2Kn 22:14);

En de priester Hilka en Ahikam, Achbor, Safan en Asaja gingen naar de profetes Hulda, de vrouw van de klederbewaarder Sallum, de zoon van Tikva, de zoon van Harhas. Zij nu woonde te Jeruzalem in het nieuwe gedeelte. En zij spraken met haar. (2Kn 22:14)

1 de vrouw van Jesaja (Js 8:3).

En ik was tot de profetes genaderd, en zij was zwanger geworden en baarde een zoon. En de HERE zeide tot mij: Noem hem: Maher-Schalal Chas-Baz, want voordat de jongen zal kunnen roepen: Mijn vader en mijn moeder, zal men de rijkdom van Damascus en de buit van Samaria vóór de koning van Assur dragen. (Js 8:3)

Ondanks alle tegenstand en dat in vele vormen wordt de muur voltooid. Dit was een overwinning op de vijand, behaald door de hulp van God. De vijand had Jeruzalem en Juda afgeschreven. Maar God niet. En als Hij aan iets begint, maakt Hij het ook af. Maar we zien in de voorgaande verzen ook de waakzaamheid van Nehemia en zijn toewijding aan het werk.

Het feit dat door een zo zwak volk, tegenover een zo machtige vijand de muur werd voltooid, was een getuigenis tegenover de volken. Die werden erdoor bevreesd en erkenden in het werk de hulp van God. Daardoor kwam het werk tot een goed eind. Als een werk niet zijn oorsprong heeft in Gods hart, komt het niet tot een goed einde. Dan baten alle inspanningen niets.

Wij zijn hier niet om onze programma's voor gemeentebouw uit te voeren. Het gaat om Gods programma. De last van Gods hart zien we in de Heer Jezus, die de menigten ziet als schapen die geen herder

– 14 Gedenk, mijn God, Tobia en Sanballat ieder naar dit zijn werk en ook de profetes Noadja en de overige profeten, die getracht hebben mij bevreesd te maken. –

Alexander de kopersmid heeft mij veel kwaad berokkend; de Heer zal hem vergelden naar zijn werken. (2Tm 4:14)

De aartsengel Michaël echter durfde, toen hij met de duivel redeneerde en redetwistte over het lichaam van Mozes, geen oordeel van lastering tegen hem uitbrengen, maar zei: Moge de Heer u bestraffen! (Jd :9)

Want zij allen trachtten ons bevreesd te maken, daar zij dachten: Hun handen zullen dan het werk nalaten, zodat het niet gedaan wordt. (Ne 6:9)

15 De muur nu was voltooid op de vijftiengste Elul, in tweeënvijftig dagen.

16 Toen al onze vijanden dat gehoord hadden, werden al de volken rondom ons bevreesd en zeer terneergeslagen, en erkenden, dat dit werk met de hulp van onze God gedaan was.

hebben. Als die last ook op ons hart komt, kunnen we een werk beginnen, want dan vloeit het voort uit Gods hart.

God heeft geen belangstelling voor onze pogingen om een sociaal leefbaar klimaat te scheppen. Dat heeft Hij ook niet voor onze wensen om een nieuwe orde voor wereldvrede te vestigen. Zijn programma sluit aan op wat Hij op de pinksterdag begon. Daar begon een nieuwe orde in de kracht van de Heilige Geest waarmee Hij aan het werk is gegaan en waar ieder die zich door zijn Geest wil laten leiden bij ingezet kan worden. De enige hoop voor alle kwaad is een strijdende gemeente die zich volledig aan de wil van God heeft overgegeven.

Onder de medewerkers van Nehemia waren er die correspondeerden met de vijand. Zij schreven brieven en wisselden van gedachten met de vijand. Tobia was in tweeërlei opzicht met Gods volk verbonden, in beide gevallen door een huwelijksverbinding. Hij was zelf getrouwd met een dochter van Sechanja; zijn schoonvader was dus een Jood. En zijn zoon was getrouwd met de dochter van Mesullam; zijn schoondochter was dus ook een Joodse. [Mesullam zijn we al bij de herbouw van de muur tegengekomen (3:4, 30).]

Daarnaast was bezig met het herstellingswerk Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Hakkoz. Daarnaast was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, de zoon van Mesezabeël. Daarnaast was bezig Zadok, de zoon van Baäna. (Ne 3:4)

Verderop herstelden Hananja, de zoon van Selemja, en Hanun, de zesde zoon van Zalaf, een volgend stuk. Verderop was bezig Mesullam, de zoon van Berechja, tegenover zijn kamer. (Ne 3:30)

Hierdoor had hij veel familie in Gods volk en via hen kon hij zijn invloed op het volk uitoefenen.

Gemengde huwelijken zijn tegen Gods wil (2Ko 6:14-18).

Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? en welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden? Want wij zijn de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft; 'Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn'. Daarom, 'gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige'. (2Ko 6:14-18)

Waar deze gevonden worden, wordt de gelovige bijna altijd meegesleept de wereld in. In heel wat gemeenten zijn er vrouwen die compromissen aangaan uit vrees voor hun man. Ook angst voor wat de kinderen of de familie zal zeggen, houdt velen af van het werk van God. Op dit gebied moet veel strijd geleverd worden.

Nog een list was het goed spreken van de vijand door de eigen volksgenoten van Nehemia. Hij was dan wel een tegenstander van de bouw van de muur, maar verder was hij toch wel heel aardig. Ze brachten ook de woorden van Nehemia aan de vijand over, waarmee ze hem in een kwaad daglicht bij de vijand plaatsten.

Door verbinding met de vijand verdwijnt het onderscheidingsvermogen. De vijand wordt dan als vriendelijk en meelevend voorgesteld. Zulke zienswijzen hebben het doel om de opvatting bij te stellen van mensen die de vijand altijd maar als vijand blijven zien. De vijand heeft toch ook zoveel goede dingen. Daar moeten we toch ook oog voor hebben.

17 Ook richtten in die dagen de edelen van Juda vele brieven aan Tobia en ook kwamen er van Tobia tot hen, 18 want velen in Juda waren eedgenoten van hem, omdat hij een schoonzoon was van Sechanja, de zoon van Arag, en zijn zoon Johanan de dochter van Mesullam, de zoon van Berechja, getrouwd had.

19 Ook vertelden zij goede dingen van hem in mijn tegenwoordigheid en brachten mijn woorden aan hem over. Tobia zond brieven om mij bevreesd te maken.

Terwijl zij de vijand tegenover Nehemia prezen, spraken ze tot de vijand over Nehemia als een man van alleen maar woorden. Toch schiet de vijand niets op met al zijn pogingen om het werk te verhinderen. Hierin ligt een bemoediging voor ieder die voor de Heer bezig is. Als er in het werk op de Heer wordt vertrouwd, zal elke aanval van de vijand op niets uitlopen. Nehemia overwon omdat hij God kende en Hem overal bij betrok.

Na de tegenstand in het vorige hoofdstuk geeft dit hoofdstuk een verademing. We zien hier mensen die in plaats van te verhinderen dat de muur gebouwd wordt, gewillig helpen bij het afronden van de bouw van de muur.

De muur is klaar, maar de waakzaamheid mag niet verslappen. Het gaat erom na alles volbracht te hebben ook stand te houden (Ef 6:13). Als de grootste inspanning geleverd is, is het gevaar het grootst dat het alsnog mis gaat. Dat ondervond ook Jozua na de verwoesting van Jericho. De macht van de vijand wordt dan onderschat.

De muur is klaar, maar het werk niet. Zorgeloosheid is een valstrik waar Nehemia niet inloopt. Hij onderschat de macht van de vijand niet. Maar zijn kennis van de vijand brengt hem er ook niet toe de muur hermetisch af te sluiten. Hij plaatst er deuren in, openingen waardoor men de stad in en uit kan gaan. De stad van God is een stad die gekenmerkt wordt door vrijheid. Dat wil niet zeggen dat vrijheid geen grenzen kent. Echte vrijheid wordt altijd alleen genoten als men de grenzen kent die daarbij horen.

Dat er deuren zijn, wil niet zeggen dat zomaar iedereen in en uit kan lopen. Doen alsof er geen kwaad de stad kan binnenkomen, is voorbijgaan aan het bestaan van het kwaad. Zorgeloosheid is geen bewijs van vroomheid maar van domheid. Nehemia stelt daarom in de eerste plaats poortwachters aan. Zij hebben de taak erop toe te zien dat alleen die mensen de stad binnenkomen, die er ook horen.

In geestelijke zin stellen poortwachters gelovigen voor die in de gemeente als speciale taak hebben erop toe te zien dat alleen die personen als leden van de gemeente worden ontvangen die dat ook werkelijk zijn en zich ook als zodanig gedragen. Zij zullen het gesprek aangaan met personen die de plaatselijke gemeente bezoeken. Op die manier zullen ze kunnen 'proeven' wat die personen beweegt om te komen.

In de nieuwtestamentische gemeente worden 'poortwachters' niet aangesteld. We herkennen hen in broeders die deze taak voor de Heer willen verrichten en daartoe ook de bekwaamheid van Hem hebben gekregen. Een 'profielchets' vinden we in *1 Timotheüs 3:1-7*. Daar wordt gesproken over 'opzieners', wat een ander woord is voor 'oudsten'.

Het woord is betrouwbaar: als iemand streeft naar het opzienerschap, be-geert hij een goed werk. De opziener dan moet onberispelijk zijn, man van een vrouw, nuchter, ingetogen, waardig, gastvrij, geschikt om te leren, geen drinker, geen vechter, maar inschikkelijk, niet twistziek, niet geldzuchtig, iemand die zijn eigen huis goed bestuurt, zijn kinderen in onderdanigheid houdt met alle eerbaarheid, -maar als iemand zijn eigen huis niet weet te besturen, hoe zal hij zorg dragen voor de gemeente van God? - geen pas-bekeerde, opdat hij niet, hoogmoedig geworden, in hetzelfde oordeel als de duivel valt. En hij moet ook een goed getuigenis hebben van hen die buiten zijn, opdat hij niet in opspraak komt en in de strik van de duivel valt. (1Tm 3:1-7)

Neemt daarom de hele wapenrusting van God op, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden. (Ef 6:13)

1 Toen dan de muur herbouwd was, bracht ik de deuren aan, en werden de poortwachters, de zangers en de Levieten aangesteld.

Zie *Handelingen 20* waar in *vers 17* sprake is van ‘oudsten’, terwijl in *vers 28* dezelfde groep personen wordt aangesproken met ‘opzieners’ (vgl. *Tt 1:5* en *7*).

Hij nu zond van Miléte een boodschap naar Efeze en riep de oudsten van de gemeente bij zich. (Hd 20:17)

Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opzieners heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, ... (Hd 20:28)

Om deze reden heb ik je op Kreta gelaten, opdat je het ontbrekende in orde brengt en in elke stad oudsten aanstelt, zoals ik je opgedragen heb. (Tt 1:5)

Vervolgens is er sprake van dat Nehemia zangers aanstelt. Zangers geven de Heer wat Hem toekomt. De geest van lofprijzing is de geest van kracht. Een gemeente die zich verheugt, is er één waar God vrij kan werken en die een kanaal van zegen zal worden voor anderen.

Wat in Israël een speciale groep is, is in het christendom iedere christen (*Ef 5:19,20; Ko 3:16*).

..., en spreekt tot elkaar in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, zingend en jubelend in uw hart tot de Heer, en dankt te allen tijde voor alles de God en Vader in de naam van onze Heer Jezus Christus, ... (Ef 5:19,20)

Laat het woord van Christus rijkelijk in u wonen, terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en in de genade zingt in uw harten voor God. (Ko 3:16)

Er bestaat niet zoiets als een aanbiddingsleider of een aanbiddingsteam als een aparte persoon of groep binnen het geheel van de plaatselijke gemeente. De Heer Jezus leidt de aanbidding (*Hb 2:12*).

De zangers loven Hem om zijn goedheid en eren Hem om wie Hij is (*1 Kron. 9:33*). Dit is de prachtige taak die in de gemeente door alle verlostten kan worden verricht. Het is het werk van de hemel (*Op 5*), waarmee op aarde al een begin gemaakt mag worden (*Lk 24:52,53; 1Ko 14:26*). In praktisch opzicht kunnen gelovigen elkaar bemoedigen die taak ook echt te verrichten. De zangers worden genoemd na de poortwachters, want als die niet waakzaam zijn, komt gemakkelijk de zonde binnen en gaat de aanbidding verloren.

Dan zien we nog een derde groep: de Levieten. Hun taak was het helpen van de priesters en het onderwijzen van de wet aan het volk. Zij waren dienstverleners. Ook hier geldt dat wat in Israël een speciale groep betrof, in de gemeente elke gelovige betreft. Ieder heeft de verantwoordelijkheid met zijn of haar specifieke gave de ander te dienen. Daarvoor moet in de gemeente ruimte zijn (*Sp 18:16*). Als iemands dienst die ruimte niet krijgt, kan dat aan de toestand van de gemeente liggen of het optreden van een Diótfefes (*3Jh :9,10*). Het kan er ook aan liggen dat iemand zich een gave aanmatigt (*Sp 25:14*).

Elke dienst onder gelovigen behoort erop gericht te zijn dat we als gelovigen onze priesterdienst steeds meer zullen verrichten zoals God het heeft bedoeld. Het toenemen in kennis en inzicht in zijn gedachten over de Heer Jezus zal als uitwerking hebben dat we in onze aanbidding toenemen. We zullen dat vaker doen en met meer inzicht.

‘Ik zal uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal Ik U lofzingen’. (Hb 2:12)

En zij aanbaden Hem en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren voortdurend in de tempel en prezen en zegenen God. (Lk 24:52,53)

Hoe is het dan, broeders? Wanneer u samenkomt, heeft ieder een psalm, heeft een leer, heeft een openbaring, heeft een taal, heeft een uitlegging; laat alles gebeuren tot opbouw. (1Ko 14:26)

Iemands geschenk maakt ruimte voor hem en brengt hem in de tegenwoordigheid der groten. (Sp 18:16)

Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven; maar Diótfefes, die graag onder hen de eerste is, neemt ons niet aan. Daarom zal ik, als ik kom, in herinnering brengen zijn werken die hij doet, terwijl hij met boze woorden tegen ons zwetst; en hiermee niet tevreden neemt hijzelf de broeders niet aan en verhindert hen die het willen doen en werpt hen uit de gemeente. (3Jh :9,10)

Dampen en wind en toch geen regen, zo is iemand die ophef maakt van een waarde-loos geschenk. (Sp 25:14)

Nehemia weet maar al te goed dat, nu de muur klaar is, de vijand niet uitgeschakeld is. De vijand zal steeds nieuwe methoden zoeken om in de stad te komen en er verderf te stichten. Hier wordt de broer van Nehemia, Hanani, weer genoemd. We hebben hem ook al in *hoofdstuk 1:2* ontmoet. Mogelijk had Nehemia nog meer broers, maar met deze heeft hij een bijzondere band. Het is een groot goed om als broers niet alleen dezelfde ouders te hebben, maar ook hetzelfde doel: het dienen van God en de Heer Jezus. Er zijn meer broers in de Bijbel te vinden die samen door de Heer zijn gebruikt. Denk maar aan Mozes en Aäron, Simon (Petrus) en Andréas, Johannes en Jakobus.

Hanani had verteld over de situatie in en rond Jeruzalem. Dat zal niet alleen een feitelijk verslag zijn geweest, maar vooral ook een emotioneel verslag. Hij had daarin zijn trouw en liefde voor het land en de stad van God getoond. Aangedaan zal hij Nehemia er verslag van hebben gedaan. Ook is hij met Nehemia mee teruggegaan naar Jeruzalem. Hij heeft zich ingezet voor het herstel van de muur. Nu is het zover dat de muur hersteld is. Dan krijgt hij van zijn broer de zorg voor het op de juiste tijd openen van de poorten van Jeruzalem. Wie leed draagt, kan ook zorg dragen.

Nehemia heeft zijn broer niet aangesteld omdat het zijn broer was. Dat zou heel kwalijk geweest zijn. Dat zou als het ware de honing in het spijsoffer hebben betekend, wat verboden was (*Lv 2:11*). Toch moet verwantschap geen beletsel zijn als er duidelijk geestelijke kwaliteiten aanwezig zijn.

Hanani hoeft de opdracht niet alleen uit te voeren. Hij mag dit samen met Hananja doen. Van Hananja worden enkele bijzonder mooie kenmerken genoemd (*vgl. 1Tm 3:1v.*). Als “overste van de burcht” stond hij boven anderen. Maar hij misbruikte die belangrijke positie niet ten gunste van zichzelf. Hij stond namelijk niet alleen door zijn positie boven anderen. De Geest vermeldt van deze man ook dat hij “een betrouwbaar man en godvrezend boven velen was”. In Hananja treffen we een zeldzame combinatie aan van een hoge positie en hoge morele eigenschappen. Deze man leefde als het ware in het licht van de rechterstoel. Wat daar openbaar zou worden, was niet anders dan wat nu al van hem kon worden getuigd.

Met zo’n man te mogen samenwerken moet als een speciale gunst van God gezien worden. Die gunst viel Hanani ten deel. Paulus verheugde zich ook over een medewerker als Timotheüs (*Fp 2:19-21; vgl. Ex 18:21*)

Maar ik hoop in de Heer Jezus Timotheüs spoedig naar u toe te zenden, opdat ook ik welgemoed mag zijn als ik uw omstandigheden weet. Want ik heb niemand van gelijke gezindheid als hij, die zo trouw uw belangen zal behartigen, want allen zoeken hun eigen belang, niet dat van Jezus Christus. (Fp2:19-21)

Daarnaast moet gij onder het gehele volk omzien naar flinke, godvrezende, betrouwbare mannen, die winstbejag haten, en hen over hen aanstellen als oversten van duizend, oversten van honderd, oversten van vijftig en oversten van tien. (Ex 18:21)

Nehemia laat het niet aan de verbeelding van Hanani en Hananja over wanneer ze de poorten moeten openen. De poorten mogen niet eerder worden geopend dan wanneer “de zon heet wordt”, dat wil zeggen pas als het volop dag is. Elk spoortje duisternis moet zijn verdwenen en alles moet helder in het licht zijn geplaatst, voordat iemand de stad van God kan worden binnen gelaten.

2 Over Jeruzalem stelde ik aan mijn broeder Hanani en Hananja, de overste van de burcht, – want deze was een betrouwbaar man en godvrezend boven velen –

In de maand Kislew, in het twintigste jaar, toen ik in de burcht Susan was, kwam tot mij Hanani, één van mijn broeders, met enige mannen uit Juda. (Ne 1:2)

Geen spijsoffer, dat gij de HERE brengt, zal gezuurd bereid worden, want van zuurdeeg noch honig zult gij iets als een vuuroffer voor de HERE in rook doen opgaan. (Lv 2:11)

3 en ik zeide tot hen: De poorten van Jeruzalem mogen niet geopend worden, voordat de zon heet wordt; en, terwijl men op zijn post staat, moet men de deuren sluiten, en gij moet ze grendelen. En gij zult wachtposten opstellen van de inwoners van Jeruzalem, ieder op zijn post, ieder tegenover zijn huis.

Dat is een belangrijke aanwijzing voor het aanvaarden van iemand die deel wil uitmaken van een plaatselijke gemeente en dat tot uiting wil brengen door deel te nemen aan het avondmaal. We leven in een tijd van verwarring en onduidelijkheid over tal van zaken uit de Bijbel als gevolg van uitholling van de bijbelse waarheden. Voordat iemand kan worden aanvaard om deel uit te maken van de plaatselijke gemeente, moet helder zijn dat iemand voldoet aan de bijbelse uitgangspunten daarvoor. Die uitgangspunten zijn:

- a. Iemand moet een gelovige zijn, die de zekerheid van de vergeving van zijn of haar zonden heeft en dus verzegeld is met de Heilige Geest. Zo iemand is een lid van het lichaam van Christus en alleen leden van Christus' lichaam kunnen uitdrukking geven aan de eenheid ervan.
- b. Met het voorgaande punt is niet alles gezegd. Gods woord geeft redenen aan waarom een gelovige is uitgesloten van deelname aan het avondmaal van de Heer dat wordt gevierd aan de tafel van de Heer. Dat is het geval als iemand zonde in zijn leven toelaat en die niet veroordeelt. Die zonde kan bestaan uit:
 - een zondige levenswandel (1Ko 5);
Maar nu heb ik u geschreven, dat als iemand die broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, afgodendienaar, lasteraar, dronkaard of rover, u met hem geen omgang moet hebben, dat u met zo iemand zelfs niet moet eten. (1Ko 5:11)
 - een verkeerde leer aangaande de Heer Jezus en zijn werk (2Jh :9);
Ieder die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet. Wie in de leer blijft, die heeft zowel de Vader als de Zoon. (2Jh :9)
 - een verkeerde leer aangaande het woord van God (Gl 5).
U liep goed; wie heeft u tegengehouden, dat u de waarheid niet zou gehoorzamen? Die overreding is niet uit Hem die u roept. Een beetje zuurdeeg doorzuurt het hele deeg. (Gl 5:7-9)
- c. Er is nog een ding van belang. Ook al laat iemand de zojuist genoemde zonden in zijn eigen leven niet toe, toch kan hij zich bevinden in een gemeenschap van gelovigen waar men die zonden wel toelaat. Als er in de gemeenschap waartoe deze gelovige behoort, geen tucht over de zonde wordt uitgeoefend, ziet God die gemeenschap als een geheel dat door het zuurdeeg is aangetast (2Jh :10,11). Naar de opdracht uit 1 Korinthiërs 5:13 ("Doet de boze uit uw midden weg") wordt niet geluisterd. In die situatie geldt het voorschrift van 2 Timotheüs 2:19b ("Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid"). Waar het geheel door het zuurdeeg is aangetast, is het onmogelijk voor een gelovige zichzelf daar rein van te bewaren. Allen die zich daar bevinden ziet de Heer als met de niet geoordeelde zonde verbonden en daardoor ongeschikt om het avondmaal aan de tafel van de Heer te vieren. Geen enkele vorm van zonde kan verbonden worden aan de naam van de Heer.

Als iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis en begroet hem niet. Want wie hem begroet, heeft gemeenschap met zijn boze werken. (2Jh :10,11)

Het zal snel gedaan zijn met het reine en heilige karakter van een gezelschap van gelovigen dat vergadert tot de naam van de Heer Jezus, in afzondering van het kwaad van de wereld en de kerk, als mensen de vrije toegang hebben zonder dat ware goddelijke zorg wordt besteed aan hun nieuwe geboorte, de leer die zij brengen en de verbindingen die zij hebben. Vandaar de noodzaak van de dienst van de poortwachter. Dat wil niet zeggen dat zij als inquisiteurs moeten

optreden. Het gaat om gemeenschap. Die kan niet met vertrouwen en in eenheid worden beleefd, als er geen onderzoek plaats vindt.

Het is noodzakelijk volkomen klaarheid te hebben over iemands aanvaarding van de Bijbel als het onfeilbaar woord van God en over de Persoon en het werk van de Heer Jezus, het vleesgeworden Woord. De Heer zal door middel van een gesprek dat in openheid, wederzijds vertrouwen en in afhankelijkheid van Hem wordt gevoerd zeker de gewenste duidelijkheid geven.

Van belang is dat “*ieder op zijn post*” staat. Ieder lid van het volk heeft een eigen taak. Die moet ook uitgevoerd worden op de plaats die daarvoor is aangewezen (2Ko 10:13-15).

Maar wij zullen niet roemen buiten de maat; maar naar de maat van het arbeidsterrein dat God ons als maat heeft toebedeeld, om ook u te bereiken. Want wij strekken onszelf niet te ver uit, alsof wij u niet bereikten (want wij zijn ook tot aan u gekomen in het evangelie van Christus); terwijl wij niet roemen buiten de maat op de arbeid van anderen, maar hopen dat, naarmate uw geloof toeneemt, wij onder u meer aanzien zullen krijgen in overstemming met ons arbeidsterrein, ... (2Ko 10:13-15)

Zij die met een speciale zorg zijn belast voor wat de stad van God, de plaatselijke gemeente, ingaat en uitgaat, moeten zich daarop richten en niet op andere dingen. Voor die andere dingen heeft de Heer weer anderen geroepen.

Het bewaken van de muur behoort tot de taak van ieder die in de stad van God woont. De wachtposten waren gewone leden van het volk. Waakzaamheid is geboden voor elk lid van Gods volk, niet alleen voor hen die een speciale zorg voor de kudde hebben. Allen samen waren verantwoordelijk voor de veiligheid van de stad. De veiligheid werd het best gewaarborgd als ieder zijn post betrok in verbinding met zijn eigen huis. Daar geldt de eerste zorg dat er geen indringers komen. Wie het kwaad buiten zijn huis hield, hield het buiten de stad. De hele stad is dat, wat de inwoners er samen van maken.

De toestand van de plaatselijke gemeente is eenvoudig de toestand van al haar leden. Als er in de gezinnen geen tucht wordt gehandhaafd, zal ze ook in de gemeente niet worden uitgeoefend.

Na de muur gaat Nehemia zich met het volk bezighouden. Een muur zou immers geen zin hebben als er geen volk binnen de muur was om te beschermen. Gezien de omvang van de muur konden er veel mensen wonen. De stad was ruim en groot. Toch woonden er maar weinig mensen en ook was er grote schaarste aan huizen.

Een plaatselijke gemeente behoort “*ruim en groot*” te zijn, ze hoort plaats te bieden aan allen die tot Gods volk behoren. Het kan wel zijn dat er in de praktijk maar weinigen zijn die er ook werkelijk willen ‘wonen’. Een gemeente is beperkt en klein als er sektarisme wordt gevonden, als mensen die er willen wonen en voldoen aan de voorwaarden daartoe, worden geweerd.

De stad moet worden bewoond door gezinnen in huizen. Iedere familie die in de stad wil wonen, mag er een eigen huis bouwen, een eigen manier van leven met God en beleven van wat Hij geeft. De verschillende manieren van leven en beleven, zullen niet met elkaar in strijd zijn, maar een aanvulling op elkaar. Ze zijn niet in strijd met elkaar als elke familie zich houdt aan de normen die gelden voor het leven in de stad van God. Die normen heeft God in zijn Woord neergelegd.

4 De stad nu was ruim en groot, maar het inwonertal was gering, en er waren geen huizen gebouwd.

Nehemia constateert het gebrek aan inwoners. In *hoofdstuk 11*, dat aansluit op *vers 4* van dit hoofdstuk, zullen we zien dat er meer inwoners komen. Voor het zover is, gebeurt er eerst een aantal andere dingen. Het begint met een inschrijving in registers van allen die uit Babel naar Jeruzalem en Juda waren teruggekeerd. Vervolgens komt het woord van God aan het woord. Het wordt voorgelezen en werkt in hen die horen (*hoofdstukken 8 en 9*). Het gevolg is een hernieuwde toewijding aan God (*hoofdstuk 10*). Het resultaat daarvan is dat een aantal vrijwillig in de stad van God gaat wonen (*hoofdstuk 11*).

Het inschrijven in registers was geen bedenksel van Nehemia. God had hem dit in het hart gegeven. Hij spreekt over ‘mijn’ God, hij had een heel persoonlijke en nauwe band met Hem. Hij kende God en wist wat God wilde, hij verstond zijn stem en kende zijn bedoeling.

De vooraanstaanden, de leiders, hebben de verantwoordelijkheid een juist beeld te geven van de geslachten waarvoor zij verantwoording droegen. Zij worden in staat geacht aan te geven wie tot welk geslacht behoorden en waar zij woonden. Hierdoor kon dan de grootte en kracht ervan duidelijk worden.

De *verzen 6-72* zijn haast woord voor woord een herhaling van *Ezra 2:1-67*. Door deze opsomming verbindt Nehemia zijn werk met dat van het overblijfsel dat het eerst onder Zerubbabel was teruggekeerd, ongeveer 80 jaar geleden. Hij vereenzelvigd zich met het werk van de Geest van God in die vroegere periode.

Velen zullen al gestorven zijn, maar hun werken volgen hen, zij worden in ere gehouden. Zij waren het werk begonnen. Dat maakte het mogelijk dat Nehemia het afmaakte. Zo is het met veel werk dat voor de Heer mag worden gedaan (*Jh 4:37,38*).

Om in de stad te kunnen wonen, moest men zijn geslachtsregister kunnen aantonen. Door dit register zou Nehemia ook te weten komen wie vroeger in Jeruzalem hadden gewoond. Hij zou hen dan kunnen aansporen er weer te gaan wonen. Mogelijk waren zulke mensen hun binding met Jeruzalem door hun verblijf in de Babel vergeten. Of misschien voelden ze niet veel voor een wonen zo dicht in de tegenwoordigheid van God die immers in de tempel woonde. Iets verder weg, meer in contact met de mensen om je heen, is niet zo beklemmend als zo dicht bij God.

Het register vermeldt verschillende groepen:

Vers 7-38. De mannen van het volk Israël.

...; 7 welke medekwamen met Zerubbabel, Jesua, Nehemia, Azarja, Raämja, Nahamani, Mordechai, Bilsan, Mispereth, Bigvai, Nehum en Baäna. Aantal van de mannen van het volk Israël: 8 de zonen van Paros: tweeduizend honderd tweeënzeventig; 9 de zonen van Sefatja: driehonderd tweeënzeventig; 10 de zonen van Arah: zeshonderd tweeënvijftig; 11 de zonen van Pahath-Moab, en wel de zonen van Jesua en Joab: tweeduizend achthonderd achttien; 12 de zonen van Elam: duizend tweehonderd vierenvijftig; 13 de zonen van Zattu: achthonderd vijfenveertig; 14 de zonen van Zakkai: zeshonderd zestig; 15 de zonen van Binnui: zeshonderd achtenveertig; 16 de zonen van Bebai: zeshonderd achtentwintig; 17 de zonen van Azgad: tweeduizend driehonderd tweeëntwintig; 18 de zonen van Adonikam: zeshonderd zevenenzestig; 19 de zonen van Bigvai: tweeduizend zevenenzestig; 20 de zonen van Adin: zeshonderd vijfenvijftig; 21 de zonen van Ater, en wel Hizkia: achtennegentig; 22 de zonen van Hasum: driehonderd achtentwintig; 23 de zonen van Besai: driehonderd vierentwintig; 24 de zonen van Harif: honderd en twaalf; 25 de zonen van Gibeon: vijfennegentig; 26 de mannen van Bethlehem en Netofa:

5 Toen gaf mijn God mij in het hart, de edelen, de leiders en het volk te doen bijeenkomen, om zich in de registers te laten inschrijven. En ik vond het register van hen die het eerst opgetrokken waren, en ik vond daarin geschreven:

6 Dit zijn de bewoners van het gewest, die optrokken uit het midden van de in ballingschap weggevoerden, welke Nebukadnessar, de koning van Babel, had weggevoerd, en die terugkeerden naar Jeruzalem en naar Juda, ieder naar zijn stad; ...

Want hierin is de spreuk waar: De een zaait, de ander maait. Ik heb u gezonden om te maaien wat u niet hebt bearbeid; anderen hebben het bearbeid en u bent op hun arbeidsterrein gekomen. (Jh 4:37,38)

honderd achtentachtig; 27 de mannen van Anathoth: honderd achtentwintig; 28 de mannen van Beth-Azmaveth: tweeënveertig; 29 de mannen van Kirjath-Jearim, Kefira en Beëroth: zevenhonderd drieënveertig; 30 de mannen van Rama en Gaba: zeshonderd eenentwintig; 31 de mannen van Michmas: honderd tweeëntwintig; 32 de mannen van Bethel en Ai: honderd drieëntwintig; 33 de mannen van het andere Nebo: tweeënvijftig; 34 de zonen van de andere Elam: duizend tweehonderd viereënvijftig; 35 de zonen van Harim: driehonderd twintig; 36 de zonen van Jericho: driehonderd vijfenveertig; 37 de zonen van Lod, Hadid en Ono: zevenhonderd eenentwintig; 38 de zonen van Senaï: drieduizend negenhonderd dertig.

Vers 39-42. De priesters.

39 De priesters:

de zonen van Jedaja, en wel het huis van Jesua: negenhonderd drieënzeventig; 40 de zonen van Immer: duizend tweeënvijftig; 41 de zonen van Pashur: duizend tweehonderd zevenenveertig; 42 de zonen van Harim: duizend zeventien.

Vers 43. De Levieten.

43 De Levieten:

de zonen van Jesua, en wel Kadmiël en de zonen van Hodeva: viereënzeventig.

Vers 44. De zangers.

44 De zangers:

de zonen van Asaf: honderd achtenveertig.

Vers 45. De poortwachters.

45 De poortwachters:

de zonen van Sallum, de zonen van Ater, de zonen van Talmon, de zonen van Akkub, de zonen van Hatita, de zonen van Sobai: honderd achtendertig.

Vers 46-56. De tempelhorigen.

46 De tempelhorigen:

de zonen van Ziha, de zonen van Hasufa, de zonen van Tabbaoth; 47 de zonen van Keros, de zonen van Sia, de zonen van Padon; 48 de zonen van Lebana, de zonen van Hagaba, de zonen van Salmai; 49 de zonen van Hanan, de zonen van Giddel, de zonen van Gahar; 50 de zonen van Reaja, de zonen van Rezin, de zonen van Nekoda; 51 de zonen van Gazzam, de zonen van Uzza, de zonen van Paseah; 52 de zonen van Besai, de zonen van Meünim, de zonen van Nefusim; 53 de zonen van Bakbuk, de zonen van Hakufa, de zonen van Harhur; 54 de zonen van Bazlith, de zonen van Mehida, de zonen van Harsa; 55 de zonen van Barkos, de zonen van Sisera, de zonen van Temah; 56 de zonen van Neziah, de zonen van Hatifa.

Vers 57-59. De nakomelingen van Salomo's knechten.

57 De nakomelingen van Salomo's knechten: de zonen van Sotai, de zonen van Sofereth, de zonen van Perida; 58 de zonen van Jaäla, de zonen van Darkon, de zonen van Giddel; 59 de zonen van Sefatja, de zonen van Hattil, de zonen van Pocheret-Hazzebaüm, de zonen van Amon.

Vers 60. Totaal aantal tempelhorigen en nakomelingen van Salomo's knechten.

60 Al de tempelhorigen en nakomelingen van Salomo's knechten: driehonderd tweeënnegentig.

Vers 61-65. Hier worden personen genoemd die niet konden aantonen of hun familie en nakomelingschap tot Israël behoorden. Vermenging met de heidenen was er de oorzaak van dat zij de zekerheid van hun nationaliteit kwijt waren. Omgang met de wereld kan tot gevolg hebben dat gelovigen onzeker worden ten aanzien van hun behoudenis. Misschien dat ze het zelf nog wel zeggen, maar voor

anderen blijkt er niets meer van, zozeer hebben zij zich met de wereld vereenzelvigd. Het gevolg is ook dat er maar weinigen zijn die interesse hebben om hun plaats in te nemen bij de kinderen van God die samenkomen rondom Christus als hun middelpunt.

61 En dit zijn degenen die optrokken uit Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub, Addon en Immer – zij konden echter niet aantonen, of hun familie en nakomelingschap tot Israël behoorden –: 62 de zonen van Delaja, de zonen van Tobia, de zonen van Nekoda, zeshonderd tweeënveertig; 63 en van de priesters: de zonen van Habaja, de zonen van Hakkoz, de zonen van Barzillai, die een van de dochters van de Gileadiet Barzillai tot vrouw genomen had en naar hun naam genoemd was. 64 Dezen zochten naar het schriftelijk bewijs, dat zij ingeschreven waren in het register, maar daar het niet te vinden was, werden zij van het priesterschap uitgesloten, 65 en de stadhouder deed aangaande hen de uitspraak, dat zij van het allerheiligste niet mochten eten, totdat een priester zou optreden met Urim en Tummim.

‘Poortwachters’ hebben de verantwoordelijkheid om het bewijs te vragen dat mensen zijn wat ze zeggen te zijn. Als er onzekerheid is over de behoudenis, hetzij dat men er zelf aan twijfelt, hetzij dat anderen er aan twijfelen vanwege de omgang met de wereld, is het niet mogelijk van het heilige te eten. Voor ons wil dat zeggen dat zulke personen niet kunnen deelnemen aan het avondmaal.

Aan alle onzekerheid komt een eind als de Heer Jezus komt. In Hem zijn het licht (Urim) en de volmaaktheden (Tummim) van God aanwezig.

Vers 66-68. Totaal aantal teruggekeerde mensen en dieren.

66 De gehele gemeente tezamen was tweeënveertigduizend driehonderd zestig, 67 afgezien van hun slaven en slavinnen, van welke er zeventuizend driehonderd zevenendertig waren; zangers en zangeressen hadden zij tweehonderd vijfenveertig. 68 Kamelen: vierhonderd vijftig; ezels: zesduizend zeshonderd en twintig.

Vers 69-71. Wie tot het werk bijgedragen hebben en waaruit de bijdrage bestond.

69 Een deel van de familiehoofden heeft bijgedragen tot het werk. De stadhouder heeft bijgedragen tot de schat: aan goud duizend drachmen, vijftig sprengbekkens, vijfhonderd dertig priesteronderklederen. 70 Enige van de familiehoofden droegen bij tot de schat, benodigd voor het werk: aan goud twintigduizend drachmen; aan zilver tweeduizend tweehonderd minen. 71 Wat het overige volk bijdroeg was: aan goud twintigduizend drachmen, aan zilver tweeduizend minen en zevenen-zestig priesteronderklederen.

Vers 72. Allen gingen wonen in hun steden.

72 De priesters nu en de Levieten, de poortwachters, de zangers, alsook sommigen van het volk, en de tempelhorigen en alle andere Israëlieten gingen wonen in hun steden.

Na de vorige hoofdstukken over de herbouw van de muur, komt in de volgende hoofdstukken het onderwijs aan Gods volk aan de beurt. Na afzondering van het kwaad, voorgesteld in de herbouw van de muur, herkrijgt in dit hoofdstuk het woord van God zijn gezag. Als we in de ware positie voor God zijn, zal zijn Woord ons hart dieper raken dan wanneer we ons in een valse positie bevinden. We krijgen alleen inzicht in Gods gedachten als we zijn waar God ons hebben wil. Hier waren ze in Gods stad en in Gods land en hier is de wet tot nut.

In Babel en Assyrië waren misschien ook wel zielen die de wet Gods lazen. Maar daar is alles zo onnatuurlijk, zo in tegenstelling met wat de wet voorhield. De omstandigheden maakten het onmogelijk om aan veel voorschriften van de wet uitvoering te geven. Het Woord maakt dan niet dezelfde indruk als wanneer we zijn op een plaats waar dat wel mogelijk is. Waarheden van de Schrift die we niet kunnen waarmaken omdat we ons op de verkeerde plek bevinden, verliezen hun kracht en spreken weinig tot het hart.

De hoofdstukken 8, 9 en 10 horen bij elkaar. Ze vormen een tussen zin. In hoofdstuk 11 wordt de draad met hoofdstuk 7:4 weer opgepakt. In deze hoofdstukken gaat het volk door een moreel proces. Dit is nodig om in de juiste gezindheid in de steden te gaan wonen. Het proces begint met het luisteren naar Gods woord, dat vervolgens diep op het geweten inwerkt en voert tot heiliging.

De zevende maand is aangebroken. In die maand worden drie feesten gehouden. De eerste dag van die maand is volgens het voorschrift de dag waarop het feest van het geklank moet worden gehouden (Lv 23:24; Nm 29:1). De dag zelf is een dag van rust. De feesten van de zevende maand beginnen dus met een dag van rust, tot bezinning komen. Dat is altijd de start van iets nieuws. Het startsein wordt gegeven door de bazuin, beeld van het woord van God. Als Gods woord ingang krijgt in harten en gewetens, bewerkt dat eerst verootmoediging, ophouden met eigen inspanningen, komen tot rust.

Bij Israël begint de maand altijd met nieuwe maan. Op de 15e (het begin van het loofhuttenfeest) is het volle maan. De maan ontvangt zijn licht van de zon en weerspiegelt dat. Het getuigenis van Israël is verdonkerd geworden. Maar er komt een tijd dat het weer zal beginnen te schijnen. Dat is als de gemeente is opgenomen. Het licht dat het weer zal gaan doorgeven, is van God afkomstig. God zal zijn volk verlossen van hun vijanden (Ps 81:4).

Het lijkt er niet op dat zij dat feest ook hebben gehouden. Als ze in vers 14 en 15 de wet onderzoeken, vinden ze daar als het ware opnieuw iets terug van wat ze waren kwijt geraakt. We hebben niet te maken met mensen die pas uit Babel waren teruggekeerd. Dan zouden we kunnen begrijpen dat ze door hun langdurig verblijf in Babel de feesten volledig waren vergeten. Maar hier gaat het om mensen die al minstens 80 jaar in Israël woonden. Maar ook dan kan Gods woord zijn kracht verliezen.

Toch zegt God als er trouw is. De Israëlieten waren weer in hun steden. Ze hadden de plaats in het land die God hun had toebedeeld weer ingenomen. Dan zijn ze in de juiste houding om Gods zegen

1 Toen nu de zevende maand aanbrak en de Israëlieten in hun steden waren, ...

Spreek tot de Israëlieten: In de zevende maand, op de eerste der maand, zult gij een rustdag hebben, aangekondigd door bazuingschal, een heilige samenkomst. (Lv 23:24)

En in de zevende maand, op de eerste dag der maand, zult gij een heilige samenkomst hebben, gij zult generlei slaafse arbeid verrichten, het zal een jubeldag voor u zijn. (Nm 29:1)

Blaas de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag. (Ps 81:4)

En op de tweede dag kwamen de familiehoofden van het gehele volk, de priesters en de Levieten bij de schriftgeleerde Ezra bijeen, en wel om de woorden der wet te onderzoeken. Toen vonden zij in de wet, die de HERE door de dienst van Mozes gegeven had, geschreven, dat de Israëlieten op het feest in de zevende maand in loofhutten zouden wonen ... (Nh 8:14,15)

door middel van zijn Woord te ontvangen. Gods zegen is altijd verbonden met zijn Woord.

Het hele volk verzamelt zich (*ook vers 3, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 14*). De muur was geen verhindering voor het hele volk om als 'één man' bijeen te komen op het plein voor de Waterpoort. De muur was er niet om scheiding onder het volk te bewerken, maar ter bescherming van het huis van God.

In dezelfde maand dat de eerste lichter teruggekeerde en het altaar had hersteld (*Ea 3:1*), vraagt het volk om de wet. Eredienst, waarvan het altaar het symbool is, en belangstelling voor het Woord gaan altijd samen. Hier komt ook Ezra weer naar voren. Nehemia en Ezra vullen elkaar aan, erkennen ieder de plaats van de ander. Ezra is ca. 14 jaar vóór Nehemia uit ballingschap teruggekeerd in Jeruzalem. Zijn onderwijs heeft eerst effect gehad (*Ea 9*), maar de invloed ervan is langzaam weggeëbd. Hij heeft zich niet opgedrongen, maar zich teruggetrokken. Nu er weer naar zijn dienst wordt gevraagd, is hij onmiddellijk bereid om te dienen.

Ze komen niet bij elkaar om het feest van het geklank te vieren. In een tijd van verval is niet het eerste wat moet gebeuren dat de feesten worden hersteld, maar dat het Woord weer gezag krijgt over de gewetens van Gods volk.

Ezra wordt verzocht het boek te halen. Het ging niet om de mening van Ezra of om de leer van Nehemia, het ging om wat God had gezegd. Het is een kwalijke zaak als menselijke geschriften of meningen op één lijn worden gesteld met de Schrift. Dat is wel eens te vrezzen met betrekking tot geschriften van gewaardeerde broeders. Dan hoor je wel eens dat er een beroep wordt gedaan op wat een begaafde en gezaghebbende broeder heeft geschreven alsof dat het eind zou moeten zijn van alle tegenspraak.

Al die tijd was Ezra er wel geweest, maar men verlangde niet naar Gods woord. Nu de Geest werkt in een man die het werk van God doet, komt er een nieuw verlangen bij het volk naar het woord van God. Ezra en zijn dienst worden 'van stal' gehaald. Gelukkig de dienstknecht die als Ezra zich kan terugtrekken als er niet naar zijn dienst wordt gevraagd en die bereid is te dienen als men daaraan toe is en erom vraagt.

Ezra komt zonder dralen zodra hem gevraagd wordt om te komen. Hij is nog even verlangend als in vroeger dagen om aan Gods volk Gods woord te onderwijzen. Hij brengt het Woord bij het volk, niet zijn eigen gedachten over het Woord. Hij stelt het niet voor als iets waarover iedereen een eigen opvatting mag hebben, nee, hij brengt "de wet" naar voren.

Er was niet voor elke groep afzonderlijk onderwijs. Mannen, vrouwen en kinderen luisterden naar hetzelfde gedeelte uit Gods woord (*Dt 31:12; Jz 8:35*).

Roep het volk tezamen, mannen, vrouwen en kinderen, ook de vreemdeling, die in uw steden woont, opdat zij ernaar horen en de HERE, uw God, leren vrezzen en al de woorden dezer wet naarstig onderhouden, ... (Dt 31:12)

Er was geen woord van al hetgeen Mozes geboden had, dat Jozua niet voorlas aan de gehele gemeente van Israël en de vrouwen, de kinderen en de vreemdelingen, die met hen meegegaan waren. (Jz 8:35)

..., 2 kwam het gehele volk als één man bijeen op het plein voor de Waterpoort. En men verzocht de schriftgeleerde Ezra het boek der wet van Mozes, die de HERE aan Israël gegeven had, te halen.

Toen nu de zevende maand aanbrak, terwijl de Israëlieten in hun steden waren, verzamelde het volk zich als één man te Jeruzalem. (Ea 3:1)

3 Toen bracht de priester Ezra de wet vóór de gemeente, zowel mannen als vrouwen en ieder die het kon begrijpen, op de eerste dag van de zevende maand.

Ze vormden samen Gods volk. Tot hen, dat wil zeggen “*ieder die het kon begrijpen*”, bracht Ezra het Woord. Het zegt niets over het al dan niet aanwezig zijn van kleine kinderen. Het zegt ook niets over de mogelijkheid als mannen of als vrouwen of als jongeren samen te komen. Wel legt het de nadruk op een samenkomst waarbij iedereen die tot Gods volk behoort aanwezig is om naar Gods woord te luisteren (Nm 21:16). Bij elke opwekking krijgt het Woord weer de aandacht van het hele volk (2Kn 23:2).

Het gaat hier niet om persoonlijke bijbelstudie, die ook heel belangrijk is, maar om een samenkomst waarbij het hele volk onderwijs uit het woord van God krijgt. Het gevormd worden door Gods woord onderga je niet slechts alleen, dat onderga je ook gemeenschappelijk. Het samen bezig zijn met Gods gedachten is van reusachtig belang voor de beleving van de eenheid van Gods volk.

Om met vrucht te kunnen luisteren, is ‘verstand’ of ‘begrip’ nodig. Dat wil niet zeggen dat Gods woord een beroep doet op ons intellect, maar dat we een zekere geestelijke rijpheid en vooral gezindheid hebben, die het mogelijk maakt om wat uit Gods woord tot ons komt op te nemen. Het hoeft niet te betekenen dat we alles ervan begrijpen. Het gaat om de innerlijke overtuiging dat wat we horen, woorden van God zijn die Hij spreekt, opdat we daarnaar zullen handelen.

Het volk was samengekomen op het plein voor de Waterpoort (vers 1). Daar waren ze nog steeds toen Ezra kwam. Om het belang van die plek te onderstrepen, vermeldt de Heilige Geest nog een keer de naam van de plaats waar Ezra nu gaat voorlezen.

Er wordt nogal eens gediscussieerd over de lengte van de preek. Daarin kun je horen dat een goeie preek toch niet langer mag duren dan hooguit 20 minuten. Dat is gemiddeld het maximum wat iemand aan concentratie kan opbrengen. Na 20 minuten verslapt de aandacht snel, zo is het argument. Onderzoeken met dergelijke uitkomsten en daaraan verwante aanbevelingen kenden ze in die dagen gelukkig niet. Ezra verzorgde geen 20 minuten preek.

Hij preekte trouwens helemaal niet. Hij las voor. Dat deed hij van zonsopgang tot de middag. En is er sprake van verslapping van de aandacht? Integendeel, “*het hele volk luisterde aandachtig naar het boek der wet.*” Met gespitste oren luisterden ze, bang om een woord te missen. De verveling sloeg niet toe. De aandacht van iedere aanwezige was gevangen door het Woord en dat voor minstens 4 uur achtereen. Prachtige en jaloersmakende gezindheid.

Er is best wat te zeggen voor apart onderwijs voor verschillende groepen. We kunnen denken aan zondagschool voor de kleinen en jeugdbijeenkomsten voor jongeren. Maar hier zien we het hele volk van God samenkomen, oud en jong, mannen en vrouwen. Onderwijs van aparte groepen kan nut hebben zolang het dient als aanvulling op en niet als vervanging van de samenkomst van de gemeente.

Ezra stond op een verhoging. Die verhoging was speciaal voor die gelegenheid gemaakt. Er staat niet bij dat het op advies van Ezra was gebeurd. Er moet een gevoel zijn geweest dat iedereen in de gelegenheid zou zijn in contact te komen met het boek der wet. Het was niet de bedoeling Ezra in de hoogte te steken, maar het Woord. Door de verhoging kon het hele volk het boek zien. Waarschijnlijk was Ezra in het bezit van het enige exemplaar.

Vandaar ging het naar Beër. Dit is de bron, waarvan de HERE tot Mozes gezegd had: Vergader het volk, dan zal Ik hun water geven. (Nm 21:16)

De koning ging naar het huis des HEREN, en met hem al de mannen van Juda en al de inwoners van Jeruzalem, de priesters, de profeten en het gehele volk, van klein tot groot. Hij las te hunnen aanhoren al de woorden van het boek des verbonds dat in het huis des HEREN gevonden was. (2Kn 23:2)

4 En hij las daaruit voor op het plein vóór de Waterpoort van dat het licht werd tot de namiddag in tegenwoordigheid van de mannen en de vrouwen en van hen die het konden begrijpen. Het gehele volk hoorde aandachtig naar het boek der wet.

5 De schriftgeleerde Ezra stond op een houten verhoging, die men voor die gelegenheid gemaakt had. En naast hem, aan zijn rechterhand, stonden Mattithja, Sema, Anaja, Uría, Hilkía en Maäseja; en aan zijn linkerhand Pedaja, Misaël, Malkía, Hasum, Hasbaddana, Zacharia, Mesulam.

Het zien van een Bijbel, het in handen krijgen van een exemplaar om dat te betasten, heeft al bij velen tranen veroorzaakt. Daarvan zijn vaak getuigenissen gegeven bijvoorbeeld door gelovigen in de voormalige Oostbloklanden. Een dergelijk eerbetoon zie je bij mensen die óf nooit een Bijbel hebben gehad, óf er lange tijd van verstoken zijn geweest. Je hebt mensen die oude Bijbels verzamelen vanwege de materiele of antieke waarde. Daar ging het Ezra en het volk niet om en ook niet de gelovigen in landen waar de Bijbel verboden lectuur is. Wie gegrepen is door de boodschap van de Bijbel zal een exemplaar ervan koesteren als het kostbaarste bezit.

De verhoging was een soort plateau dat ook plaats bood aan dertien Levieten, van wie er zes aan zijn rechterhand en zeven aan zijn linkerhand stonden. Het doet denken aan Petrus met de elf op de Pinksterdag (*Hd 2:14*).

Door zijn verhoogde positie was Ezra door allen te zien en ook te horen. Allen zagen hoe hij het boek opende. Toen hij het boek opende, ging er een golf van eerbied door het volk. Ze stonden allen uit eerbied op. De Heer Jezus is ook opgestaan om te lezen en ook op Hem waren de ogen van allen in de synagoge gericht (*Lk 4:16, 20*).

En Hij kwam in Nazareth waar Hij was opgevoed en ging naar zijn gewoonte op de dag van de sabbat naar de synagoge en stond op om te lezen. (Lk 4:16)

En nadat Hij het boek had opgerold en aan de dienaar teruggegeven, ging Hij zitten, ... (Lk 4:20)

Komen wij, kom ik, telkens onder de indruk als wij de Bijbel lezen of eruit horen voorlezen? Of is het zo alledaags geworden dat we het bijzondere van Gods spreken door zijn woord niet meer aanvoelen? Het gaat niet om eerbied voor een materieel boek, maar om elke letter die erin staat. Elke letter komt van God (*2Tm 3:16*). We hebben niet Gods woord in de Bijbel, alsof er ook woorden in de Bijbel staan die niet door Hem gegeven zijn. Heel Gods woord is de waarheid (*Jh 17:17*). Ook woorden die de duivel heeft uitgesproken en die in de Bijbel staan opgeschreven, staan erin opgeschreven omdat God dat wilde.

Het eerste gevolg van het openen van het boek is naast een houding van eerbied ook een geest van eerbied. Ezra looft de HERE, de grote God. De juiste gezindheid bij het openen van Gods woord is die van lofprijzing. Het is ook een groot goed dat God ons zijn gedachten bekend heeft willen maken. Eerbied en dankzegging zullen ons hart vullen, telkens als we zijn Woord openen om Hem te horen spreken.

De gezindheid van het volk blijkt uit het uitspreken van het 'amen, amen'. Zij bevestigen wat God zegt, voordat ze hebben gehoord wat Hij zegt. Er is vooraf erkenning en instemming. Daarbij strekten zij hun handen uit naar de hemel om van de HERE de begeerde zegen te ontvangen. Bij de gelovigen in Beréa zien we ook dat zij eerst 'het woord met alle bereidwilligheid' aanvaardden en vervolgens onderzochten of deze dingen zo waren (*Hd 17:11*). Als er een gezindheid is om alles wat God zegt zonder tegenwerping te aanvaarden en te doen, zal de waarheid gekend en genoten worden.

Het volk voelt in de aanwezigheid van Gods woord de tegenwoordigheid van God Zelf. Ze komen van Hem onder de indruk en buigen zich in aanbidding voor Hem neer en bewijzen Hem hulde. Ze maken zichzelf klein, zodat Hij groot wordt.

Petrus echter stond op met de elf, verhief zijn stem en sprak hen toe: Joodse mannen en u allen die in Jeruzalem woont, dit zij u bekend en leent het oor aan mijn woorden. (Hd 2:14)

6 Ezra opende dus het boek ten aanschouwen van het gehele volk, want hij stond hoger dan het gehele volk. En zodra hij het boek opende, stond het gehele volk op.

Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, ... (2Tm 3:16)

Heilig hen door de waarheid: uw woord is de waarheid. (Jh 17:17)

7 Ezra loofde de HERE, de grote God, en het gehele volk antwoordde, terwijl het de handen omhoog hief: Amen, Amen. En zij knielden en bogen zich voor de HERE neer met het gelaat ter aarde.

De broeders nu zonden terstond 's nachts Paulus en Silas weg naar Beréa, die, toen zij daar waren aangekomen, naar de synagoge van de Joden gingen. Dezen nu waren edeler dan die in Thessalonika: zij ontvingen het woord met alle bereidwilligheid, terwijl zij dagelijks de Schriften onderzochten of deze dingen zo waren. (Hd 17:10,11)

Ezra stond niet alleen toen hij de wet voorlas. De dertien die bij hem stonden (*vers 5*), vormden samen met hem een getuigenis van wat hij las. Daarnaast ondersteunden dertien andere Leviëten de dienst van Ezra door het volk in de wet te onderrichten. Het volk hoefde daarvoor niet in beweging te komen. De Leviëten kwamen naar het volk toe, de uitleg werd bij hen gebracht (*Hd 8:30,31*). Het getuigenis komt van boven, als om aan te geven dat het boven alle twijfel verheven is. Zij die onderwijs geven, moeten dat niet doen vanuit de hoogte, maar op het niveau van Gods volk. Dienstknechten staan niet boven het volk, maar maken er deel van uit.

Als er voorgelezen wordt, moet dit duidelijk gebeuren. Dat was voor de tijd van Ezra des te nodiger omdat niemand een kopie had van wat gelezen werd en er dus niet kon worden meegelezen. Voorlezen is altijd belangrijk geweest (*ITm 4:13a*). Daar begint het mee. Als er uit Gods woord wordt voorgelezen, wordt de hoorder in de directe tegenwoordigheid van God geplaatst.

Vervolgens moet wat is voorgelezen, worden uitgelegd en toegepast op hart en geweten (*ITm 4:13b; Lk 4:16-21; Hd 13:14-16*).

Houd aan met het voorlezen, het vermanen en het leren, totdat ik kom. (ITm 4:13)

En Hij kwam in Nazareth waar Hij was opgevoed en ging naar zijn gewoonte op de dag van de sabbat naar de synagoge en stond op om te lezen. En het boek van de profeet Jesaja werd Hem gegeven; en toen Hij het boek had ontrold, vond Hij de plaats waar geschreven stond: 'De Geest van de Heer is op Mij, doordat Hij Mij heeft gezalfd om aan armen het evangelie te verkondigen; Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te prediken en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijlating, om te prediken het aangename jaar van de Heer'. En nadat Hij het boek had opgerold en aan de dienaar teruggegeven, ging Hij zitten, en de ogen van allen in de synagoge waren op Hem gericht. Hij nu begon tot hen te zeggen: Heden is dit Schriftwoord in uw oren vervuld. (Lk 4:16-21)

Zij nu gingen van Perge verder en kwamen in het Pisidische Antiochië aan; en zij gingen in de synagoge op de sabbatdag en namen plaats. En na het lezen van de wet en de profeten zonden de oversten van de synagoge een boodschap tot hen en zeiden: Mannen broeders, als u een woord van beoediging voor het volk hebt, zegt het. En Paulus stond op, wenkte met de hand en zei: Mannen van Israël, en u die God vreest, hoort: ... (Hd 13:14-16)

De Leviëten zorgden ervoor dat allen begrepen wat was voorgelezen (vgl. *IKo 14:9-20*).

Evenzo ook u, als u door de taal geen verstaanbaar woord geeft, hoe zal men weten wat gesproken wordt? Want u zult in de lucht spreken. Er zijn wie weet hoeveel soorten geluiden in de wereld, en geen is zonder eigen klank. Als ik nu de betekenis van het geluid niet ken, zal ik voor hem die spreekt, een vreemdeling zijn, en hij die spreekt, zal voor mij een vreemdeling zijn. Zo ook u, omdat u streeft naar geestelijke gaven, tracht overvloedig te zijn tot opbouw van de gemeente. Daarom moet hij die in een taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen. Want als ik in een taal bid, dan bidt mijn geest, maar mijn verstand is onvruchtbaar. Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden; ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen. Anders, als u looft met de geest, hoe zal hij die de plaats van de onkundige inneemt, Amen zeggen op uw dankzegging? Hij weet immers niet wat u zegt? Want u dankt wel goed, maar de ander wordt niet opgebouwd. Ik dank God, dat ik meer dan u allen in talen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden spreken met mijn verstand, om ook anderen te onderwijzen, dan tienduizend woorden in een taal. Broeders, weest geen kinderen in uw overleggingen, maar weest kleine kinderen in de boosheid, en wordt in uw overleggingen volwassenen. (IKo 14:9-20)

Het is de taak van de leraar, als gave van de Heer Jezus aan zijn gemeente, om het woord van God uit te leggen. Hij zal dat zo doen

8 En Jesúa, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbethai, Hodía, Maäseja, Kelita, Azarja, Jozabad, Hanan, Pelaja en de Leviëten gaven het volk onderricht in de wet, terwijl het op zijn plaats bleef staan.

En Filippus liep er snel heen en hoorde hem de profeet Jesaja lezen; en hij zei: Begrijpt u wel wat u leest? Hij nu zei: Hoe zou ik dat immers kunnen, als niet iemand mij begeleidt? En hij verzocht Filippus in te stappen en bij hem te komen zitten. (Hd 8:30,31)

9 Zij lazen namelijk uit het boek, uit de wet Gods, duidelijk voor en gaven uitlegging, zodat men het voorgelezene begreep.

Houd aan met het voorlezen, het vermanen en het leren, totdat ik kom. (ITm 4:13)

dat de hoorders het begrijpen. Tevens zal hij het verlangen hebben dat het Woord zijn werk doet in de harten en gewetens van de hoorders. Het gesproken en uitgelegde woord is een actieve kracht, het is dynamisch en werkt in hen die het in geloof aanvaarden (1Th 2:13).

Het uitleggen kan niet gebeuren door iemand die pas tot geloof gekomen is. Die moet zelf eerst onderwezen worden. Anders zou een blinde een blinde leiden en het gevolg is dat beiden verongelukken.

Het resultaat van het lezen en uitleggen van de Schrift was, dat het volk zich zijn falen en zonde bewust werd. Zij waren niet alleen hoorder, maar ook dader. Zij hadden zichzelf in de spiegel van het Woord gezien en waren na het voorlezen ervan niet vergeten hoe ze eruit zagen (Jk 1:23-25). Het Woord werkte in hun geweten en zij weenden. De dag van grote overwinning werd tegelijk een dag van diep zondebesef. In het licht van Gods woord ontdekten zij hoe ernstig hun falen was.

Want als iemand een hoorder van het woord is en geen dader, die is gelijk aan een man die zijn natuurlijk gezicht in een spiegel bekijkt; want hij bekijkt zich, gaat weg en is onmiddellijk vergeten hoe hij er uitzag. Maar wie zijn blik richt op de volmaakte wet, die van de vrijheid, en daarbij blijft, niet een vergeetachtig hoorder geworden maar een dader van het werk, die zal gelukkig zijn in zijn doen. (Jk 1:23-25)

Tijdens het voorlezen en uitleggen van Gods woord was Nehemia op de achtergrond. Hij erkende de plaats die Ezra hierbij toekwam als hem door God gegeven. Een toonbeeld van goede samenwerking en waardering van de gave die de Heer aan een ander lid van het volk heeft gegeven. Als het Woord zijn uitwerking krijgt, komt Nehemia weer naar voren. Er moet weer bestuurd worden, aangegeven worden wat het volk moet doen. Nehemia neemt daartoe het initiatief (zo lijkt het althans, omdat hij als eerste wordt genoemd) en Ezra en de Levieten sluiten zich bij hem aan.

Deze mannen verklaren dat de tranen kunnen worden gedroogd. Rouw en wenen zijn goed, maar niet op deze dag. Op deze dag is namelijk niet het volk het middelpunt, maar de HERE, hun God. Het is een dag, speciaal gewijd aan Hem. Door het lezen van zijn Woord heeft Hij beslag gelegd op deze dag. Als het Woord wordt gelezen en zijn uitwerking krijgt, gaat alle eer naar Hem. In dit geval zou bezig zijn met het eigen falen de aandacht te zeer van de grootheid van de HERE verplaatsen naar de ellende van de mens.

Waar de HERE het middelpunt van het volk wordt, laat Hij het volk delen in zijn vreugde. Nehemia kent zijn God. Hij weet dat Gods vreugde erin bestaat dat zijn volk blij is en geniet van de goede gaven die Hij het geeft. Ze mogen lekkernijen gaan eten, het beste van het land, en het zoete gaan drinken. Als ze zo genieten van Gods goede gaven, zullen ze hen die niets hebben niet vergeten. Zij zullen de armen laten delen in de vreugde door hun van hun gaven een deel te sturen. Daarmee zijn ze navolgers van God, die zo in goedheid jegens het volk heeft gehandeld.

Als het Woord ons heeft ontdekt aan ons falen en we hebben er berouw over dan zullen we ons opnieuw aan de Heer toewijden. Een eerste resultaat van toewijding is dat wij zullen genieten van het Woord als een bron van verkwikking en kracht. Het gevolg daarvan is dat we een kanaal van zegen voor anderen worden.

En daarom ook danken wij God onophoudelijk, dat u, toen u van ons het woord van de prediking van God hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, zoals het waarlijk is, als Gods woord, dat ook werkt in u die gelooft. (1Th 2:13)

10 En Nehemia – dat is de stadhouder – met de priester-schriftgeleerde Ezra en de Levieten, die het volk onderricht gaven, zeiden tot het gehele volk: Deze dag is voor de HERE, uw God, heilig; bedrijft geen rouw en weent niet. Want het gehele volk weende, toen het de woorden der wet hoorde.

11 Voorts zeide hij tot hen: Gaat heen, eet lekkernijen en drinkt zoete dranken en zendt aan ieder voor wie niets bereid is, een deel, want deze dag is voor onze Here heilig: weest dus niet verdrietig, want de vreugde in de HERE, die is uw toevlucht.

Als ons eigen falen ons duidelijk is geworden, kan daarna gewezen worden op de kracht die voor verder falen bewaart. Na de droefheid kan weer vreugde komen. Na falen komt er weer dienst voor de Heer. Voor die dienst is kracht nodig. Die kracht is gelegen in de vreugde in de Heer.

Als wij in onze dienst op dood spoor worden gezet of als wij geen dank of erkenning krijgen, is het moeilijk die vreugde vast te houden. Maar waarom zou het met ons anders gaan dan met de Heer Jezus? Hij oogstte ook geen dank, werd ook niet erkend. Toch verheugde Hij Zich in de Geest (Lk 10:21). En toen Paulus in de gevangenis zat, echt op dood spoor, zat hij daar niet te kniezen en zielig te zijn, maar spreekt hij overvloedig over blijdschap, zoals blijkt uit zijn brief aan de Filippiërs.

De Levieten staan Nehemia bij in zijn kalmeren van het volk. Als het gesproken woord zijn uitwerking krijgt, moet de uitwerking ook in goede banen worden geleid. Hetzelfde zien we bij de tuchtmaatregel die in 1 Korinthiërs 5 is toegepast. In 2 Korinthiërs 2 blijkt de man overstelpt van droefheid. De Korinthiërs worden dan door Paulus aangemoedigd hem te vergeven en te vertroosten opdat hij „niet door de overmatige droefheid wordt verslonden”. Wie onder de indruk van het Woord is gekomen, moet ook leren zijn gevoelens op de juiste wijze daaraan te onderwerpen. Het gevaar van doorschieten is altijd aanwezig.

De Levieten kalmeren het volk door erop te wijzen dat het een heilige dag is. Wijding aan God kan niet samengaan met droefheid. Ze mochten stil zijn en hoefden niet meer verdrietig te zijn. Ze mochten tot rust komen bij de gedachte dat de HERE aan het werk was. Als Hij werkt, mag de mens daarin rusten en zich verheugen.

Het volk had het begrepen. De boodschap was in hun hart gekomen. Ze gaan om te genieten, omdat God het had gezegd. Dit is het grote genieten van Gods goede gaven, met daarbij het genot van een grote vreugde. Wie Gods grote gave in de Heer Jezus en alle zegeningen die daaraan verbonden zijn, heeft aanvaard, geniet daarvan en geniet tevens grote innerlijke vreugde.

Wat het volk geniet, is het gevolg van het lezen van de wet en het onderwijs van de Levieten. Eerst zijn ze tot berouw gekomen. Vervolgens werd hun verteld dat deze dag met zijn ingrijpende gebeurtenissen voor de HERE was. Toen werden ze aangemoedigd om een feestmaal te gebruiken en daarin hen te laten delen die niets hadden. Er is niets van het volk zelf uitgegaan. Ze hebben alleen op aanwijzing van de Levieten gehandeld. Zulk handelen krijgt het zegel van Gods goedkeuring.

De belangstelling voor het Woord bleef. Het verlangen naar het Woord van de vorige dag was geen oppervlakkige emotie geweest die een dag later al weer was verdwenen. Op de tweede dag kwamen de familiehoofden, de priesters en de Levieten naar Ezra om uit de wet onderricht te worden. Deze mannen hadden een verantwoordelijke taak te midden van het volk. Ze beseften dat ze eerst zelf onderwijs in Gods woord nodig hadden om die taak naar behoren uit te voeren.

Op dat ogenblik verheugde Jezus Zich in de Heilige Geest en zei: Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen voor wijzen en verstandigen hebt verborgen, en ze aan kleine kinderen hebt geopenbaard. Ja Vader, want zo is het een welbehagen geweest voor U. (Lk 10:21)

12 Ook de Levieten brachten het gehele volk tot kalme door te zeggen: Weest stil, want deze dag is heilig, weest dus niet verdrietig.

Maar als iemand heeft bedroefd, dan heeft hij niet mij bedroefd, maar min of meer (om u niet te veel te belasten) u allen. Voor zo iemand is deze straf genoeg, die door de velen uitgeoefend is, zodat u integendeel veeleer moet vergeven en vertroosten, opdat zo iemand niet door de overmatige droefheid wordt verslonden. Daarom spoor ik u aan, dat u hem van uw liefde verzekert. (2Ko 2:5-8)

13 Toen ging het gehele volk heen, om te eten en te drinken, en een deel ervan te zenden en grote vreugde te bedrijven, want zij hadden begrepen wat men hun had bekendgemaakt.

14 En op de tweede dag kwamen de familiehoofden van het gehele volk, de priesters en de Levieten bij de schriftgeleerde Ezra bijeen, en wel om de woorden der wet te onderzoeken.

Het innemen van de plaats van een leerling blijft ook voor een leraar nodig. Iemand kan alleen onderwijs aan anderen geven over wat hij zelf van anderen heeft geleerd. Zelfs de Heer Jezus heeft de plaats van een leerling ingenomen (Js 50:4). Timotheüs moest doorgeven aan anderen wat hij zelf van Paulus had geleerd (2Tm 2:2).

Wie zich met het Woord bezighoudt, verlangend om Gods wil te leren kennen, zal die wil ontdekken. Wat zij tijdens hun onderzoek van de wet tegenkwamen, was het loofhuttenfeest. Ze vonden niets nieuws, maar herontdekten een vergeten waarheid. Eeuwen stond het al in de wet. Maar het boek van de wet was een vergeetboek geworden. Daardoor waren ook de voorschriften van God ten aanzien van de feesten in vergetelheid geraakt. God werd onthouden waarop Hij van de kant van zijn volk recht had. Zijn volk had geen besef meer van de zegeningen die verbonden waren aan het doen van zijn wil. Dat kwam door dit onderzoek weer naar boven.

In de christenheid is de Bijbel ook een vergeetboek geworden. Heel wat christenen lezen er nauwelijks in. Het hart gaat niet uit naar de Heer Jezus en wat Hij belangrijk vindt. Zodra echter het Woord weer beslag krijgt op de harten en het verkeerde wordt beleden en nagelaten, gaat de onderzoekende christen van ontdekking naar ontdekking. Hij ontdekt wat al eeuwen in het Woord stond, maar wat nu glans en betekenis voor hem krijgt. Of het nu gaat om de opname van de gemeente, het vieren van het avondmaal of de toekomst van Israël, elke nieuwe ontdekking krijgt een plaats in hart en leven.

Het loofhuttenfeest was het laatste feest van het jaar en sloot de cyclus van feesten af die in *Leviticus 23* wordt beschreven. Het stelt in beeld het heerlijk einde van al Gods wegen met zijn volk voor. Dat einde wordt bereikt in de zegen van het vrede-rijk.

Feest	Profetische betekenis
Pascha	Dood van de Heer Jezus
Ongezuurde broden	Geheiligd leven van de verlost
Eerstelingsgarve	Opstanding van de Heer Jezus
Wekenfeest	Komst op aarde van de Heilige Geest: de gemeente ontstaan
Feest van het geklank	Terugkeer van de Joden in het land Israël; aansluitend vind er een geestelijk ontwaken van een overblijfsel uit Israël plaats
Tussentijd	Israël onder de volken verstrooid, maar een rest zal behouden worden. Ook de heidenen zullen deel krijgen aan de zegen
Grote verzoendag	Berouw en bekering en aanvaarding door de HERE van het overblijfsel
Loofhuttenfeest	Het overblijfsel, dat vormt heel Israël, het Israël van God, geniet de beloofde zegen van het duizendjarig vrede-rijk

De Here HERE heeft mij als een leerling leren spreken om met het woord de moede te kunnen ondersteunen. Hij wekt elke morgen, Hij wekt mij het oor, opdat ik hore zoals leerlingen doen. (Js 50:4)

...; en wat je van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn ook anderen te leren. (2Tm 2:2)

15 Toen vonden zij in de wet, die de HERE door de dienst van Mozes gegeven had, geschreven, dat de Israëlieten op het feest in de zevende maand in loofhutten zouden wonen

De onderzoekers van de wet maakten niet alleen hun ontdekking bekend om het vervolgens maar aan ieders beleefdheid over te laten wat men ermee zou doen. Nee, ze zijn zich hun verantwoordelijkheid bewust en vaardigen een bevel uit om loofhutten te maken. Daarbij geven ze geen aanwijzingen die naar hun idee beter zouden passen bij de actuele situatie van de tijd waarin zij leven. Ze geven opdracht te handelen “zoals geschreven staat” (vgl. Ea 3:4).

Er is geen sprake van nieuwe vormen met een oude inhoud. Wat zij geschreven vonden ‘in de wet, die de HERE door de dienst van Mozes gegeven had’ bepaalde hun handelen. Wat ten aanzien van de feesten gold voor de tijd van Mozes, gold onverminderd en onveranderd voor de dagen van Nehemia. Ook voor onze tijd is het Woord net zo actueel als in de dagen waarin God zijn Woord gaf.

Ook bij het volk was de belangstelling voor Gods woord geen vluchtig gevoel geweest. Toen hun het voorschrift werd voorgehouden, toonden zij grote bereidwilligheid ernaar te handelen. Ze trokken uit en maakten loofhutten. Ze deden dat thuis, op het dak, waardoor zij hun hele gezin onder het beslag van dit feest brachten. Ze deden het om hun huis heen, waardoor zij hun contacten met de burens onder het beslag van dit feest brachten. Ze deden het in de voorhoven van Gods huis, waardoor zij aangaven dat zij God bij dit feest betrokken. Ook maakten zij loofhutten op het plein van de Waterpoort. Daarmee toonden zij dat zij dit feest vierden in overeenstemming met Gods woord. Tenslotte maakten zij loofhutten op het plein van de Efraïmpoort om aan te geven dat zij het als één volk vierden.

Voor een vergelijkbare viering van dit loofhuttenfeest gaat de schrijver helemaal terug naar de dagen van Jozua, dus naar de begindagen van het volk in het land. Dat is ongeveer 1000 jaar geleden. Zij redeneerden niet dat dit niet zo belangrijk zou zijn, omdat ook een David en een Salomo het niet op die manier hadden gevierd. Het was voor hen voldoende dat het in de wet van Mozes, door de HERE gegeven, stond. Dat was bepalend voor een gehoorzaam volk en niet hoe er in vroegere dagen mee werd omgegaan of wat ermee was gedaan door gewaardeerde leiders van het volk.

Bij eerdere vermeldingen van de viering van een feest wordt niet zover teruggedaan. Als in de dagen van de opwekking onder Hizkia het Pascha en het feest van de ongezuurde broden wordt gevierd, wordt vermeld dat het niet zo was gevierd sedert de dagen van Salomo (2Kr 30:26). Dat is een verwijzing naar een viering die ca. 250 jaar eerder plaatsvond. Als in de dagen van de opwekking onder Josia het Pascha wordt gevierd, wordt vermeld dat het niet zo was gevierd sedert de dagen van Samuël (2Kr 35:18). Dat is een verwijzing naar een viering die ca. 500 jaar eerder plaatsvond.

Ook in de christenheid is wat God in het begin aan de gemeente heeft gegeven, al spoedig verloren gegaan. Denk aan de gaven waarvoor geen ruimte meer was door de invoering van een geestelijkheid. Toch kunnen we uit dit hoofdstuk het volgende leren. In een tijd van groot verval in de christenheid kan een zwak overblijfsel dat gehoorzaam wil zijn aan Gods woord, een getuigenis zijn dat herinnert aan de begintijd van de gemeente. Het zal nooit met dezelfde kracht en

16 en dat zij een bevel zouden uitvaardigen en laten omroepen in al hun steden en in Jeruzalem van deze inhoud: Trekt uit naar het gebergte en brengt het loof van de olijfboom, van de olijfwilg, van de mirt, van palmen, van loofbomen, om loofhutten te maken, zoals geschreven staat.

Ook vierden zij het loofhuttenfeest, zoals voorgeschreven is, en brachten dag aan dag brandoffers in het vereiste aantal, dagelijks het voor die dag vastgestelde; ... (Ea 3:4)

17 Het volk trok uit en zij haalden het loof en maakten zich loofhutten, ieder op zijn dak, en in hun hoven en in de voorhoven van het huis Gods en op het plein van de Waterpoort en op het plein van de Efraïmpoort.

18 De gehele gemeente van hen die uit de ballingschap waren teruggekeerd, maakte loofhutten en woonde in de loofhutten. Zó hadden de Israëlieten niet gedaan sinds de dagen van Jozua, de zoon van Nun, tot op die dag. Er heerste dus zeer grote vreugde.

Er was grote vreugde in Jeruzalem, want sinds de dagen van Salomo, de zoon van David, de koning van Israël, was iets dergelijks in Jeruzalem niet geschied. (2Kr 30:26)

Zulk een Pascha was in Israël niet gevierd sinds de dagen van de profeet Samuël; geen der koningen van Israël heeft het Pascha gevierd zoals Josia het vierde met de priesters, de Levieten en geheel Juda en Israël dat zich daar bevond, en met de inwoners van Jeruzalem. (2Kr 35:18)

uitstraling naar buiten zijn als toen, maar het zal door God wel in verbinding met toen worden aanvaard.

Opnieuw een bewijs dat de belangstelling voor Gods woord geen opwelling was. Elke dag van het feest kwam het volk om te luisteren naar het voorlezen uit het boek van de wet Gods. Je hebt pas echt feest als alles gebeurt in overeenstemming met Gods woord. Het hele leven wordt een feest als er elke dag begonnen wordt met het luisteren naar wat de Heer te zeggen heeft. Het is belangrijk daarin te volharden.

Op de slotdag van het feest, de achtste dag, wordt er een feestelijke vergadering gehouden.

19 Uit het boek der wet Gods las men elke dag voor, van de eerste tot de laatste dag; zij vierden zeven dagen feest, en op de achtste dag was er een feestelijke vergadering, volgens het voorschrift.

De gevolgen van het lezen van de wet, het woord van God, werden zichtbaar. Het woord van God staat aan de oorsprong van alles wat volgt. Het eerste gevolg was dat God zijn deel kreeg: het loofhuttenfeest werd gevierd (*hoofdstuk 8*). Het tweede gevolg vinden we hier: het volk neemt zijn ware plaats voor God in. Ze erkennen dat hun huidige positie het gevolg is van het niet luisteren naar Gods geboden. Het volk van God stond onder een grote indruk van het woord van God. Het Woord toonde het volk zijn zonde (8:9), voerde het tot aanbidding (8:12,14) en schonk het grote vreugde (8:17). Nu voerde het woord van God hen tot belijdenis van zonden.

Er werd gevast en rouw bedreven. Dat is niet in tegenspraak met het feest en de vreugde van het vorige hoofdstuk. Het hoort bij elkaar. Vreugde en zelfverloochening gaan bij de christen als het goed is hand in hand. De vreugde is in de Heer, het gevolg van het kennen van Hem; de verootmoediging is wegens het inzien van eigen falen, het gevolg van het kennen van zichzelf.

Vasten is een teken van rouw. Wie vast, ziet de ernst van de situatie waarin het volk van God of hijzelf verkeert. Door te vasten ziet iemand af van voedsel, van wat het lichaam nodig heeft en wat geoorloofd is, om zich in de geest te wijden aan de droevige omstandigheden en daarover God aan te roepen. Het vasten zoals het naar Gods bedoeling is, vinden we in *Jesaja 58:6* en *Joël 2:12-17*. De mens neemt daarin zijn ware plaats in tegenover God en geeft God ook zijn ware plaats.

Maar ook nu nog luidt het woord des HEREN: Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten en met geweent en met rouwklacht. Scheurt uw hart en niet uw klederen en bekeert u tot de HERE, uw God. Want genadig en barmhartig is Hij, lankmoedig en groot van goedertierenheid, berouw hebbende over het onheil. Wie weet, of Hij Zich niet wendt en berouw heeft en een zegen achter Zich laat overblijven, tot een spijsoffer en een plengoffer voor de HERE, uw God.

Blaast de bazuin op Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst bijeen. Vergadert het volk, heiligt de gemeente, roept de ouden bijeen, vergadert de kinderen en de zuigelingen; de bruidegom trede uit zijn kamer en de bruid uit haar bruidsvertrek. Laat de priesters, de dienaren des HEREN, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HERE, uw volk en geef uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God? (Jl 2:12-17)

Een vervolg op het loofhuttenfeest zoals we hier vinden, is nergens in de wet voorgeschreven. Het loofhuttenfeest eindigde op de 23e van de maand. Wat we hier lezen, vindt plaats op de 24e van de maand. Het hoort dus niet tot het feest. Ze wilden het feest niet teniet doen door hun verdriet. Maar na het feest krijgt het Woord zijn uitwerking op hun geweten. Het was vrijwillig en een aanvulling door de werking van de Geest. Na een uitbundig feest volgt een dag van boete en berouw. Zo wisselen gemoedsuitingen zich af. Omringd te zijn door zegeningen kan ons klein maken als we beseffen hoe onverdiend ze zijn en ons, als gevolg daarvan tot belijdenis brengen. We vragen ons af waaraan we het hebben verdiend.

Rouwgewaad en stof op het hoofd is als het ware een gelijk worden aan een dode. Die plaats in te nemen omdat ik me bewust ben stof en

1 Op de vierentwintigste dag nu van deze maand kwamen de Israëlieten bijeen, vastende en in rouwgewaad en met aarde op het hoofd.

Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken? (Js 58:6)

as te zijn in tegenwoordigheid van de Almachtige is tegelijk de plaats van zegen.

Dit hoofdstuk kan worden verbonden met *Ezra 9* en *Daniël 9* waar we ook schuldbelijdenissen vinden.

Het loven van de Heer bij het loofhuttenfeest kan niet samengaan met verbindingen die door God verboden zijn. Oprechte erkenning van falen brengt tot daden. De eerste daad was afzondering van de vreemdelingen. Daarin waren ze niet halfslachtig. Ze scheidten zich af van alle vreemdelingen. De tweede daad was belijdenis. Belijdenis van zonden bestaat niet alleen aan het begin van het leven als christen, maar maakt deel uit van het hele leven van de christen. Afzondering en belijdenis van zonden horen bij elkaar.

Ook maken zij zich niet los van hun voorgeslacht. Ze stellen zich er niet boven, maar maken zich er één mee. Het is de erkenning dat wij, mensen, God oneer hebben aangedaan door ons leven.

Weer neemt het woord van God de prominente plaats in. Hun hele handelen werd bestuurd door het woord van God. Zij luisterden ernaar en gaven er gehoor aan. Belijdenis en aanbidding was de uitwerking van het horen van Gods woord. Er was evenwicht tussen bezig zijn met Gods woord enerzijds en belijdenis en aanbidding anderzijds. Voor beide zielenoefeningen werd eenzelfde tijdsduur gebruikt.

De duur van het luisteren naar Gods woord werd gevolgd door een even lange tijd waarin het Woord zijn uitwerking in de gewetens kreeg. Wat ze lazen of hoorden voorlezen, was stof voor het gebed en door het gebed kreeg het Woord zijn verlangde uitwerking. Woord en gebed moeten samen opgaan. Wie alleen het Woord leest, zonder gebed, verzamelt kennis voor het hoofd. Er ontstaat een theoretisch christendom, wat tot ergernis van medechristenen zal leiden. Wie zich alleen toelegt op gebed loopt gevaar zich te verliezen in mystiek en fanatisme. Wie beiden doet, zal opgroeien in de genade en de kennis van de Heer Jezus (*2Pt 3:18*) en een goede volgeling van Hem worden.

Acht Levieten stonden op een voor hen gemaakte plaats, op een verhoging. Dit keer nemen zij die plaats boven het volk niet in om het volk te leren uit Gods woord. Nee, zij zijn de eersten die uiting geven aan hun schuld tegenover de HERE. Ze roepen met luider stem tot de HERE hun God en gaan het volk hierin voor. Door de verhoging gaan ze als het ware het heiligdom binnen.

Nadat de Levieten zich tot de HERE hebben gewend, betrekken zij ook het volk in hun naderen tot Hem. Zij roepen op om te gaan staan en de HERE te loven. De schuldbelijdenis begint met een oproep om de HERE te loven, waaraan de Levieten direct uiting geven. Ware schuldbelijdenis van het volk van God vindt plaats in een geest van vertrouwen in de goedheid van de HERE. De bewijzen van die goedheid worden uitvoerig genoemd. Naarmate de goedheid van de HERE ons duidelijker voor de aandacht komt, des te groter zal het schuldbesef zijn dat we tegenover zo iemand ons zo hebben misdragen.

2 De nakomelingen van Israël scheidten zich af van alle vreemdelingen en zij stelden zich op en deden belijdenis van hun zonden en van de ongerechtigheden hunner vaders.

3 Toen zij op hun plaats waren gaan staan, las men voor uit het boek der wet van de HERE, hun God, een vierde deel van de dag; en een ander vierde deel deden zij belijdenis en bogen zich neer voor de HERE, hun God.

...; maar groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot de dag van de eeuwigheid. Amen. (*2Pt 3:18*)

4 Op de verhoging der Levieten stonden Jesúa, Bani, Kadmiël, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani en Kenani; zij riepen met luider stem tot de HERE, hun God.

5 En de Levieten Jesúa, Kadmiël, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodía, Sebanja en Pethahja zeiden: Staat op, prijst de HERE, uw God, van eeuwigheid tot eeuwigheid; ja, men prijze uw heerlijke naam, die verheven is boven alle lof en prijs.

De Levieten richten zich tot de HERE met in de eerste plaats de erkenning van zijn heerlijke naam, een naam die eigenlijk alle lof en prijs te boven gaat. Ze zijn zich bewust te staan voor Hem voor Wie alle menselijk denken en omschrijven te kort schieten. Wat zijn Naam allemaal inhoudt, gaat ver boven ons bevattingsvermogen uit (*Op 19:12; Mt 11:27*). Dit besef zou ook ons meer moeten kenmerken. Dat zal ons bewaren voor een ongepast familiair omgaan met de Hoogheilige.

We mogen God kennen als onze Vader en van de nauwste intimiteit met Hem genieten. We mogen Hem naderen met vrijmoedigheid met de zekerheid dat Hij ons als zijn kinderen graag bij Zich heeft. Maar dat betekent niet dat er geen eerbied en ontzag meer zou zijn en dat we kunnen vergeten hoe hoog Hij boven alles en iedereen verheven is. Het besef van zijn hoogheid maakt het wonder van onze nabijheid alleen maar groter.

Dit besef komt in het gebed van de Levieten in drie aspecten naar voren:

1. Zij handhaven God in al zijn wegen van tucht met zijn volk. Ze erkennen Hem ook in zijn almacht die Hij heeft getoond in de bevrijding van het volk uit Egypte, in de ondersteuning van het volk in de woestijn en in de invoering van het volk in het beloofde land. Steeds had God met hen gehandeld in barmhartigheid en gerechtigheid.
2. Zij belijden hun eigen zonden en de zonden van hun vaders en praten hun handelingen niet goed.
3. Vanwege hun grote benauwdheid en onderworpenheid aan de volken hernieuwen ze het oude verbond van de wet en maken er een vast verbond van dat ze ook met hun zegel bekrachtigen. Ze hadden nog niet geleerd dat ze de wet niet konden houden.

Veel van wat in dit gebed naar voren komt, zien we ook in *Ezechiël 20:5-26*.

Wilt gij hen oordelen, wilt gij oordelen, mensenkind? Maak hun de gruwelen van hun vaders bekend, en zeg tot hen: zo zegt de Here HERE: ten dage dat Ik Israël uitverkoos, zwoer Ik een eed aan het geslacht van het huis Jakobs en Ik maakte Mij aan hen bekend in het land Egypte; ja, Ik zwoer hun een eed, zeggende: Ik ben de HERE, uw God. Te dien dage zwoer Ik hun, dat Ik hen uit het land Egypte zou leiden naar een land dat Ik voor hen uitgezocht had, vloeiende van melk en honig; een sieraad is het onder alle landen. En Ik zeide tot hen: Ieder werpe de gruwelen weg, waarop zijn ogen gevestigd zijn; verontreinigt u niet met de afgoden van Egypte. Ik ben de HERE, uw God.

Maar zij waren weerspannig tegen Mij en wilden naar Mij niet luisteren; niemand wierp de gruwelen weg, waarop zijn ogen gevestigd waren, en de afgoden van Egypte verlieten zij niet, zodat Ik overwoog mijn grimmigheid over hen uit te storten, mijn toorn ten volle over hen te brengen in het land Egypte. Maar Ik heb gehandeld ter wille van mijn naam, om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van de volken in wier midden zij woonden, voor wier ogen Ik Mij aan hen had bekendgemaakt door hen uit het land Egypte te leiden.

Ik leidde hen uit het land Egypte en bracht hen in de woestijn. Ik gaf hun mijn inzettingen en maakte hun mijn verordeningen bekend -- de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven. Ook gaf Ik hun mijn sabbatten als een teken tussen Mij en hen, opdat zij zouden weten, dat Ik, de HERE, hen heilig. Maar het huis Israëls was weerspannig tegen Mij in de woestijn; zij wandelden niet naar mijn inzettingen en verwierpen mijn verordeningen -- de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven. Mijn sabbatten ontheiligden zij ten zeerste, zodat Ik overwoog mijn grimmigheid in de woestijn over hen uit te storten ter vernietiging. Maar Ik heb gehandeld ter wille van mijn naam, om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van de volken voor wier ogen Ik hen

En zijn ogen zijn als een vuurvlam en op zijn hoofd zijn vele diademen en Hij heeft een geschreven naam, die niemand kent dan Hijzelf. (Op 19:12)

Alles is Mij overgegeven door mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren. (Mt 11:27)

had uitgeleid. Nochtans zwoer Ik hun in de woestijn, dat Ik hen niet zou brengen naar het land dat Ik hun gegeven had, vloeiende van melk en honig – een sieraad is het onder alle landen –, omdat zij mijn verordeningen verwierpen, niet naar mijn inzettingen wandelden en mijn sabbatten ontheiligden, want hun hart ging uit naar hun afgoden. Maar Ik ontzag hen, zodat Ik hen niet verdierf en geen einde aan hen maakte in de woestijn.

Toen zeide Ik tot hun zonen in de woestijn: Wandelt niet naar de inzettingen van uw vaderen, onderhoudt hun verordeningen niet en verontreinigt u niet met hun afgoden. Ik ben de HERE, uw God, wandelt naar mijn inzettingen en onderhoudt naarstig mijn verordeningen. Heiligt mijn sabbatten, dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik, de HERE, uw God ben. Maar die zonen waren weerspannig tegen Mij; zij wandelden niet naar mijn inzettingen en onderhielden geenszins mijn verordeningen – de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven. Mijn sabbatten ontheiligden zij, zodat Ik overwoog mijn grimmigheid over hen uit te storten, mijn toorn ten volle over hen te doen komen in de woestijn. Maar Ik trok mijn hand terug en handelde ter wille van mijn naam, om die niet te ontheiligen ten aanschouwen van de volken voor wier ogen Ik hen had uitgeleid. Nochtans zwoer Ik in de woestijn, dat Ik hen zou verstrooien onder de volken en verspreiden over de landen, omdat zij mijn verordeningen niet opvolgden, mijn inzettingen verwierpen, mijn sabbatten ontheiligden en omdat hun ogen gevestigd waren op de afgoden van hun vaderen. Toen gaf Ik hun zelf inzettingen die niet goed waren, en verordeningen waardoor zij niet zouden leven. Ik verontreinigde hen door hun offergaven – doordat zij alle eerstgeborenen door het vuur lieten gaan – om hen te verbijsteren, en opdat zij zouden weten, dat Ik de HERE ben. (Ez 5:4-26)

Alle levende wezens in de hemel aanbidden de HERE. Zij zijn voortdurend onder de indruk van hun Schepper en Onderhouder en aanbidden Hem zonder ophouden. Voor ons is het nog gepaster een houding van voortdurende aanbidding te hebben, omdat wij onze Schepper ook als Verlosser mogen kennen (Hb 2:14-16).

De Levieten tonen in hun gebed (het langste in de Bijbel, ook langer dan het gebed van Salomo bij de inwijding van de tempel) dat zij oog hebben voor Gods genade en macht

1. in de schepping (vers 6);
2. in Egypte en bij de Rode Zee (vers 9-11);
3. in de woestijn en bij Sinaï (vers 12-21);
4. bij de verovering van Kanaän (vers 22-25);
5. door profeten en richters (vers 26-28);
6. door profeten (vers 29-31);
7. in de situatie waarin ze nu verkeerden (vers 32-37).

Tot vers 16 volgt eerst een opsomming van alle zegeningen die het volk heeft genoten als gevolg van Gods handelen in goedheid voor hen. Telkens is sprake van ‘Gij’, van de HERE, van wat Hij heeft gedaan. Uit alles blijkt zijn trouw, zijn genade, zijn zegen. Mag Hij iets anders verwachten dan dat ze Hem daarvoor zouden danken en dienen met heel hun hart en leven? Maar in vers 16 komt een keerpunt. Dan is niet alleen meer sprake van ‘Gij’, maar ook van ‘zij’. Vanaf dat vers zijn Gods genadige handelingen vervlochten met hun ondankbaarheid, ontrouw, onwil en opstandigheid.

Hier wordt eerst de HERE geëerd en erkend in Wie en wat Hij is: Hij is alleen HERE, onveranderlijk, eeuwig. Hij is de Schepper en de Onderhouder. Hij is de bron van alles wat bestaat (Ko 1:15-17).

Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen in de hemelen en op de

Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren. Want inderdaad, niet engelen neemt Hij aan, maar Hij neemt het nageslacht van Abraham aan. (Hb 2:14-16)

6 Gij toch zijt alleen de HERE, Gij hebt de hemel, de hemel der hemelen en al zijn heer gemaakt, de aarde en al wat daarop is, de zeeën en al wat daarin is; ja, Gij geeft hun allen het leven, en het heer des hemels buigt zich voor U neder.

aaarde, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan samen in Hem. (Ko 1:15-17)

Dat de HERE de Schepper is, betekent dat de Heer Jezus de Schepper is, want de HERE van het *Oude Testament* is dezelfde als de Heer Jezus in het *Nieuwe Testament*. Dit blijkt uit *Johannes 12:41* waar Johannes een woord van Jesaja aanhaalt (*Js 6:8-10*).

Daarom konden zij niet geloven, omdat Jesaja opnieuw heeft gezegd: 'Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard, opdat zij niet met hun ogen zien en met hun hart begrijpen en zich bekeren, en Ik hen gezond maak'. Dit zei Jesaja omdat hij zijn heerlijkheid zag en van Hem sprak. (Jh 12:39-41)

Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik zeide: Hier ben ik, zend mij. Toen zeide Hij: Ga, zeg tot dit volk: Hoort aldoor – maar verstaat niet, en ziet aldoor – maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, maak zijn oren doof en doe zijn ogen dichtkleven, opdat het met zijn ogen niet zie en met zijn oren niet hore en opdat zijn hart niet versta, zodat het zich niet bekere en genezen worde. (Js 6:8-10)

Een vergelijking van beide gedeelten toont aan dat waar Jesaja spreekt over de HERE der heerscharen Johannes zegt dat Jesaja het over de Heer Jezus heeft.

Na zijn almacht in de schepping volgt zijn soevereiniteit in zijn verkiezing. God is de God van de verkiezing en van de beloften. Uitverkiezing is zijn voorrecht en Hij heeft de macht zijn verkiezing waar te maken. Die macht blijkt uit het geven van een naam en het veranderen daarvan. Het geeft zijn opperheerschappij aan.

Hij belooft en vervult zijn beloften. Hij is trouw aan zijn woord, Hij houdt zijn woord, want Hij is rechtvaardig.

God ziet alles wat met zijn volk gedaan wordt en hoort hun roepen tot Hem (*Ex 3:7*). Hij is ten nauwste betrokken bij alles wat zijn volk wordt aangedaan en bij wat er in hen omgaat. Hij treedt handelend op ten gunste van zijn volk en in oordeel tegen de vijanden ervan. Zo heeft Hij zijn volk bevrijd uit hun ellende, hen vervolgens onderweg begeleid en verzorgd en hen ten slotte gebracht in het land van de belofte.

God is een God van verlossing en van overwinning.

Om zijn volk te bevrijden heeft de HERE zijn oordelen over Farao en diens volk laten komen. Die oordelen waren voor de Israëlieten 'tekenen en wonderen'. Het waren voor hen de bewijzen dat God voor hen opkwam om hen te verlossen.

De HERE bood zijn volk een weg om te ontkomen op een plaats waar zij dachten om te komen. Maar zijn volk werd daar gered, terwijl de vijanden omkwamen.

In elk onderdeel van Israël's geschiedenis zien we de vervlechting van de ontrouw van de mens en de barmhartigheid van God. In *vers 12-21* is het volk in de woestijn, in *vers 22-29* in het land.

7 Gij toch zijt de HERE, de God, die Abram verkoren, hem uit Ur der Chaldeeën geleid en hem de naam Abraham gegeven hebt.

8 Gij hebt zijn hart getrouw bevonden voor uw aangezicht en met hem een verbond gesloten, om het land van de Kanaänieten, de Hethieten, de Amorieten, de Ferezieten, de Jebusieten en de Girgasieten te geven aan zijn nageslacht. En Gij hebt uw woorden gestand gedaan, want Gij zijt rechtvaardig.

9 Ook hebt Gij de ellende van onze vaderen in Egypte gezien en hun geroep bij de Schelfzee gehoord; ...

En de HERE zeide: Ik heb terdege gezien de ellende van mijn volk, dat in Egypte is, en hun gejammer over hun drijvers gehoord, ja, Ik ken hun smarten. (Ex 3:7)

10 Gij hebt tekenen en wonderen gedaan aan Farao, aan al zijn dienaren en aan al het volk van zijn land, want Gij wist, dat zij misdadig tegen hen handelden, en Gij hebt U een naam gemaakt zoals die heden is.

11 Gij hebt vóór hen de zee gespleten, zodat zij op het droge midden door de zee trokken, maar hun vervolgers hebt Gij in de diepte geworpen als een steen in geweldige wateren.

12 Met een wolkkolom hebt Gij hen des daags geleid en met een vuurkolom des nachts, om hun op de weg die zij gingen, licht te geven.

Na hun bevrijding liet Hij zijn volk niet aan hun lot over. Hij ging Zelf voor hen uit en trok met hen mee door de woestijn. Zijn licht bescheen het pad dat zij moesten gaan.

Hij regelde heel hun leven. Ze hoefden niets zelf te bedenken om een volk te blijven. Vanuit de hemel, zijn woonplaats, sprak Hij met hen. Waar Hij woont is alles in overeenstemming met Hemzelf. Als Hij van daaruit spreekt tot zijn volk kan dat alleen in een voor hen gunstige zin zijn. Hij heeft zijn volk verlost om bij hen te kunnen wonen. Dan moet hun woonplaats beantwoorden aan de hemel.

Daarom gaf Hij hun rechtvaardige verordeningen. Uitgangspunt voor zijn verblijf in hun midden is zijn gerechtigheid. Hij gaf zijn volk die verordeningen opdat zij de zegen van zijn tegenwoordigheid zouden kunnen genieten.

Verder voorzag Hij hen van betrouwbare wetten. Hun leven met elkaar voor zijn aangezicht werd bestuurd door onkreukbaar recht. Het waren geen wetten die werden aangepast aan de situatie. Op die wetten konden ze vertrouwen, ze kwamen van Hem die volkomen en in alle opzichten betrouwbaar is.

Ook gaf Hij hun goede inzettingen en geboden. Hij bepaalde hun leven in maatschappelijk, sociaal en godsdienstig opzicht. Zijn inzettingen en geboden moesten als het merg in het geraamte van de samenleving dienen. Hij had met dit alles hun welzijn op het oog. Dit alles als een geschenk van Hem aanvaarden en toepassen betekende zegen en voorspoed. Afwijking ervan zou rampspoed en ellende tot gevolg hebben.

God heeft ons zijn goede Woord gegeven. Als we er ons door laten gezeggen en ernaar leven, zullen we zijn zegen genieten. Elke afwijking van zijn Woord sleept nare gevolgen met zich mee.

De sabbat wordt hier niet een gebod, maar een 'heilige' dag genoemd. Tussen de opsomming in van alles wat de HERE in de vorm van wetten, geboden en inzettingen heeft gegeven, herinneren de Levieten hier aan deze bijzondere instelling. De HERE had deze dag gegeven als een zegen. Het volk hoefde op die dag niet te werken. Ze mochten delen in de rust van God. Door het houden van die dag zouden ze laten zien dat ze Gods rust waardeerden. Het was tevens een bewijs dat ze al Gods geboden waardeerden.

De HERE had zijn volk verlost uit de ellende, bevrijd van hun verdrukkers, geleid in de woestijn en hen in staat gesteld als zijn volk te functioneren. Aan alle niet materiële voorwaarden was voldaan. Die staan voorop. Maar na al de inspanningen die de HERE Zich had getroost om het volk te voorzien van alles wat het nodig had, had Hij hun in de woestijn ook voedsel en water gegeven. En Hij had hen toegezegd dat ze in het land zouden komen dat Hij hun wilde geven. Hij had daarvoor een eed gezworen. Hij had het volk dus hier en nu geholpen en het een perspectief voor de toekomst gegeven. Ze hadden dus, voorzien van al het nodige, overweldigd door de ondervonden ondersteuning en bemoedigd door wat Hij in het vooruitzicht had gesteld, als een dankbaar en blij volk kunnen leven.

13 Op de berg Sinai zijt Gij nedergedaald en hebt met hen gesproken uit de hemel, en hun rechtvaardige verordeningen, betrouwbare wetten, goede inzettingen en geboden gegeven.

14 Ook hebt Gij hen uw heilige sabbat doen kennen en hun geboden, inzettingen en een wet gegeven door de dienst van uw knecht Mozes.

15 Brood uit de hemel hebt Gij hun gegeven voor hun honger, en water voor hen uit een rots doen komen voor hun dorst. Ook hebt Gij hun bevolen het land in bezit te gaan nemen, dat Gij gezworen hadt hun te zullen geven.

Het gebed van de Levieten krijgt hier een wending. Die wending wordt ingeluid met ‘doch’ of ‘maar’. Na het zien van Wie God is en van zijn handelen in trouw en genade met hen, is het nu noodzakelijk terug te blikken op de houding van het volk sinds hun bevrijding uit Egypte. Hun houding van opstandigheid en ongeloof na al die goedheid van God komt als een koude douche over ons heen. Een koude douche werkt ontzuiverend. Dat is nodig. Want als we enerzijds de trouw van God hebben gezien, moeten we anderzijds ook oog hebben voor onze reactie daarop. Die moet ons beschaamd maken.

Nog groter wordt onze beschaming als we zien dat ook de ondankbare reactie van het volk met een ‘maar’ of ‘doch’ en nu van Gods kant wordt beantwoord. Hij is ondanks hun opstandigheid en hun ongehoorzaam en misdadig gedrag in genade met hen verder gegaan, zowel in de woestijn als in het land. De Levieten hebben daar oog voor en ze laten halverwege *vers 17* een nieuwe opsomming van Gods weldaden volgen die alleen maar meer verwondering en dankbaarheid kan bewerken.

Telkens vinden we de wisselwerking tussen het ‘maar’ dat het handelen van Gods volk inluidt en het ‘maar’ dat Gods handelen inluidt. Hoe ver is Hij toch boven het handelen van de mens verheven. Hoe totaal anders is zijn handelen.

God is een God van vergeving, van pardon. Het woord ‘pardon’ staat in het meervoud. Het is een zeldzaam woord en komt alleen nog voor in *Psalm 130:4* en in *Daniël 9:9*.

Een dieptepunt van hun verwerping van God was het maken van het gouden kalf. Daarmee hadden ze een zichtbare god in hun midden. Aan deze god schreven ze hun bevrijding toe. Dat was heel grievend voor hun Bevrijder en een grote belediging. Toch heeft Hij hen niet overgegeven aan de gevaren van de woestijn om erdoor verslonden te worden. Hij bleef trouw aan zijn eed en leidde hen verder met zijn licht op de weg die zij te gaan hadden. Als zegeningen, die wij door onze ontrouw kwijt moesten raken, toch ons deel blijven, zou dat ons tot dubbele dankbaarheid moeten brengen.

Ook in de christenheid is er altijd de hang naar een zichtbaar leiderschap geweest. Als het geloof verdwijnt, neemt het verlangen naar tastbare dingen toe. God is onzichtbaar voor het natuurlijk oog. Maar wie gelooft dat Hij is (*Hb 11:6*), krijgt overvloedige bewijzen van zijn bestaan en van de zorg die Hij uitoefent. Een zichtbaar leiderschap kan niet anders dan een schepsel zijn en daardoor per definitie falend. Wie daarop vertrouwt in plaats van op God, zal geen voorspoed hebben.

Hier vinden we weer een overvloed aan goede gaven die God zijn volk heeft geschonken om door de woestijn te kunnen trekken. De bidders spreken over ‘uw goede Geest’, over ‘uw manna’ en over ‘water’. Er is niet alleen sprake van de Geest van God, maar van Gods ‘goede’ Geest. De Geest van God was in goedheid onder hen werkzaam om hen te onderrichten. Hij wilde hun gedachten besturen, zodat zij zouden denken zoals God dacht. God had zijn gedachten aan hen meegedeeld in zijn geboden en inzettingen. Ze hoefden niet te raden naar zijn bedoelingen. De goede Geest van God onderwees hen.

16 Doch zij, onze vaders, handelden misdadig en verhardden hun nek en luisterden niet naar uw geboden; 17 zij weigerden te horen en gedachten de wonderen niet die Gij onder hen gedaan hadt, en verhardden hun nek en stelden in hun wederspanning een hoofd aan, om terug te keren tot hun slavernij. Maar Gij zijt een God van vergeving, genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en hebt hen niet verlaten.

Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt. (Ps 130:4)

Bij de Here, onze God, is barmhartigheid en vergeving, hoewel wij tegen Hem wederspanning zijn geweest, ... (Dn 9:9)

18 Zelfs toen zij zich een gegoten kalf gemaakt hadden en zeiden: dit is uw god, die u uit Egypte heeft gevoerd, en, toen zij grote wandaden bedreven, 19 hebt Gij toch in uw grote barmhartigheid hen niet in de woestijn verlaten. De wolkkolom week niet van boven hen des daags, om hen op de weg te leiden, noch de vuurkolom des nachts, om hun op de weg die zij gingen, licht te geven.

Zonder geloof echter is het onmogelijk Hem te behagen; want wie tot God nadert, moet geloven dat Hij is en dat Hij een beloner is van hen die Hem zoeken. (Hb 11:6)

20 En Gij hebt hun uw goede Geest gegeven, om hen te onderrichten, en uw manna hebt Gij aan hun mond niet onthouden, en Gij hebt hun water gegeven voor hun dorst.

De Heilige Geest woonde niet in de leden van Gods aardse volk, zoals Hij dat nu wel doet in de leden van Gods hemelse volk, de gemeente (1Ko 6:19). Maar Hij werkte wel in en onder hen. Elke Israëliet die zich bekeerde, deed dat doordat de Geest hem overtuigde van zijn zonden. Daardoor kreeg hij een natuur die ernaar verlangde te doen wat God graag wilde.

Maar het bleef niet bij het onderwijzen van de wil van God. God gaf hun ook de kracht om die wil uit te voeren. Daarvoor gaf Hij hun zijn manna. Dit voedsel stelde hen in staat de weg te gaan die God wilde dat zij zouden gaan. Het manna is het bekende beeld van de Heer Jezus in zijn leven op aarde. Hij spreekt over Zichzelf als het brood uit de hemel (Jh 6:31-35). Voor onze wandel op aarde door de woestijn van deze wereld krijgen we kracht door ons bezig te houden met de Heer Jezus en zijn leven op aarde. De weg die wij moeten gaan, is Hij ons voorgedaan. Zijn voorbeeld geeft ons kracht om Hem na te volgen.

In het zojuist aangehaalde gedeelte uit *Johannes 6* zegt de Heer Jezus ook dat wie in Hem gelooft nooit meer dorst zal hebben. Dat is het derde dat de Levieten in dit vers in hun gebed aanhalen. Ze vertellen de HERE dat Hij zijn volk ook water heeft gegeven voor hun dorst. Het geloof in de Heer Jezus, het werkelijk vertrouwen op Hem, is een verkwikking die de dorst naar andere dingen doet verdwijnen.

We hebben in dit vers dus de Heilige Geest die in goedheid onderwijs geeft; we hebben in het manna het voorbeeld van de Heer Jezus, in Wie het onderwijs als het ware zichtbaar wordt; en we hebben in het water (een beeld van het woord van God, Ef. 5:26) een middel dat de dorst wegneemt.

De Levieten merken nog meer goedheid op. Veertig jaar lang heeft de HERE voor zijn volk gezorgd. De voorzieningen, genoemd in het vorige vers, waren geen tijdelijke voorzieningen. Ze zijn bij het volk gebleven, al de tijd dat ze in de woestijn waren. Ze hebben geen gebrek geleden, niet aan eten en drinken, maar ook niet aan kleding. Altijd hebben ze warmte gehad. De warmte van hun kleding stond symbool voor de warmte van Gods liefdevolle zorg.

Ook aan hun voeten was niets te zien van de vermoeienissen van de reis. Als ze naar hun voeten keken, konden ze opmerken dat de HERE hun geen weg had laten gaan die teveel van hen had gevraagd. Ja, Hij had hen gedragen, zoals een man zijn kind draagt (Dt 1:31).

Hij had hen niet alleen omgeven met zijn zorg, Hij had hen ook geholpen bij het in bezit nemen van koninkrijken en volken. Met name worden het land van Sihon en het land van Og genoemd. Dit waren de eerste koninkrijken die Israël in bezit moest nemen, nog voordat ze de Jordaan waren overgestoken.

Verder had de HERE hen gezegend met een talrijk nageslacht, zodat ze het land konden bevolken. Dit nageslacht heeft het bevel gekregen in bezit te nemen wat de HERE aan hun vaders had beloofd. Dat hebben ze gedaan, geholpen door de HERE die de inwoners van het land in hun macht gaf. Hij gaf hun de vrije hand om met die volken te doen wat zij wilden. Daarmee stelde Hij hen op de proef. Zouden ze met die volken handelen zoals Hij had bevolen?

Of weet u niet, dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest die in u is, die u van God hebt, en dat u niet van uzelf bent? (1Ko 6:19)

Onze vaders hebben het manna gegeten in de woestijn, zoals geschreven staat: 'Brood uit de hemel gaf Hij hun te eten'. Jezus dan zei tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven, maar mijn Vader geeft u het ware brood uit de hemel. Want het brood van God is Hij die uit de hemel neerdaalt en aan de wereld leven geeft. Zij zeiden dan tot Hem: Heer, geef ons altijd dit brood. Jezus zei tot hen: Ik ben het brood van het leven; wie tot Mij komt, zal nooit meer honger hebben; en wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorst hebben. (Jh 6:31-35)

Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, ... (Ef 5:25,26)

21 Ja, veertig jaar hebt Gij hen in de woestijn onderhouden, zij hebben geen gebrek gehad, hun klederen zijn niet versleten en hun voeten niet gezwollen.

... en in de woestijn, waar gij hebt gezien, hoe de HERE, uw God, u droeg, zoals een man zijn kind draagt, op heel de weg die gij gegaan zijt, totdat gij op deze plaats gekomen zijt. (Dt 1:31)

22 Gij hebt hun koninkrijken en volken gegeven en die als randgebied aan hen toebe-deeld; zij hebben het land van Sihon, de koning van Hesbon, in bezit genomen, en het land van Og, de koning van Basan.

23 Ook hebt Gij hun zonen talrijk gemaakt als de sterren des hemels en hen gebracht naar het land, dat Gij hun vaders bevolen hadt in bezit te gaan nemen. 24 En hun zonen zijn gekomen en hebben het land in bezit genomen en Gij hebt de inwoners van het land, de Kanaänieten, voor hen vernederd en die in hun macht gegeven, zowel hun koningen als de volken van het land, om met hen te doen naar hun welgevallen.

Hij had gezegd dat ze de inwoners moesten uitroeien. Door hun ontrouw werden de rollen omgekeerd. Nu heersten de volken over hen en deden de volken met hen naar hun welgevallen (*vers 37*).

Hun verovering van het land wierp hun een schat aan zegeningen in de schoot. Ze hebben zich er tegoed aan gedaan. Dat was geoorloofd. Het was alles binnen hun bereik gekomen door Gods grote goedheid. God wil zijn volk alles geven om van te genieten. Maar Hij wenst dat Hij erbij betrokken wordt, dat Hij als de Gever erkend wordt, dat Hem daarvoor de dank en eer wordt gebracht.

Dat is geen eerezucht van God, zoals dat bij ons zou zijn. Hij weet dat het genieten zonder Hem tot egoïsme en uitspattingen voert, waaruit veel kwaad voortkomt. Genieten zonder Hem heeft een verwoestende uitwerking op de verhouding tussen mensen onderling. Waar de band met Hem wordt verbroken, gaat ook de band tussen mensen stuk.

Als de mens los van God komt, Hem niet meer betreft bij zijn doen en laten, komt hij tot 'grote wandaden'. Dan worden de grootste weldaden van God door de mens met het grootste kwaad beantwoord. De weerspanning van het volk uitte zich in opstand tegen God. Zijn wet wierpen zij achter hun rug. Dat is een daad van verachting. Als God dan zijn profeten zendt om hen tot Hem te doen wederkeren, doden zij hen.

Ze hadden met God afgerekend. Ze moesten Hem niet meer. Ze verklaarden Hem uit de tijd. Hun 'verlichte' denken ondervond hinder van zijn bestaan en aanwezigheid. Daarom moest elke stem die Hem vertolkte het zwijgen worden opgelegd. Alsof daarmee God het zwijgen kon worden opgelegd.

God gaf niet op. Hij had een andere methode om hen tot inkeer te brengen. Als ze niet naar zijn stem wilden luisteren, zouden ze naar zijn handelen luisteren. Hij gaf hen over in de hand van hun vijanden. Dat miste zijn uitwerking niet. Ze kregen het benauwd en riepen tot de HERE. En, wonder van genade, Hij hoorde naar hen. In zijn 'grote barmhartigheid' gaf Hij verlossers. En dat gebeurde niet slechts één keer. Nee, vele malen herhaalde zich deze gang van zaken. Elke keer na hun verlossing gingen zij weer kwaad doen. Zij waren werkelijk recidivisten, dat zijn mensen die telkens opnieuw in dezelfde fout vallen, 'draaideurcriminelen'. In zijn trouw gaf de HERE hen dan over in de hand van tegenstanders. Dan kregen ze het weer benauwd en gingen in hun benauwdheid tot de HERE roepen. Naar zijn onveranderlijke barmhartigheid hoorde Hij dan naar hun groep en verlostte hen. Het boek *Richteren* geeft daarvan de indrukwekkende geschiedenis.

Ondanks al dit handelen van God in barmhartigheid ging het met het volk steeds verder bergafwaarts. God vermaande zijn volk om tot zijn wet terug te keren. Daarin lag het leven. In niet luisteren naar de wet, het overtreden ervan, lag de dood. Zijn volk handelde niet als onwetenden. Ze waren met Gods wet bekend. Ze zetten echter hun schouder er niet onder, maar er dwars tegen in. Ze bogen hun nek er niet onder, maar verhardden hun nek. Ze stapelden zonde op zonde.

25 Zij hebben versterkte steden en vette grond veroverd en huizen, vol met allerlei goederen, uitgehouwen waterbakken, wijngaarden, olijfbomen en vruchtbomen in menigte in bezit genomen. En zij aten en werden verzadigd en welgedaan en leefden weelderig door uw grote goedheid.

26 Maar zij werden weerspanning en kwamen tegen U in opstand en wierpen uw wet achter hun rug en doodden uw profeten, die hen vermaanden, om hen tot U te doen wederkeren; zij bedreven grote wandaden.

27 Toen gaaft Gij hen in de macht van hun tegenstanders, die hen benauwdten. Maar ten tijde van hun benauwdheid riepen zij tot U, en Gij hoordet uit de hemel en gaaft hun naar uw grote barmhartigheid verlossers, die hen verlostten uit de macht van hun tegenstanders. 28 Zodra zij dan rust gekregen hadden, gingen zij weer kwaad doen voor uw aangezicht en Gij liet hen over aan de macht van hun vijanden, zodat die over hen heersten. Maar zij riepen U weer aan en Gij hoordet uit de hemel en reddet hen naar uw barmhartigheid, vele malen.

29 Gij vermaandet hen, om hen tot uw wet te doen wederkeren, maar zij handelden misdadig, hoorden niet naar uw geboden en zondigden tegen uw verordeningen – de mens die ze opvolgt, zal daardoor leven. Maar zij zetten hun schouder er dwars tegen in en verhardden hun nek en luisterden niet.

Vele jaren lang heeft God met lankmoedigheid dit voortdurend opstandig gedrag verdragen. In *vers 20* was de Geest bezig het volk te onderrichten. Maar omdat ze niet naar het onderwijs van de Geest luisterden, moest de Geest hen gaan vermanen. Telkens is Gods Geest in zijn profeten bezig geweest tot het volk te spreken om hen te overtuigen van hun zonden (*2Kr 36:15*). Hij wilde en wil zijn volk gelukkig maken. Daarom vermaande Hij hen onophoudelijk te breken met de zonde en zich aan zijn geboden te onderwerpen. Maar zij luisterden niet.

Tenslotte kon Hij niet anders dan hen overgeven in de macht van de volken in de landen om hen heen. Eerst zijn de tien stammen door de Assyriër uit het land weggehaald en over verschillende landen verstrooid. Later zijn de twee stammen naar Babel weggevoerd.

Ondanks alle ontrouw van het volk en Gods tucht daarover, heeft Hij niet voorgoed met hen afgerekend. Hij bleef een „*genadig en barmhartig God*”.

De Leviëten hebben in de voorgaande verzen de geschiedenis van Gods trouw tegenover de ontrouw van het volk op indrukwekkende wijze voor Gods aangezicht verhaald. Op grond daarvan gaan ze nu bij Hem pleiten met het oog op hun huidige toestand van ontrouw en zwakheid. Zij stellen het volk in al zijn geledingen aan de „*grote, sterke en geduchte God*” voor, die zij bovenal „*onze God*” noemen.

Zij spreken Hem aan in zijn relatie met hen. In die relatie kennen ze Hem als ‘groot’. Hij is allesomvattend en alles te bovengaand. Hij is ook sterk, almachtig, onbeperkt in zijn mogelijkheden. En Hij is geducht, Hij is te vrezen door ieder die Zich tegen Hem verzet.

Ze kennen Hem ook als de God „*die vasthoudt aan het verbond*”. Ze weten dat Hij nooit het door Hem gesloten en bekrachtigde verbond zal verbreken. Het volk heeft zich niet aan hun aandeel in het verbond gehouden. Daarom spreken ze er ook over dat God vasthoudt aan zijn goedertierenheid. Ze vragen aan God of Hij in de overvloed van goedheid die Hem eigen is niet gering wil denken van alle moeite die hen getroffen heeft vanaf het moment dat Hij hen in de macht van hun vijanden heeft gegeven. Ze schrijven God niet voor hoe Hij moet handelen, maar vragen om een gunst.

Terwijl ze een beroep doen op de barmhartigheid van God, vergeten ze niet te erkennen dat God het recht aan zijn kant heeft in alles wat hun is overkomen (*Ps 51:6*). Ze nemen de juiste houding voor God in. Er is geen enkele rechtvaardiging van hun eigen zondig gedrag en verwijten Hem geen onrechtvaardig handelen.

Het is hun duidelijk waar de oorzaak van alle ellende ligt. Alle ellende die ze over zich hebben gehaald is terug te voeren tot hun ongehoorzaamheid aan het woord van God.

God had hun een koninkrijk gegeven. Hij had hen met weldaden overladen. Hij had hun ruimte en overvloed ter beschikking gesteld. Niets had Hij hun onthouden om hen gelukkig, tevreden en dankbaar te doen zijn. Maar in plaats van Hem te dienen, dienden ze zichzelf. En toen Hij hen daarop wees, bekeerden zij zich niet van hun boze daden.

30 Vele jaren waart Gij lankmoedig over hen en vermaandet hen door uw Geest, door de dienst van uw profeten, maar zij gaven daaraan geen gehoor. Toen hebt Gij hen in de macht van de volken der landen gegeven.

De HERE, de God hunner vaderen, zond wel zijn boden tot hen, vroeg en laat, want Hij ontfermde Zich over zijn volk en zijn woning, (2Kr 36:15)

31 Maar in uw grote barmhartigheid hebt Gij niet voorgoed met hen afgerekend en hen niet verlaten, want Gij zijt een genadig en barmhartig God.

32 Nu dan, onze God, Gij grote, sterke en geduchte God, die vasthoudt aan het verbond en de goedertierenheid, laat in uw ogen niet gering zijn al de moeite die ons getroffen heeft, onze koningen, onze oversten, onze priesters, onze profeten, onze vaderen en uw gehele volk, van de dagen der koningen van Assur af tot op de huidige dag.

33 Maar Gij hebt het recht aan uw zijde in alles wat ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond, doch wij hebben goddeloos gehandeld.

Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan wat kwaad is in uw ogen, ... (Ps 51:6)

34 Onze koningen, onze oversten, onze priesters en onze vaderen hebben uw wet niet onderhouden en geen acht geslagen op uw geboden en op de vermaningen die Gij tot hen hebt gericht.

35 Zij hebben, trots hun koninkrijk en trots de grote weldaden die Gij hun gegeven hadt, en trots het ruime en vette land dat Gij hun ter beschikking gesteld hadt, U niet gediend noch zich bekeerd van hun boze daden.

Ze waren wel terug in het land, maar er was geen vrijheid. Een vreemde macht heerste over het land en niet een koning uit het huis van David. Ze erkenden daarmee hun ware positie. Zowel voor God als voor de wereld om hen heen namen zij de plaats in die zij door hun ontrouw verdiend hadden.

Ook de opbrengst van het land konden ze niet ten volle genieten. Ze konden er van genieten voor zover hun heersers dat toelieten. De opbrengst was niet voor hen, maar voor hen aan wie zij vanwege hun zonden door God onderworpen waren. Ze hadden zelfs niets over hun eigen lichaam en bezit te zeggen. Het was allemaal in de macht van vreemde heersers.

Nadat ze hun falen in het verleden hebben gezien en toegegeven, proberen ze zich tegen een herhaling ervan in te dekken. Het middel dat ze daarvoor kiezen is het sluiten van een vast verbond (vgl. 2Kn 23:3), dat ze op schrift stellen en ondertekenen. Dit past bij de bedeling waarin zij leefden. Maar het is niet door een mens te houden. Zij gaven hierdoor (onbewust) te kennen dat zij beter waren dan hun vaders.

Toch hadden zij grond voor dit verbond, want met of zonder, zij waren verplicht de wet te houden. In de tegenwoordige bedeling is dit anders, maar toch stellen velen zich er vrijwillig onder.

De algemene les is dat na belijdenis van onze schuld wij met onze wandel verder gaan op een nieuwe grondslag.

36 *Zie, wij zijn heden slaven, en het land dat Gij aan onze vaders gegeven hadt om de vrucht en het goede daarvan te genieten – zie, wij zijn daarin slaven; ...*

37 *het geeft zijn rijke opbrengst aan de koningen die Gij over ons gesteld hebt wegens onze zonden, en zij heersen over ons lichaam en over ons vee naar hun welgevallen; daarom zijn wij in grote benauwdheid.*

38 *Op grond van dit alles sluiten wij een vast verbond en stellen het op schrift, en onze oversten, onze Levieten, onze priesters zetten hun zegel eronder.*

Toen ging de koning staan bij de zuil en sloot een verbond voor het aangezicht des HEREN, dat men de HERE zou volgen en van ganser harte en ganser ziele zijn geboden, getuigenissen en inzettingen zou houden en de woorden van dit verbond, die in dit boek geschreven waren, zou gestand doen. En het gehele volk trad tot het verbond toe. (2Kn 23:3)

Hier staan de namen van hen die hun zegel onder het vast verbond zetten. Na te hebben opgehouden met kwaad te doen, willen ze nu leren goed te doen (*Js 1:16*).

Het aangaan van een verbond, hoe goed bedoeld ook, is toch een miskennis van het onvermogen van de mens om aan de verplichtingen ervan te voldoen. Dat is gebleken bij Sinai (*Ex 24*) en onder Josia (*2Kn 23:3; Jr 3:10*).

Daarop nam Mozes de helft van het bloed en deed het in bekkens, en de andere helft van het bloed spregde hij op het altaar. Hij nam het boek des verbonds en las het voor de oren van het volk en zij zeiden: Alles wat de HERE gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zullen wij horen. (Ex 24:6,7)

Toen ging de koning staan bij de zuil en sloot een verbond voor het aangezicht des HEREN, dat men de HERE zou volgen en van ganser harte en ganser ziele zijn geboden, getuigenissen en inzettingen zou houden en de woorden van dit verbond, die in dit boek geschreven waren, zou gestand doen. En het gehele volk trad tot het verbond toe. (2Kn 23:3)

En boven dit alles bekeerde haar zuster, Trouweloze, Juda, zich niet tot Mij met haar gehele hart, maar alleen in schijn, luidt het woord des HEREN. (Jr 3:10)

Het aangaan van een verbond geeft de schijn dat het in de toekomst beter zal gaan. Maar in de mens is geen garantie daarvoor aanwezig, integendeel. Elke belofte die een mens aflegt om niet meer in een bepaalde fout te vallen, toont een gebrek aan zelfkennis. Toch was in die tijd de wet de grondslag van Gods handelen met de mens. Daarom is het deze Israëlieten niet kwalijk te nemen dat ze zichzelf deze verplichting oplegden. Het geeft hun oprechte verlangen aan, te voldoen aan Gods wil.

Pas toen Christus verscheen veranderde de grondslag van Gods handelen met de mens. Het kruis is het grote keerpunt in de geschiedenis van Gods handelen met de mens. Bij het kruis is de volkomen hopeloosheid ten volle gebleken. Ieder die zich nu nog stelt op de grondslag van de wet, heeft nog niet tot zich laten doordringen wat de betekenis van het kruis is. Tot die tijd stond de mens onder de zichzelf opgelegde verantwoordelijkheid om aan Gods inzettingen te gehoorzamen. Daarom is het voor hen die hier tot het verbond toetreden de enig juiste weg.

Nehemia is de eerste die zijn handtekening zet. Daarna zetten 22 priesters hun handtekening. Opmerkelijk genoeg ontbreekt de handtekening van Ezra. Zou hij inzien dat een handtekening geen garantie was? Wat voor de één goed is, daaraan hoeft een ander geen deel te hebben. Waarschijnlijk begreep Ezra, door meer inzicht in wie God is en wie de mens is, dat God hem niet riep om zijn handtekening te zetten. Dit soort onderscheid tussen gelovigen vinden we in de gemeente te Rome. Daar treffen we zwakke en sterke gelovigen aan. Zij moeten leren met elkaar om te gaan en elkaar te verdragen in zaken die met het geweten te maken hebben (*zie Rm 14,15*).

Na de priesters tekenen 17 Leviëten het verbond. Onder hen zijn er veel die de mond van de vergadering waren geweest in het gebed (9:2,5). Dit toont aan dat zij zelf onder de indruk waren van hetgeen zij hadden gezegd, en anderen geen lasten wilden opleggen die zij zelf weigerden aan te raken. Zij, die voorgaan in het gebed, moeten ook voorgaan in ieder ander goed werk.

Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; ... (Js 1:16)

1 Hun zegel zetten eronder: de stadhouder Nehemia, de zoon van Hachalja, en Zidkia, 2 Seraja, Azarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja, Malkia, 4 Hattus, Sebanja, Mal-luch 5 Harim, Meremoth, Obadja, 6 Daniël, Ginnethon, Baruch, 7 Mesullam, Abia, Miamin, 8 Maázja, Bilgai en Sema-ja; dit zijn de priesters.

9 De Leviëten, namelijk Jesua, de zoon van Azanja, Binnui. Van de zonen van Henadad: Kadmiël. 10 En hun broeders: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Micha, Rehob, Hasabja, 12 Zakkur, Se-rebja, Sebanja, 13 Hodia, Bani en Beninu.

Na de Levieten hebben 44 van de oversten van het volk hun handtekening gezet dat zij Gods geboden wilden houden. Als hoofden van het volk deden zij dat ook voor allen die zij vertegenwoordigden en op wie zij door hun positie invloed hadden. Hun namen zijn hier vermeld tot hun eer als mannen die ijverig werkzaam waren om de dienst van God te doen herleven en in stand te houden in hun land. De nagedachtenis van zulke mannen zal tot zegening zijn. Het is opmerkelijk dat de meesten van hen, die in 7:8vv genoemd zijn als hoofden van huizen, hier genoemd worden onder de eersten van de hoofden van het volk, die het verbond ondertekend hebben. Opmerkelijk is ook dat velen die tegenwoordig hoofd zijn, dezelfde naam dragen als zij, die hoofden waren, toen zij uit Babel gingen (Ea 2:3-35).

Ook de kinderen worden in het verbond betrokken. Zij maken deel uit van het volk van God en delen in de voorrechten en verantwoordelijkheden ervan. Ze zijn geheiligd in de ouders (1Ko 7:14), die de verplichting hebben hen op te voeden in de tucht en vermaning van de Heer (Ef 6:4). “Al wie zich van de volken der land had afgescheiden” zijn de proselieten.

Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw en de ongelovige vrouw is geheiligd door de broeder; anders toch waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig. (1Ko 7:14)

En u, vaders, prikkelt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de tucht en vermaning van de Heer. (Ef 6:4)

Ze worden ‘broeders’ genoemd. Ze namen allen voor God dezelfde plaats in. Ook de voornaamsten onder hen waren ‘broeders’. Trouw aan God vernedert de hoge en verhoogt de geringe. “Laat de geringe broeder echter roemen in zijn hoogheid, en de rijke in zijn geringheid, omdat hij als een bloem van het gras zal vergaan” (Jk 1:8,9). Ze waren niet alleen verbonden door familiebanden, maar ook door een gemeenschappelijk verlangen. Ze wilden allen gehoorzaam zijn aan de wet van God. De edelen sloten het verbond door hun handtekening en hun zegel. Het volk bevestigde met een vloek en een eed omdat ze de wet zouden gehoorzamen. Ze verklaarden daarmee plechtig hun oprechtheid voor God, terwijl ze zijn rechtvaardige toorn inriepen als zij trouweloos zouden handelden.

Als toepassing voor ons, die niet onder de wet staan, kunnen we zeggen dat de verplichting die zij aangingen om de wet te gehoorzamen voor ons inhoudt een vernieuwing van de wens om te gehoorzamen. Gehoorzaamheid is een grondbeginsel in het leven van de christen op ieder terrein van zijn leven: familie, maatschappij, gemeente. Het is als met het voornemen van het hart om bij de Heer te blijven (Hd 11:23) en dat laten gelden voor alle genoemde terreinen.

De *verzen 29-31* beschrijven de verplichtingen waaraan ze zichzelf en hun gezinnen onderwierpen. Het verbond had betrekking op hun persoonlijke wandel (*vers 29*), op hun kinderen met het oog op de huwelijksverbintenis die zij zouden aangaan (*vs. 30*) en op het houden van de sabbat en het sabbatsjaar (*vers 31*).

De eerste verplichting is dus die voor ieder persoonlijk, de tweede voor de kinderen. Als er geen gehoorzaamheid is in mijn persoonlijk leven of in mijn gezin, kan God onmogelijk geëerd worden. Gehoorzaamheid brengt scheiding met de wereld teweeg. De vriendschap met de wereld wordt opgegeven en in plaats daarvan komt er toewijding aan God.

14 De hoofden van het volk: Paros, Pathath-Moab, Elam, Zattu, Bani, 15 Bunni, Azgad, Bebai, 16 Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hizkia, Azzur, 18 Hodia, Hasum, Bezai, 19 Harif, Anathoth, Nebai, 20 Magpias, Mesullam, Hezir, 21 Mesezabeël, Zaddok, Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hosea, Hananja, Hassub, 24 Hallohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maäseja, 26 Ahia, Hanan, Anan, 27 Malluch, Harim en Baäna.

28 En het overige volk, de priesters, de Levieten, de poortwachters, de zangers, de tempelhorigen en al wie zich van de volken der landen had afgescheiden om de wet Gods te onderhouden, hun vrouwen, hun zonen en hun dochters, al wie tot de jaren des onderscheids gekomen was, ...

..., 29 sloten zich aan bij hun broeders, hun voornaamsten, en verplichtten zich onder zelfvervloeking en onder ede, om te wandelen naar de wet van God, die door de dienst van Mozes, de knecht Gods, gegeven was, en om naarstig te onderhouden al de geboden, verordeningen en inzettingen van de HERE, onze Here. 30 Verder (verplichtten wij ons), dat wij onze dochters niet zouden geven aan de volken des lands en hun dochters niet tot vrouw zouden nemen voor onze zonen.

Toen hij daar aankwam en de genade van God zag, verblijdde hij zich en vermaande allen met het voornemen van hun hart bij de Heer te blijven. (Hd 11:23)

Zij wilden wandelen in Gods wet, dat wil zeggen in onderworpenheid aan de heilige Schrift. De persoonlijke gehoorzaamheid aan Gods woord is het uitgangspunt. In de tweede plaats wilden zij de afzondering handhaven van de volken van het land en daarom wilden zij hun kinderen niet toestaan een ongelijk juk aan te gaan. Afzondering van het kwaad en toewijding aan God is het eerste gevolg van gehoorzaamheid. Ten derde wilden zij God eren door het houden van de sabbat en niet toegeven aan hebzucht naar aanleiding van wat de volken aanboden op die heilige dag. De sabbat is de rust van God waarin de gelovige mag delen. Ten vierde zouden ze in het zevende jaar het land braak laten liggen, want omdat zij dat niet hadden gedaan, waren zij destijds naar Babel weggevoerd (Ex 23:11). Het betekende ook dat zij de schulden die hun broeders tegenover hen hadden, niet zouden opeisen en daarmee niet toegeven aan de geest van heersen. Het sabbatsjaar was het jaar van vrijlating en kwijtschelding (Dt 15:1,2). In die geest wil God dat wij met onze broeders en zusters omgaan.

Dit zijn allemaal lessen voor ons, als wij Christus zijn plaats als Hoofd willen geven en willen handelen naar de eenheid van het lichaam en de eenheid van de Geest willen bewaren. Zijn wij niet ontrouw geweest aan het woord van God? We hebben ons beroemd op onze positie in Christus, maar we hebben ons niet persoonlijk onderworpen aan Gods woord. De stem van de vergadering is luider geweest dan de stem van God door het Woord. De traditie heeft meer gezag dan de Schrift.

Hebben we ook niet de ware afzondering gemist? We zijn wel afgezonderd van de kerken, maar in onze handel en wandel lijken we op mensen van de wereld. Is de geest van de wereld niet in onze huizen en gemeenten gekomen? Wat houdt gemeentelijke afzondering in, als we op andere wijzen met de wereld verbonden zijn?

Zijn we soms niet koel in onze betrekkingen tot godvrezende gelovigen van wie we soms in een kleinigheid van mening verschillen, terwijl we een warme hartelijkheid voor een werelds mens tonen? Al deze vragen kunnen we beter nu onder ogen zien, dan pas voor de rechterstoel van Christus.

De sabbat spreekt van de rust die Christus ons heeft gegeven op grond van zijn werk. Maar doen we die rust niet te kort als we menen dat we op grond van iets in onszelf een bepaalde verdienste bezitten, een zekere winst kunnen behalen, is het niet bij God dan toch wel bij onze medechristenen?

En hoe zit het met het leven in geloof? Het braak laten liggen van het land stelt het vertrouwen voor dat God zal voorzien al lijkt het voor ons alsof het mis gaat. Het is een erkenning van Gods recht op het land. Die erkenning bepaalt ons bij God Zelf. Gaat het in ons leven echt alleen om Hem? We kunnen 'samenkomen op goddelijke grondslag', 'op schriftuurlijke wijze brood breken', 'het getuigenis handhaven' en allerlei andere dingen doen die alleen uiterlijk waarneembaar en toetsbaar zijn, terwijl onze waardering voor de eeuwige en onzienlijke dingen steeds verder afneemt en we slechts leven voor het hier en nu.

De vijfde verplichting, die van het niet opeisen van schulden, hangt met de vorige samen. Zijn we niet vaak veeleisend van onze medegelovigen naarmate we het zicht op de eeuwige dingen kwijtraken en

Zes jaar zult gij uw land bezaaien en zijn opbrengst inzamelen, maar in het zevende zult gij het braak laten liggen en het met rust laten, opdat de armen van uw volk eten, en wat zij overlaten zal het gedierte des velds eten. Evenzo zult gij doen met uw wijngaard en met uw olijfbomen. (Ex 23:10,11)

Na verloop van zeven jaar zult gij een kwijtschelding doen plaats hebben. En dit is de wijze van kwijtschelding: iedere schuldeiser zal hetgeen hij aan zijn naaste leende, kwijtschelden; hij zal zijn naaste en zijn broeder niet tot betaling dwingen, omdat men een kwijtschelding voor de HERE heeft afgekondigd. (Dt 15:1,2)

leven voor het tegenwoordige? De Rechter staat voor de deur. Het eind van deze bedeling is in zicht. Het is de hoogste tijd dat we ophouden met van elkaar te eisen, maar dat we leven in het besef van alles wat ons is vergeven door God. Een eisende houding verhindert gemeenschap. Als we die oordelen, zullen we samen God en zijn waarheid kunnen hooghouden en Hem eren.

Nu volgen verplichtingen met betrekking tot het huis van God. De zorg voor het huis van God (negen keer genoemd in deze laatste acht verzen, in elk vers een keer en in *vers 36* twee keer) neemt in het vaste verbond een grote plaats in. Over de muur, wat toch het hoofdonderwerp van dit boek is, wordt niet gesproken. Maar de grote toetssteen van trouw jegens God is het in stand houden van het huis, het onderhouden van hen die erin dienden en het gehoorzamen aan de inzettingen die de orde in het huis regelen.

Als in de individuele levens van de leden van Gods volk alles op God wordt gericht en de levens naar zijn wil worden ingericht, zal ook het gemeenschappelijk belang zich in voorspoed ontwikkelen. Dat komt tot uiting in de zorg voor Gods huis, dat is nu de gemeente van God. Er zal een verlangen komen om in de gemeente alles zo te regelen als God in zijn Woord voorschrijft (*1Tm 3:15*). Er zullen voldoende middelen zijn om het zichtbaar getuigenis te handhaven. Als er geen geestelijke gezindheid is, zullen harten en beurzen gesloten blijven. Als die gezindheid er wel is, zullen beiden opengaan.

Het oorspronkelijk bedrag, per hoofd te betalen, was 1/2 sikkel (*Ex 30:13*). Het kan zijn dat vanwege de armoede van het volk dit niet kon worden opgebracht. Maar dan zien we dat de armoede van het volk geen barrière vormt. Als de gewetens worden geoefend, zal het mogelijke worden gegeven en soms meer dan het mogelijke (*2Ko 8:1-5*).

Maar wij maken u bekend, broeders, de genade van God die in de gemeenten van Macedonië gegeven is, dat onder veel beproeving van verdrukking de overvloed van hun blijdschap en hun diepe armoede overvloedig zijn geweest in de rijkdom van hun liefdadigheid. Want ik getuig dat zij naar vermogen en boven vermogen, uit eigen beweging, ons met veel aandrang smeekten om deze gunst en de gemeenschap in de dienst aan de heiligen. En het was niet zoals wij verwachtten, maar zij gaven zichzelf eerst aan de Heer en daarna aan ons door de wil van God, zodat wij Titus aanspoorden dat hij, zoals hij vroeger begonnen was, zo ook deze genade ook bij u zou voltoeien. (2Ko 8:1-6)

God zal er dan voor zorgen dat het mindere tot hetzelfde resultaat voert als het meerdere. Hierdoor straalt zijn grootheid des te meer, zoals dat altijd het geval is waar de mens meer op Gods goedheid vertrouwt.

Door de bijdrage van 1/3 sikkel per jaar konden de volgende voorzieningen worden getroffen waardoor de werkzaamheden in het huis van God en de feesten in verbinding daarmee voortgang konden vinden:

- | Het bereiden van het toonbrood
- | Het dagelijks spijsoffer
- | Het dagelijks brandoffer
- | Het offer voor de sabbatten
- | Het offer voor de nieuwe maanden
- | De drie grote feesten (pascha, pinksterfeest en loofhuttenfeest)
- | De heilige gaven (waarschijnlijk dankoffers)

32 Voorts hebben wij de volgende verplichtingen op ons genomen: om onszelf op te leggen het derde deel van een sikkel per jaar voor de dienst van het huis onzes Gods; ...

Maar als ik uitblijf, schrijf ik opdat je weet hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid. (1Tm 3:15)

Dit zal ieder die tot de getelden gaat behoren, geven: een halve sikkel, gerekend naar de heilige sikkel – deze sikkel is twintig gera – een halve sikkel is de heffing voor de HERE. (Ex 30:13)

- | De zondoffers
- | Allerlei werk in Gods huis

De twaalf toonbroden vertegenwoordigen het hele volk. De eenheid ervan is door de verstrooiing niet meer te zien. Maar voor God is die er wel. Het overblijfsel mag eraan denken in de dienst. Dit is het eerste dat door de bijdrage voor Gods aandacht wordt gebracht en daardoor ook voor onze aandacht wordt geplaatst.

Het spijsoffer spreekt van de Heer Jezus in zijn leven op aarde als volmaakt toegewijd aan God. Het brandoffer spreekt van de Heer Jezus in zijn volle overgave aan God in zijn dood aan het kruis. Het offer voor de sabbatten laat het werk van de Heer Jezus zien in zijn resultaat: rust voor God en rust voor ons. Het offer voor de nieuwe maanden ziet op het werk van de Heer Jezus als de basis voor het herstel van Israël. De drie grote feesten zien op de grote resultaten van het werk van de Heer Jezus te weten de bevrijding van een volk uit de macht van de zonde, het ontstaan van de gemeente en de vestiging van het vreedrijk. De heilige gaven, de dankoffers, zien op de gemeenschap tussen de gelovigen onderling en tussen de gelovigen en God en de Heer Jezus. De zondoffers spreken van de verzoening tussen de heilige God en de zondige mens, een verzoening op grond waarvan eens alle dingen verzoend worden met God. Alle werk dat in Gods huis gebeurt, vindt plaats op de grondslag van de verzoening.

Het lot werd in het *Oude Testament* tot het begin van *Handelingen* geworpen om daardoor de wil van de Heer te leren kennen. Het gebeurde:

1. bij het verdelen van het land onder de stammen;

Evenwel zal het land door het lot verdeeld worden; naar de namen van de stammen hunner vaders zullen zij het erven; naar het lot zal ieders erfdeel toegewezen worden, naar gelang van groter of kleiner aantal.
(Nm 26:55,56)

Dit nu zijn de erfdeelen, die de Israëlieten in het land Kanaän ontvangen hebben, welke de priester Eleazar, Jozua, de zoon van Nun, en de familiehoofden van de stammen aan de Israëlieten ten erfdeel gegeven hebben, eens ieders erfdeel door het lot, zoals de HERE door de dienst van Mozes geboden had betreffende de negen stammen en de halve stam. (Jz 14:1,2)

Toen wierp Jozua voor hen het lot te Silo, voor het aangezicht des HEREN, en Jozua deelde daar de Israëlieten het land toe, overeenkomstig hun afdelingen. (Jz 18:10)

2. om een schuldige te ontdekken;

In de ochtend zult gij volgens uw stammen aantreden, en de stam, die de HERE aanwijst, zal aantreden volgens de geslachten, en het geslacht, dat de HERE aanwijst, zal aantreden volgens de families, en de familie, die de HERE aanwijst, zal aantreden man voor man. (Jz 7:14)

Saul zeide: Werpt het lot tussen mij en mijn zoon Jonathan. Toen werd Jonathan aangewezen. (1Sm 14:42)

En zij zeiden tot elkander: Komt, laat ons het lot werpen, opdat wij te weten komen door wiens schuld dit onheil ons treft. Zij wierpen het lot en het lot viel op Jona. (Jn 1:7)

3. om de eerste koning, Saul, aan te wijzen;

Maar thans verwerpt gij uw God, die voor u een verlosser was uit al uw rampen en noden, en zegt: Neen, stel een koning over ons aan. Nu dan, stelt u voor het aangezicht des HEREN, naar uw stammen en naar uw geslachten. Toen liet Samuël alle stammen van Israël naderbij komen, en de stam Benjamin werd aangewezen. Daarna liet hij de stam Benjamin naderbij komen naar zijn geslachten, en het geslacht van Matri werd aangewezen. Ten slotte werd Saul, de zoon van Kis, aangewezen. (1Sm 10:19-21)

...; 33 voor het toonbrood, het dagelijks spijsoffer en het dagelijks brandoffer, voor de sabbatten, de nieuwe maanden, de feesten en voor de heilige gaven, voor de zondoffers om over Israël verzoening te doen, en voor allerlei werk in het huis van onze God.

4. bij het oplossen van geschillen;

Het lot doet twistingen ophouden en scheidt sterke mannen van elkander. (Sp 18:18)

5. bij het indelen van diverse Levieten orden;

Men deelde hen in bij loting, de ene groep zowel als de andere, omdat er oversten van het heiligdom – oversten Gods – zowel onder de zonen van Eleazar als onder de zonen van Ithamar waren. (1Kr 24:5)

Zij wierpen het lot voor de regeling der diensten, de jongste evenzeer als de oudste, de volleeerde zowel als de leerling. (1Kr 25:8)

Zij lootten om elke poort, volgens hun families, zowel de jongste als de oudste. (1Kr 26:13)

Het gebeurde nu, toen hij de priesterdienst vervulde voor God, in de beurt van zijn afdeling, dat hij naar de gewoonte van het priesterambt door het lot werd aangewezen om te reukofferen, na het tempelhuis van de Heer te zijn binnengegaan. (Lk 1:8,9)

6. het aanwijzen wie in Jeruzalem zou wonen;

De oversten van het volk gingen te Jeruzalem wonen, maar het overige volk wierp het lot, om een op de tien aan te wijzen in Jeruzalem, de heilige stad, te gaan wonen, en negen tienden in de andere steden. (Ne 11:1)

7. om de vervanger van Judas Iskariot aan te wijzen.

En zij wierpen het lot over hen en het lot viel op Matthias; en hij werd aan de elf apostelen toegevoegd. (Hd 1:26)

Zonder dat er sprake is van het leren kennen van de wil God zien we dat het lot bijgelovig geworpen wordt door Haman om de tijd te weten die het meest geschikt zou zijn om de Joden uit te roeien.

In de eerste maand, de maand Nisan, in het twaalfde jaar van koning Ahasveros, wierp men in het bijzijn van Haman het Pur – dat is het lot – voor elke dag en voor elke maand tot de twaalfde, de maand Adar. (Es 3:7)

Haman toch, de zoon van Hammedatha, de Agagiet, de jodenhater, had de gedachte gekoesterd de Joden uit te roeien en hij had het Pur – dat is het lot – geworpen om hen te vernietigen en uit te roeien, ... (Es 9:24)

De soldaten werpen het lot over de kleding van de Heer Jezus.

Nadat zij Hem nu hadden gekruisigd, verdeelden zij zijn kleren door het lot te werpen. (Mt 27:35)

En zij kruisigden Hem en verdeelden zijn kleren door het lot erover te werpen wat ieder mocht nemen. (Mk 15:24)

En om zijn kleren te verdelen wierpen zij het lot daarover. (Lk 23:34)

Toen dan de soldaten Jezus hadden gekruisigd, namen zij zijn kleren en maakten er vier delen van, voor elke soldaat een deel, en het onderkleed. Het onderkleed nu was zonder naad, van boven af in zijn geheel gegeven. Zij dan zeiden tot elkaar: Laten wij die niet scheuren, maar erom loten van wie die zal zijn; opdat de Schrift vervuld werd die zegt: 'Zij hebben mijn kleren onder elkaar verdeeld en over mijn kleding hebben zij het lot geworpen'. (Jh 19:23,24)

Nadat de Heilige Geest op aarde is gekomen, is er geen sprake meer van het werpen van het lot om daardoor de wil van God te leren kennen. De nieuwtestamentische gelovige wordt niet geleid door het lot, maar door het woord van God en de Geest van God.

Voor de levering van het hout treffen we nergens een speciaal gebod van God aan. Toch was dit naar Gods gedachten, want zonder hout kon niet geofferd worden. Het is een belangrijk offer, zo belangrijk dat Nehemia dit offer aan het slot van zijn boek nog een keer vermeldt (13:31). Als de harten op God en zijn belangen worden gericht, wordt er ook gedacht aan wat niet uitdrukkelijk in Gods woord wordt genoemd, maar wat wel belangrijk is voor de dienst in Gods huis.

34 Ook hebben wij, de priesters, de Levieten en het volk, het lot geworpen over de levering van het hout, te brengen naar het huis van onze God, volgens onze families, op vastgestelde tijden, jaar op jaar, om het te verbranden op het altaar van de HERE, onze God, zoals in de wet is voorgeschreven.

*Ik reinigde hen van al het vreemde; en ik trof beschikkingen voor de taak van de priesters en van de Levieten, ieder in zijn werk, eveneens voor levering van het hout op vastgestelde tijden en voor de eerstelingen.
(Ne 13:30,31)*

Hout groeit uit de aarde en is een beeld van de mens als op aarde geboren. Als elke gelovige iets aandraagt, zodat het brengen van het offer mogelijk wordt, wil dat zeggen dat hij zelf in Gods huis komt. Als de gelovigen niet komen, zullen er immers geen offers worden gebracht.

Het hout wordt op de vastgestelde tijden gebracht, naar de families. Om de beurt zorgde een familie ervoor dat het benodigde hout op de juiste tijd aanwezig was, zodat de offers konden worden gebracht. De gemeente heeft haar geregelde bijeenkomsten. Daar komt de hele familie van God samen, om in overeenstemming met Gods woord en Gods verlangen aan de tafel van de Heer offers te brengen. Het hout verbrandt. Hierin kunnen we zien dat verdwijnt wat wij zelf zijn. Het gaat om het offer. Wat opstijgt, is de geur van het offer, dat is wat de gemeente aan God aanbiedt van de Heer Jezus.

Het gewillige volk gaat door met hun toewijding aan de HERE. Ze zijn niet tevreden met een gedeeltelijke overgave. Ze willen in alles gehoorzaam zijn aan de wet. Daarom willen ze ook de eerstelingen van wat het land oplevert, aan de HERE aanbieden (Ex 23:19; 34:26; Lv 19:23,24). Het land was van de HERE en zij mochten er de vrucht van genieten. Maar ze wilden er niet van genieten zonder Hem. Genieten van al Gods goede gaven, of het nu zegeningen van de aarde of zegeningen in de hemel zijn, is pas echt genieten, als we Hem, van wie we alles hebben gekregen, erbij betrekken. Dat wil Hij ook. Hij heeft er recht op. Het brengen van de eerstelingen was de erkenning dat alles aan de HERE toebehoorde.

Nadat de eerstelingen aan de HERE waren aangeboden in zijn huis, werden ze aan de priesters en Leviëten gegeven voor hun levensonderhoud (Nm 18:13; Dt 26:1-11). Zo gaat de HERE om met alles wat Hij ons geeft. Als we het aan Hem geven, geeft Hij het aan ons terug als voedsel om onze priesterdienst te verrichten en onze taak als Leviët (onze gave) te kunnen uitoefenen.

Wanneer gij komt in het land, dat de HERE, uw God, u ten erfdeel geven zal en gij het in bezit neemt en daarin woont, dan zult gij van de eerstelingen van alle vruchten van de bodem, die gij zult inzamelen van het land, dat de HERE, uw God, u geven zal, nemen, en in een mand doen en naar de plaats gaan, die de HERE, uw God, verkiezen zal om daar zijn naam te doen wonen. En gekomen bij de priester, die er dan wezen zal, zult gij tot hem zeggen: Ik verklaar heden voor de HERE, uw God, dat ik gekomen ben in het land, waarvan de HERE aan onze vaders gezworen heeft, dat Hij het ons zou geven. Dan zal de priester de mand van u aannemen en die voor het altaar van de HERE, uw God, zetten. Daarna zult gij voor het aangezicht van de HERE, uw God, betuigen: Een zwervende Arameeër was mijn vader; hij trok met weinige mannen naar Egypte en verbleef daar als vreemdeling, maar werd er tot een groot, machtig en talrijk volk. Toen de Egyptenaren ons mishandelden en verdrukten en ons harde slavenarbeid oplegden, riepen wij tot de HERE, de God van onze vaders, en de HERE hoorde onze stem en zag onze ellende, moeite en verdrukking. Toen leidde ons de HERE uit Egypte met een sterke hand, een uitgestrekte arm en grote verschrikking, door tekenen en wonderen; Hij bracht ons naar deze plaats en gaf ons dit land, een land, vloeiende van melk en honig. En nu, zie, ik breng de eerstelingen van de vrucht van het land, dat Gij, HERE mij gegeven hebt. Gij zult ze neerzetten voor het aangezicht van de HERE, uw God; gij zult u voor het aangezicht van de HERE, uw God, neerbuigen, en gij zult u verheugen over al het goede dat de HERE, uw God, u en uw huis gegeven heeft: gij, de Leviët en de vreemdeling, die in uw midden is. (Dt 26:1-11)

35 Ook (verplichtten wij ons) de eerstelingen van onze akker en de eerstelingen van alle boomvruchten, jaar op jaar, naar het huis des HEREN te brengen; ...

Het beste der eerstelingen van uw bodem zult gij in het huis van de HERE, uw God, brengen. (Ex 23:19 en Ex 34:26)

Wanneer gij komt in het land en allerlei vruchtbomen plant, dan zult gij de vrucht daarvan als verboden beschouwen; drie jaar lang zal zij u verboden zijn, zij zal niet gegeten worden. In het vierde jaar echter zullen alle vruchten daarvan tot een lofprijzing de HERE geheiligd zijn. (Lv 19:23,24)

De eerstelingen van alles wat op hun land is, die zij de HERE brengen, zullen voor u zijn; alwie in uw gezin rein is, zal het eten. (Nm 18:13)

Na de eerste opbrengst van het land, worden de eerstgeborenen tot de priesters in het huis van God gebracht (Ex 13:11-15).

Wanneer dan de HERE u gebracht heeft naar het land der Kanaänieten, zoals Hij u en uw vaders gezwooren heeft, en het u gegeven heeft, dan zult gij al wat het eerst uit de moederschoot voortkomt, de HERE wijden; ook van elke eerste worp van het vee dat gij hebt, zullen de mannelijke dieren voor de HERE zijn. Maar elk eerste ezelsveulen zult gij lossen met een stuk kleinvee; of, indien gij het niet lost, zult gij het de nek breken. Iedere mannelijke eerstgeborene onder uw zonen echter zult gij lossen. En wanneer uw zoon u later zal vragen: Wat betekent dat? dan zult gij tot hem zeggen: Met een sterke hand heeft de HERE ons uit Egypte, uit het diensthuis, geleid. Want toen Farao bezwaar maakte ons te laten gaan, doodde de HERE alle eerstgeborenen in het land Egypte, zowel de eerstgeborenen der mensen als die van het vee. Daarom ben ik gewoon alle mannelijke dieren, die het eerst uit de moederschoot voortkomen, de HERE te offeren, terwijl ik alle eerstgeborenen mijner zonen los. (Ex 13:11-15)

Het betreft zowel de eerstgeborenen van de mensen als die van het vee. Priesters offeren. Daarom zien we in het brengen van de eerstgeborenen tot de priester een beeld dat nieuw leven aan God gewijd en geofferd wordt. Hij is de Gever van nieuw leven en heeft er recht op. Ieder die de ontfermingen van God heeft leren kennen en daardoor nieuw leven heeft gekregen, zal zijn lichaam als een levende offerande aan God ter beschikking willen stellen (Rm 12:1).

Er worden nog meer offers gebracht. Deze offers worden tot de priesters gebracht, niet opdat zij die zullen offeren of opdat ze tot hun levensonderhoud zullen dienen, maar om ze in de vertrekken van Gods huis te brengen. Dit legt de nadruk op het duurzame karakter dat deze offers voor Gods aangezicht hebben. Ze staan voortdurend in Gods tegenwoordigheid, voor zijn aandacht. Vervolgens worden de tienden gebracht tot ondersteuning van de Levieten. Als God zijn deel krijgt, zal er ook zorg zijn voor zijn dienstknechten.

De heffing van de tienden door de Levieten gebeurt onder toezicht van een priester. Wat dient tot onderhoud van Gods dienstknechten, behoort op een priesterlijke wijze te worden gegeven. Wat geestelijk aan God wordt aangeboden en wat materieel aan zijn dienstknechten wordt gegeven, zijn beide offers (Hb 13:15,16).

Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden. En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welbehagen. (Hb 13:15,16)

De Levieten zullen op hun beurt de tienden geven van de tienden die zij hebben gekregen. De tienden van de Levieten worden naar de vertrekken van het voorraadhuis in Gods huis gebracht. Daar ligt het in Gods tegenwoordigheid. Hij waakt erover en beschikt erover. Op de juiste tijd zal Hij daaruit geven aan hen die het nodig hebben. Alles wat we toevertrouwen aan de Heer, wordt op de beste manier beheerd. Elke gedachte aan speculatie ontbreekt. Wie in geloof in Gods huis investeert, krijgt het hoogste rendement.

Wie het huis van God niet aan zijn lot overlaat (Hg 1:4-9), zal geven.

Is het voor ú de tijd om in uw weldoortimmerde huizen te wonen, terwijl dit huis verwoest ligt? Nu dan, zo zegt de HERE der heerscharen, bedenkt wat u wedervaren is. Gij hebt veel gezaaid, maar weinig binnengehaald; gij hebt gegeten, maar zonder dat gij verzadigd werdt; gij hebt gedronken, maar zonder dat gij voldaan werdt; gij hebt u gekleed, maar zonder dat gij warm werdt; en wie zich voor loon verhuurde, ontving zijn loon in een doorboorde buidel.

Zo zegt de HERE der heerscharen: Bedenkt wat u wedervaren is. Beklimt het gebergte, haalt hout en herbouwt dit huis; dan zal Ik er welgevallen aan hebben en verheerlijkt worden, zegt de HERE. Gij hebt op veel gerekend,

...; 36 eveneens de eerstgeborenen van onze zonen en van ons vee, zoals in de wet is voorgeschreven, de eerstgeborenen van onze runderen en van ons kleinvee, te brengen naar het huis van onze God tot de priesters, die dienst doen in het huis van onze God.

Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichamen stelt tot een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk, dat is uw redelijke eredienst. (Rm 12:1)

37 De eerstelingen van ons gerstemeel – de ons opgelegde heffingen – en van alle boomvruchten, most en olie zullen wij tot de priesters, naar de vertrekken van het huis onzes Gods, brengen, en de tienden van onze akker tot de Levieten, en zij, de Levieten, zullen de tienden heffen in al onze landbouwsteden.

38 Een priester, een zoon van Aäron, zal de Levieten vergezellen, wanneer de Levieten de tienden heffen, en de Levieten zullen een tiende van de tienden brengen naar het huis van onze God, naar de vertrekken van het voorraadhuis.

maar zie, het liep op weinig uit, en toen gij het binnengehaald hadt, blies ik erin. Waarom dat? luidt het woord des HEREN der heerscharen. Om mijn huis, dat verwoest ligt, terwijl gij draaft, ieder voor zijn eigen huis. (Hg 1:4-9)

Ondanks de zware belastingheffing door de koning van Perzië (5:4), herinnert Nehemia eraan dat de Heer recht heeft op de eerstelingen. We moeten aan de keizer geven wat van de keizer is en aan God wat van God is (Mt 22:21). Trouw in het geven is een groot onderdeel van een opwekking. Naast trouw in het geven, zal er ook trouw zijn in het bezoeken van de samenkomsten van de gemeente. Ook in dat opzicht wordt de zorg voor het huis van God zichtbaar.

Overal waar de liefde van Christus heerst, zal er liefde zijn voor Gods huis. Ondanks dat de heerlijkheid die er eerst op was neergedaald er niet meer was, ging het hart van het volk naar dat huis uit, omdat het Gods huis was. Dat geldt ook voor ons, die worden gebouwd tot een woonplaats voor God in de Geest (Ef 2:22). De Geest is de Geest van de waarheid die altijd bij ons en in ons zal zijn.

De zorg voor het huis van God vat alle voorgaande aangepane verplichtingen samen. Onder leiding van Ezra en Nehemia was het volk ertoe gebracht aan de geestelijke dingen prioriteit te geven en daardoor ook de herstelde tempel te voorzien van wat voor de dienst nodig was. De hoofdelementen waren koren (Christus), most (blijdschap, gemeenschap) en olie (de Heilige Geest).

Het volk van God besluit hun verbond met de indrukwekkende wens: *“Het huis van onze God willen wij niet aan zijn lot overlaten.”* Is dat ook ons verlangen met het oog op ‘het huis van onze God’: dat is *“de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid”* (1Tm 3:15)?

Dan waren er, die zeiden: Wij hebben geld voor de belasting van de koning geleend op onze velden en wijngaarden. (Ne 5:4)

Zij zeiden tot Hem: Van de keizer. Toen zei Hij tot hen: Geeft dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is. (Mt 22:21)

...; in Wie ook u mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest. (Ef 2:22)

Maar als ik uitblijf, schrijf ik opdat je weet hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid. (1Tm 3:15)

39 Want naar die vertrekken moeten de Israëlieten en de Levieten de heffing van koren, most en olie brengen; daar bevindt zich het heilige gerei en zijn de dienstdoende priesters, de poortwachters en de zangers. Het huis van onze God willen wij niet aan zijn lot overlaten.

De muur en de poorten waren niet opgericht om de enkelen die binnen de muur woonden het alleenrecht op het huis van God te geven. Dat zou sektarisme betekenen. Het was niet de bedoeling om hen die buiten de muur woonden de toegang tot het huis van God te verbieden. Dan zou de muur tot hun eigen heerlijkheid dienen, ze zouden velen van het volk van God uitsluiten en de rechten van de Heer loochenen. Dat is wat de lieden in *Ezechiël 11:15* deden. Daar zien we dat als gevolg daarvan de heerlijkheid des HEREN eruit verdween (*vers 23*). Daarmee raakten ze kwijt, waarop ze aanspraak maakten. God verbindt zijn heerlijkheid niet met geestelijke hoogmoed en menselijke aanmatiging. Maar we zien daar ook dat de Heer voor hen die buitengesloten werden een heiligdom is (*vers 16*).

De muur was nodig omdat het zonder afzondering onmogelijk is om de heiligheid van de tempel, van Gods huis te handhaven. Maar we moeten ook duidelijk het gevaar zien dat daarin bestaat de waarheid van de afzondering te misbruiken om een betere groep te vormen die velen buitensluit die tot het volk van God behoren. In dat geval worden de rechten van de Heer geloochend en gaat de eigenlijke waarheid van het huis van God verloren die door ware afzondering bewaard zou blijven.

De muur was niet gebouwd om scheiding te maken tussen hen die in Jeruzalem woonden en de andere leden van God volk, maar om de heiligheid van Gods huis te handhaven.

Dit vers sluit aan bij *hoofdstuk 7:4*. De tussenliggende hoofdstukken hebben ons geïnformeerd over de godsdienstige toestand van het volk. Verrassend genoeg stond men niet te dringen om in Jeruzalem te gaan wonen en dat terwijl de muur voltooid was. De steden op het platte land waren meer in trek. Jeruzalem was de ‘niet gewenste’ stad, eerder de ‘verlatene’. Er werd niet in haar geroemd “*deze is daar geboren*”, noch werd ervan gezegd: “*Al mijn bronnen zijn in u*” (*Ps 87*). De stad was ruim genoeg, maar het aantal inwoners gering (*7:4*). Dat zal in de toekomst anders zijn (*Js 49:14-21; Zc 8:4*).

Maar Sion zegt: De HERE heeft mij verlaten en de HERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet. Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegrift, uw muren zijn bestendig vóór Mij. Uw zonen snellen toe, uw vernielers en uw verwoesters trekken van u weg. Hef uw ogen op naar rondom en zie hen allen; zij vergaderen, zij komen tot u. Zo waar Ik leef, luidt het woord des HEREN, gij zult hen allen aandoen als een sieraad, en hen ombinden, zoals een bruid. Want uw puinhopen en uw verwoeste plaatsen en uw vernield land – voorwaar, nu zult gij te eng zijn voor de bewoners, en uw verdervers zullen verre zijn. Ook zullen de kinderen, van welke gij beroofd waart, te uwen aanhoren zeggen: De plaats is mij te eng, maak mij ruimte, dat ik wonen kan. En gij zult bij uzelf zeggen: Wie heeft mij dezen gebaad, daar ik toch van kinderen beroofd en onvruchtbaar was, verbannen en verdreven; wie bracht dezen dan groot? Zie, ik was alleen overgebleven, waar waren dan dezen? (Js 49:14-21)

In *1 Kronieken 9:2-21* staat ook een opsomming van hen die Jeruzalem weer bevolkten. Veel van de namen daar vermeld, vinden we hier terug. Hun namen worden met vreugde door God vermeld (*Ps 112:6*).

En de eersten, die zich weer op hun bezitting in hun steden kwamen vestigen, waren gewone Israëlieten, de priesters, de Levieten, en de tempelhorigen.

1 De oversten van het volk gingen te Jeruzalem wonen, maar het overige volk wierp het lot, om een op de tien aan te wijzen in Jeruzalem, de heilige stad, te gaan wonen, en negen tienden in de andere steden.

De HERE telt bij het opschrijven der volken: deze is daar geboren.

En zij zingen bij reidans:

Al mijn bronnen zijn in u! (Ps 87:6,7)

...; want hij zal nimmer wankelen, tot eeuwige gedachtenis zal de rechtvaardige zijn. (Ps 112:6)

Te Jeruzalem woonden van de zonen van Juda, Benjamin, Efraïm en Manasse: Uthai, de zoon van Ammihud, de zoon van Omri, de zoon van Imri, de zoon van Bani, uit de zonen van Perez, de zoon van Juda; van de Silonieten: Asaja, de eerstgeborene, en zijn zonen; en van de zonen van Zerah: Jeüël, en hun broeders; zeshonderd negentig. Van de zonen van Benjamin: Sallu, de zoon van Mesullam, de zoon van Hodavja, de zoon van Hassenua; Jibnea, de zoon van Jeroham; Ela, de zoon van Uzzi, de zoon van Michri; en Mesullam, de zoon van Sefatja, de zoon van Rehuël, de zoon van Jibnia; voorts hun broeders, naar hun afstamming, negenhonderd zesenvijftig. Al deze mannen waren hoofden van hun families.

Van de priesters: Jedaja, Jojarib, Jachin, Azarja, de zoon van Hilkia, de zoon van Mesullam, de zoon van Zadok, de zoon van Merajoth, de zoon van Ahitub, de vorst van het huis Gods; Adaja, de zoon van Jeroham, de zoon van Pashur, de zoon van Malkia; Masai, de zoon van Adiël, de zoon van Jahzera, de zoon van Mesullam, de zoon van Mesillemith, de zoon van Immer; en hun broeders, hoofden van hun families; duizend zevenhonderd zestig, wakkere mannen voor het dienstwerk in het huis Gods.

Van de Levieten: Semaja, de zoon van Hassub, de zoon van Azrikam, de zoon van Hasabja, uit de zonen van Merari; en Bakbakkar, Heres, Galal, Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zichri, de zoon van Asaf, Obadja, de zoon van Semaja, de zoon van Galal, de zoon van Jeduthun; en Berechja, de zoon van Asa, de zoon van Elkana, die in de dorpen der Netofathieten woonde.

En de poortwachters: Sallum, Akkub, Talmon en Ahiman. Hun broeder Sallum was het hoofd, nog heeft hij zijn plaats bij de Koningspoort aan de oostzijde. Zij waren poortwachters bij de legerplaatsen der Levieten. Sallum, de zoon van Kore, de zoon van Ebjasaf, de zoon van Korach, en zijn broeders, uit zijn familie, de Korachieten, hadden in het dienstwerk de taak van dorpelwachters bij de tent. Hun vaderen waren immers bij de legerplaats des HEREN bewakers van de ingang geweest; eertijds had Pinehas, de vorst, de zoon van Eleazar, de leiding over hen gehad; de HERE zij met hem! Zacharja, de zoon van Meselemja, was poortwachter bij de ingang van de tent der samenkomst. (1Kr 9:2-21)

De oversten van het volk gingen vrijwillig. Zij voelden zich verantwoordelijk voor een goed bestuur en een goede verdediging van de stad van God. Willen wij zo dicht mogelijk bij de Heer zijn? De plaats waar het heiligdom staat en waar God woont, is alleen voor het geloof aantrekkelijk, niet voor het vlees. Hoe dichter bij de Heer, hoe minder ruimte voor het vlees.

Jeruzalem wordt hier “de heilige stad” genoemd (vers 18; Js 48:2; 52:1; Dn 9:24; Mt 4:5; 27:53; Op 11:2), omdat God deze stad als zijn stad had uitgekozen en de tempel als zijn woonplaats zich daar bevond.

..., zij noemen zich naar de heilige stad en steunen op de God van Israël; HERE der heerscharen is zijn naam. (Js 48:2)

Waak op, waak op, bekleed u met sterkte, Sion; bekleed u met uw pronkgewaden, Jeruzalem, heilige stad. (Js 52:1)

Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen, gezicht en profeteet te bezeugen en iets allerheiligst te zalven. (Dn 9:24)

Toen nam de duivel Hem mee naar de heilige stad en liet Hem op de dakrand van de tempel staan ... (Mt 4:5)

En de graven werden geopend en vele lichamen van de ontslapen heiligen werden opgewekt; en zij gingen uit de graven na zijn opwekking en kwamen in de heilige stad en verschenen aan velen. (Mt 27:52,53)

En de voorhof die buiten de tempel is, verwerp die en meet die niet, want hij is aan de naties gegeven, en zij zullen de heilige stad vertreden tweeëntwintig maanden lang. (Op 11:2)

Dat is de reden voor de godvrezende om er te willen wonen (Ps 122:9).

...; om het huis van de HERE, onze God, wil ik het goede voor u zoeken. (Ps 122:9)

Het wonen in die stad, zo in de onmiddellijke nabijheid van God, vraagt een nauwlettend toezien op de wandel. Ook zijn zij die er wonen, bijzondere voorwerpen van de aanvallen van de vijand.

Deze twee aspecten kunnen de oorzaak ervan zijn dat de animo om er te wonen niet groot was. Wat wordt vergeten, is dat zoals Jeruzalem bijzonder gehaat en bedreigd wordt door haar vijanden, zij ook met bijzondere zorg beschermd wordt door haar God en tot een “veilige woonstede” wordt gemaakt (Js 33:20; Ps 46:5,6).

Aanschouw Sion, de stad onzer feestelijke bijeenkomsten. Uw ogen zullen Jeruzalem zien als een veilige woonstede, als een tent die niet verplaatst wordt, waarvan de pinnen nimmermeer uitgerukt worden en geen van de koorden ooit losgerukt wordt. (Js 33:20)

Een rivier – haar stromen verheugen de stad Gods, de heiligste onder de woningen des Allerhoogsten. God is in haar midden, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen bij het aanbreken van de morgen. (Ps 46:5,6)

Het niet willen wonen in die stad, maar de voorkeur geven aan het wonen op het land kan ook te maken hebben met overwegingen van zakelijke aard. Er kan buiten Jeruzalem meer ‘winst’ worden gemaakt. De toepassing voor ons is het zoeken van het eigen belang, het bedenken van de aardse dingen, in plaats van de belangen en dingen van de Heer Jezus (Fp 2:21).

Voor wie zich niet door het geloof, maar door aanschouwen liet leiden, had de stad zijn aantrekkelijkheid verloren. De wolk der heerlijkheid was er niet meer, er regeerde geen vorst uit het huis van Juda, maar een vreemde heerste er, de stad was verlaten en de huizen lagen voor het merendeel in puin. Door hun zonde was alle heerlijkheid verdwenen, maar het geloof hield het in herinnering (Hg 2:4) en koesterde de zekere hoop van de terugkeer ervan, om nooit meer weg te gaan.

Wat bepaalt in geestelijk opzicht de plaats waar wij willen wonen? Is het bij de twee of drie die tot de naam van de Heer samenkomen of willen we zijn waar veel mensen zijn en veel actie wordt gevonden?

Zoals ze eerder hun goederen hadden verdiend, zo verdienen ze nu zichzelf. Dit gebeurde door het lot, waarvan zij wisten dat het beleid ervan door de HERE gebeurde (Sp 16:33). Dit zou ruzie voorkomen, want de HERE had duidelijk gemaakt wie er zouden wonen. Op deze wijze ook nam de HERE de tienden voor Zichzelf. Die ‘tiende’ vertegenwoordigde voor God het hele volk.

Wie er vrijwillig gingen wonen, oogstten de waardering van hun volksgenoten, alsof het een grote opgave was, een prestatie van formaat, om dat te doen. Wie het deden, lieten wel alles achter, gaven het prijs. Maar de keus voor de heilige stad, de stad van God, was een gezegende, want er werd een keus gemaakt die ook Gods keus was: Hij had die stad verkoren om er te wonen. De stad lag nog in puin. Er kon alleen aantrekkelijkheid in zijn, als er naar werd gekeken met de ogen van God en met het oog van het geloof dat de toekomstige heerlijkheid van die stad zag.

Mozes heeft ook een keer een tent opgericht voor de HERE, waar hij heenging, terwijl het volk hem nakeek, maar niet meeging (Ex 33:7-11).

Mozes nu nam een tent en spande haar voor zich uit buiten de legerplaats, ver van de legerplaats, en noemde haar: tent der samenkomst. Ieder, die de HERE zocht, ging uit naar de tent der samenkomst, die buiten de legerplaats was. Wanneer Mozes uitging naar de tent, stond het gehele volk op en ging staan, ieder aan de ingang van zijn tent, en zij zagen Mozes na, totdat hij de tent was binnengegaan. Zodra Mozes in de tent kwam, daalde de wolkkolom neer en bleef staan aan de ingang van de tent, en Hij sprak met Mozes. Wanneer het gehele volk de wolkkolom zag staan aan de ingang van

Want ik heb niemand van gelijke gezindheid als hij, die zo trouw uw belangen zal behartigen, want allen zoeken hun eigen belang, niet dat van Jezus Christus. (Fp 2:20,21)

Wie onder u is overgebleven, die dit huis in zijn vroegere heerlijkheid gezien heeft? Hoe ziet gij het nu? Is het niet, daarbij vergeleken, als niets in uw ogen? (Hg 2:4)

Het lot wordt in de schoot geworpen, maar elke beslissing daarvan is van de HERE. (Sp 16:33)

2 Het volk nu prees al de mannen, die vrijwillig in Jeruzalem gingen wonen.

de tent, stond het op en boog zich neder, ieder aan de ingang van zijn tent. En de HERE sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend; dan keerde hij terug naar de legerplaats. Maar zijn dienaar Jozua, de zoon van Nun, een jonge man, week niet uit de tent. (Ex 33:7-11)

Alleen zij die de HERE zochten, gingen naar die tent, waar de heerlijkheid van de HERE op rustte. Het waren er ook toen niet velen. Allen die in hun eigen tent bleven, bogen zich wel neer bij het zien van de wolkkolom, maar alleen Mozes en Jozua genoten de gemeenschap met de HERE.

In het algemeen is er respect voor hen die in het geloof en daardoor vaak eenzaam hun weg gaan, terwijl er geen geloof is om diezelfde weg te gaan. Men houdt vast aan zichtbare, tastbare dingen in de mening dat die meer houvast bieden. Ze kennen God wel, maar vinden het een beetje angstig om zich met uitsluiting van al het andere aan Hem toe te vertrouwen. Als anderen dat kunnen, petje af. Maar zelf die weg gaan, ho maar.

Zij die zich in de stad vestigden, worden door God in gedachtenis gehouden. *Psalm 87* toont wat God van Jeruzalem vindt. Dat moet ons genoeg zijn.

Zijn stichting ligt op heilige bergen; de HERE heeft Sions poorten lief boven alle woningen van Jakob. (Ps 87:1,2)

Nehemia 11:3-24:

3 Dit zijn de hoofden van het gewest, die zich in Jeruzalem vestigden; – in de steden van Juda woonden, ieder op zijn bezit, in hun steden: Israëel, de priesters, de Levieten, de tempelhorigen en de nakomelingen van Salomo's knechten –. 4 Te Jeruzalem nu woonden van de Judeeërs en van de Benjaminiten: van de Judeeërs: Athaja, de zoon van Uzzia, de zoon van Zacharia, de zoon van Amarja, de zoon van Sefatja, de zoon van Mahalaleël, van de zonen van Perez; 5 en Maäseja, de zoon van Baruch, de zoon van Kolhozé, de zoon van Hazaja, de zoon van Adaja, de zoon van Jojarib, de zoon van Zacharia, de zoon van Siloni. 6 Al de zonen van Perez, die te Jeruzalem woonden, waren vierhonderd achtenzestig dappere mannen. 7 En dit zijn de Benjaminiten: Sallu, de zoon van Mesullam, de zoon van Joëd, de zoon van Pedaja, de zoon van Kolaja, de zoon van Maäseja, de zoon van Ithiël, de zoon van Jesaja; 8 en na hem Gabbai, Sallai: negenhonderd achtentwintig. 9 Joël, de zoon van Zichri, was gezaghebber over hen, en Juda, de zoon van Hassenua, was plaatsvervangend hoofd over de stad.

10 Van de priesters: Jedaja, de zoon van Jojarib, Jachin; 11 Seraja, de zoon van Hilkia, de zoon van Mesullam, de zoon van Zadok, de zoon van Merajoth, de zoon van Ahitub, was de overste van het huis Gods. 12 En hun broeders, die de dienst in de tempel deden: achthonderd tweeëntwintig. Voorts Adaja, de zoon van Jeroham, de zoon van Pelalja, de zoon van Amzi, de zoon van Zacharia, de zoon van Pashur, de zoon van Malkia; 13 en zijn broeders, familiehoofden: tweehonderd tweeënveertig. Voorts Amassai, de zoon van Azareël, de zoon van Ahzai, de zoon van Mesillemoth, de zoon van Immer; 14 en hun broeders, dappere helden: honderd achtentwintig. Hun hoofd was Zabdiël, de zoon van Gedolim.

15 En van de Levieten: Semaja, de zoon van Hassub, de zoon van Azrikam, de zoon van Hasabja, de zoon van Bunni. 16 Sabbethai en Jozabad, van de hoofden der Levieten, hadden de leiding over de dienst buiten het huis Gods. 17 Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zabdi, de zoon van Asaf, was de leider, die bij het gebed de lofzegging aanhief, en Bakbukja, de tweede van zijn broeders, en Abda, de zoon van Sammua, de zoon van Galal, de zoon van Jeduthun. 18 Al de Levieten in de heilige stad waren tweehonderd vierentachtig. 19 En de poortwachters: Akkub, Talmon en hun broeders, die de wacht hielden in de poorten: honderd tweeënzeventig.

20 Het overige Israëel, de priesters, de Levieten, woonde in al de steden van Juda, ieder in zijn erfdeel. 21 De tempelhorigen woonden op de Ofel; Ziha en Gispa stonden aan het hoofd van de tempelhorigen.

22 Het hoofd van de Levieten te Jeruzalem was Uzzi, de zoon van Bani, de zoon van Hasabja, de zoon van Mattanja, de zoon van Micha, uit de Asafieten, de zangers, voor de dienst bij het huis Gods. 23 Want er bestond een koninklijke verordening aangaande hen, namelijk een vaste regeling voor de zangers, naar de behoeften van elke dag. 24 Pethahja, de zoon van Me-

sezabeël, van de zonen van Zerah, de zoon van Juda, stond ter beschikking van de koning in elke aan gelegenheid, die op het volk betrekking had.

De meeste namen worden door ons direct nadat we ze hebben gelezen, ook weer vergeten. Maar voor God is deze opsomming heel waardevol, evenals de andere lijsten met namen in deze boeken van na de ballingschap. Voor de rechterstoel van Christus zullen hun namen weer genoemd worden. Dan zullen deze vrijwilligen van hart opmerken hoe goed hun keus was, toen zij het verlies in deze wereld aanvaardden, om des te beter te kunnen zorgen voor de stad van Gods keus.

Enkele bijzonderheden:

Vers 16: Zij die “*de leiding over de dienst buiten het huis Gods*” hadden, waren bezig met zaken die niet direct in Gods huis werden gedaan, maar die wel noodzakelijk waren voor een goed verloop van de activiteiten in het huis van God. De activiteiten die in Gods huis plaatsvinden hebben direct betrekking op het naderen van God om Hem te eren. Er zijn activiteiten die niet dat directe doel hebben, maar die een bijdrage leveren om tot dat doel te komen. We kunnen dat misschien toepassen op het “*dienen van de tafelen*” (dat is het verzorgen van ingezameld geld van de gelovigen), naast de “*volharding in het gebed en de bediening van het woord*” (Hd 6:2-4). Gelovigen die hierdoor ondersteund worden, zullen daarvoor God eren in zijn huis. Te denken valt ook aan kosterdienst. Een koster zorgt ervoor dat de uiterlijke omstandigheden zo zijn dat de dienst mogelijk is.

Het kan ook betrekking hebben op het repareren van gebreken aan de buitenkant van het huis van God. Als het gedrag van gelovigen in de wereld correctie nodig heeft, is het een zegen als zulke gelovigen daarop worden gewezen. Dat is een ‘dienst buiten het huis Gods’. Zo gebeurt ook evangelisatie in de wereld, buiten de gemeente, maar staat er wel mee in verbinding.

Het gebed begint met lofzegging. Als we God onze noden bekend willen maken - en daar nodigt Hij ons van harte toe uit - is het belangrijk dat we Hem eerst danken voor alle weldaden die Hij ons al heeft gegeven.

Het wonen in de steden was niet van een mindere orde, wel van een andere orde dan het wonen in Jeruzalem. Alles heeft onder het bestuur van God zijn plaats. Motieven komen openbaar, maar God kan alles zo leiden dat het beantwoordt aan zijn opzet. Allen die niet in Jeruzalem gaan wonen, gaan naar hun eigen erfdeel.

Het heidens gezag, de koning van Perzië, wordt zelfs genoemd in verband met het huis van God. Zij die onderhouden hadden moeten worden door het volk dat de tienden gaf, waren nu afhankelijk van de overheersers. Waarschijnlijk heeft het volk gefaald in het brengen van de tienden, of het volk was te weinig zodat er ook weinig tienden werden gebracht. God heeft het hart van de heidense vorst gunstig gestemd, om te voorzien in de mogelijke nalatigheid van zijn volk.

Het betreft hier de zorg voor de zangers die door het volk mogelijk vergeten waren, maar niet door God. Hij zorgde via het hoofd van de volken voor hun onderhoud. Als het hele volk de zangers vergeet, weet God op andere wijzen te bereiken dat de zangers hun werk

16 Sabbethai en Jozabad, van de hoofden der Levieten, hadden de leiding over de dienst buiten het huis Gods.

De twaalf nu riepen de menigte van de discipelen bijeen en zeiden: Het is niet bevredigend dat wij het woord van God nalaten en de tafels dienen. Ziet nu uit, broeders, naar zeven mannen uit u, met een goed getuigenis, vol van de Geest en van wijsheid, die wij over deze taak zullen stellen. Wij echter zullen volharden in het gebed en in de bediening van het woord. (Hd 6:2-4)

17 Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zabdi, de zoon van Asaf, was de leider, die bij het gebed de lofzegging aanhief, en Bakbukja, de tweede van zijn broeders, en Abda, de zoon van Sammua, de zoon van Galal, de zoon van Jeduthun.

20 Het overige Israëel, de priesters, de Levieten, woonde in al de steden van Juda, ieder in zijn erfdeel.

23 Want er bestond een koninklijke verordening aangaande hen, namelijk een vaste regeling voor de zangers, naar de behoeften van elke dag.

kunnen doen. De tempeldienst was niet alleen offerdienst, maar ook zangdienst. Op grond van het offer kon er gezongen worden. Alleen wie het offer kent en van het offer leeft, kan zingen. Begeleiding van de eredienst door middel van lofliederen en geestelijke liederen is het voorrecht van ieder lid van Gods volk vandaag. Als er weinig lof is, doordat het volk van God daarvoor geen stof geeft, zijn er altijd wel andere redenen om God lof te zingen.

Pethahja, uit het geslacht van Juda, was een koninklijke agent die de Joodse aangelegenheden voor de koning van Perzië (waarschijnlijk Artaxerxes) bracht en de Joden informeerde over de wensen en bevelen van de koning. Hij is hierin een beeld van de Heer Jezus als de Voorspraak bij de Vader en de Apostel namens God.

Wat ons op het eerste gezicht van niet veel belang lijkt, zal door de Joden in de laatste dagen met bijzondere belangstelling worden onderzocht. Het was een even getrouwe dienst voor sommigen om het land te bewerken en in de herstelde dorpen te wonen en op die manier het land voor God te bewaren, als het voor de anderen was om in de stad van God te wonen. Hij waardeert alles naar de bedoelingen van het hart, wat op de komende dag zal blijken.

24 Pethahja, de zoon van Mesezabeël, van de zonen van Zerah, de zoon van Juda, stond ter beschikking van de koning in elke aangelegenheid, die op het volk betrekking had.

25 Wat de nederzettingen op het platteland betreft: van de Judeeërs woonden er te Kirjath-Arba en zijn onderhorige plaatsen, te Dibon en zijn onderhorige plaatsen, te Jekabzeël en zijn dorpen, 26 te Jesua, Molada, Beth-Pelet, 27 Hazar-Sual, Berseba en zijn onderhorige plaatsen; 28 te Ziklag, Mechona en zijn onderhorige plaatsen; 29 te En-Rimmon, Zora, Jarmuth, 30 Zanoah, Adullam en zijn dorpen, Lachis en zijn velden, en te Azeka en zijn onderhorige plaatsen. Zij vestigden zich van Berseba af tot aan het dal Hinnom. 31 En de Benjaminiten: van Gibe'a af te Michmas, Aja, Bethel en zijn onderhorige plaatsen, 32 te Anathoth, Nob, Ananja, 33 Hazor, Rama, Gittaim, 34 Hadid, Zeboïm, Nebal-lat, 35 Lod, Ono, het Handwerkersdal. 36 Afdelingen van de Leviëten uit Juda voegden zich bij Benjamin.

Nehemia 12:1-26

1 Dit zijn de priesters en de Levieten die met Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, en Jesua opgetrokken zijn: Seraja, Jeremia, Ezra, 2 Amarja, Mal-luch, Hattus, 3 Sechanja, Rehum, Meremoth, 4 Iddo, Ginnethoi, Abia, 5 Miamin, Maädja, Bilga, 6 Semaja, Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia en Jedaja. Dit waren de hoofden der priesters en hun broeders in de dagen van Jesua.

8 En de Levieten waren: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda en Mattanja. Hij en zijn broeders hadden de leiding over de zangkoren. 9 Bakbukja en Unni, hun broeders, stonden bij de diensten tegenover hen. 10 Jesua nu verwekte Jojakim; Jojakim verwekte Eljasib; Eljasib verwekte Jojada; 11 Jojada verwekte Jonathan; Jonathan verwekte Jaddua.

12 In de dagen van Jojakim waren priesters --familiehoofden --: van Seraja: Meraja; van Jeremia: Hananja; 13 van Ezra: Mesullam; van Amarja: Johanan; 14 van Melichu: Jonathan; van Sebanja: Jozef; 15 van Harim: Adna; van Merajoth: Helkai; 16 van Iddo: Zacharia; van Ginnethon: Mesullam; 17 van Abia: Zichri; van Minjamin, van Moadja: Piltai; 18 van Bilga: Sammua; van Semaja: Jonathan; 19 van Jojarib: Mattenai; van Jedaja: Uzzi; 20 van Sallai: Kallai; van Amok: Heber; 21 van Hilkia: Hasabja; van Jedaja: Nethaneel.

22 Van de Levieten werden in de dagen van Eljasib, Jojada, Johanan en Jaddua, de familiehoofden ingeschreven; en de priesters tijdens de regering van de Pers Darius.

23 De zonen van Levi, de familiehoofden, werden ingeschreven in het boek der kronieken, en wel tot de dagen van Johanan, de zoon van Eljasib. 24 De hoofden der Levieten waren: Hasabja, Serebja, en Jesua, de zoon van Kadmiel; hun broeders, die tegenover hen stonden, om, afdeling naast afdeling, overeenkomstig het gebod van David, de man Gods, lof en prijs aan te heffen, waren: 25 Mattanja, Bakbukja en Obadja. Poortwachters waren Mesullam, Talmon en Akkub, die de wacht hielden bij de voorraadkamers der poorten. 26 Zij waren tijdgenoten van Jojakim, de zoon van Jesua, de zoon van Jozadak, van de landvoogd Nehemia en van de priester-schriftgeleerde Ezra.

Enkele bijzonderheden:

Vers 1-7: Opnieuw treffen we een lijst aan met namen van hen die met Zerubbabel en Jesua zijn opgetrokken uit Babel. Het betreft de priesters en de Levieten. Beide kenmerken behoren bij iedere gelovige gevonden te worden: offeren en dienen. De eerste serie namen is die van “de hoofden van de priesters en hun broeders in de dagen van Jesua”. In de andere lijsten worden de hoofdpriesters niet apart genoemd. Dat gebeurt hier wel. De familiehoofden van de Levieten zijn wel eerder genoemd. In de *verzen 12-21* wordt een latere generatie priesters genoemd, die ongetwijfeld in de latere dagen van Nehemia heeft gediend. Het zijn de zonen van hen die eerder zijn genoemd, trouwe mannen die in de voetstappen van hun vaders wandelen en voorbeelden zijn voor het volk.

Vers 8-11: De tweede serie namen is die van Levieten. De namen staan in verbinding met de zangers. Ondanks het verval en het geringe aantal Israëlieten dat bovendien nog geestelijk zwak was ook, waren er Levieten over de dankzeggingen. Tevens is er een kort geslachtsregister van vijf generaties dat loopt van Jozua tot Jaddua. Deze vijf geslachten beslaan de periode van 538-333 v.Chr. Jaddua was de grote en terecht gevierde hogepriester die deze hoge plaats bekleedde in de dagen dat de Medisch-Perzische heerschappij teniet werd gedaan door Alexander de Grote. Hij is de laatstgenoemde hogepriester in het *Oude Testament*.

1 Dit zijn de priesters en de Levieten die met Zerubbabel, de zoon van Sealtiel, en Jesua opgetrokken zijn: ... 7 ...Dit waren de hoofden der priesters en hun broeders in de dagen van Jesua.

8 En de Levieten waren: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda en Mattanja. Hij en zijn broeders hadden de leiding over de zangkoren. 9 Bakbukja en Unni, hun broeders, stonden bij de diensten tegenover hen. 10 Jesua nu verwekte Jojakim; Jojakim verwekte Eljasib; Eljasib verwekte Jojada; 11 Jojada verwekte Jonathan; Jonathan verwekte Jaddua.

Vers 12-21: Hier worden de zonen genoemd van hen die al in *vers 1-7* waren genoemd. De 20 vaders uit die verzen worden hier weer genoemd, nu met ieder een zoon als opvolgend familiehoofd. Het zijn de latere dagen, de dagen van Jojakim, de zoon en opvolger van Jesua (*vers 10*). Hierin zien we de gunst van God voor zijn volk. God zorgt ervoor dat er altijd een priester geslacht zal zijn.

Vers 22: Hier worden volgende geslachten van Levieten genoemd die leefden tijdens de elkaar opvolgende hogepriesters. God houdt ook de Levieten dienst in stand, ook al lijkt het er soms op dat het ermee gedaan is. Ook de priesterdienst gaat door, ondanks de vreemde overheersing. Er is geen omstandigheid denkbaar, waarvan gezegd zou moeten worden: nu kan God niet worden gebracht wat Hem toekomt.

Vers 23-26: Tijdgenoten bieden het hoofd aan de speciale geest die de tijd kenmerkt, waarin zij leven. Deze tijdgenoten hielden Gods woord vast, waar het door de meerderheid werd losgelaten. Zij handhaafden, hoewel in zwakheid, een getuigenis voor de Heer die hen had teruggebracht naar de plaats van zijn naam. Van de familiehoofden van de Levieten wordt speciaal vermeld dat zij de lof en prijs aanhieven zoals David had geboden. Zij keken niet naar de ellendige situatie waarin ze zich bevonden, maar naar Gods gebod en daaraan hielden zij zich. Wat ook onze zwakheid mag zijn, ook wij kunnen ons houden aan wat van het begin was en uitvoeren wat geschreven staat.

Hier gaat de geschiedenis verder. De muur was al in *hoofdstuk 6* klaargekomen. De tussenliggende hoofdstukken verhalen de wijding van het volk als geheel doordat het woord van God hen tot zelfoordeel brengt. Nu het volk zichzelf heeft gewijd, kan de muur worden ingewijd. De voltooiing is aanleiding tot blijdschap en dankbaarheid jegens God., die niet alleen zijn volk had teruggebracht uit het land van de vreemde, maar ook had geschonken dat zijn volk zijn huis en zijn heilige stad met een muur omringde. De muur was een getuigenis voor vriend en vijand dat zij die eens vanwege hun zonden waren verstrooid, nu onder Gods zorg stonden.

De vreugde uitte zich in lofgezing (dankzegging, *SV*) en liederen onder begeleiding van muziekinstrumenten. Zo had David het geregeld (*vers 36; 1Kr 15:16; Ea 3:10*).

Ook beval David aan de oversten der Levieten hun broeders, de zangers, op te stellen met muziekinstrumenten, harpen, citers en cimbalen, om luide vreugdeklanken te laten horen. (1Kr 15:16)

Toen nu de bouwlieden het fundament van de tempel des HEREN legden, stelden zij de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met trompetten, en de Levieten, de zonen van Asaf, met cimbalen, om de HERE te loven naar de aanwijzing van David, de koning van Israël. (Ea 3:10)

Elke Leviet had een eigen stem en een eigen instrument. Maar allen waren vol van wat de HERE had bewerkt. Hij was het voorwerp van hun lofgezing en dankzegging en daarom was het harmonieus.

12 In de dagen van Jojakim waren priesters – familiehoofden –: van Seraja: Meraja; ...

22 Van de Levieten werden in de dagen van Eljasib, Jojada, Johanan en Jaddua, de familiehoofden ingeschreven; en de priesters tijdens de regering van de Pers Darius.

23 De zonen van Levi, de familiehoofden, werden ingeschreven in het boek der kronieken, en wel tot de dagen van Johanan, de zoon van Eljasib. 24 De hoofden der Levieten waren: Hasabja, Serebja, en Jesua, de zoon van Kadmiël; hun broeders, die tegenover hen stonden, om, afdeling naast afdeling, overeenkomstig het gebod van David, de man Gods, lof en prijs aan te heffen, waren: 25 Mattanja, Bakkukja en Obadja. Poortwachters waren Mesullam, Talmon en Akkub, die de wacht hielden bij de voorraadkamers der poorten. 26 Zij waren tijdgenoten van Jojakim, de zoon van Jesua, de zoon van Josadak, van de landvoogd Nehemia en van de priester-schriftgeleerde Ezra.

27 Bij de inwijding van Jeruzalems muur riep men de Levieten uit al hun woonplaatsen op en deed hen naar Jeruzalem komen, om de feestelijke inwijding te verrichten, met lofzangen en liederen bij cimbalen, harpen en citers.

Er zijn meer inwijdingsfeesten in de geschiedenis van Israël geweest:

- 1 bij het opvoeren van de ark door David (2Sm 6:12),

Aan koning David werd meegedeeld: De HERE heeft het huis van Obed-Edom en al wat hij bezit, gezegend, ter wille van de ark Gods. Toen ging David heen en haalde de ark Gods onder gejuich uit het huis van Obed-Edom naar de stad Davids. (2Sm 6:12)

- 1 de inwijding van de tempel (1Kn 8:12-66),

- 1 het leggen van het fundament van de tempel (Ea 3:10-13)

Toen nu de bouwlieden het fundament van de tempel des HEREN legden, stelden zij de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met trompetten, en de Levieten, de zonen van Asaf, met cimbalen, om de HERE te loven naar de aanwijzing van David, de koning van Israël. Zij zongen beurtzangen van lof en prijs aan de HERE: want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid over Israël. En al het volk juichte met groot gejuich en loofde de HERE, omdat het fundament van het huis des HEREN gelegd was. Maar vele van de priesters, van de Levieten en van de familiehoofden, de ouden die het eerste huis hadden gezien, weenden luid, toen de grondlegging van dit huis voor hun ogen plaats had; terwijl velen de stem verhieven met gejuich en vreugdebetoon, zodat het volk het geluid van het vreugdegejuich niet onderscheiden kon van het geluid van het gewezen des volks, want het volk juichte met groot gejuich, zodat het geluid tot in de verte werd gehoord.

- 1 bij de inwijding van het huis (Ea 6:16-18).

Toen vierden de Israëlieten, de priesters, de Levieten en de overigen die in de ballingschap geweest waren, de inwijding van dit huis Gods met vreugde, en offerden ter inwijding van dit huis Gods honderd stieren, tweehonderd rammen en vierhonderd lammeren; verder twaalf geitebokken tot een zondoffer voor geheel Israël, naar het getal der stammen Israëls. Ook plaatsten zij de priesters in hun afdelingen en de Levieten in hun klassen, met het oog op de dienst van God, die in Jeruzalem woont, naar het voorschrift van het boek van Mozes.

De vreugde bij de inwijdingsfeesten staat steeds in verbinding met Gods huis en is er ondanks het verval. Deze feesten waren niet door de wet opgelegd, maar kwamen spontaan op. Dat is ook hier het geval. De inwijding van de muur wordt een algemeen feest, niet alleen voor de bouwers van de muur en de inwoners van Jeruzalem. De Levieten, de zangers, komen van alle kanten. De muur van Jeruzalem is een symbool van verlossing en haar poorten van lofprijzing.

Er kan geen echte (toe of in)wijding zijn zonder reiniging. Mogelijk hebben ze daar het ontzondigingswater voor gebruikt. Niet het bloed, dat is eens voor altijd gestort en daardoor zijn we eens voor altijd geheiligd. Maar de wassing met water door het Woord is steeds nodig (Ef. 5:26). Daardoor komen we tot belijdenis en worden we rein.

Door het beklimmen van de muur en er overheen te lopen, wordt de muur eigendom van het volk (vgl. Jz 1:3). Hierdoor neemt het volk bezit van wat binnen de muur ligt. De omgang op de muur is niet bedoeld om te kijken naar alles wat buiten de stad ligt, maar om te kijken naar alles wat er binnen ligt. Afzondering is niet negatief, maar positief. Het gaat om wat aan God is toegewijd. Dat kan niet anders dan door het af te zonderen van wat niet aan God is toegewijd. Het gaan over de muur geeft het volk dan ook een weidse indruk van de ligging van de stad en hoe heerlijk Gods tempel is.

28 De zangers nu kwamen bijeen zowel uit de omstreken van Jeruzalem als uit de dorpen der Netofathieten, 29 en uit Beth-Ha-gilgal en de velden van Gibeon en Azmaveth; want de zangers hadden zich dorpen gebouwd rondom Jeruzalem.

30 En de priesters en de Levieten reinigden zich en zij reinigden het volk, de poorten en de muur.

Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, ... (Ef 5:25,26)

De muur van afzondering om ons leven heeft dezelfde bedoeling. Het is de bedoeling dat we erover wandelen met dankzegging voor alles wat God ons heeft gegeven. Dan zullen we niet in zuur sektarisme vervallen, maar zal ons leven een getuigenis zijn van wat God erin heeft gedaan. In de eerste plaats voor onze kinderen, maar ook voor allen om ons heen. Laten we maar eens luisteren naar de Korachieten. Na hun jubel over de redding van Sion is hun oproep: *“Gaat rondom Sion en trekt er omheen, telt haar torens, richt uw aandacht op haar voormuur, doorwandelt haar paleizen, opdat gij het aan het volgende geslacht kunt vertellen: Waarlijk, zo is God, onze God, voor eeuwig en altoos; tot de dood toe zal Hij ons leiden”* (Ps 48 13-15).

Als we op deze manier over de muur gaan, zullen we de stad van God zien, zoals God die ziet. We zien dan de gemeente, zoals die is naar Gods raadsbesluit. Dat bewerkt uitingen van dank en die zijn op hun beurt een getuigenis voor allen die het zien en horen. Dat is de uitwerking van afzondering naar Gods gedachten.

Het eerste dankkoor vertrekt uit het westen, in de buurt van de Dalpoort. Hun route loopt naar rechts, over het zuidelijk gelegen gedeelte van de muur, in de richting van de Aspoort. Ezra loopt aan het hoofd van deze stoet. Nehemia maakt als het ware plaats voor het woord van God in de persoon van Ezra. Dat moet voorop gaan en door allen worden gevolgd.

We komen dan bij de Bronpoort, om fris water te putten, om op onze route verkwikt en bemoedigd te worden door het woord van God. Onze blik wordt omhoog gericht, via de treden, naar de woning van David, een beeld van onze Heer in de hemel aan wie alle macht in hemel en op aarde is gegeven.

Als we het zicht op de Heer Jezus hebben, komen we bij de Waterpoort in het Oosten. Het oosten spreekt van de toekomst, van de verwachting van de Heer Jezus. Water spreekt behalve van verkwikking, ook van reiniging (Ef 5:26). We zien naar Hem uit en dat zal een reinigende werking op ons hebben (1Jh 3:3).

Nehemia liep achter het tweede zangkoor of dankkoor aan. Hij liep niet voorop. Elke gedachte aan eigenbelang is afwezig. Hij loopt daar niet in de geest van Nebukadnezar met de gedachte: ‘Is dit niet de grote muur die ik gebouwd heb?’ (vgl. Dn 4:30). Hij weet zich slechts een instrument van de Heer. Dit tweede koor passeert heel wat bouwwerken. Op de Efraïmpoort en de Gevangenispoort na worden ze allemaal in *hoofdstuk 3* genoemd. Voor het commentaar bij deze bouwwerken verwijs ik de lezer naar dat hoofdstuk. Mogelijk dat er aan Efraïmpoort en de Gevangenispoort niets hersteld hoefde te worden.

Terwijl dit koor over de muur loopt, komen deze bouwwerken opnieuw voor hun aandacht. Wij zullen op onze weg in afzondering naar Gods bedoeling, telkens aan bepaalde waarheden herinnerd moeten worden. Petrus legde zich erop toe de gelovigen te herinneren aan wat ze geleerd hadden (2Pt 1:12). Judas doet dat ook (Jd :5). En Paulus vond het niet verdrietig dingen te herhalen, waarop hij eerder had gewezen (Fp 3:1).

31 Toen liet ik de oversten van Juda de muur beklimmen en stelde twee grote zangkoren op om in optocht voort te trekken; één naar rechts over de muur in de richting van de Aspoort. 32 Daarachter gingen Hosaja, en de helft der oversten van Juda; 33 en Azarja, Ezra en Mesullam; 34 Juda, Benjamin, Semaja en Jeremia; 35 en van de priesterzonen, met trompetten: Zacharia, de zoon van Jonathan, de zoon van Semaja, de zoon van Mattanja, de zoon van Micha, de zoon van Zakkur, de zoon van Asaf; 36 en zijn broeders: Semaja, Azareël, Milalai, Gilalai, Maïi, Nethaneël, Juda en Hanani, met de muziekinstrumenten van David, de man Gods. De schriftgeleerde Ezra ging voor hen uit.

37 Langs de Bronpoort beklommen zij, recht tegenover zich, de treden van de stad Davids, waar de muur omhoog gaat, langs het paleis van David, en zij trokken tot aan de Waterpoort in het oosten.

..., opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, ... (Ef 5:26)

En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich zoals Hij rein is. (1Jh 3:3)

38 Het tweede zangkoor, dat in tegenovergestelde richting ging en dat ik met de helft van het volk volgde, (trok) over de muur langs de Bakoventoren tot aan de brede muur, 39 langs de Efraïmpoort, de Oude Poort en de Vispoort, en langs de Hananeëltoren en de Meatoren tot de Schaapspoort; zij bleven staan bij de Gevangenispoort.

Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een koninklijke woonstede door de sterkte mijner macht en tot eer mijner majesteit? (Dn 4:30)

Daarom ben ik er altijd op uit u aan deze dingen te herinneren, hoewel u ze weet en bevestigd bent in de onderhavige waarheid. (2Pt 1:12)

Ik wil u echter eraan herinneren, u die eens alles wist, dat de Heer, na een volk uit het land Egypte verlost te hebben, de tweede keer hen die niet geloofden, heeft verdeld. (Jd :5)

Overigens, mijn broeders, verblijdt u in de Heer. Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet vervelend en u geeft het zekerheid. (Fp 3:1)

Altijd dreigt het gevaar van vergeetachtigheid. Die vergeetachtigheid kan toeslaan in de breedte van ons geloofsleven. Dan nemen we het allemaal niet meer zo nauw. We gaan steeds meer op in de dingen van dit leven en maken ons niet meer zo druk om de belangen van God. Gods belangen raken op de achtergrond. We vergeten wat Hij voor ons gedaan heeft en onderzoeken zijn Woord niet meer.

Die vergeetachtigheid kan ook slaan op de diepte van ons geloofsleven. Dan gaan we bepaalde waarheden bijzondere nadruk geven, terwijl we andere waarheden vergeten, er geen aandacht meer aan schenken. En als anderen ons daar op wijzen, verklaren we 'die andere waarheden' van een lagere, minder belangrijke orde of als niet op ons van toepassing.

De rondgang over de muur is voltooid. Daardoor hebben de koren een grote indruk gekregen van de omvang en ligging van de stad, elk voor de helft en elk vanuit een ander perspectief. Zou dat niet iets zeggen over ons zicht op de gemeente? Wie durft te beweren dat hij het hele plan van God overziet? Welke plaatselijke gemeente, hoe ook begiftigd met gaven die veel inzicht hebben, kan zeggen dat zij het geheel van Gods gedachten overziet? Ons kennen is ten dele (1Ko 13:9). We hebben elkaar nodig om tot een vol beeld te komen. Alle heiligen zijn nodig om te ontdekken "wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot de hele volheid van God" (Ef 3:18, 29).

De beide koren ontmoeten elkaar in het huis van God, in Gods tegenwoordigheid. Daar worden ze tot één machtig koor. Als het woord van God ons voorgaat in onze weg over de muur en leidt in de vreugde van wat aan God is gewijd, zullen we terecht komen in het huis van God. Dat zal zijn als de Heer Jezus komt om ons in het Vaderhuis te brengen. Maar het geldt ook nu al. We zullen in Gods tegenwoordigheid met alle 'leden van de beide koren' Hem in de gemeente prijzen voor alles wat Hij heeft gedaan (Ef 3:20, 21).

De omgang over de muur, het voor God in bezit nemen van de stad onder dankzegging om die toe te wijden aan Hem, mondt uit in grote vreugde. Dit is het gevolg als zijn volk voor Hem wandelt in heiligheid en waarheid. In overeenstemming met de 'grote' vreugde worden 'grote' (zoals er letterlijk staat) offers gebracht. Daarmee wordt God geëerd en bewonderd. Hij krijgt alle dank en aanbedding voor wat Hij zijn volk heeft gegeven.

De offers spreken van de Heer Jezus. Er staat niet bij wat voor soort offers het waren. Het meest waarschijnlijk is dat het dankoffers waren. Van die offers krijgt God zijn deel en de priester en het volk. Het is een offer dat de gemeenschap tussen God, de Heer Jezus en zijn volk tot uiting brengt. Door het offer van de Heer Jezus is dat mogelijk geworden. Het is een 'groot' offer. Voor ons wil zeggen dat zeggen dat we een grote indruk hebben van het werk van de Heer Jezus en dat aan God en aan elkaar vertellen.

40 Toen stelden de beide zangkoren zich in het huis Gods op; ook ik en de helft der leiders met mij 41 en de priesters Eljakim, Maäseja, Minjamin, Michaja, Eljoënai, Zacharia en Hananja, met trompetten; 42 voorts Maäseja, Semaja, Eleazar, Uzzi, Johanan, Malkia, Elam en Ezer. En de zangers lieten zich horen onder leiding van Jizrahja.

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het volmaakte is gekomen, zal wat ten dele is, te niet gedaan worden. (1Ko 13:9,10)

Hem nu, die in staat is zeer overvloedig te doen boven alles wat wij bidden of denken, naar de kracht die in ons werkt, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus, tot in alle geslachten van alle eeuwigheid! Amen.) (Ef 3:20,21)

43 Men bracht op die dag talrijke offers; en men verheugde zich, want God had hen verheugd met grote vreugde; ook de vrouwen en de kinderen verheugden zich, zodat de vreugde van Jeruzalem van verre gehoord werd.

De gemeenschap die we met elkaar mogen hebben, wordt op bijzondere wijze beleefd aan de tafel van de Heer. Daar denken we aan zijn werk en gedenken we zijn dood. Enerzijds stemt het ons droevig dat wij door onze zonden de oorzaak zijn van zijn dood. Anderzijds denken we er met blijdschap aan dat Hij het heeft gedaan, waardoor er gemeenschap met Hem en God en met elkaar mogelijk is geworden. Daarom is er bij het avondmaal sprake van de drinkbeker van lofzegging (1Ko 10:14-18). Bij de viering van het avondmaal zullen we ons verheugen naar de mate dat we in de week 'op de muur hebben gewandeld'.

Maar liefst vijf keer staat in dit vers het woord 'vreugde'. Deze vreugde komt van God. Hij is de bron ervan. Daarom is deze grote vreugde niet alleen voor mannen, maar ook voor vrouwen en kinderen. Dat levert ook nog als toegevoegde waarde dat deze vreugde een getuigenis is voor de wijde omgeving (vgl. Ea 3:13). Allen die niet meegegaan waren, deelden zo toch in de vreugde. Het is ermee als met de zalving van de Heer Jezus door Maria: de balsemgeur vulde het hele huis (Jh 12:3), zodat ieder die er aanwezig was, de geur van de balsem rook die voor de Heer Jezus bestemd was.

Nog een gevolg van de omgang op de muur is de zorg voor de dienstknechten van God tot bevordering van zijn werk. Als er toewijding is, is niet alleen het hart aangeraakt, maar ook de portemonnee (Hb 13:15,16). Waar dankbaarheid is tot God, zal dat ook gezien worden in mededeelzaamheid aan mensen. Het geven van liefde maakt het hart niet leeg, het geven van geld maakt de beurs niet leeg (Ml 3:10,11).

En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welbehagen. Weest aan uw voorgangers gehoorzaam en weest hun onderdanig, want zij waken over uw zielen als degenen die rekenschap zullen afleggen, opdat zij dit met vreugde en niet zuchtend doen, want dat is voor u niet nuttig. (Hb 13:15,16)

Breng de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de HERE der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten. Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land niet verderve en opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij, zegt de HERE der heerscharen. (Ml 3:10,11)

Nadat de HERE zijn deel heeft gekregen in de 'grote offers', krijgen de dienstknechten hun deel van het volk. Als God wordt geprezen voor het herstel dat Hij heeft gegeven, zal er ook dankbaarheid zijn voor de dienst die zijn dienstknechten onder het volk verrichten. Juda verheugde zich erover.

Onze vreugde komt tot uiting in het aanvaarden van elke dienst namens God en in het ondersteunen ervan in praktisch opzicht. Als dienstknechten niet aanvaard en vergeten worden, is dat een bewijs van geringschatting door het volk van de gemeente en haar kostbaarheid voor Christus. Christus heeft namelijk uit liefde voor zijn gemeente dienstknechten gegeven tot opbouw van zijn gemeente (Ef 4:11).

De zorg van priesters en Leviëten ging uit naar de dienst van hun God en wat nodig was voor reiniging. Alles wat voor God gebeurt, kan alleen door Hem erkend en aanvaard worden als het in overeenstemming met zijn heiligheid is. Hij kan niets aannemen wat onrein is.

Daarom, mijn geliefden, ontvlucht de afgodendienst. Ik spreek als tot verstandigen; beoordeelt u wat ik zeg. De drinkbeker der zegening die wij zegenen, is die niet de gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus? Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood. Kijkt u naar Israel naar het vlees. Hebben niet zij die offers eten, gemeenschap met het altaar? (1Ko 10:14-18)

..., want het volk juichte met groot gejuich, zodat het geluid tot in de verte werd gehoord. (Ea 3:13)

Maria dan nam een pond balsem van onvervalste, kostbare nardus, zalfde de voeten van Jezus en droogde zijn voeten met haar haren af; en het huis werd met de geur van de balsem vervuld. (Jh 12:3)

44 Te dien dage werden er mannen aange-steld over de kamers voor de voorraden, voor de heffingen, voor de eerstelingen en voor de tienden, om daarin bijeen te zamen, naar verhouding van de akkers der steden, de wettelijke bijdragen voor de priesters en voor de Leviëten; want Juda verheugde zich over de dienstdoende priesters en Leviëten. 45 Zij droegen immers zorg voor de dienst van hun God en voor de reinigingen; evenzo de zangers en de poortwachters, overeenkomstig het gebod van David en zijn zoon Salomo. 46 Want in de dagen van David en Asaf, in de tijd van weleer, ligt de oorsprong van de zangers, van het loflied en de lofzangen aan God. 47 Geheel Israëel gaf in de dagen van Zerubbabel en in de dagen van Nehemia de bijdragen voor de zangers en voor de poortwachters, naar de behoeften van elke dag; zij schonken heilige gaven aan de Leviëten, en de Leviëten schonken ze aan de zonen van Aäron.

En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, anderen als evangelisten, anderen als herders en leraars, ... (Ef 4:11)

Maar Hij weet ook wie wij zijn. Daarom voorziet Hij in mogelijkheden om Hem op een Hem welbehaaglijke wijze te dienen.

Er is orde door het gehoorzamen aan de instellingen van vroeger. De normen van reinheid zijn niet veranderd sinds de dagen van David en Salomo. Hoe Hij het wil, heeft Hij in zijn Woord bekend gemaakt. Omdat Hij niet is veranderd, zijn ook voor ons de normen van reinheid niet veranderd. Willen wij Hem dienen als priester, Leviet, zanger en poortwachter, dan zullen we zijn Woord raadplegen. Dan gaan we terug naar de oorsprong en zijn we niet overgeleverd aan menselijke tradities die in de loop van de tijd steeds worden bijgesteld.

Het gaat hierbij niet om aangepaste melodieën of taalgebruik. Het gaat om de inhoud van onze dankzegging. Zijn God en de Heer Jezus nog steeds het voorwerp ervan? Getuigen de liederen van de nodige eerbied? Is de inhoud bijbels? De voorkeur van veel christenen gaat steeds meer uit naar liederen die 'lekker zingen', die een bepaald goed gevoel geven. Naar de inhoud wordt nauwelijks gekeken, laat staan getoetst aan de Bijbel. Liederens waarin de Heilige Geest wordt toegezongen en aanbeden, worden gemeengoed. Ook de eerbied verdwijnt steeds meer. God en Jezus worden naar het niveau van de mens getrokken. Zeker, we mogen vrijmoedig met en over Hen spreken, maar we mogen daarin nooit populair, platvloers worden.

Het laatste vers verbindt op een treffende manier de dagen van Nehemia met de dagen van Zerubbabel. Het betreft in beide gevallen een opwekking die God heeft bewerkt. In beide gevallen gebeuren dan dezelfde dingen. Er is grote bereidwilligheid om te geven. Er wordt gegeven voor het onderhoud van de zangers en de poortwachters. Dagelijks krijgen ze wat ze nodig hebben. Elke dag kunnen ze hun werk doen, zonder zich druk te hoeven maken over hun levensonderhoud. Zangers richten zich in dankzegging tot God. Poortwachters kijken naar mensen. Zij zien erop toe dat alleen zij de stad binnengaan die daartoe het recht hebben.

Wij moeten ervoor zorgen dat onze dank aan God en onze zorg voor de gemeente dagelijks voedsel krijgen, dagelijks levend in ons aanwezig is.

Er wordt aan alle Levieten gedacht. Zij krijgen heilige gaven. Het volk geeft hun wat zij voor de HERE hebben afgezonderd. Op hun beurt geven de Levieten de geheiligde gaven aan de priesters.

Uit het voorgaande spreekt een prachtige gezindheid. Waar de Heer groot wordt voor de harten en er toewijding is aan Hem, gaat het volk functioneren zoals Hij het wil. Elk lid vervult ten gunste van elk ander lid de hem of haar opgedragen taak. Deze werking onder Gods volk vindt zijn hoogtepunt in wat wordt gegeven aan de priesters, die hier "de zonen van Aäron" worden genoemd. Deze benaming legt de nadruk op het in praktijk brengen van het priesterschap in het bewustzijn van de verbinding met de Heer Jezus als de Hogepriester. Zo wordt tenslotte het hart op Hem gericht.

Hoofdstuk 12 zou een mooi slot van het boek zijn geweest. Maar het zou geen juist en geen eerlijk slot zijn geweest. In het voor ons liggende hoofdstuk wordt duidelijk dat de volmaaktheid niet op aarde wordt bereikt. Ondanks de wijding van de muur met de goede dingen die daarbij bij het volk aanwezig waren, was lang niet alles goed. In dit hoofdstuk leren we dat uitoefening van tucht nodig is om de heiligheid van de stad te bewaren. Nehemia oefent persoonlijk tucht uit. Dat kan nu niet. Uitoefening van tucht is de verantwoordelijkheid van de hele gemeente.

We zien hier een groot contrast tussen de prijzenswaardige ijver van Nehemia in het ontdekken van en handelen met verschillende vormen van afwijking, en de voortdurende neiging van het volk om af te wijken van de gehoorzaamheid aan God. In zekere zin is deze tweede opgave die hij voor zich heeft, zwaarder dan de eerste, de herbouw van de muur. Hier gaat het om morele afwijkingen, om innerlijke ontrouw.

In de afwijking zien we twee karakters. Aan de ene kant is er de waarheid van de afzondering die eenzijdig wordt gehandhaafd. Dan is positie alles, terwijl de toestand wordt verwaarloosd. Het resultaat is farizeïsme: leerstellig op hoofdpunten juist, maar koud, strak en harteloos in de praktijk. We vinden daar een roemen in de afzondering, maar tevens een loochening van de belangrijker zaken van ware godsvrucht en goddelijke weldadigheid.

Aan de andere kant is er een overgevoeligheid voor alles wat naar zuiverheid riekt. Elke opmerking over reinheid wordt versterkt ontvangen. De reactie van de massa van het volk daarop is onverschilligheid en zorgeloosheid. Dan is het gevolg dat er ruimte komt voor afgoderij en wordt het volk even goddeloos als hun vaders die daarom waren weggevoerd.

Dit hoofdstuk bevat de waarschuwing om conditie nooit los te maken van positie, om de godsvrucht tegenover God nooit los te maken van genade tegenover mensen in nood.

Ze keerden terug tot de eerste beginselen. Wat ze al meerdere malen gelezen hadden, passen ze nu toe (Dt 23:3,4). Niet alleen het Woord is nodig, ook de Geest is nodig om het Woord levend voor ons te maken. Gemengde beginselen worden afgewezen. De vermenging is niet die met de wereld, de ongelovigen, maar met verwanten, zij die er staat op maken verbinding met Gods volk te hebben, maar er niet toe behoren. Bij God verjaart de smaad niet die zijn volk is aangedaan. De tijd heeft niets veranderd aan de zonde en het karakter van die volken. De houding van deze volken tegenover Gods volk is tweërlei: ze doen iets niet en ze doen iets wel. Ze geven geen brood en water, maar doen al het mogelijk om een vloek over Gods volk te brengen. Zo wordt er gehandeld door de christelijke wereld, door hen die belijden Gods volk te zijn, maar geen leven uit God hebben. Ze geven Gods volk geen voedsel en verkwikking. In plaats daarvan zullen ze trachten een vloek over Gods volk te brengen.

1 Te dien dage werd uit het boek van Mozes voorgelezen ten aanhoren van het volk, en men vond daarin geschreven, dat geen Ammoniet of Moabiet ooit in de gemeente Gods mocht komen, 2 omdat zij de Israëlieten niet met brood en met water waren tegemoet gekomen en tegen hen Bileam gehuurd hadden om hen te vervloeken; maar onze God veranderde de vervloeking in een zegen. 3 Zodra zij dan de wet gehoord hadden, zonderden zij alwie van gemengde afkomst waren, van Israël af.

En Ammoniet of Moabiet zal niet in de gemeente des HEREN komen; zelfs hun tiende geslacht zal nimmer in de gemeente des HEREN komen, omdat zij u bij uw uittocht uit Egypte op de weg niet met brood en water tegemoet gekomen zijn, en omdat zij tegen u Bileam, de zoon van Beor, uit Pethor in Mesopotamië, gehuurd hadden om u te vervloeken. (Dt 23:3,4)

Zodra ze de wet gehoord hadden, handelden zij ernaar. Er is directe gehoorzaamheid. Dat ontbreekt vandaag veelal. Als God iets duidelijk zegt, begint de mens te redeneren. De mens moet eerst de redelijkheid van iets inzien, wil hij gehoorzamen. Zo werkte dat hier niet bij Israël en zo werkt het ook niet bij ieder die ‘beeft voor Gods woord’ (Js 66:2). Er zijn er ook die het Woord lezen, maar dan reageren als de Romeinse stadhouder Felix: “Ga nu maar weg; als ik echter weer gelegenheid heb, zal ik u bij mij roepen” (Hd 24:25). Dat zijn van die besluitloze mensen. Even zijn ze onder de indruk, maar een beslissing nemen ze niet.

Het is een list van de vijand om Gods volk zich te laten vermengen met hen die geen leven uit God hebben. Hierdoor wordt de kracht van het volk weggenomen. Wie niet tot Gods volk behoren, maar er toch in opgenomen worden, brengen een denk- en handelwijze mee die tegengesteld is aan Gods wil. Dat beïnvloedt het volk van God in negatieve zin. Dan moet er ruimer worden gedacht en optreden tegen het kwaad is niet aan de orde. Waar deze elementen zich voordoen, moet er krachtig tegen worden opgetreden.

Een volgend kwaad wordt ontdekt. Ditmaal pas als Nehemia weer terug is in Jeruzalem. Hij is namelijk na de inwijding van de tempel teruggeslagen naar het hof van de koning van Perzië en zal daar zijn oude beroep van schenker weer hebben uitgeoefend. Als hij dit twaalf jaar heeft gedaan, vraagt hij opnieuw toestemming om naar Jeruzalem te mogen gaan. De toestanden die hij dan aantreft, brengen hem tot een kordaat optreden tegen de heersende misstanden van verschillende aard. Hij treedt overigens pas op als het kwaad is komen vast te staan. Zijn optreden lijkt hard. Maar niet het optreden van Nehemia is hard, maar de zonde is hard en bitter. Het is als het harde optreden van Paulus tegen valse broeders, omdat zij de waarheid van het evangelie ondermijnden. Het eerste kwaad dat hij opmerkt, betreft een man die vanwege zijn hoge positie aanzien onder het volk genoot. Het gaat om de hogepriester Eljasib (vers 28: 3:1). Maar een officiële status onder het volk van God is geen garantie om niet af te dwalen.

Eljasib presteert het om Gods huis te verontreinigen door er plaats te bieden aan een vijand van Gods volk, de Ammoniet Tobia. Hij had een groot vertrek voor de grote tegenstander van Gods werk ingericht. Dit doet heel ruimhartig aan, terwijl het optreden van Nehemia als enghartig aangemerkt zou kunnen worden. Maar het is de ruimhartigheid van het vlees en wat Nehemia doet is geheel in overeenstemming met de gedachten van God.

Het vertrek waar Tobia intrek heeft genomen, is een vertrek waar eerder van alles opgeslagen lag wat van belang was voor de dienst in het huis van God. In hoofdstuk 10 had het volk zich nog verplicht ervoor te zorgen dat het daaraan niet zou ontbreken (10:32-39). Ze hadden plechtig verklaard het huis van hun God niet aan zijn lot over te laten. We zijn nu twaalf jaar later. Het vertrek was leeg wat betreft middelen waardoor de dienst in Gods huis voortgang kon vinden. In plaats daarvan had de vijand deze ruimte aangeboden gekregen om er wonen. Als ons leven niet gevuld is met dienst aan God, zal de duivel ons leven gebruiken om zijn doel te dienen: de afbraak van de dienst aan God.

Dit alles heeft immers mijn hand gemaakt en zo is dit alles ontstaan, luidt het woord des HEREN; op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft. (Js 66:2)

4 Nu had vóór deze tijd de priester Eljasib, die aangesteld was over de vertrekken van het huis van onze God, en die een bloedverwant van Tobia was, 5 voor deze een groot vertrek ingericht, waarin men tevoren het spijsoffer, de wierook, het gerei, en de tienden van het koren, van de most en van de olie, het wettige aandeel der Levieten, der zangers en der poortwachters, en de heffing der priesters placht te brengen. 6 Doch ik was gedurende dit alles niet te Jeruzalem, want in het tweeëndertigste jaar van Arthahsasta, koning van Babel, was ik naar de koning gegaan. Maar na verloop van tijd vroeg ik de koning om verlof; 7 en toen ik te Jeruzalem kwam, bemerkte ik het kwaad dat Eljasib begaan had, door voor Tobia een kamer in te richten in de voorhoven van het huis Gods.

Nehemia was er de man niet naar om het kwaad te omzeilen en te doen alsof hij het niet zag. Toen hij zag wat er was gebeurd, ging hij niet vriendelijk aan Eljasib vragen of die ervoor wilde zorgen dat Tobia uit de tempel zou worden verwijderd. Hij werd heel boos en pakte alle spullen van Tobia en wierp die uit de tempel. Dit is een toorn over de zonde die in Gods huis ongestraft plaats vindt. Ieder godvrezend gemoed komt tegen zulke brutaliteit in opstand. Het gedrag van Eljasib is zo strijdig met Gods heiligheid, dat elke traagheid om hiermee te handelen, als zonde moet worden aange-merkt.

Het is niet de aanwezigheid van het kwaad, waardoor het karakter van de tafel des Heren te niet wordt gedaan, maar de weigering om het te oordelen. Het vreselijkste kwaad is geen reden om weg te blijven van de tafel des Heren. Het roept de verplichting op alles te doen om het kwaad te verwijderen. Het is in de gemeente niet een zaak die door één persoon behandeld kan worden. God wil dat de gemeente als geheel handelt. Als Paulus heeft gehoord van het vreselijke kwaad dat in de gemeente van Korinthe werd gevonden (1Ko 5:1), schrijft hij niet dat zij nu geen gemeente van God meer waren, maar dat zij het kwaad moesten wegdoen.

De man van wie Nehemia had gezegd dat hij part noch deel had aan Jeruzalem (2:20), heeft nota bene een kamer in het huis van God gekregen tijdens de afwezigheid van Nehemia. Dit kon alleen gebeuren door onoplettendheid van de poortwachters.

Welke 'Tobia' hebben wij ruimte in ons hart gegeven, omdat 'Nehemia' in ons een tijd afwezig was? Wie of wat staat centraal in ons leven, als het niet (meer) de Heer Jezus en zijn belangen zijn? Welke huisraad van Tobia is de tempel van ons leven binnengekomen en heeft de Heilige Geest eruit verdreven wat zijn werkzaamheid betreft? Heel wat christenen veroorloven machten invloed uit te oefenen in hun leven, die alleen de Heilige Geest zou moeten hebben.

We moeten Tobia en al zijn huisraad er zonder pardon uitgooien. Wat staat er in onze boekenkast, welke tijdschriften lezen we, naar welke films kijken we, wat zoeken we op het wereld wijde web, welke muziek (cassette, cd, radio) beluisteren we? Moeten we iets uit onze collectie eruit gooien? Welke plaats neemt de klerenkast in? Er moet ruimte komen voor God en de dienst aan Hem!

Nehemia was totaal niet onder de indruk van hoge plaats van Eljasib. Het vereiste juist een des te doortastender optreden: openbare bestraf-fing (vgl. 1Tm 5:20; Gl 2:11-14).

Stel hen die zondigen in tegenwoordigheid van allen aan de kaak, opdat ook de overigen vrees hebben. (1Tm 5:20)

Maar toen Kefas in Antiochië kwam, weerstond ik hem in zijn gezicht, omdat hij te veroordelen was. Want voordat er enigen van Jakobus kwamen, at hij met die uit de volken; maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich en zonderde zich af uit vrees voor die uit de besnijdenis; en met hem huichelden ook de overige Joden, zodat zelfs Barnabas door hun huichelarij werd mee-gesleept. Maar toen ik zag dat zij niet recht wandelden naar de waarheid van het evangelie, zei ik tot Kefas in het bijzijn van allen: Als u, die een Jood bent, leeft als de volken en niet als de Joden, waarom dwingt u de volken naar joodse wijze te leven? (Gl 2:11-14)

8 Ik was er zeer over ontstemd en wierp al het huisraad van Tobia het vertrek uit.

Men hoort algemeen van hoererij onder u, en zo'n hoererij als zelfs onder de volken niet be- staat, dat iemand de vrouw van zijn vader heeft. (1Ko 5:1)

Maar nu heb ik u geschreven, dat als iemand die broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, afgodendienaar, laste-raar, dronkaard of rover, u met hem geen om-gang moet hebben, dat u met zo iemand zelfs niet moet eten. Want wat heb ik hen die bui-ten zijn te oordelen? Oordeelt u niet hen die binnen zijn? Maar hen die buiten zijn, zal God oordelen. Doet de boze uit uw midden weg. (1Ko 5:11-13)

Maar ik diende hen van antwoord en zeide tot hen: De God des hemels, Hij zal het ons doen gelukken, en wij, zijn knechten, zullen ons ge-reedmaken en bouwen; gij echter hebt deel noch recht noch gedachtenis in Jeruzalem. (Ne 2:20)

Hij verontschuldigde zich ook niet. Hij handelde op een wijze die we later zien bij de Heer Jezus als Hij de tempel reinigt (Jh 2:14,15).

En Hij vond in de tempel hen die runderen, schapen en duiven verkochten, en de wisselaars die daar zaten. En hij maakte een zweep van touwen en dreef allen uit de tempel, ook de schapen en de runderen; en het geld van de wisselaars stortte Hij uit en de tafels keerde Hij om; en tot hen die de duiven verkochten zei Hij: Neemt deze dingen van hier weg; maakt niet het huis van mijn Vader tot een huis van koophandel. (Jh 2:14-16)

De vertrekken waren verontreinigd door de bewoning van Tobia. Ze moesten daarom eerste gereinigd worden, voordat er weer iets in kon worden gebracht dat tot Gods eer was. Als wij dingen hebben toegelaten in ons leven of in de gemeente, dan is het niet voldoende dat te verwijderen. Het verwijderen moet gebeuren onder belijdenis dat het kon gebeuren door onze onoplettendheid. We zullen ons opnieuw aan de Heer moeten toewijden, in het besef dat in ons geen garantie is dat het niet weer zal gebeuren.

Het kwaad van een vijand in Gods huis stond niet op zichzelf. Nehemia verneemt dat Tobia er een kamer kon krijgen, omdat die leeg was. Dat was het gevolg van het verzuim van het volk om daarheen te brengen wat tot onderhoud van de Levieten diende. En als de vijand er een keer woont, komt er ook niet meer in wat er oorspronkelijk in hoorde. Waar de vijand wordt toegelaten in Gods huis, worden de dienaren van God veronachtzaamd. Nehemia constateert dat de Levieten niet meer voor Gods huis zorgden. Omdat ze niet meer werden onderhouden, voelden ze zich gedwongen zelf voor hun onderhoud te gaan werken. Dit ging ten koste van het werk van God. De werkers krijgen dan niet meer de bijdragen die zij nodig hebben om hun dienst te kunnen uitoefenen. Als andere belangen een rol gaan spelen, wordt niet meer aan deze instelling van God gedacht. De Korinthiërs moesten ook aan deze zaak herinnerd worden (2Ko 8:11).

Hij spreekt de leiders van het volk daarop aan met een indringende vraag. Het karakter en de toewijding van leiders wordt vaak weerspiegeld in de houding en handelwijze van het volk. Dat geeft leiders een grote verantwoordelijkheid. Zonder, zo lijkt het tenminste, op antwoord te wachten, neemt hij maatregelen. Hij brengt de Levieten bij elkaar en herinnert hen aan de hun opgedragen taak. Ze moeten hun dienst in het huis van God weer oppakken.

De vraag van *vers 11* hangt samen met *10:39*. Wat daar beloofd is, werd niet gedaan. Alleen de Heer Jezus heeft het huis van God nooit vergeten of aan zijn lot overgelaten. De ijver ervoor heeft Hem verteerd. Liefde voor Hem zal ook liefde voor Gods huis betekenen. Liefde tot Gods huis is een graadmeter van onze liefde tot God.

Alles wat niet in Gods huis thuishoorde, had Nehemia eruit gegooid. Zo werd plaats gemaakt voor de terugkeer van de Levieten en de dingen die er wel in thuishoorden. Hij zorgt ervoor dat weer in het onderhoud van de Levieten wordt voorzien en zij hun taak met betrekking tot het huis van God weer kunnen verrichten. Nehemia zorgt er ook voor dat alleen betrouwbare mannen de taak van de verdeling uitvoeren (2Ko 8:21).

Betrouwbaar zijn is het waardevolste kenmerk van een gelovige. Het is een kenmerk dat elke gelovige kan sieren en waarnaar hij zich kan uitstrekken. Betrouwbaar zijn betekent niet feilloos zijn, maar bedacht op wat eerlijk en rechtvaardig is in alles wat je doet.

9 Op mijn bevel reinigde men de vertrekken, en ik bracht het gerei van het huis Gods, het spijsoffer en de wierook daarin terug.

10 Ook vernam ik, dat de bijdragen voor de Levieten niet gegeven waren, en dat de Levieten en de zangers, die de dienst verrichtten, ieder naar zijn eigen akker de wijk genomen hadden. 11 Toen onderhield ik de leiders hierover en zeide: Waarom is het huis Gods aan zijn lot overgelaten? Ik bracht hen weer bijeen en stelde hen op hun post. 12 En geheel Juda bracht de tienden van het koren, van de most en van de olie weer naar de voorraadkamers.

Maar voltooit nu ook het doen, opdat, zoals de bereidheid tot het willen er was, zo ook het voltooien mag zijn naar wat u hebt. (2Ko 8:11)

...; in de tegenwoordige tijd diene uw overvloed voor hun gebrek, opdat ook hun overvloed dient voor uw gebrek, zodat er gelijkheid is, ... (2Ko 8:14)

13 Ik belastte met de zorg over de voorraadkamers de priester Selemja, de schriftgeleerde Zadok en van de Levieten Pedaja; en onder hun leiding stond Hanan, de zoon van Zakkur, de zoon van Mattanja. Want zij werden betrouwbaar geacht, en het was hun taak, aan hun broeders uit te delen.

De gelovige wordt niet beoordeeld naar de grootte van zijn gave of de geleverde krachtsinspanningen, maar of hij trouw heeft gedaan wat de Heer hem heeft opgedragen (1Ko 4:2). Zeker als het om geld gaat, moet iemand onkreukbaar betrouwbaar zijn.

Nehemia richt zich tot God, omdat alleen Hij volmaakt weet te waarderen en te belonen wat hij heeft gedaan voor zijn huis. Hij vraagt niet om loon. Hij weet zich een slaaf die slechts gedaan heeft wat hij behoorde te doen (Lk 17:10). Hij weet ook dat God niet onrechtvaardig is om te vergeten wat voor Hem is gedaan (Hb 6:10).

Het gaat er Nehemia alleen om dat hij zijn werk aan God ter beoordeling voorlegt en dat hij kan zeggen dat hij uit liefde voor Gods huis bezig is geweest. Daarom kan hij Hem vragen zijn werk niet uit te wissen. Hij weet dat hij in overeenstemming met God bezig is geweest. Toch beroemt hij zich daar niet op, maar vraagt ootmoedig of God, wat hij voor Hem heeft gedaan, als zodanig wil bewaren.

Zo mogen ook wij onze werken bij de Heer aanbevelen en Hem vragen de werken van onze handen te bevestigen (Ps. 90:17). Als we niet in oprechtheid naar Hem toe kunnen gaan met alles wat we hebben gedaan, zijn we niet voor Hem bezig geweest. We moeten dat dan belijden en kunnen opnieuw en dan met en voor Hem aan het werk gaan.

Als het huis van God verzaakt wordt, wordt de sabbat verwereldlijkt. In plaats van aan de Heer gewijd, wordt hij gebruikt voor het voldoen aan eigen genoegens en zo tot een gewone dag gedegradeerd. Het volk was al vlug vergeten wat het in 10:31 had beloofd. Terwijl Nehemia bezig was alles weer in orde te maken voor de dienst in het huis van God, zag hij hoe de sabbat werd ontheiligd. Hij waarschuwt de handelaars.

Vervolgens stapt hij op de edelen af en onderhoudt hen over deze kwalijke praktijken. Er is niets tegen handel, maar niet op de sabbat. Hij wijst erop dat juist hierom God ramspoed over het volk heeft gebracht (Jr 17:21-27).

Hoort het woord des HEREN, gij koningen van Juda en geheel Juda en al gij inwoners van Jeruzalem, die door deze poorten binnenkomt; zo zegt de HERE: Hoedt u ervoor, om uws levens wil, dat gij op de sabbatdag geen last draagt en door de poorten van Jeruzalem binnenbrengt. Ook zult gij op de sabbatdag geen last naar buiten brengen uit uw huizen of enigerlei werk doen; gij zult de sabbatdag heiligen, gelijk Ik aan uw vaderen geboden heb. Doch zij hebben niet gehoord, noch hun oor geneigd, maar zij hebben hun nek verhard in plaats van gehoor te geven en zich te laten gezeggen. Indien gij echter wèl naar Mij hoort, luidt het woord des HEREN, en op de sabbatdag geen last door de poorten van deze stad binnenbrengt, maar de sabbatdag heiligt, door daarop generlei werk te doen, dan zullen door de poorten van deze stad koningen en vorsten, die op de troon van David zitten, binnenkomen, rijdende op wagens en op paarden, zij en hun vorsten, de mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem, en zal deze stad blijven bestaan voor immer. Dan zal men komen uit de steden van Juda en de omstreken van Jeruzalem, uit het land van Benjamin en uit de Laagte, van het Gebergte en uit het Zuiderland, en brengen brandoffer, slachtoffer, spijsoffer en wierook, en ook brengen loffer in het huis des HEREN. Maar indien gij niet naar Mij hoort om de sabbatdag te heiligen en op de sabbatdag geen last te dragen en binnen te komen door de poorten van Jeruzalem, dan zal Ik een vuur ontsteken in zijn poorten, dat de paleizen van Jeruzalem zal verteren zonder te worden geblust. (Jr 17:20-27)

Verder wordt hier van de rentmeesters ver-eist, dat men trouw wordt bevonden. (1Ko 4:2)

14 Gedenk mij, mijn God, hierom en wis de weldaden niet uit, die ik aan het huis van mijn God en aan zijn instellingen be-wezen heb.

Laat uw werk aan uw knechten openbaar wor-den, en uw heerlijkheid over hun kinderen; de liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons, en bevestig Gij het werk onzer han-den over ons, ja, het werk onzer handen, be-vestig dat. (Ps 90:16,17)

15 In die dagen zag ik in Juda mensen, die wijnpersen traden op de sabbat en vrach-ten koren binnenhaalden en op ezels laad-den, alsook wijn, druiven en vijgen en al-lerlei last, en deze op de sabbatdag naar Je-ruzalem brachten. Ik gaf een waarschu-wing, toen zij levensmiddelen verkochten. 16 De Tyriërs die daar woonden, brachten vis en allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat aan de Judeeërs, zelfs in Jeru-zalem.

17 Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en zeide tot hen: Wat doet gij daar voor slechts, dat gij de sabbatdag ont-heiligt? 18 Hebben ook uw vaderen niet zo gedaan en heeft onze God niet daarom al deze ramspoed over ons en over deze stad gebracht? Zult gij nu nog heviger toorn-gloed over Israël brengen door de sabbat te ontheiligen?

Dan neemt hij maatregelen om dit boze werk te doen ophouden door zijn knechten bij de poorten te laten posten.

Als hij ziet dat er handelaars zijn die de sabbat dan maar net buiten Jeruzalem doorbrengen om binnen te komen zodra de poorten opengaan, treedt hij ook daartegen op. Hij weet wat voor invloed het heeft als het kwaad dat verwijderd is, zich toch in de buurt ophoudt. De handelaren zouden de Joden dan wel niet tot overtreding van het sabbatsgebod kunnen brengen, de Joden zouden er wel de hele tijd aan herinnerd worden. Hun gedachten zouden gevuld worden met de zaken die ze morgen zouden kunnen doen, met de winst die hun toelachte. God zou uit hun gedachten verdreven worden. Om dit kwaad het hoofd te bieden, laat hij naast zijn knechten ook nog eens Levieten de poorten bewaken.

Voordat de Levieten de poorten gaan bewaken, moeten zij zich eerst reinigen. Om de poorten te kunnen bewaken, mag er niets bij hen aanwezig zijn dat hen zou belemmeren hun taak goed te verrichten. Zo kunnen ook wij alleen dreigend kwaad op afstand houden, als we uit ons leven hebben verwijderd wat een aanknopingspunt zou geven aan het kwaad dat we moeten tegenhouden.

Het sabbatsgebod is het enige gebod dat als geen ander gebod elke Israëliet om eenvoudige gehoorzaamheid vroeg. Van elk ander gebod kon na overdenking de redelijkheid worden ingezien, omdat het de verhouding regelde tussen God en mensen en mensen onderling. Het sabbatsgebod was gegeven, omdat God het wilde. Zeker had hij daarmee het welzijn van de mens op het oog. Maar de gevallen mens vindt juist het sabbatsgebod iets lastigs. De sabbat is de duidelijkste test van gehoorzaamheid voor de mens onder de wet.

De christen leeft niet onder de wet, maar onder de genade (Rm 6:14). Daarom staat hij ook niet onder het sabbatsgebod. Hij staat in de vrijheid van Christus in de hemel. Elke christen die dat echt begrijpt, zal er niet op los leven. Zijn leven is onderworpen aan Christus. De norm van zijn leven is niet de wet, maar Christus. Hij heeft belangstelling voor alles waar Christus belangstelling voor heeft. De belangstelling van Christus gaat bijzonder uit naar het huis van God, de gemeente.

Voor de gemeente is niet de sabbat, maar de zondag de speciale dag van de week. Dat wil niet zeggen dat wat voor de sabbat gold, nu voor de zondag geldt. Het gaat om een dag die op een speciale manier van de Heer is. Een opmerkelijke verbinding in het woordgebruik in twee bijbelteksten geeft dit duidelijk aan. We lezen namelijk van het avondmaal van de Heer (1Ko 11:20) en van de dag van de Heer (Op 1:10). Ik citeer de voetnoot die de Telosvertaling bij Openbaring 1:10 plaatst: "In het Gr. staat hier een bijv. naamw. van 'Heer' afgeleid (dus anders dan bijv. in 1Th 5:2), in de zin van 'toebehorend aan de Heer'. Het woord komt verder alleen nog voor in 1 Ko 11:20." Uit deze twee Schriftplaatsen blijkt hoezeer het avondmaal van, d.i. toebehorend aan de Heer, dat gevierd wordt door de gemeente, verbonden is aan de dag van, d.i. toebehorend aan de Heer.

19 *Zodra het dan in de poorten van Jeruzalem donker werd, vóór de sabbat, sloot men op mijn bevel de deuren, en ik beval, dat men ze niet zou openen tot na de sabbat. En ik stelde enige van mijn knechten bij de poorten op, – er zou geen vracht op de sabbatdag binnenkomen.*

20 *Toen overnachtten de handelaars en de verkopers van allerlei koopwaar een en andermaal buiten Jeruzalem. 21 En ik waarschuwde hen en zeide tot hen: Waarom overnacht gij vóór de muur? Indien gij dat nog eens doet, zal ik de hand aan u slaan. Van die tijd af kwamen zij niet meer op de sabbat.*

22 *Ook beval ik de Levieten, dat zij zich zouden reinigen en de poorten zouden komen bewaken, om de sabbatdag te heiligen.*

Want de zonde zal over u niet heersen; want u bent niet onder de wet, maar onder de genade. (Rm 6:14)

Wanneer u nu op een plaats samenkomt, is dat niet 's Heren avondmaal eten; ... (1Ko 11:20)

Ik kwam in de Geest op de dag van de Heer, en ik hoorde achter mij een luide stem als van een bazuin, ... (Op 1:10)

Het kan geen twijfel lijden dat de dag van de Heer geen andere is dan de eerste dag van de week, de zondag. Er zijn meerdere aanwijzingen in de Schrift dat de eerste dag van de week de dag bij uitstek is, waarop de gemeente samenkomt (Mk 16:2,9; Lk 24:36-49; Jh 20:19-29; Hd 2:1; 20:7). En als het een dag is die speciaal aan de Heer toebehoort, is er alles voor te zeggen dat we die dag ook als zodanig besteden.

Terwijl zij nu hierover spraken, stond Hijzelf in hun midden en zei tot hen: Vrede zij u. Zij werden echter angstig en erg bang en meenden een geest te zien. En Hij zei tot hen: Waarom bent u ontsteld en waarom komen er overleggingen in uw hart op? Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; betast Mij en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals u ziet dat Ik heb. En toen Hij dit zei, toonde Hij hun zijn handen en voeten. Toen zij het nu van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zei Hij tot hen: Hebt u hier iets te eten? Zij nu gaven Hem een stuk van een gebakken vis en van een honingraat. En Hij nam het en at het voor hun ogen. Hij nu zei tot hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles moest worden vervuld wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en in de profeten en psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden, en zei tot hen: Zo staat er geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag, en in zijn naam bekering tot vergeving van zonden moest worden gepredikt aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. U bent getuigen van deze dingen. En zie, Ik zend de belofte van mijn Vader op u; u echter, blijft in de stad totdat u wordt bekleed met kracht uit de hoogte. (Lk 24:36-49)

Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen waren, wegens hun vrees voor de Joden waren gesloten, kwam Jezus, ging in het midden staan en zei tot hen: Vrede zij u! En toen Hij dit had gezegd, toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen. Jezus dan zei opnieuw tot hen: Vrede zij u! Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zend ook Ik u. En toen Hij dit had gezegd, blies Hij in hen en zei tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. Wie u ook de zonden vergeeft, zij zijn hun vergeven; wie u ook de zonden houdt, zij zijn hun gehouden. Thomas nu, een van de twaalf, die Didymus heette, was niet bij hen toen Jezus kwam. De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben de Heer gezien! Maar hij zei tot hen: Als ik in zijn handen niet het teken van de nagels zie en mijn vinger steek in het teken van de nagels en mijn hand steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven. En na acht dagen waren zijn discipelen weer binnen en Thomas bij hen. Jezus kwam terwijl de deuren gesloten waren, ging in het midden staan en zei: Vrede zij u! Daarna zei Hij tot Thomas: Breng je vinger hier en zie mijn handen, en breng je hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig maar gelovig. Thomas antwoordde en zei tot Hem: Mijn Heer en mijn God! Jezus zei tot hem: Omdat je Mij hebt gezien, heb je geloofd? Gelukkig zij die niet gezien en toch geloof hebben. (Jh 20:19-29)

En toen de dag van het pinksterfeest werd vervuld, waren zij allen gemeenschappelijk bijeen. (Hd 2:1)

Toen wij nu op de eerste dag van de week vergaderd waren om brood te breken, sprak Paulus, die de volgende dag zou vertrekken, hen toe en rekte zijn rede tot middernacht. (Hd 20:7)

In deze besteding geeft de Heer ons alle vrijheid - behalve dat Hij tot ons zegt de onderlinge bijeenkomst niet te verzuimen (Hb 10:25). Elke gedachte aan het handelen onder druk van een wet is vreemd aan de vrijheid waarin de christen staat.

Als echter de belangstelling voor Gods huis vermindert, wordt de dag van de Heer ook steeds meer een dag waarop de eigen genoegens worden bevredigd. We bezoeken misschien nog wel de samenkomst, maar verder hangen we voor de tv, gaan we erop uit, doen van alles en nog wat, maar zonder ons in te zetten voor de dienst van onze Heer.

Nu is 'hangen voor de tv' sowieso niet een activiteit (nou ja, activiteit...) die een christen siert. Een christen wordt geacht bewust voor de Heer te leven, elke dag van zijn leven. Maar als de Schrift zelf een dag speciaal als 'zijn' dag kenmerkt, is het toch wel een oproep om

En zeer vroeg op de eerste dag van de week kwamen zij bij het graf, toen de zon opging. (Mk 16:2)

Toen Hij nu was opgestaan, vroeg op de eerste dag van de week, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena, uit wie Hij zeven demonen had uitgedreven. (Mk 16:9)

...; en laten wij onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen gewoon zijn, maar elkaar vermanen en dat zoveel te meer naarmate u de dag ziet naderen. (Hb 10:25)

ons op die dag speciaal in te zetten voor zijn huis. Op die dag kunnen we ons bijvoorbeeld toch iets meer toeleggen op de gemeenschap met de medegelovigen.

Het is goed een dag te hebben waarop we, voor zover mogelijk, wat afstand nemen van dingen waarmee we ons, in opdracht van de Heer, op de andere dagen van de week moeten bezighouden. Het is ermee als met het avondmaal van de Heer. We zullen, als het goed is, ons elke dag met zijn dood bezighouden. Daaraan hebben we immers alles te danken. Maar hoe goed is het een speciale gelegenheid te hebben om aan zijn dood te denken, die te gedenken, als we met dat doel als gemeente bij elkaar komen.

Nadat Nehemia de sabbat weer de juiste plaats onder het volk heeft gegeven, deze dag opnieuw aan God heeft toegewijd, spreekt hij zich weer uit voor God. Elke keer als hij een werk heeft gedaan, doet hij dat. Hij vraagt of God hem wil gedenken met betrekking tot wat hij voor de handhaving van de sabbat heeft gedaan. De vorige keer vroeg hij dat met betrekking tot wat hij voor Gods huis had gedaan. Elk werk afzonderlijk plaatst hij voor Gods aangezicht.

Hij vraagt of God Zich over hem wil ontfermen. Na zijn kordate optreden kan er een gevoel van uitputting zijn gekomen. Het kost veel inspanning om Gods volk de juiste weg te wijzen en daarvoor te corrigeren wat verkeerd is. Zolang de inspanning geleverd moet worden, is er kracht. Maar als het werk is gedaan, kun je je heel moe voelen. Dat mogen we tegen de Heer zeggen.

Ook voelen we dat ons optreden, hoe krachtig ook, toch met veel zwakheid gebeurt. Dan mogen we, net als Nehemia, een beroep doen op Gods grote goedertierenheid. Hij weet wie we zijn, Hij kent ons door en door, want Hij heeft ons gemaakt. Dat te bedenken geeft moed om door te gaan. Dat doet Nehemia dan ook.

Hij neemt een nieuw kwaad waar. Het gaat niet goed in de gezinnen van de Judeeërs. Nehemia merkt dat aan de spraak van de kinderen uit die gezinnen. Hij spreekt de Judeeërs erover aan en raakt zo verbolgen dat hij hen vervloekt, slaat en de haren uittrekt en hen bij God bezweert niet door te gaan met deze zonde. Zijn heftige reactie laat zien, hoe groot dit kwaad is. Nehemia wijst zijn gehoor op Salomo. Met alle respect voor koning Salomo, maar ook hij heeft hierin gezondigd (1Kn 11:1-8).

Koning Salomo nu had behalve de dochter van Farao vele vreemde vrouwen lief, Moabitische, Ammonitische, Edomitische, Sidonische en Hethitische, behorende tot die volken, van wie de HERE tot de Israëlieten had gezegd: Gij zult u met hen niet inlaten, en zij zullen zich met u niet inlaten, voorwaar, zij zouden uw hart meevoeren achter hun goden; haar hing Salomo met liefde aan. En hij heeft als vrouwen gehad zeventienhonderd vorstinnen en driehonderd bijvrouwen; en zijn vrouwen verleidden zijn hart. Het geschiedde namelijk, toen Salomo oud geworden was, dat zijn vrouwen zijn hart meevoerden achter andere goden, zodat zijn hart de HERE, zijn God, niet volkomen was toegewijd gelijk dat van zijn vader David. Zo liep Salomo Astarte, de godin der Sidoniërs, achterna, en Milkom, de gruwel der Ammonieten, en Salomo deed wat kwaad is in de ogen des HEREN, en hij volgde de HERE niet ten volle, zoals zijn vader David. Toentertijd bouwde Salomo een hoogte voor Kamos, de gruwel van Moab, op de berg ten oosten van Jeruzalem, en voor Moloch, de gruwel der Ammonieten. Hetzelfde deed hij voor al zijn vreemde vrouwen, die reukoffers en slachtoffers aan haar goden brachten. (1Kn 11:1-8)

Gedenk mij ook hierom, mijn God, en ontferm U over mij naar uw grote goedertierenheid.

23 Ook zag ik in die dagen Judeeërs, die Asdoditische, Ammonitische en Moabitische vrouwen gehuwd hadden; 24 van hun kinderen sprak de helft Asdoditisch en zij waren niet in staat Judees te spreken, maar wel de taal van dit of dat volk. 25 Ik onderhield hen hierover, vervloekte hen, sloeg enigen van hen, trok hun de haren uit, en bezwoer hen bij God: Gij moogt uw dochters niet aan hun zonen geven en geen van hun dochters voor uw zonen of voor uzelf nemen! 26 Heeft niet hierdoor Salomo, de koning van Israël, gezondigd? Hoewel onder de vele volken geen koning was als hij en hij een beminde was van zijn God, en God hem tot koning over geheel Israël had aangesteld, deden de vreemde vrouwen zelfs hem zondigen. 27 Moeten wij dan van u horen, dat gij al dit grote kwaad doet en ontrouw zijt tegenover onze God door vreemde vrouwen te huwen?

Het feit dat hij door God bijzonder bevoorrecht was, heeft hem niet kunnen bewaren voor dit grote kwaad. God verbloemt het kwaad niet, ook niet en juist niet van hen die het dichtst bij Hem zijn. Door Salomo als voorbeeld aan te halen, laat Nehemia zien dat een bevoorrechte positie geen vrijbrief is voor de zonde. Juist het kwaad dat bevoorrechte mensen doen, zal God bestraffen, omdat zij beter hadden moeten weten (*Am 3:1,2*).

Zonder enig aanzien des persoons wijst Nehemia op Salomo. Zonder aanzien des persoons handelt Nehemia met de familie van de hogepriester Eljasib. Wat was begonnen met het inrichten van een grote kamer voor Tobia (*vers 3,4*), eindigt met een huwelijk tussen de kleinzoon van de hogepriester en de dochter van de vijand van Gods werk (*2:10*). Maar zoals Nehemia Tobia met al zijn spullen uit Gods huis had gegoooid (*vers 8*), zo jaagt hij de man weg die deze gruwelijke verbinding was aangegaan.

Het betrof hier een priester. Deze had een duidelijk voorschrift overtreden. Wat voor het hele volk gold, gold zeker voor de priester, dat hij alleen met iemand uit zijn volk mocht trouwen (*Lv 21:7, 14*). Hij was iemand met een voorbeeldfunctie. Als zo iemand fout gaat, mag hij onder geen beding in zijn functie gehandhaafd blijven, maar moet er met hem gehandeld worden naar het voorbeeld dat Nehemia stelt.

Als de werkelijke belangstelling voor Gods huis vermindert, komen daarvoor de vriendschappen met de wereld in de plaats. Wij mogen onszelf wel afvragen: welke ‘dochter van Sanballat’ heeft onze liefde gevangengenomen en ons hart beroofd van onze trouw aan de Heer? Welke ‘vreemdeling’ of ‘buitenlander’ heeft ons van de Heer weggetrokken? Welke ‘Delila’ heeft onze geestelijke kracht weggenomen?

We leren belangrijke lessen van de verkeerde verbintenissen die worden aangegaan door de kinderen van de families die tot Gods volk behoren. We zien hoe een verbintenis met de wereld tot uiting komt in de taal die onze kinderen spreken. Het onderwijs van de moeder (*Sp 1:8*) neemt in de ontwikkeling van het kind een grote plaats in. Zij uiten zich, zoals zij het van hun moeder leren. Nehemia hoort een mix van Judees en Asdodietisch, waarbij het Asdodietisch de boventoon voert.

Asdodietisch is de taal die wordt gesproken in Asdod, een Filistijnse stad, die onder Gods oordeel ligt (*Jr 25:20*). Filistijnen zijn een beeld van belijders van het christendom, echter zonder nieuw leven te hebben. Het zijn die christenen die af en toe een bijbels geluid laten horen, maar die hun leven niet onderwerpen aan de wil van God (*2Tm 3:5*). Ze leven voor het hier en nu. Aan God en zijn Woord wordt slechts ruimte gegund voor zover zij dat kunnen gebruiken om indruk en winst te maken.

De populariteit van de onlangs verschenen Nieuwe Bijbelvertaling is daarvan een actueel en onthutsend voorbeeld. Met een media spektakel dat rond de presentatie van een bijbelvertaling nooit eerder is vertoond, is dit boek op de markt gelanceerd. Alles ademt een werelds denken en doen, terwijl men zegt dat men het woord van God wil promoten.

Hoort dit woord, dat de HERE over u spreekt, gij Israëlieten, over het ganse geslacht dat Ik uit het land Egypte heb gevoerd: U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken. (Am 3:1,2)

28 Een van de zonen nu van Jorada, de zoon van de hogepriester Eljasib, was schoonzoon van de Horoniet Sanballat. Daarom joeg ik hem van mij weg.

Geen ontuchtige of onteerde vrouw zullen zij huwen, en een vrouw die door haar man verstiten is, zullen zij niet nemen, want hij is heilig voor zijn God. (Lv 21:7)

Een weduwe, een verstitene, een onteerde of ontuchtige vrouw – deze zal hij niet huwen, maar een maagd uit zijn volksgenoten zal hij tot vrouw nemen, opdat hij zijn nakomelingen onder zijn volksgenoten niet ontheilige, want Ik ben de HERE, die hem heilig. (Lv 21:14,15)

Hoor, mijn zoon, de tucht van uw vader en verwerp de onderwijzing van uw moeder niet; ... Sp 1:8)

En ik heb de beker uit de hand des HEREN genomen en die aan alle volken, tot welke de HERE mij zond, te drinken gegeven: ... en aan de ganse gemengde bevolking en aan alle koningen van het land Uz; aan alle koningen van het land der Filistijnen, aan Askelon, Gaza, Ekron en het overschot van Asdod; ... (Jr 25:17,20)

Ogenschijnlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij. Wend je ook van dezen af. (2Tm 3:5)

Wie voedt onze kinderen op? Doen we dat zelf, aan de hand van en onderworpen aan Gods woord? Iemand schreef: we krijgen te maken met een eerste generatie die niet is opgevoed door een vader en moeder, maar door de media. Zullen wij toestaan dat de media onze kinderen opvoeden? Ziet u de volgende vragen eens eerlijk onder ogen: Kent uw kind beter de sms-taal of straattaal en sporttermen, dan de taal en termen van de Bijbel? Kent uw kind beter de liederen van de wereld, dan de liederen van Gods kinderen?

Als u deze vragen met 'ja' moet beantwoorden, is het de hoogste tijd hierin verandering aan te brengen. Voelt u zich hiertoe niet in staat? Vraag hulp! Maar laat die situatie niet voortbestaan. Roep met alle kracht tot God om hulp. Belijd Hem en uw kinderen uw falen. Dan zal Hij zeker de uitweg wijzen. Deel uw nood met anderen. U mag mij daarin betrekken. Zoek gebedsmedestanders om met u te strijden in de gebeden voor uw kinderen en ook die van anderen. Ik zal graag meestrijden in de gebeden.

De noodklok moet worden geluid. Er mag geen tijd meer verloren gaan. Elke seconde telt. Het gaat om de gezinnen van Gods kinderen. Ouders verliezen het contact met hun kinderen. Ze lijken machteloos te moeten toezien, hoe hun kinderen steeds meer in het wereld wijde web komen vast te zitten. Ik bedoel hiermee niet te zeggen dat u net zoveel van internet moet weten als uw kind. De vraag is, hoe uw contact met God is. Het loopt Hem niet uit de hand.

Richt opnieuw uw vertrouwen op Hem en wees bereid zijn aanwijzingen met uw hele hart op te volgen. Hij zegt: *"Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u"* (Ps 32:8). Wij mogen een voorbeeld nemen aan Ezra en ons daardoor laten bemoedigen: *"Toen riep ik daar, bij de rivier Ahava, een vasten uit om ons te verootmoedigen voor onze God, en van Hem een voorspoedige tocht af te smeken voor ons, onze kinderen en al onze have"* ... *"Dus vastten wij en smeekten onze God hierover, en Hij liet Zich door ons verbidden"* (Ea 8:21, 23).

Na zijn krachtige optreden tegen de verkeerde verbintenissen, richt hij zich weer tot God. Hij brengt het kwalijke van met name de priester voor Gods aangezicht. Hij legt God als het ware uit, waarom hij zo tekeer is gegaan. Het was voor hem onaanvaardbaar dat God zou worden genaderd door een priesterschap dat niet beantwoordde aan Gods heiligheid.

Wat in de gezinnen van Gods kinderen verkeerd gaat, heeft grote gevolgen voor het priesterschap. En waar het priesterschap bevreemdt wordt, wordt God beroofd van wat Hem toekomt (vgl. Jl 1:13). Gelovigen die leven in verbinding met de wereld, kunnen hun dienst als priester en Leviet niet naar behoren uitoefenen. Als zulke mensen toch God willen naderen, wordt God niet serieus genomen. Geeft dat bij ons ook een gevoel van verontwaardiging? Hoe voelen wij ons als mensen ons niet serieus nemen?

Nehemia is niet alleen bezig met het wegdoen van het verkeerde. Dat is zeker noodzakelijk, maar dan wel om daarna de vrijgekomen ruimte te vullen met het goede. Nehemia reinigt de Levieten. Daarin is hij een beeld van de Heer Jezus (Mt 3:3). Daarna stelt hij ieder weer aan in de taak die te verrichten is.

29 Gedenk, mijn God, dat zij het priesterschap en het verbond van het priesterschap en van de Levieten hebben bevreemdt.

Omgordt u en weeklaagt, gij priesters; jamert, gij dienaren van het altaar; komt, overnacht in rouwgewaden, gij dienaren van mijn God, want aan het huis van uw God zijn spijsoffer en plengoffer onthouden. (Jl 1:13)

30 Ik reinigde hen van al het vreemde; en ik trof beschikkingen voor de taak van de priesters en van de Levieten, ieder in zijn werk, 31 eveneens voor levering van het hout op vastgestelde tijden en voor de eerstelingen.

Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HERE in gerechtigheid offer brengen. (Ml 3:3)

Kritiek op bepaalde zaken in de gemeente kan terecht en noodzakelijk zijn. Maar het mag nooit vanaf de zijlijn gebeuren. Echte betrokkenheid bij de dingen die niet goed zijn, zal zich uiten in een zich inzetten om Gods aanwijzingen weer op te volgen.

Deze laatste handelingen die we van Nehemia lezen hebben te maken met de dienst in het huis van God. Hij zorgt ervoor dat priesters en Levieten ieder weer het werk kunnen doen dat van hen verwacht mag worden. In bedekte termen betreft hij het hele volk erbij, want hij regelt ook de levering van hout (10:34) en de eerstelingen (10:35-37). Hij weet dat het resultaat ervan tot eer van God is. Wat de handelingen van Nehemia betreft een prachtig en passend slot van dit boek. Daar heeft hij het allemaal voor gedaan.

We zien hoe Nehemia tot op het laatst bezig is anderen te motiveren om het werk te doen waartoe ze de functie of bekwaamheid hadden. Zulke motiverende mensen zijn ook vandaag nodig. Het motief voor zijn dienst was om zijn God te dienen en te behagen. Daarin heeft hij een levendig voorbeeld gegeven van leiderschap, zoals God het wenst.

Het boek eindigt met een bede van Nehemia. Het boek is ook met een biddende Nehemia begonnen. In dit boeiende boek hebben we de memoires van deze actieve man Gods gelezen. Nu vraagt hij of God hem wil gedenken. Dat is geen hoogmoed, maar ootmoed. Hij beveelt zijn werk bij God aan. Hij geeft het Hem ter beoordeling en vertrouwt op zijn goedheid. Nehemia moet het van God hebben, van Gods denken, want Gods denken is doen.

Nehemia heeft laten zien dat zijn levenswerk alleen kon gebeuren onder voortdurend gebed. Hij heeft biddend gebouwd aan de muur en het volksleven. Hij heeft ook bouwend gebeden voor allerlei mensen en zaken. Hij bidt, terwijl hij bouwt en bouwt, terwijl hij bidt. Zo moeten wij altijd bidden en niet verslappen (Lk 18:1).

Gedenk mij, mijn God, ten goede.

Hij nu sprak ook een gelijkenis tot hen, met het oog daarop dat zij altijd moesten bidden en niet moedeloos worden, ... (Lk 18:1)